

ΜΙΣΕΛ ΜΟΡΦΥ

Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Βιβλίο 4^{ον}

Υπόψ. Δ. Κανδύκιδου - Κ. Αϊν

Ποταμιάνου - Δημοσίουραϊ

2) Αφ' Ηρώδους 2ας Πύλου.

* Διηγήσεις 27. 7. 43

Κανδύκιδου
Κ. Αϊν

ΕΚΔΟΣΙΣ “ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ,,

ΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ “ΠΥΡΣΟΥ, Α. Ε.

ΑΘΗΝΑΙ

1935

·

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση.

Copyright by «AKROPOLIS»

ΜΙΣΕΛ ΜΟΡΦΥ

Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Α'

Ἦνωμένοι στὴ ζωὴ καὶ στὸ θάνατο !

Μιά δημορφὴ ἡμέρα τελειώνει... Τὸ γαλάζιο χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ σβύνει κι' ἓνα λεπτό, ἀπαλὸ ἀεράκι ἔρχεται, μυρωμένο ἀπὸ τοὺς ἀνθούς τῆς πορτοκαλιᾶς. Τὸ τραγούδι τῶν πουλιῶν γίνεται σιγανὸ καὶ τρυφερό, σὰν ἓνας ὕμνος τοῦ ἔρωτος. Μιά ἀτέλειωτὴ γαλήνῃ ἀπλώνεται στὴ χαρούμενῃ φύσι. Ὅλα εἶναι ἀρμονικὰ, ποιητικὰ, γλυκὰ σὰν βυθισμένα σὲ μιὰ μαγικὴ νάρκη. Χάρμα ματιῶν οἱ γεμάτοι ἀπὸ δροσερὰ μυρωμένα λουλούδια ἀγροὶ καὶ ὁ κάμπος, ὁ σπαρμένος μὲ τὸ χρυσόσταχο σιτάρι. Πέρα ἐκεῖ μακρὰ φαίνονται τὰ βουνά, στεφανωμένα μὲ χιόνια. Οἱ σκοτεινὲς φλόγες τῶν ἡφαιστειῶν κινοῦνται μὲ μιὰ ἐξωτικὴ μεγαλοπρέπεια ἀνάμεσα στὸ θάμβος τῶν πάγων. Εἴμαστε στὴ χώρα τοῦ ἡλίου, στὴν ὁμορφὴ Νεάπολιν τῆς Ἰταλίας. Σὰν ἓνας μαγεμένος παράδεισος, ἡ Νεάπολις κοιμᾶται ἀνάμεσα στὸ αἰώνιο χάδι τῆς θαλάσσης καὶ τοῦ οὐρανοῦ, κάτω ἀπὸ τὰ φιλιὰ τοῦ ἡλίου, ποὺ κατεβαίνει στὴ δύσει του λάμποντας μεγαλόπρεπα. Καὶ νά, ἔρχεται ἡ νύχτα, ἡ ἀστροφώτιστὴ καὶ ἡ γαλήνια, ἔρχεται ἡ εὐλογημένη ὥρα τοῦ θελκτικοῦ μυστηρίου. Ἑρασταί, εὐτυχεῖς ἑρασταί, ἐνώσατε τὰ χεῖλη σας καὶ τὶς καρδιές σας! Ἄν ἡ εὐτυχία, διωγμένη ἀπὸ ἓνα κόσμον ἐγωιστῶν, δὲν ἔφυγεν ἀπὸ τὴν γῆ, θὰ βρῇ καταφύγιο μέσα σ' αὐτὴ τὴν δημορφὴ νύχτα.

«Ἐλενα... Τζιοβάνι!...». Τοὺς φωνάζουν ἀκόμη μ' αὐτὸ τὸ γλυκὸ ὄνομα; οἱ ἔρωτευμένοι! Ἐχουν περάσει μολταταῦτα ἔξη χρόνια ἀπὸ τότε, ὅπου ὁ νεαρὸς καὶ πλούσιος μαρκήσιος Τζιοβάνι Τσупριάνι ἔκαμε γυναικὰ του τὴν δημορφὴ Ἐλενα, τὴν κόρη τοῦ ψαρᾶ Φράντσια. Ὁ γάμος τῶν ἦταν τὸ εὐτυχισμένο τέλος ἑνὸς τρυφεροῦ ρομάντζου ἀγάπης, τὸ τέλος ἑνὸς μεγάλου καὶ σκληροῦ μαρτυρίου! Ὁ πατέρας τοῦ Τζιοβάνι, ὁ γηραιὸς μαρ-

κῆσις· Τουσπριάνι, ἦταν ἕνας εὐπατριδῆς, συγγενῆς τῶν ἀντιβασιλέων τῆς Ἰταλίας καὶ πολλῶν ἄλλων εὐγενῶν. Ἦταν ὁμως σκληρός, ὑπερόπτης, ἀπολυταρχικός, καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ ἀγάπη του στὸ γυιό του, τὸν Τζιοβάνι, εἶχε κατὰ τὸ ἄγριο. Γιὰ τὸ γυιό του ὁ μαρκήσιος ἐπλαθε ἕνα σωρὸ φιλόδοξα ὄνειρα.

— Θὰ γίνης βασιλεὺς! εἶχε πῆ μιὰ ἡμέρα ὁ μαρκήσιος στὸν Τζιοβάνι, ὅταν ἀκόμη ἔκείνος ἦτο μικρός. Θιμήσου τὰ λόγια μου αὐτά!

Ὁ Τζιοβάνι, χαρακτήρος ἀπλοῦ, καταδεκτικοῦ καὶ εὐγενικοῦ, προικισμένος μὲ πολλὰ προτερήματα ἀπὸ τὴν φύσιν καὶ μὲ ἄλλα τόσα ἀπὸ τὴν τύχην, ὠνελευόταν ἀπὸ τὰ μικρά του χρόνια τὸν ἔρωτα καὶ τὴν ἐλευθερίαν. Ἡ ὁμοιότης του μὲ τὴ μητέρα του, μιὰ ἀξιολάτρευτη Γαλλίδα, ποὺ εἶχε φύγει τόσον γρήγορα ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτόν, ἦταν ἐκπληκτικὴ. Ἐνῶ λοιπὸν ὁ σκληρὸς μὲ τοὺς ἄλλους πατέρας του, ὁ μαρκήσιος, τὸν ἐμάθαινε πῶς νὰ ὑποτάσῃ στὴ θέησί του τοὺς ἀνθρώπους, ὁ νεαρός Τζιοβάνι δὲν ἤξευρε καθόλου τοὺς κινδύνους ποὺ κρύβει ἡ ζωὴ. Μιὰ ἡμέρα, γοητευμένος ἀπὸ τὴν ὀλοθάλαν θάλασσα τῆς Νεαπόλεως, χωρὶς νὰ ἔξερη ἀκόμη κολύμπι, ἐξεκίνησε γιὰ τὶς μαγευτικὲς, ἀλλ' ἐπικίνδυνες ἀκρογιαλιές, μὲ μιὰ μικρὴ βαρκούλα. Ἐξαφνα ὁ καιρὸς ἄλλαξε. Ἄγρια μανιασμένα κύματα ἐσηκώθησαν, ποὺ ἔκαναν τὴ βαρκούλα νὰ χοροπηδᾷ. Ὁ Τζιοβάνι ἐδοκίμασε νὰ παλαίψῃ μὲ τὰ κύματα, ἀνεβάζοντας τὸ πανὶ τῆς βαρκούλας, ἐπειδὴ ὁμως δὲν εἶχε ἰδέαν ἀπὸ τιμόνι, εὐρέθηκε μὲ μιὰ ἄγρια σπαρακτικὴ κραυγὴ ἀνάμεσα στὰ μανιασμένα κύματα. Εἶδε ἕνα γαλάζιο ἀφροστεφανωμένο θουνὸ νὰ τὸν συνεπαίρῃ, αἰσθάνθηκε στὰ χεῖλιν του τὴν ἄλμην ἀπὸ τὰ κύματα, καὶ ἔπειτα ἐνόμισε πῶς ἕνα γαλάζιο βάραθρο ἀνοίχθηκε μπροστά του καὶ τὸν ἔκλεισε γιὰ πάντα στὴν ὕγρην ἀγκαλιά του.

... Ὅταν συνῆλθε ἔρριψε μιὰ ματιὰ γεμάτῃ τρόμο γύρω του. Ἡ εὐγενικὴ καὶ καλόκαρδη φυσιογνωμία τοῦ ψυχρῶ Λουίτζι Φράντσινα παραστεκόταν στὸ πρόχειρο ἀπὸ φύκια μαξιλάρι του. Μὲ μιὰ αὐθόρμητη κίνησιν εὐγνωμοσύνης ὁ νεαρὸς Τζιοβάνι ἠθέλησε νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ.

— Ἐγὼ δὲν ἔκαμα τίποτε γιὰ σᾶς! Τοῦ ἀπήντησε μὲ τὸ καλόκαρδο γέλιο του ὁ ψυχρὸς. Σᾶς ἔσωσε ἡ Ἑλένα, ὁ ἄγγελος τῆς ἀκρογιαλιᾶς, ἡ μαντόνα, μὲ τὰ χρυσὰ μαλλιά.

— Ἡ γυναῖκά σας, Λουίτζι; ρώτησε μὲ σβυσμένη φωνὴ ὁ Τζιοβάνι.

— Ἡ κόρη μου, σινιόρ, ἡ μονάκριβη κόρη μου, ἡ πολυαγαπημένη μου Ἑλένα. Ὅταν ἐφύγατε μὲ τὴ βαρκούλα σᾶς εἶδε. Εἶδε πῶς ὁ καιρὸς δὲν ἦταν καθόλου καλός. Σᾶς παρηκολούθησε λοιπὸν μὲ τὴ βάρκα τῆς καὶ τὴν ὥρα ποὺ βρεθήκατε στὰ κύματα καὶ παλεύατε, σὺν θαλασσοπούλιν, ποὺ εἶναι ἡ Ἑλενά μου, ἔπεσε μέσα σ' αὐτὰ καὶ σᾶς ἐγλύτωσε. Αὐτὸ εἶναι ὅλο!

Ὁ ναυαγὸς ἀνασηκώθηκε στὸ πρόχειρο κρεβάτι τῆς ψαροκαλύβας. Μιὰ γοητευτικὴ ὀπτασία ἐφάνηκε τότε μπροστά του, ποὺ τὸν ἔκαμε νὰ μείνῃ βουβὸς καὶ ἔκστατικός γιὰ κάμποσες στιγμὲς. Ἡ κόρη τοῦ Λουίτζι, ἡ ξανθὴ Ἑλένα, ἦταν ἐκεῖ κοντά του, μὲ τὴν ἔκφρασιν τῆς ἀγωνίας ἀπλωμένη στὸ ἀγγελικὸ πρόσωπό της, χαριτωμένη, πιδ ὁμορφῇ μέσα στὴν ταραχὴ τῆς. Αὐτὴ ἡ τόσο γενναία, ἡ τόσο δυνατὴ μπροστά στὸν κίνδυνο, ἔτρεμε τώρα ἀπὸ τὴν συγκίνησιν!

— Ἐλενα, ἡ ζωὴ μου σὰς ἀνήκει! Ἐψιθύρισεν ὁ Τζιοβάνι.

Μιά νέα ζωὴ ἄρχισε ἀπὸ τῆ στιγμῇ ἐκείνῃ γιὰ τὸν Τζιοβάνι καὶ τὴν ἡμορφὴ κόρη τοῦ ψαρᾶ, τὴν Ἐλενα. Ὁ πατέρας τοῦ Τζιοβάνι, ὁ μαρκήσιος, τρελλὸς στὴ σκέψι δει λίγο ἔλειψε νὰ χάσῃ τὸ γυιό του, ἔγινε ὁ προστάτης τῆς οἰκογενείας τοῦ Φράντσινα, ποὺ ἐπάλλετο ὡς τότε μὲ τὰ κύματα γιὰ νὰ κερδίσῃ τὸ ψωμί της. Ἡ Ἐλενα ἐπῆγε μὲ ἔξοδα τοῦ μαρκησίου στὸ παρθεναγωγεῖο τοῦ Ἀννουντσιάντε. Λίγον καιρὸ ἀργότερα ὁμως ἐπληροφορεῖτο μέσα στὸ παρθεναγωγεῖο τὸ τραγικὸ τέλος τοῦ πατέρα της, τὸν ὅποιον ἔκαυσεν ἡ φοβερὴ λευθα τοῦ Βεζουβίου, ἐνῶ ὠδηγοῦσε μερικὸν περηγητὰς γιὰ νὰ ἰδοῦν τὸ ἡφαίστειο. Ἡ φτωχὴ τῆς μητέρα εἶχε πεθάνει τὴν ἡμέρα ποὺ τὴν ἔφερε στὸν κόσμον. Καὶ ἡ Ἐλενα ἦταν τώρα ὁρφανή. Δὲν εἶχε κανέναν ἄλλον ἀπὸ τὸν Τζιοβάνι. Γι' αὐτὸ καὶ τὸ ὄνομά του ἔγινε σύμβολο ἀγάπης καὶ ἐλπίδος γι' αὐτήν. Καὶ ὁ Τζιοβάνι ὁμως δὲν συλλογίζετο παρὰ μόνον τὴν Ἐλενα, δὲν ἐξοῦσε παρὰ μόνον γι' αὐτήν. Καὶ μιὰ μέρα, μέσα στὸ μεθύσι τῶν τρελλῶν ὀνείρων, ποὺ ἔπλαθε γιὰ τὴν ὁμορφὴ Ἐλενα, τὴν μαντόνα μὲ τὰ χρυσὰ μαλλιά καὶ τὰ μάτια τὰ γεμάτα γλῦκα καὶ καλωσύνη, μέσα στὴν παραφορὰ τῶν ἀγνῶν αἰσθημάτων του, ἐτόλμησε νὰ ἐξομολογηθῇ στὸν πατέρα του τὴν ἀπόφασί του νὰ κάμῃ γυναικὰ του τὴ φτωχὴ κόρη τοῦ πεθαμένου ψαρᾶ.

— Αἰσχος! ἐφώναξεν ὁ μαρκήσιος, γεμάτος θυμὸ. Ἡ οἰκογένεια τῶν Τσπουριάνι, ποὺ ἔζησε τόσους αἰῶνας μέσα στὴ δόξα καὶ στὴν ἐντιμότητα, νὰ ντροπιαστῇ μ' ἓνα τέτοιον ἀνάρμοστο γάμο. Ὅχι, χίλιες φορὲς ὄχι! Ἐνόσφ ἐγὼ ζῶ δὲν θὰ γίνῃ ποτὲ αὐτό!

— Πατέρα μου, μὲ ἀναγκάζετε νὰ μὴ σὰς ὑπακούσω! ἐτόλμησε νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ ὁ Τζιοβάνι.

— Θὰ διατάξω νὰ σὲ κλείσουν στὴ φυλακή, ἔλεεινέ, καὶ θὰ τιμωρῆσω σκληρὰ αὐτὴ τὴν ἀχάριστῃ, ποὺ ἐτόλμησε νὰ φαντασθῇ ὅτι μπορεῖ νὰ γίνῃ γυναικὰ σου!

Ὁ μαρκήσιος Τσπουριάνι ἐκράτησε τὸ λόγο του. Ἡ Ἐλενα ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ παρθεναγωγεῖον τοῦ Ἀννουντσιάντε, γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ ἀερογιάλι, στὴν ψαροκαλύβα τοῦ πατέρα της, ἐνῶ ὁ νεαρὸς Τζιοβάνι ἐφυλάκιζετο ἀπὸ τὸν σκληρόκαρδο πατέρα.

Ἄλλ' ὁ ἔξως, ὁ ἀγνός, ὁ ἀληθινὸς ἔρως, δὲν λογαριάζει κανένα ἐμπόδιο! Γελᾷ μπροστὰ στὴ φτώχεια καὶ περιφρονεῖ τὴ βία. Οἱ δύο ἐρασταὶ λοιπὸν ἐκράτησαν τὸν ὄρκον των. Καὶ ὅταν ὁ μαρκήσιος προσέφερε στὸν μονάκριβο γυιό του, μοζι μὲ τὴν ἐλευθερίαν του καὶ τὸ χέρι τῆς μελαχροινῆς δούκισσας Μαλφιέρα, μιᾷ θεομῆς ἀτσιγγάνικης ὁμορφιάς, ὁ Τζιοβάνι ἀπήντησε στὸν σκληρόκαρδο πατέρα:

— Ἀγαπῶ τὴ μαντόνα μὲ τὰ χρυσὰ μαλλιά καὶ μένω πιστὸς στὴν ξανθοῦλα μου!

Ὁ μαρκήσιος ὁμως δὲν ἐσταμάτησε τὶς ἐνέργειές του. Ἐνῶ συνεβούλευε τὸ γυιό του νὰ πάρῃ τὴν ὁμορφὴ δούκισσα Μαλφιέρα, ἔκαμνεν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος δελεαστικὰς προτάσεις στὴν Ἐλενα, τὴν κόρη τοῦ ψαρᾶ. Τῆς

ἔγραφε νὰ διακόψῃ κάθε σχέσι μὲ τὸν Τζιοβάνι, καὶ τότε θὰ ἦταν πρῶτος νὰ τῆς δώσῃ ὅσα χρήματα ἤθελε καὶ κτήματα ἀκόμη, γιὰ νὰ ζήσῃ ξέννοισι μακριὰ ἀπὸ τὸ γυιό του.

«Ἡ καρδιά μου ἀνήκει στὸν Τζιοβάνι, ποὺ ὑποφέρει, ἀπῆντησε στὸν μαρκήσιο ἡ Ἑλενα. Δὲν μὲ συγκινοῦν τὰ λεπτά σας!...».

Τὰ σχέδια ὅμως τοῦ μαρκησίου, ποὺ ἐννοοῦσε μὲ κάθε τρόπο νὰ χωρίσῃ τοὺς δύο νέους, τὰ ἐδοήθησε μ' ἓνα διαβολικὸ τρόπο ἡ ὁμορφὴ γλυκομελάχροινη δούκισσα Μαλφιέρα. Καὶ ἦλθε στιγμή, σκληρὴ καὶ κακιὰ τῆς τύχης ὥρα, ποὺ οἱ δύο ἐρωτευμένοι ἐζήσανε τὸ τραγικὸ μαρτύριον τοῦ πόνου των, ἔπεσαν στὴ διαβολικὴ παγίδα ποὺ τοὺς εἶχαν στήσει οἱ δύο ἄγριοι διώκται των. Οἱ πονεμένες καρδιές των τότε ἐσφίχθησαν ἀπὸ μιὰ θανάσιμην ἀγωνίαν καὶ στὴ χεῖλιν των ξιψύχθησε τὸ τελευταῖον χαμόγελο τῆς ἐλπίδος.

Ἡ δούκισσα Μαλφιέρα, ἡ γλυκομελάχροινη νέα, ποὺ προώρριζεν ὁ μαρκήσιος Τσупριάνι γιὰ γυναῖκα τοῦ γιου τοῦ, τοῦ Τζιοβάνι, ἦταν χήρα. Ὁ πρῶτός της ἄνδρας ἠτύοκτόνησε, λίγους μῆνες ὕστερα ἀπὸ τὸ γάμον του, ἀφοῦ κατεσπατάλησε στὸ παιγνίδι καὶ στὰ ὄργια ὅλην τὴν περιουσίαν της. Τὸ ὄνειρον τῆς νεαρᾶς δουλίσσης; λοιπὸν ἦταν νὰ γίνῃ μαρκησία Τσупριάνι, γιὰ νὰ βρεθῇ πάλι μέσα στὴν πολυτέλειαν καὶ στὴ χλιδή, ποὺ εἶχε στερηθῇ μὲ τὸ θάνατον τοῦ ἀνδρός της. Διασασμένη λοιπὸν γιὰ τὰ πλούτη, τὴς διασκεδάσεις καὶ τὴν τρελλὴ ζωὴ τῆς σπατάλης, ἐπερίμενε μὲ ἀγωνίαν τὴ στιγμή, ποὺ ὁ νεαρὸς Τζιοβάνι θὰ ἐδέχετο νὰ γίνῃ ἄνδρας της. Τὸν ἀγαποῦσε μὲ τὸν ἴδιον ἔρωτα ποὺ τὸν περιέβαλλε καὶ ἡ Ἑλενα; Ὡ, ὅχι. Τὸν ποθοῦσε. Καὶ ἦταν ἀξία νὰ μὴν ὑποχωρήσῃ ἔμπρὸς σὲ κανένα μέσον γιὰ νὰ φθάσῃ στὸ σκοπὸ της. Μεταχειριζομένη λοιπὸν μιὰ δολία τακτικὴ, ἐπῆγγε κι' εὐθὺς τὴν ὁμορφὴ ἀρραβωνιαστικὴν τοῦ Τζιοβάνι, τὴν ἀθώαν καὶ εὐγενικὴν Ἑλενα, καὶ τῆς εἶπε, ἀφοῦ πρῶτα τῆς παρέστησε φοβερώτερον τὸ μαρτύριον, ποὺ ἔπερνουσε γιὰ χάριν της ὁ Τζιοβάνι, μέσα στὴ φυλακὴ, στὴν ὁλοίαν τὸν εἶχε κλείσει ἡ πατρικὴ σκληρότης:

— Ὅλοι ἐδῶ στὸν τόπον σὰ; λένε ἄγγελον τῆς ἀκρογιαλίας. Εἰσθε ὅμως ἡ μόνη αἰτία τοῦ μαρτυρίου τοῦ Τζιοβάνι, τὸν ὁποῖον λέτε πῶς ἀγαπᾶτε! Ἄ, ὅχι, εἰσθε μιὰ σκληρόκαρδον νέα. Μία λέξις σας φθάνει νὰ ξαναδώσῃ τὴν ἐλευθερίαν στὸν Τζιοβάνι. Σεῖς ὅμως προτιμᾶτε νὰ τὸν ἀποκληρώσῃ ὁ κατέρας τοῦ, προτιμᾶτε νὰ πεθάνῃ μέσα στὴ φυλακὴ, γιὰ τὰ ὁμορφα μᾶτια σας, πορὶ νὰ εἰπῆτε τὴ λέξιν αὐτὴ. Βγάλτετο ἀπὸ τὸ νοῦ σας, ὁ Τζιοβάνι δὲν θὰ σᾶς κἀνῃ γυναῖκα του, σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ. Ποτέ!

— Ἐχετε δίκην σινιορίαν, τῆς ἀπῆντησε μὲ σπαραγμὸν ἡ Ἑλενα. Ὁ γυιὸς τοῦ μαρκησίου Τσупριάνι δὲν μπορεῖ νὰ δώσῃ τὸ ὄνομα του σὲ μιὰ φτωχὴ κόρη ἑνὸς ψαρᾶ. Ἐγὼ ὅμως δὲν μπορῶ νὰ τὸν ἀπαρνηθῶ. Ἄς μὲ ἀπαρνηθῇ ἐκεῖνος.

— Τότε γράψτε τοῦ ὁδοῦ τελευταῖες λέξεις, ἐπρότεινε στὴν Ἑλενα ἡ τανούργα δούκισσα. Κι' ἔπειτα φύγετε μακριὰ ἀπὸ δῶ, γιὰ λίγον καιρὸ. Θὰ τὸν σώσετε γιὰ δευτέρην φορά!

— Ναί. θὰ φύγω. Θὰ πάω μακριὰ, πολλὴ μακριὰ, ἀπῆντησε ἡ Ἑλενα. ἰὲ μιὰ θλίψιν, ποὺ τῆς ἐμάτωνε τὴν καρδιά.

— Πάρτε κι' αὐτὰ τὰ χρήματα, Ἔλενα Σὰς ἀνήκουν. Εἶναι γιὰ τὸ ταξίδι σου.

Καὶ ἡ δούκισσα Μαλφιέρα τῆς ἔδωσε ἀρκετὰ χαρτονομίσματα, τὰ ὁποῖα τῆς εἶχε ἐμπιστευθῇ ὁ πατέρας τοῦ Τζιοβάνι γιὰ τὴν πραγματοποίηση τοῦ σχεδίου της.

— Ὅχι, δὲν θέλω χρήματα, διεμαρτυρήθη ἡ Ἔλενα. Θὰ πάρω μαζί μου τὴν ἀνάμνησί του καὶ θὰ κρύψω στὰ βιάθη τῆς καρδιάς μου τὴν εὐχὴν του.

Καὶ ἡ ὁμορφη φτωχοῦλα ἐδέχθη νὰ γράψῃ στὸν πολυαγαπημένο της τὰ λόγια, πού τῆς ὑπαγόρευεν ἡ δούκισσα Μαλφιέρα.

.*.

Μόλις ὁ φυλακισμένος Τζιοβάνι, τὸ θῆμα τῆς πατρικῆς σκληρότητος, ἔλαβε τὸ ἀνεπάντεχο αὐτὸ γράμμα τῆς Ἐλενας, μέσα στὴ φυλακὴ του, λίγο ἔειψε νὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὸν πόνο του.

Τὸ ἐδιάβαζε καὶ τὸ ξαναδιάβαζε, σὰν νὰ μὴν ἤθελε νὰ πιστεύσῃ πὼς ἦταν τὸ χίρι τῆς ἀγαπημένης του, πού ἔγραψε τὰ λόγια αὐτά. Καὶ μόλις ἐνύχτωσε, ἀποφασισμένος νὰ ζητήσῃ ὅπωςδὴποτε μία ἐξήγησι, ἀπὸ ἐκείνη πού ἐλάτρευε τόσο, ἔστιασε μέσα στὴν παραφορὰ του δύο ἀπὸ τὰ σίδηρα τοῦ παραθύρου τῆς φυλακῆς του καὶ κατῶρθωσε νὰ φθίῃ ὡς τὴν αἰλὴ, δένοντα; τὰ σκεπάσματά του ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ἐπειτα ἀπὸ χίλιες δυὸ περιπέτειες, ἐσύρθη ὡς τὴ σκοπιά, πού ἐφύλασσαν ἄγρυπνοι οἱ φρουροί. Καὶ μόνον ὅταν ὁ Τζιοβάνι ἐπέρασε ἀπὸ μπροστά του; καὶ ἄρχισε νὰ τρέχῃ μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῶν ποδιῶν του, μέσα στὸ πυκνὸ σκοτάδι τῆς νύχτας, μόνον τότε ἠκούσθησαν οἱ φωνὲς τῶν φρουρῶν τῆς φυλακῆς. Ἀλλ' ὁ Τζιοβάνι ἔιχε πρὸς τὸ ἀκρογιάλι, ὅπου ἦταν τὸ σπιτάκι τῆς ἀγαπημένης του Ἐλενας. Ὁμοβροντία πυροβολισμῶν τὸν συνώδευσε μέσα στὸν τρελλόν, ἀπεγνωσμένο δρόμο του... Οἱ φύλακες εἶχαν πυροβολήσει τὸν ὁραπέτην.

Τὸ ἄλλο πρωτὶ διέκριναν ματωμένα ἴχνη στὸ δρόμο, πού ὠδηγοῦσε στὴν ἀκρογιαλιά. Τὰ ἠκολούθησαν. Σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ σπιτάκι τῆς Ἐλενας οἱ φύλακες βρῆκαν τὸ Τζιοβάνι μισοπεθαμένο, μὲ μιὰ σφαῖρα στὸ στήθος. Τὴν ἴδια ἡμέρα, πρὶν ἀκόμη βγῇ ὁ ἥλιος, ἡ Ἐλενα με βουρκωμένα μάτια καὶ μὲ καρδιὰ σφιγμένη ἀπὸ τὸν ἀτέλειωτο πόνο, πού ἐδοκίμαζε γιὰ τὸ σκληρὸ ἀποχωρισμὸ τοῦ ἀγαπημένου της; ἐτοίμασε τὰ μικροπράγματά της, γιὰ νὰ φύγῃ γιὰ τὸ μακρυνὸ ταξίδι τῆς ἐξορίας! Μόλις ὅμως ἀνοίξε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της καὶ ἔκαμε λίγα βήματα στὸ δειτροφυτευμένο δρόμο, ὑπεχώρησε σὰν τρελλή, ἐμπρὸς στὸ σπαρακτικὸ θέαμα πού ἀπλωνόταν ἐμπρὸς της. Φτωχὴ Ἐλενα! Ἐκεῖ χάμω, πάνω στὴ γλῶττῃ ἦταν ὁ πολυαγαπημένος της; χλωμὸς καὶ καταματωμένος. Ἐρρίφθηκε στὸ ἀνασθητὸ σῶμά του καὶ τὸ ἐγέμισε μὲ δάκρυα καὶ μὲ φιλιὰ.

— Σκοτώστέ με! Σκοτώστέ με! παρακαλοῦσε ἡ ὁμορφη Ἐλενα θιμένοις πού ἔτρεξαν κοντά της. Σκοτώστέ με γιατί ἐγὼ τὸν ἐσκότωσα!

Τὴν ἐπῆσαν ἀπὸ τὸν πληγωμένον, πού δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπο ν' ἀποχωρισθῇ, καὶ μετέφεραν τὸν Τζιοβάνι, γιὰ δεύτερη φορὰ, στὴν καλύβα

ἐκείνη, στήν ὁποίαν τὸν εἶχε μεταφέρει ναυαγὸς ἡ Ἑλενα, ποὺ τὸν ἔσωσε μὲ τὰ ἴδια της; τὰ χέρια, ἀπὸ τῆ φουρτουνιασμένη θάλασσα. Εἰδοποίησαν ἀμέσως ἓνα γιατρό. Σὲ λίγο ἔφθασε κι' ὁ μαρκήσιος Τσупριάνι, ὁ πατέρας τοῦ Τζιοβάνι, καὶ ἡ πανοῦργα δούκισσα Μαλφιέρα.

•••

Ὅταν ὁ Τζιοβάνι συνῆλθε, χάρις στίς φροντίδες τοῦ γιατροῦ, καὶ ἀνοῖξε τὰ μάτια του, εἶδε ἔμπρός του γονατισμένη τὴν πολυαγήμενη του Ἑλενα μὲ τὰ πλούσια ξανθὰ μαλλιά της νὰ κυματίζουνε στοὺς ὤμους της. Ἡ ὁμορφὴ φτωχοῦλα παρακαλοῦσε τὴ μικρὴ Παναγίτσα, ποὺ εἶχε πάντα μαζί της, μὲ δάκρυα στὰ μάτια, νὰ σώσῃ τὸν ἀγαπημένο της.

— Θὰ ζήσης, εἶπε τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ γιατρός.

Ἕνας βαθὺς στεναγμὸς βγῆκε ἀπὸ τὸ στήθος τῆς Ἑλενας. Τότε ὁ μαρκήσιος Τσупριάνι, ὁ ὁποῖος εἶχε μείνει βουβὸς ὥς ἐκείνη τὴ στιγμὴ, ἐπροχώρησε στὸ πρόχειρο κρεβάτι τοῦ πληγωμένου γυιοῦ του καὶ τοῦ εἶπε, συγκατατῶν μὲ δυσκολίαν τὸν θυμὸν του:

— Δυστυχισμένο παιδί! Δὲν θέλεις λοιπὸν νὰ σωφρονισθῇς; Δὲν θέλεις ν' ἀπαρνηθῇς τίς νεανικὲς τρέλλες σου; Ἔστω, σὲ ἀφήνω ἐλεύθερο. Διάλεξε λοιπόν, γιὰ τελευταία φορὰ, μεταξὺ τῆς Ἑλενας Φράντσια καὶ τῆς εὐγενοῦς δουκίσσης Μαλφιέρα.

— Πατέρα μου ἐπιθύρισε ὁ πληγωμένος, δὲν μπορῶ νὰ διαλέξω παρὰ μεταξὺ τῆς Ἑλενας καὶ τοῦ θανάτου. Περιμένω λοιπὸν τὴν ἀπόφασί σας.

— Ἡ Ἑλενα δὲν θὰ γίνῃ ποτὲ μαρκησία Τσупριάνι, ἐφώναξε ἔξω φρενῶν ὁ μαρκήσιος. Σὲ ἀποκληρώνω καὶ δὲν θὰ σοῦ ἐπιτρέψω νὰ φέρῃς πλέον τὸ ὄνομά μου. Ἀπὸ σήμερα θὰ εἶσαι ὁ γυιὸς ἐνὸς ψαρᾶ, καὶ ὄχι δικός μου. Ὁ Τζιοβάνι Τσупριάνι δὲν ὑπάρχει πιά. Τζιοβάνι, ψαρᾶ σὲ ἀποχαιρετῶ γιὰ πάντα. Ζῆσε ἢ πέθανε. Γίνου εὐτυχὴς ἢ δυστυχής, μ' αὐτὴν τὴν τιποτένια. Λίγο μ' ἐνδιαφέρει. Δὲν σὲ ἀναγνωρίζω πιά γιὰ παιδί μου!

— Πατέρα μου, σᾶς εὐχαριστῶ. Ἑλενα θέλεις νὰ γίνῃς γυναικᾶ μου;

Τοῦ ἔδωσε τὸ χέρι μὲ μιὰ ἄπειρη συγκίνησι καὶ τοῦ ἀπήντησε:

— Διόβισε λοιπὸν μέσα στὰ μάτια μου, ποὺ εἶναι ὁ καθρέπτης τῆς ψυχῆς μου!

Τὰ βλέμματά των συννητήθησαν χαρούμενα, εὐτυχισμένα, γεμᾶτα ἀπὸ τὴ γλυκερὰ ταραχὴ τῆς ἐπίσημης αὐτῆς στιγμῆς.

Ἐπειτα ὁ Τζιοβάνι τῆς ἐφόρεσε τὸ δακτυλίδι ποὺ εἶχε πάντα μαζί του γι' αὐτὴν καὶ τῆς εἶπε:

— Ἑλενα Φράντσια, εἶσαι ἡ γυναικᾶ τοῦ ψαρᾶ Τζιοβάνι!

Ἡ δούκισσα Μαλφιέρα, μόλις ἤκουσε τὴν τελευταία αὐτῆς φράσι, ἔγινε κατάλωμη ἀπὸ τὴ συγκίνησί της. Αὐτὸ ἦταν ἓνα θανάσιμο κτύπημα γιὰ τὸν ἐγωϊσμό της, γιὰ τὴν πλεονεξία της. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως συνέβη κατ' ἀπροσδόκητο. Ὁ πατέρας τοῦ Τζιοβάνι, ὁ μαρκήσιος Τσупριάνι, ποὺ παρηκολούθησε βουβὸς αὐτὴ τὴ σκηνή, τῆς ἄρπαξε τὸ χέρι μὲ κίνησι ποὺ ἔδειχνε ὅλη τὴν ὁργὴν του γιὰ τὸν ἀνάξιο γυιὸ καὶ τῆς εἶπε:

— Κυρία Μαλφιέρα, ἀπὸ τῆ στιγμῆ αὐτῆ εἰσθε ἡ μαρκησία Τσупριάνι, ἡ γυναικᾶ μου. Ἐπιτρέψατέ μου νὰ ἐπανορθώσω τὴν προσβολὴ ποὺ σᾶς

ἔκαμε ὁ γυιὸς μου. Ἀρνεῖται αὐτὸς νὰ σᾶς κάνη γυναϊκά του, θὰ γίνετε δική μου γυναϊκά! Σᾶς προσφέρω λοιπὸν τὴν περιουσία μου καὶ τὸ ὄνομά μου!

— Εἶμαι ὑπερήφανη γι' αὐτὴ τὴν εὐτυχία καὶ γι' αὐτὴ τὴν τιμὴ, ἀπήντησε ἡ δούκισσα, ἀπὸ πρῶτα ἔρριψε ἓνα βλέμμα γεμάτο περιφρόνησι καὶ μίσος στὴν ἀντίζηλό της, τὴν Ἑλενα.

Καὶ ἐξῆλθε ἀπὸ τὴν καλύβα τῆς φτωχούλας Φράντσια στὸ μπράτσο τοῦ ἀριστοκράτου συζύγου της. Ἦταν γραπτὸ ὅμως ὁ θρίαμβος τῆς ἐπικίνδυνης αὐτῆς γυναίκας νὰ μὴ διαρκέσῃ πολὺ. Δύο ἡμέρες ἀργότερα ὁ μαρκησίος Τσουπριάνι, ἑρμαιὸν τοῦ παραφόρου ἐρωτικοῦ πάθους, ποὺ τοῦ εἶχε ἀνάψει ἡ δούκισσα Μαλφιέρα, προσεβλήθη ἀπὸ ἀποπληξία καὶ πέθανε στὴν ἀγκαλιά της.

Καὶ ἡ δούκισσα Μαλφιέρα εἶδε νὰ διαψεύδωνται τὰ φιλόδοξα ὄνειρά της. Ἀντὶ τῶν γάμων ποὺ ἐπερίμενε, ἔγινε ἡ κηδεῖα τοῦ μαρκησίου Τσουπριάνι. Ἔτσι ὁ Τζιοβάνι, σύμφωνα μὲ τὸν νόμο, ἔμεινε ὁ μόνος κληρονόμος τοῦ πατέρα του. Ἐπειδὴ ὅμως ἦταν δίκαιος καὶ λογικὸς, δὲν θέλησε ν' ἀφήσῃ ἀπαρηγόρητη τὴν δούκισσα. Καὶ στὴν ἀνάμνησι τοῦ πατέρα του τῆς προσέφερε ἓνα μέρος ἀπὸ τὴν περιουσία του γιὰ προῖκα. Μὲ θλιμμένη καρδιά, μὲ σβυσμένα ὄνειρα καὶ χαμένες ἐλπίδες, ἡ τσακίνα δούκισσα ἐπέστρεψε στὸ Μιλᾶνο, κοντὰ στὴν οἰκογένειά της..

Λίγους μῆνες μετὰ τὸ θάνατο τοῦ μαρκησίου Τσουπριάνι, ἡ Νεάπολις δλόκληρη γιώρταζε τοὺς εὐτυχισμένους γάμους τοῦ νεαροῦ μαρκησίου Τσουπριάνι, τοῦ Τζιοβάνι, μὲ τὸν ἄγγελο τῆς ἀκρογιαλιάς, τὴν μαντόνα μὲ τὰ χρυσὰ μαλλιά, τὴν κόρη τοῦ φτωχοῦ ψαρά, Ἑλενα Φράντσια. Καὶ οἱ πρὸ φτωχοὶ ψαράδες τῆς Νεαπόλεως, γιὰ νὰ πανηγυρίσουν τὸ χαρμόσυνο αὐτὸ γεγονὸς, ἐσημαιοσιόλισαν τὶς βάρκες των καὶ ἤρχοντο μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά τους γιὰ τὴν εὐτυχία τοῦ νέου ζευγαριοῦ.

Ἐνα χρόνον ἀργότερα, ἀκριβῶς τὴν ἡμέρα ποὺ τὸ πανευτυχισμένο ζευγάρι γιώρταζε τὴν ἐπέτειο τῶν γάμων του, μιὰ ὁμορφὴ βραδυὰ τοῦ Μαΐου, ἡ Ἑλενα ἔφφερε σιὸν κόσμον μιὰ χαριτωμένη μικροῦλα, ποὺ ἔδειχνε πὼς θὰ γένετο πρὸ ὁμορφῆ ἀπὸ τὴ μητέρα της. Ἦταν τὸ πρῶτον παιδάκι τοῦ Τζιοβάνι καὶ τῆς Ἑλενας. Τοῦ ἔδωσαν τὸ ὄνομα Ἑλπίς καὶ γιὰ νὰ πανηγυρίσουν οἱ εὐτυχισμένοι γονεῖς τὴ γέννησί του, προσέφεραν ἀρκετὰ χρήματα στοὺς φτωχοὺς, στοὺς φυλακισμένους καὶ στοὺς ἀρρώστους τῆς Νεαπόλεως, παρακαλῶντάς τους νὰ εὐχηθοῦν γιὰ τὴν υἰεῖα τῆς μικρῆς κορούλας των.

Τριφερὰ ἀγκαλιασμένο στὴν τσάτσα τοῦ μεγαλοπρεποῦς μεγάρου Τσουπριάνι τὸ εὐτυχισμένο ἀνδρόγυνον, ἐθαίμαζε τὸ ὑπέρογον θέαμα τῆς φύσεως, ποὺ ἀπλωνόταν κάτω ἀπὸ τὸν γαλανὸν οὐρανόν. Ὁ ἥλιος, κατεβαίνοντας στὴ δύσι, ἔστελνε τὶς τελευταῖες χρυσαφένιες ἀκτίνες του. Τὸ σιγανὸ ἀεράκι ἔφερε τὸ ἄρωμα ἀπὸ τὶς ἀνθισμένες πορτοκαλιές.

— Τὶ ὁμορφὴ ποὺ εἶναι ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀγάπη! ἐψιθύριζε ναρκωμένη ἀπὸ εὐτυχία ἡ νεαρὰ μαρκησία Ἑλενα.

— Ἡ ζωὴ εἶναι δυσορφή κοντά σου, λαιρεῖά μου! τῆς ἀπήντησε μὲ ἀπειρὴ τρυφερότητα ὁ Τζιοβάνι.

Κι' ἔπειτα προσέθεσε μὲ μεγαλύτερη θερμότητα:

— Ἐλενα, ἀγαπημένη μου ὕιαρξι, δὲν σοῦ κρύβω δτι νοιώθω στὴν καρδιά μου περισσότερη ἀγάπη γιὰ σένα ἀπὸ τὴ στιγμή πού μου ἔκανες ἓνα τόσο χαριτωμένο κοριτσάκι, τὴν πολυαγαπημένη μας Ἐλπίδα!

Ζωηρὴ καὶ χαριτωμένη, ξανθοῦλα, μὲ τριανταφυλλένια μαγουλάκια, ἡ μικροῦλα Ἐλπίδα ἀνέβαινε τὴ μαρμαρίνη σκάλα τῆς τοράτσας ἐκεῖνῃ τῇ στιγμῇ. Ἐκφατοῖσε στὰ χερὰκια τῆς ἓνα μπουκέτο λουλούδια.

— Μητεροῦλα μου, πατερράκη, εἶπε γρέχοντας κοντά τοις, κυττάχτε πόσο δυσορφα λουλουδάκια σᾶς; μίξευσα! Δὲν θὰ μὲ φιλήσετε γι' αὐτό; Τὰ δικὰ μου τὰ φιλάκια θὰ σᾶς τὰ δώσουν τὰ λουλουδάκια μου, γιατί τὰ φίλησα πολλές φορές.

Μαγ μένοι ὁ Τζιοβάνι καὶ ἡ Ἐλενα ἀπὸ τὰ λογάκια τῆς μικροῦλας των, τὴν ἔσφιξαν στὴν ἀγκαλιά τους. Ἡ Ἐλπίς ὅμως τοὺς ἔφυγε πονηρὰ καὶ ἄρχισε νὰ γελᾷ παιγνιδιάρικα.

— Γιοστάζω γιὰ τοὺς δυὸ μου ἀγγέλους; σήμερα, εἶπε ὁ Τζιοβάνι. Διπλῇ ἐπ'εἰς εὐτυχίας.

Καὶ ἔφερε στὰ χεῖλῃ του τὰ λουλουδάκια, πού τοῦ εἶχε δώσει ἡ μικροῦλα Ἐλπίς.

— Μητεροῦλα, Πατερράκη, πάω νὰ κόψω κι' ἄλλα ἀνθάκια! ἐφώνηξε ἡ Ἐλπίς καὶ σὲ λίγο τὸ εὐτυχισμένο ἀνδρόγυνον ἄκουσε τὰ βηματάκια της πού ἔσβηναν στὴ μαρμαρένια σκάλα.

— Πόσο εὐτυχισμένος εἰμαι κοντά σου, Ἐλενα, ἐπιθυρῖσε ὁ Τζιοβάνι καὶ μὲ τὴ μυστικὴ χαρὰ τοῦ ἔρωτευμένου, πού σφίγγει τὸ ταῖρι του στὴν ἀγκαλιά του, μακριὰ ἀπὸ κάθε ἀδιαικρίτο καὶ φθονερὸ μάτι, ἐπῆρε στὰ γόνατά του τὴν ἀγαπημένη του γυναικοῦλα.

— Τζιοβάνι, ἀπάντησε ἐκεῖνῃ σχεδὸν ψιθυριστά. Ὅλη αὐτὴ ἡ εὐτυχία, αὐτὴ ἡ ἀτελειωτὴ γαλήνη, τὸ ἄρωμα τῶν λουλουδιῶν, ὅλα μοῦ φαίνονται ὡς ὄνειρο, ὡς ἓνα ὑπέροχο ὄνειρο, πού δὲν θὰ ἤθελα νὰ τελειώσῃ ποτέ, μὰ ποτέ. Ἐμεσολύβησε σιγῇ. Τὰ χεῖλη των ἐνώθησαν σ' ἓνα θερμό, ὀλόθερμο φίλημα. Ἐξαφνα ἡ Ἐλενα ἀπεσπάρθη ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά τοῦ Τζιοβάνι. Τὸ πρόσωπό της ἔγινε κατάχλωμο διὰ μιᾶς.

— Ἀκουσεσ μετὰ κραυγῇ; ῥώτισε τρομαγμένη τὸν ἄνδρα της, Ποῦ εἶναι λοιπὸν ἡ Ἐλπίς μας;

— Δὲν τὴν εἶδες πού κατέβαινε τὴ σκάλα; Τὴν καθυσύχασε ὁ ἄνδρας της. Θὰ εἶναι ἀκόμη σιὸ περιβόλι. Τρελλαίνεται τὸ ἀγαπημένο μας ἀγγελοῦδι μὲ τὰ λουλουδάκια. Νὰ καὶ τὰ παιγνιδάκια της ἐκεῖ εἶναι.

— Φοβάμαι Τζιοβάνι. Αὐτὴ ἡ φωνή... ὦ, ἂν ἡ δυστυχία ἐρχόταν νὰ μᾶς ἀγγίξῃ μὲ τὰ μαῦρα φτερά της!

— Πόσον εὐαίσθητη εἶσαι ἀγαπημένη μου. Νυχτώνει τώρα καὶ ἡ Βαρβάρα, ἡ γορὰ γκουβερνάντα τῆς μικροῦλας μας, θὰ τὴν ἐπῆρε ἀπὸ τὸ περιβόλι γιὰ νὰ τὴν κοιμίσῃ.

— Ἀ, ἴσως γι' αὐτὸ φώναξε ἡ Ἐλπίς. Δὲν θὰ ἤθελε φαίνεται νὰ κοιμηθῇ. Τὶ τρελλὴ πού εἰμαι Θεέ μου. Ἡ Βαρβάρα θὰ τὴν πῆρῃ! Μὰ

αὐτὴ ἡ γυναῖκα Τζιοβάνι, δὲν μοῦ ἀρέσει καθόλου. Ἡ ἀφοσίωσίς της στὸ παιδί μας μοῦ φαίνεται ψεύτικη.

— Τὴν εἴχαμε τόσα χρόνια στὸ σπῆτι! "Ελα, διώξε τίς σκέψεις αὐτές, ποὺ φτερουγίζουν σὰν μαῦρες πεταλοῦδες γύρω σου. Ἀπόψε εἶναι ἡ γιορτὴ γιὰ τὴν ἐπέτειο τῶν εὐτυχισμένων ἀρραβώνων μας, εἶναι ἡ γιορτὴ γιὰ τὸ λοτρειυτό μας ἀγγελουδί, τὴν Ἑλπίδα μας. Σὲ λίγο θὰ ἔλθουν οἱ καλεσμένοι. Νά, ἔρχεται ὁ πιστός μας Οὐμπέρτι νὰ μᾶ; ἀναγγεῖλη μία ἐπίσκεψη.

Πράγματι, ἓνας ἀπὸ τοὺς ὑπηρετάς τοῦ μεγάρου Τσупριάνι, ἀφοῦ ὑπεκλίθη ἐμπρός σιτὸ ἀνδρόγυνο, ἀνήγγειλεν:

— Ἡ δούκισσα Μαλφιέρα!

— Αὐτὴ ἐδῶ! ἔψαλλισεν ἡ Ἑλενα καὶ ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ ἀνδρός της, σὰν νὰ ἐφοβεῖτο πῶς; κάποιος κίνδυνος τὸν ἀπειλοῦσε. ὦ, τὰ προαισθήματά μου!...

— Δὲν εἶναι δυνατόν, ἐπιθύρισε ὁ Τζιοβάνι. Μήπως ἔκαμες λάθος, Οὐμπέρτι;

— Ὅχι, σινιόρ, ἀλήντησε ὁ γηραιὸς ὑπηρετής. Ἡ δούκισσα Μαλφιέρα εἶναι μεταξὺ τῶν προσκεκλημένων σας ἀπόψε.

— Καὶ τί θέλει αὐτὴ ἐδῶ; Ποιὸς τὴν ἐκάλεσε;

— Μοῦ ἀνέθεσε νὰ σᾶς διαβιβάσω, σινιόρ, ὅτι θὰ ἦταν εὐτυχὴς νὰ παρευρεθῇ ἀπόψε στὴν γιορτὴ τῆς μικρῆς Ἑλπίδος: «Νὰ πῆτε σιτὸν μαρκήσιο καὶ στὴν μαρκησία Τσупριάνι, μοῦ εἶπε, ὅτι ἡ ἐξοδέλφη των, ἡ δούκισσα Μαλφιέρα, περιμένει νὰ τοὺς ὑποβάλλῃ τίς θερμότερες εὐχές της».

Ὁ Τζιοβάνι ἐστράφη στὴν Ἑλενα καὶ τῆς εἶπε μ' ἓνα ἀβεβαιο ὕφος:

— Δὲν μπορούμε νὰ τὴν διώξωμε. Ἐρχεται σὰν φίλη καὶ πρέπει νὰ τὴν δεχθοῦμε.

Ὁ Οὐμπέρτι ὑπεκλίθη καὶ ἐπῆγε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐντολὴ τοῦ κυρίου του, μὲ κάποιον μορφασμό. Καὶ λίγα λεπτὰ ἀργότερα ἐπέστρεψε ὀδηγῶν ἐκείνην, ποὺ ὠνόμαζε μὲ περιφρόνησι «Μαύρη δούκισσα!» Ὁ πιστὸς ὑπηρετής ἐσκέπτετο:

«Τὶ ἔρχεται νὰ κάνῃ αὐτὴ ἡ Μαλφιέρα ἐδῶ;»

Φτωχὴ Ἑλενα! Τὸ αἷμα ἐπάγωσε στὶς φλέβες της μόλις ἀντίκρουσε τὴν παλῆν ἀντιζήλὸ της! Ἡ δούκισσα ἐνεφανίσθη μὲ μιὰ σκούρα τουαλέττα, ποὺ ἔκαμνε πιδ χιτυπητὲς τίς γραμμὲς τοῦ κορμιοῦ της καὶ ἐλκυστικώτερο τὸ πρόσωπό της, μὲ τὰ λαμπρὰ τσαχλίνικα μάτια. Οἱ τελευταῖες ἀκτίνες τοῦ ἡλίου ἔσβυναν στὴ ματωμένη δύσι.

Στὴν Ἑλενα ὅμως ἐφάνηκε ὅτι ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἔφερεν μαζί της τὴ νύχτα, μιὰ νύχτα αἰώνια καὶ καταραμένη, μιὰ νύχτα γεμάτη ἀπὸ φρίκη. Ἡ παγερὴ σιωπὴ, μὲ τὴν ὁποία τὸ εὐτυχισμένο ἀνδρόγυνο ὑπεδέχθη τὴν δούκισσα Μαλφιέρα, δὲν ἀνησούχησε καθόλου τὴν διαβολογυναῖκα.

— Δὲν μ' ἐπεριμένατε λοιπόν, «ἐρωτευμένοι τῆς Νεαπόλεως»; εἶπε μὲ τὴν κᾶπως ἀπότομη φωνή της, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ τὴν κάνῃ τρυφερή. Στοιχηματίζω πῶς δὲ θὰ μπορούσατε νὰ φαντασθῆτε ὅτι θὰ ἐρχόμουν μιὰ μέρα στὴ φωλιτσα σας. Δὲν ἔχετε δίκιο ὅμως. Ὁ καιρὸς ποὺ ἐπέρασε ἔσβυσε ἀπὸ τὴ μνήμη μου καὶθε κακία ἀνάμεσά μας. Ἐπειτα μὴν ξεχνᾶτε, ἀγαπητέ μου Τζιοβάνι, πῶς; εἰμεθα καὶ λίγο συγγενεῖς. Εἶνε ἡ ἀγαπημένη σας συγγενῆς λοιπόν ποὺ σᾶς δίνει τὸ χέρι αὐτὴ τῇ στιγμῇ.

Ὁ Τζιοβάνι ἔφερε στὰ χεῖλη του τὰ δάκτυλα τῆς Μαλφιέρα, μ' ἓνα βεβιασμένο χαμόγελο.

— Ἀγαπητὴ Ἑλενα, ἐξηκολούθησε μὲ μιὰ ψεύτικη συγκίνησι ἡ Μαλφιέρα, βεβαιωθῆτε ὅτι κανεὶς ἄλλος περισσότερο ἀπὸ μένα δὲν χαίρεται γιὰ τὴν εὐτυχία σας. Θέλετε νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς φιλήσω, ὁμορφῇ μου ἑξαδέλφῃ;

Ἡ Ἑλενα ἔφερε στὰ χεῖλη τῆς δουκίσσης τὰ χλωμὰ ἀπὸ τὴν συγκίνησι μάγουλά της καὶ αἰσθάνθηκε νὰ περνᾷ ἀπὸ αὐτὰ τὸ ψυχρὸ φιλὶ τοῦ Ἰούδα.

Ἐκείνη τῇ στιγμῇ τὸ μέγρο τῶν Τσупριάνι ἐφωταγωγεῖτο, γιὰ νὰ δεχθῇ τοὺς προσκεκλημένους, γιὰ τὴ γιορτὴ τῆς μικρούλας Ἑλπίδος. Ἡ μεγάλη βεράντα τῶν, ὁ κήπος, οἱ πολυτελεῖς αἵθουσες, ὅλα ἐφεγγοβολοῦσαν πανηγυρικὰ, χαρούμενα. Καὶ τὰ μεγάλα μαρμάρινα ἀγάλματα ἔλαμταν μὲ τὴν θαμβωτικὴν λευκότητά των ἀνάμεσα στὰ δένδρα τοῦ κήπου. Ὁλος ὁ ἀριστοκρατικὸς κόσμος τῆς Ν-απόλεως ἐγύμνιζε αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὰ σαλόνια τῶν Τσупριάνι. Οἱ πολυτελέστερες τουαλέτες, τὰ πολυτιμότερα στολίδια, ἀκτινοβολοῦσαν κάτω ἀπὸ τοὺς πολυχρώμους πολυελοὺς τῶν σαλονιῶν, στὰ ὁποῖα ἀντηχοῦσε μιὰ εὐθυμὴ μελωδικὴ μουσικὴ. Καὶ ἡ Ἑλενα, πού ἐνόμιζε ὅτι εὗρισκτο ἀπὸ τὴν γοητείαν ἐνὸς μαγευτικοῦ ὄνειρου, ἐπερνοῦσε σὰν νεοαῖδα, μέσα ἀπ' ὅλον αὐτὸν τὸν κόσμον, κι' ἐσκορποῦσε παντοῦ τὸ ἡγεμονικόν, γεμάτο ἀπὸ εἰλικρίνεια χαμόγελό της. Κανεὶς ἀπ' ὅσους τὴν ἔβλεπαν εὐθυσισμένη, γελαστὴ μέσα στὴν ὠρεμένη πολυτελεία της, κανεὶς δὲν τὴν ἐφθονοῦσε. Γιατὶ ἦταν γεμάτη καλωσύνη καὶ εὐγένεια ἡ ὁλορροφῇ Ἑλενα, τόση καλωσύνη, ὥστε εἶχε λησμονήσει τὴν διαγωγὴν τῆς πανούργας δουκίσσης Μαλφιέρα ἀπέναντί της καὶ συζητοῦσε τώρα μ' αὐτὴν σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβῇ τίποτε. Ἡ διαβολογυναῖκα δὲν ἄφηνε οὔτε στιγμὴ τὴν Ἑλενα. Ἐπῆγαινε κοντὰ της καὶ κ' ἔθε τόσο τῆς ἔρριχνε ἓνα βλέμμα, τὸ ὁποῖον μύτσια προσπαθοῦσε νὰ κάμῃ εἰλικρινές. Μιὰ ἄγρια χαρὰ ἔλαμπε σ' αὐτό!

— Εἶσθε τόσο εὐτυχισμένη, Ἑλενα, τῇ; ἔλεγε. Δὲν σᾶς λείπει τίποτε. Ὁ καλὸς θεὸς σᾶς τὰ ἔδωσε ὅλα: ὁμορφιά, εὐτυχία, πλοῦτη. Εἶσθε πραγματικὴ βασίλισσα!

Ἡ Ἑλενα ἑξαμογέλασε εὐγενικά.

— Πλούτη, ὁμορφιά καὶ εὐτυχία λίγο μ' ἐνδιαφέρουν, ἀπήντησε στὴν παλαιά της ἀντίκλιον. Γιὰ μένα τὸ πᾶν εἶνε ἓνα ὄνομα: Τζιοβάνι!

Τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς δούκισσας συνεσπίσθησαν ἀκουσίως.

— Ὑπομονή, ἐπιθύρισε, χωρὶς ν' ἀκουσθῇ ἀπὸ τὴν Ἑλενα. Ἐπερμένα τόσα χρόνια. Μπορῶ λοιπὸν νὰ περιμένω καὶ μερικὰ λεπτά τῆς ὥρας, ὥσως καὶ δευτερόλεπτα.

— Ὑπάρχει ὅμως καὶ ἓνας ἄλλος θησαυρὸς γιὰ μένα! εἶπε ἡ Ἑλενα μὲ μιὰ παιδιᾶστικὴ χαρὰ. Ἄν δὲν σᾶς κάνῃ κόπο, ἐλάτε νὰ τὸν κάμαρῶσωμε μαζὶ.

— Εὐχαρίστως ἀπήντησε ἡ δούκισσα, μὲ πολλὴν ὑποκρισίαν.

Ἡ Ἑλενα ἔφερε τὴν δούκισσα ἔξω ἀπὸ τὰ πολυτελῆ σαλόνια. Ἐπέρσαν ἀπὸ ἓνα μεγάλο διάδρομον καὶ ἔφθασαν στὸ διαμέρισμα τοῦ εὐτυ-

χισμένου ἀνδρογύνου. Ἐμπήκαν σ' ἓνα δωμάτιο, πού ἦταν μιὰ πραγματικὰ γοητευτικὴ φωλιὰ. Ὅλα ἐκεῖ μέσα ἦσαν ἀπαλὰ χαϊδευτικά, ἀπὸ τὰ πολυτελῆ παραπετάσματα ὡς τίς ἀκτίνες πού ἐφώτιζαν τὸ δωμάτιο, γλυστρώνοντας μέσα ἀπὸ ἓνα ἀμπαζούρ, πού ἐσκέπαζε τὸν μικρὸν πολυέλεον. Ἐνα μικρὸ ἀσημένιο κρεββατάκι ἦταν σὲ μιὰ γωνία.

— Ἐκεῖ εἶναι ὁ θησαυρός μου, εἶπε ἡ Ἑλενα μὲ μιὰ φωνή, πού ἔτρεμε ἀπὸ χαρὰ.

Ἐνα μοχθήρδ χαμόγελο ἐπλανήθηκε στὰ χεῖλη τῆς δουκίσσης Ἰσαβέλλας Μαλφιέρα.

— Εἶναι ἡ κόρη σας; ρώτησε μὲ μιὰ προσποιητὴ τρυφερότητα.

— Ναί, τῆς ἀπήντησε ἡ Ἑλενα μὲ συγκίνησι. Ἐδῶ εἶναι ἡ Ἑλπίς μας ἡ λατρευτὴ μας μικροῖλα.

Καὶ παρεμέρισε τὰ παραπετάσματα τοῦ μικροῦ κρεββατιοῦ. Ἀμέσως ὅμως μιὰ φωνὴ φοίκης, μιὰ φωνὴ ἀπεριγράπτου τρόμου ἔφυγε ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς.

Μὲ τὰ μάτια διάνοιχτα ἀπὸ τὴ φοίκη, βουβή, ἀκίνητη σὰν ἀπολιθωμένη, ἔστεκόταν ἐμπρὸς στὸ ἄδειο κρεββατάκι τῆς Ἑλπίδος.

— Τί ἔχετε λοιπόν, μαρκησία; τὴν ρώτησε ἡ Μαλφιέρα, προσποιούμενη τὴν κατάπληκτη.

— Τὸ παιδί μου... ἡ Ἑλπίς μου... Ποῦ εἶναι τὸ παιδί μου; ξεφώνησε ἡ Ἑλενα.

— Τὸ ἐφέρατε λοιπόν στὸ κρεββατάκι του;

— Ὅχι, ἐτραύλισε ἡ φτωχὴ μητέρα. Ἦταν μαζί μὲ τὴν Βαρβάρα, τὴν γκουβερνάντα τῆς. Ἐπρεπε νὰ τὴν εἶχε φέρεי ἐκείνη ἐδῶ. Ἀλλ' ἡ ἀπροσδόκητος ἐπίσκεψίς σας... αὐτὴ ἡ ἐορτὴ... οἱ καλεσμένοι... Ἐξέχασα τὴ μικροῦλα μου καὶ δὲν ἤλθα ἀπόψε νὰ τὴν κοιμήσω, ὅπως κάθε βράδυ. ὦ Θεέ μου, θὰ τρελλαθῶ. Ποῦ εἶναι τὸ παιδί μου;

— Ἦσυχάσατε, Ἑλενα. Κἀτου θὰ εἶναι ἡ μικροῦλα σας... στὸ περιβόλι ἴσως. Βλέπετε πολὺ καλὸ ὅτι τὸ κρεββατάκι τῆς εἶναι ἀπείραχτο ἀκόμη. Θὰ εἶναι λοιπόν μὲ τὴν γκουβερνάντα τῆς; ἡ Ἑλπίς. Δὲ θὰ νιστάζῃ ἀπόψε, φαίνεται. Μὴ σὰς κάνει ἐντύπωσι. Τὰ φῶτα, ὁ θόρυβος καὶ ἡ μουσικὴ τὴν διασκεδάζουν, θὰ θέλησε νὰ λάβῃ κι' αὐτὴ μέρος στὴν ἐορτῇ.

Ἡ Ἑλενα ὅμως δὲν ἐφαίνετο ὅτι ἤκουε τὰ ἐπιχειρήματα τῆς Μαλφιέρα. Σὰν τρελλή, ἐβγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο καὶ ἄρχισε νὰ φωνάζῃ τοὺς ὑπηρέτας τοῦ μεγάρου:

— Ἐλᾶτε ἐδῶ ὅλοι! Ὅλοι. Γρήγορα! Βοήθεια!

Τὸ προσωπικὸ τοῦ μεγάρου, τὸ ὁποῖο ἦταν ἀπασχολημένο στὴν περιποίησι τῶν καλεσμένων, ἐκείνη τὴ στιγμή, ἔτριξε ἀμέσως στὶς ἀπηλπισμένες φωνὰς τῆς κυρίας του. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Τζιοβάνι, ἀνησυχῶν γιὰ τὴν ἀπελπισία τῆς Ἑλενας, ἐζήτησε πληροφορίας ἀπὸ τὸν πιστὸν ὑπηρετὴν τοῦ Οὐμπέρτι. Ὁ Οὐμπέρτι δὲν τοῦ ἀπέκρυψε τὴν ἀλήθεια. Ἡ πολυαγαπημένη του μικροῦλα, ἡ Ἑλπίς, τὸ λατρευτὸ ἀγγελουδί του, εἶχε ἐξαφανισθῇ μυστηριωδῶς. Δὲν ἦταν πουνενά.

Ὁ Τζιοβάνι δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ μιὰ πνιχτὴ κραυγὴ φοίκης ὅταν ἤκουσε τὴν ἀπίστευτὴ εἶδησι. Ἐζήτησε ἀμέσως τὴν γκουβερνάντα

ἡ ὁποία ὁμως δὲν διεφώτισε τὸ μυστήριον τῆς ἐξαφανίσεως τῆς μικρούλας. Ὁ Τζιοβάνι, μαντεύων τὴ φοβερὴ ἀγωνία τῆς Ἑλενας, ἔτρεξε κοντά της. Εὐρῆκε στο πλάϊ τῆς γυναίκας του τὴν Ἰσαβέλλα Μαλφιέρα. Τῆς ἔρριψε μιὰ διαπεραστικὴ ματιά, σὰν νὰ ἤθελε νὰ μάθῃ ποιοὺς καταχθονίους σκοποὺς ἔκρυβε ἡ παρουσία τῆς πανούργας αὐτῆς γυναίκας στο μέγαρό του.

— Ποιὸς ξέρει σὲ ποιά γωνία τοῦ μεγάρου σας εἶναι κρυμμένη ἡ μικρούλα σας, ἔλεγε ἐκείνη τὴ στιγμή ἡ Ἰσαβέλλα Μαλφιέρα στὴν Ἑλενα. ὦ, ναι δὲν μοῦ βγάζετε τὴν ἰδέα ὅτι παίζει τὸ κρυφτούλι, γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ἴσως ἂν τὴν ἀγαπᾶτε πολὺ.

— Αὐτὴ ἡ γοργὰ τρελλὴ δὲν ἔπρεπε νὰ περιφέρῃ τὸ παιδί στο πάροχο τέτοια ὥρα, εἶπε ὁ Τζιοβάνι, κατηγανακτισμένος ἐναντίον τῆς γκουβερνάντας τῆς μικρούλας των.

— Τζιοβάνι, πές μου μιὰ λέξι, γιὰ νὰ μ' ἐνθαρρύνῃς, ἀγαπημένε μου, ἐπιθύρῃς ἡ Ἑλενα, μὲ βουρκωμένα μάτια. Πεθαίνω ἀπὸ φόβο. Εἶδες πόσο δίκην εἶχα νὰ μὴν ἔχω καμμιὰ ἐμπιστοσύνη στὴν γκουβερνάντα τῆς Ἑλπίδος μας; Τὴν ἔκανε ὅπως ἤθελε. Δὲν μποροῦσε νὰ τῆς ἐπιβληθῇ. Κύτταξε πῶς τρέμω, ἀγαπημένε μου.

Ἡ Ἰσαβέλλα κατάλαβε, ὅτι ἡ παρουσία της ἦταν ἐνοχλητικὴ γιὰ τὸ ἀνδρόγυνο, τὸ ὅποῖον εἶχε πλῆξει μιὰ τέτοια συμφορὰ. Ἀπεμακρύνθη λοιπόν, γεμάτη κακία καὶ μῖσος, ψιθυρίζουσα:

— Ἑλπίζω ὅτι σὲ λίγο θὰ ἔχω εἰδήσεις. Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ εἶναι ὅπως τίς περιμένω!

.....
 Ὅλες οἱ ἀναζητήσεις ὑπῆρξαν μάταιες. Οὔτε στὰ δωμάτια τοῦ μεγάρου, οὔτε στὶς βεράντες, οὔτε στο μέγαλο πάροχο εὐρήκαν τὴ μικρὴ Ἑλπίδα. Καὶ ἡ ἐρετὴ συνεχίζετο, μὲ τὴν ἰδίαν εὐθυμίαν, μὲ τὴν ἴδια ζωηρότητα, στο μέγαρο τῶν Τσουλριάνι.

Οἱ καλεσμένοι δὲν εἶχαν πληροφορηθῇ ἀκόμη τὸ φοβερὸ δρᾶμα, ποὺ ἐξεπλήσισετο κοντά των. Ἀντιλήφθησαν τὴν ἀπουσίαν τοῦ Τζιοβάνι καὶ τῆς Ἑλενας, ἀλλὰ δὲν ἀπέδωσαν ἐξαιρετικὴν σημασίαν στο γεγονός αὐτό. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ μαρκήσιος Τζιοβάνι ἐσέλλωσε διαστικὰ - βιαστικὰ ἓνα ἀπὸ τὰ ἀλογά του καὶ ἀφοῦ ἐφίλησε τὴν ἀπαρηγόρητη γυναικοῦλά του ἔφυγε, διαβεβαιῶν αὐτὴν ὅτι θὰ ξαναγύριζε μαζί με τὸ λατρευτό των παιδί. Ὁ πιστὸς ὑπηρέτης ἐξ ἄλλου, ὁ Οὐμπέρτι, ἄρχισε νὰ ἐρευνᾷ τὰ κέρει τοῦ μεγάρου. Μία ἑλπίς ἀπέμενε ἀκόμη στὴ δυστυχισμένη Ἑλενα: μήπως ἡ μικρούλα της εἶχε ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸ μέγαρο γιὰ νὰ μαζέψῃ λουλουδάκια.

Ἐπειτ' ἀπὸ λίγη ὥρα ἐνόμισαν ὅτι βρῆκαν τὰ ἔχνη τῆς μικρούλας. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ κάμποσοι Ἀτσιγγανοὶ εἶχαν πάει στο μέγαρο Τουλριάνι, γιὰ νὰ ζητιανεύσουν καὶ ἔπειτα ἐξηφανίσθησαν ἀμέσως. Μία χωρικὴ μάλιστα ἐβεβαίωσε τὸν Τζιοβάνι ὅτι εἶδε ἓνα ἀπὸ τοὺς Ἀτσιγγάνους νὰ κρατᾷ στὰ χεῖρα του ἓνα μεγάλο δῆμα, τὸ ὁποῖο προσπαθοῦσε νὰ ἀποκρύψῃ ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν διοβατῶν. Ὁ Τζιοβάνι τὴν ρώτησε πρὸς ποῖον σημεῖον εἶχε κατευθυνθῇ ὁ Ἀτσιγγανός, καὶ ὅταν ἡ χωρικὴ τοῦ ἔδειξε τὸ δρόμο, ὁ δυστυχισμένος πατέρας ἐκέντησε ἂν τρελλὸς τὸ ἀλογό

του. Σ' ὅλο τὸ διάστημα δὲν ἔπαιε νὰ φωνάζῃ μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας, πού τὸν περικύκλωνε :

— 'Ελπίς! 'Ελπίς!

'Αλλ' ἡ φωνὴ του ἔχάνετο καὶ ἠκούετο μόνον ὁ ἀντιλαλὸς τῆς. Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ ἔφθασε στὸν ὄρμον τῆς Νεαπόλεως.

Μερικὲς βαρκοῦλες ἦσαν ἀραγμένες ἐκεῖ καὶ ἐφωτίζοντο ἀπὸ ἓνα ἀμυδρὸ φῶς. Ἕνας φορτικὸς φόβος τὸν ἐκυρόυνε. Μήπως τὸ ἀγαπημένο του κοριτσάκι ἐπνίγηκε; Μιὰ ὑπόκωφη κραυγὴ τρόμου ἔβγηκε ἀπὸ τὰ χεῖλη του. Αἶψα ὥρα ἀργότερα οἱ ψαράδες, ὠπλισμένοι μὲ δίκτυα, μὲ καμάκια καὶ μὲ μεγάλους γάιζους, ἐρευνοῦσαν τὰ νερά τοῦ ὄρμου. Μὰ δὲν εὗρηκαν τίποτε. Μὲ τὴν ἴδια συγκίνησι ὁ Τζιοβάνι ἐπῆρε τὸ δρόμο, πού ὠδηγοῦσε στὸ μαγαρὸ του. Πῶς θ' ἀντίκρουζε τὴν Ἑλένα καὶ θὰ τῆς ἔλεγε ὅτι δὲν εἶχε ἀνακαλύψῃ τὰ ἴχνη τοῦ μονάκριβου παιδιοῦ τῶν; Ὡ Θεέ μου, τί εἶναι ἡ ζωὴ! Ἐκεῖ, πού ἦσαν χαρούμενος, ξένοιαστος; ἀπολαμβίνει τὴν εὐτυχία σου, ἔξαφνα τὸ τραγικὸ χέρι μιᾶς ἀδυσώπητης μοίρας σου φέρνει τὴ συμφορὰ, σὲ βυθίζει στὸ πένθος, σιτὴν ἀπόγνωσι. Σὰν τρελλὸς ὁ Τζιοβάνι ἐστάθηκε. Μιὰ σκοτεινὴ μᾶζα ἦταν ἐκεῖ, σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ ἄλογό του. Τοῦ ἐφάνηκε ὅτι ἄκουσε μιὰ θλιβερὴ, παραπονεμένη φωνή. Ἦταν ἡ Βαρβάρα, ἡ γκουβερνάντα τῆς ἀγαπημένης του μικροῦλας.

— Ἡ κόρη μόν, πού εἶναι ἡ κόρη μου; Τὴν ἔπιασε ἀπὸ τοὺς ὤμους ὁ Τζιοβάνι καὶ τὴν ἐγράβηξε ἀλλόφρων.

Ἡ γκουβερνάντα ἐξακολουθοῦσε νὰ κλαίῃ.

— Μίλησε, λοιπόν, γρη῏ σιγίγγλα! τῆς ἐφώναξε ἀπειλητικὰ ὁ Τζιοβάνι. Θὰ μιλῆσες; Διαφορετικά...

Ἡ ἀπειλὴ αὐτὴ ἔλυσε τὴ γλῶσσα τῆς Βαρβάρας. Κατέβασε τὰ χέρια τῆς ἀπὸ τὸ χλωμὸ πρόσωπό της, πού εἶχε μιὰ ἐκφρασι ὑποκρισίας, καὶ ἀπῆντησε μὲ σβυσμένη φωνή:

— Ὡ Θεέ μου! ξεύρετε πολὺ καλὰ ὅτι δὲν φταίω ἐγὼ γι' αὐτὴ τὴν συμφορὰ, πού μᾶς βοῆκε ὅλους. Ὁρκίζομαι στὴν Παναγία ὅτι προσεπάθησα νὰ πείσω τὴν Ἑλπίδα νὰ μὴν ἔλθωμε στὸ γιालό. Μὰ δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπο νὰ μ' ἀκούσῃ. Δὲν μὲ ἄκουσε καθόλου, σινιόρ, καθόλου. Μοῦ ἔφυγε μέσα ἀπὸ τὰ χέρια λοιπὸν καὶ ἄρχισε νὰ τρέχῃ. Τὴν ἠκολούθησα χωρὶς νὰ παύω νὰ φωνάζω. Ἐτορχε τόσο. Ποῦ νὰ τὴν φθάσω μὲ τὰ γεροντικά μου πόδια! Ὅταν ἤλθα ἰδῶ στὸ γιालό ἡ μικρὴ σινιορίττα εἶχε γίνῃ ἔφαντη. Εἶδα μόνον τὸ καπλάκι τῆς μέσα στὴ θάλασσα. Ἐφώναξα σὰν τρελλή. Ρώτησα τοὺς βαρκάρηδες. Κανείς... κανείς δὲν τὴν εἶχε ἰδῇ. Ὁ Θεὸς νὰ τὴν φυλάξῃ. Ἡ Παναγία νὰ υἱᾶς τὴν ξαναφέρῃ κοντὰ μας!

Κάθε ἐλπίδα εἶχε χαθῇ! Ὁ Τζιοβάνι ἐκύτταζε γύρω του σὰν νὰ μὴ μπορούσε ἀκόμη νὰ πιστεύσῃ ὅτι εὗρίσκετο στὴν τραγικὴν πραγματικότητα. Ἐπειτα ἔκρυψε τὸ πρόσωπό του στὰ χέρια του καὶ ἓνας λυγμὸς ἐτράνταξε τὸ στήθος του:

— Ἐλπίς μου, πολυαγαπημένο μου παιδάκι! ἱψιθύρισε.

Ἐνδόσφ ἐπλησίαζε στὸ μέγαρο, τόσο τὸ νυκτερινὸ ἀεράκι ἔφερνε τίς χαρούμενες νότες τῆς μουσικῆς, πού ἔπαιζε γιὰ τοὺς καλεσμένους του μέσα στὰ πολυτελῆ σαλόνια τίς στροφές τῶν γλυκῶν τραγουδιῶν. Ἀλλόφρων

τότε ὁ Τζιοβάνι ἐκτύπησε δυνατὰ τὸ ἄλογό του κι' ἐκραύγασε μ' ἀπόγνωσι:
— Φθάνει πιά ἡ μουσική! Φθάνουν τὰ τραγούδια! Ἄς σταματήσουν
ὅλα! Σβύστε τὰ φῶτα! Ἐχάσαμε τὴν ἀγαπημένη μας τὴ μικρούλα καὶ πρέ-
πει νὰ βουτηχτοῦμε στὰ μαῦρα!

Τὰ ἴδια ζοφερὰ λόγια ἐπανάλαβε ὁ Τζιοβάνι, ὅταν ξφθασε στὴν πολυ-
τελῇ εἴσοδο τοῦ μεγάρου του. Καὶ διὰ μιᾶς τότε ἐσταμάτησάν ὅλα, σὰν ἡ
πνοὴ τοῦ θανάτου νὰ ἐπέρασε ἀπὸ παντοῦ.

Οἱ προσκεκλημένοι περιεκύκλωσαν ἐκπληκτοὶ τὸν Τζιοβάνι. Καὶ μαζί
μ' αὐτοὺς καὶ ἡ πανούργα δούκισσα Μαλφιέρα, ἡ ὁποία τὸν ρώτησε μὲ τὴ
μεγαλύτερη ἀφέλεια:

— Τὶ νέα ἔχετε λοιπόν, ἐξάδελφέ μου;

— Ἐπρεπε νὰ τὸ ξεύρατε, Ἰσαβέλλα, τῆς ἀπήντησε ὁ Τζιοβάνι, μὲ
μιὰ ὑπόκωφη φωνή. Ὁ θάνατος ἀπλῶσε τὰ μαῦρα φτερά του στὸ σπίτι μας!

Καὶ μὲ μιὰ κραυγὴ γεμάτη ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησι, ὁ νεαρὸς μαρκήσιος
ἐξηκολούθησε, ἀπευθυνόμενος πάντοτε πρὸς τὴν Μαλφιέρα:

— Μπορεῖτε νὰ ὑπερφηανεύεσθε γιὰ τὸ ἔργο σας, δούκισσα! Ἡ φτωγὴ
μας μικρούλα δὲν ὑπάρχει πιά στὴ ζωῇ. Ἡ γαλανὴ θάλασσα τῆς Νεαπό-
λεως ἔγινε ὁ ὑγρὸς τάφος τῆς!

Ἐκείνη τὴ στιγμή εἶχε φθάσει στὴν πόρτα ἡ Ἑλενα, ἡ ὁποία μόλις
ἄκουσε τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ Τζιοβάνι, σωριάσθηκε λιπόθυμη. Ὁ πιστὸς
ὑπηρέτης: Οὐμπέρτι ἔτρεξε καὶ τὴν ἀνεσήκωσε στοὺς βραχίονάς του.

— Καταραμένη, καταραμένη, ἐκραύγασεν ὁ Τζιοβάνι, ὁ ὁποῖος δὲν
εἶχεν ἀντιληφθῇ τὴ λιποθυμία τῆς ἀγαπημένης του γυναικούλας καὶ ἐξηκο-
λούθησε ν' ἀπευθύνεται πρὸς τὴν δούκισσαν Ἰσαβέλλαν Μαλφιέρα. Μοῦ
ἐσκότωσες τὸ παιδί μου! Τὴν Ἐλπίδα μου, σὺ μοῦ τὴν ἐσκότωσες! Ἀκοῦτε
ὅλοι σεις πού εἰσθε ἐδῶ, αὐτὴ ἡ γυναῖκα μοῦ σκότωσε τὸ παιδί μου!
Εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό!

Ἐχρειάσθη νὰ τὸν συγκρατήσουν οἱ παριστάμενοι, γιὰ νὰ μὴν ὀρμήσῃ
κατὰ τῆς Μαλφιέρα, ἡ ὁποία μολαταῦτα δὲν εἶχε χάσει τὴν ψυχραιμίαν της,
ἀλλ' εἶπε μόλις ἀπεμάκρυναν τὸν Τζιοβάνι:

Ὁ πόνος τὸν παραφέρει τὸν δυστυχισμένον αὐτὸν πατέρα καὶ δὲν
ξεύρει τί λέει. Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιὰτί μ' ἐνοχοποιεῖ γιὰ ἓνα τέτοιο
ἐγκλημα, ἐνῶ ἐγώ, μόλις ἦλθα ἀπὸ τὸ Μιλᾶνο στὴ Νεάπολι, ἦλθα κατ' εὐ-
θείαν ἐδῶ στὸ μέγαρόν του.

— Πράγματι ὁ μαρκήσιος ἔχασε τὰ λογικά του, ἀπὸ τὴν λύπην του,
παρείτησαν πολλοὶ ἀπὸ τοὺς καλεσμένους. Ἡ δούκισσα Μαλφιέρα δὲν
μπορεῖ νὰ εὐθύνεται γιὰ τὴν ἐξαφάνισι τῆς μικρούλας. Εἶναι ἀδύνατον!

• Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ παλῆες ἀγαπημένες φίλες τῆς Ἑλενας, τοῦ ξανθοῦ
ἀγγέλου τῆς ἀκρογιαλιάς, τῆς μαντόνας μὲ τὰ χρυσὰ μαλλιά, ἔτρεξαν κοντὰ
στὴν δυστυχισμένη μητέρα, πού τὴν ἐσπάρασσε ὁ πόνος τοῦ παιδιοῦ της.
Χλωμή, μὲ κάτασπρα χεῖλη καὶ μὲ μάτια γεμάτα φρίκη, τὴν μετέφεραν στὸ
κουκλίστικο διαμέρισμά της, ἐκεῖ ἀπ' ὅπου εἶχε πετάξει ἴσως γιὰ πάντα τὸ
λατρευτὸ της ἀγγελουδί, ἡ μονάκριβη Ἐλπίς της.

Μέσα σ' ὅλη αὐτὴ τὴν γενικὴ σύγχυσι καὶ τὴν ἀναστάτῳσι, μόνον ἓνας
ἔμενε ψύχραιμος καὶ ἀπόλυτος κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του: ὁ Οὐμπέρτι, ὁ

γρημαὶὸς καὶ πιστὸς ὑπηρετὴς τοῦ Τζιοβάνι. Ὁ Οὐμπέρτι, ποὺ ἐπλησίαζε τὰ ἑξήντα τώρα εἶχε σαράντα ὀλόκληρα χρόνια στὴν ὑπηρεσία τοῦ Τσουπριάνι. Ὁ πατέρας τοῦ Τζιοβάνι, παρ' ὅλην τὴν σκληρότητα τοῦ χαρακτηρὸς του καὶ τὴν ἀλαζονείαν του, ἀγαποῦσε τὸν Οὐμπέρτι γιὰ τὴν ἀφοσίωσίν του πρὸς τὴν οἰκογένειάν του. Δὲν ἐδίσταζε ἀκόμη νὰ τοῦ ἐξομολογῆται καὶ τὶς ἐρωτικὰς περιπέτειάς του καὶ καμμιά φορὰ μάλιστα νὰ τοῦ ζητῇ τὶς συμβουλές του. Ὁ Οὐμπέρτι προσπαθοῦσε νὰ τὸν ἀποτρέπῃ ἀπὸ παρόμοια ὁλισθήματα, σπανίως ὁμως τὸ κατώρθωνε. Ὁ Τσουπριάνι εἶχε αἰσθανθῇ ἓνα παράφορο ἐρωτικὸ πάθος γιὰ τὴν κόμησσαν Σαὶν-Λεόν, μίαν νεαρὰ Γαλλίδα ἣ ὁποία εἶχε ἐγκατασταθῇ στὴ Νεάπολιν μαζί με τὴν Βαρβάρα, ὡς «ντάμ ντε κομπανί». Ἡ Γενεβιέβη Σαὶν Λεόν, ἀφοῦ ἐδίστασε, λόγῳ τῆς ἡλικίας τοῦ Τσουπριάνι καὶ τοῦ δογιώδους παρελθόντος του, νὰ γίνῃ γυναικὰ του, στὸ τέλος συγκατετέθη. Μετὰ τὸν γάμον τῆς ὁμως, ἀντελήφθη τὸ σφάλμα ποὺ εἶχε διαπραξῇ. Ὁ Τσουπριάνι ἦτο ὄχι μόνον δεσποτικὸς χαρακτήρας, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐβασάνιζε μετὰ τὴν τρομερὴ ζήλεια του. Ἀπὸ τὸν γάμον αὐτὸν προήλθεν ὁ Τζιοβάνι. Κανένα παιδί δὲν ἀγαπήθηκε τόσο ἀπὸ τὴν μητέρα του, ὅσο ἀγαπήθηκε ὁ Τζιοβάνι, ποὺ εἶχε γεννηθῇ μέσα στὰ δάκρυα καὶ στὸν πόνο τῆς βασανισμένης Γενεβιέβης. Μία περιπέτεια, ἣ ὁποία προσεκάλεσε πολὺν θόρυβον στὴν Νεάπολιν καὶ τῆς ὁποίας ἥρωας ἦτο ὁ Τσουπριάνι, κατάφερε ἓνα θανάσιμο κτύπημα στὴ δυστυχισμένη γυναῖκα.

Ἡ πατρικὴ στοργὴ τοῦ πρὸς τὸν Τζιοβάνι δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ τὸν Τσουπριάνι ἀπὸ τὴν περιπέτειαν αὐτήν. Εἶχε ἐρωτευθῇ μιὰ τυχονιδιώτρια, ἣ ὁποία, ἀφοῦ τοῦ ἔφαγε ἀρκετὰ χρήματα, ἔπειτα ὑπερφηανεύετο, σὲ ὅλην τὴν Νεάπολιν, γιὰ τοὺς ἄθλους τῆς, εἰρωνευομένη τὸν ἐρωτευμένον μαζί της Τσουπριάνι. Τὸ πλῆγμα ἦτο βαρὺ γιὰ τὴν μητέρα τοῦ Τζιοβάνι. Κι' ὅνα πρωτὶ πέθανε ἀπὸ μαρασμό, ἀφοῦ πρῶτα ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά της γιὰ τελευταία φορὰ τὸ πολυαγαπημένο της παιδί, τὸν Τζιοβάνι. Ἡ ἄμοιρη γυναῖκα ἔσφιγγε ὀκόμῃ τὸ παιδί της στὴν ἀγκαλιά της, ὅταν ὁ Οὐμπέρτι μπῆκε στὸ δωμάτιο. Τὴν βοῦνε νὰ ξεψυχή. Ἀρπαξε τὸν μικρὸν Τζιοβάνι τότε ὁ πιστὸς ὑπηρετὴς καὶ τὸν ἔφερε σ' ἄλλο δωμάτιο, γιὰ νὰ μὴ παρενρθεῖ στὸ θλιβρὸν ἀπρόοπτο τέλος τῆς μητέρας του. Ὅταν ὁ Τσουπριάνι ἐπέστροφε καὶ ἔμαθε τὴν εἰδησίην τοῦ θανάτου τῆς σιζύγου του, αἰσθάνθηκε τύψεις, ἀλλ' ἦταν ἀργά πιά. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ πιστὸς ὑπηρετὴς περιέβαλε μετὰ στοργὴν καὶ ἀφοσίωσιν τὸν Τζιοβάνι, προσπαθῶν νὰ τὸν κάμῃ νὰ ξεχάσῃ τὸν θάνατον τῆς ἀγαπημένης μητέρας του.

Ἡ ἀνάμνησις ὁμως τῆς δυστυχισμένης ἐκείνης γυναικὸς δὲν ἔφυγε ποτὲ ἀπὸ τὴ σκέψιν τοῦ Τζιοβάνι.

Ὁ Οὐμπέρτι παρενρέθη ἀκόμη καὶ στὸ τέλος τοῦ Τσουπριάνι, τὸ ὁποῖον συνέβη, ὅπως ἐνθυμοῦνται οἱ ἀναγνώσταί μας, ὀλίγες ἡμέρες ἀργότερα, μετὰ τὴν ἀπόφασίν του νὰ κάμῃ γυναῖκά του τὴν δούκισσα Μαλφιέρα. Ἡ διολογυναικὰ εἶχεν ἐπιτύχει νὰ πείσῃ τὸν Τσουπριάνι νὰ κάμῃ μιὰ διαθήκην διὰ τῆς ὁποίας τὴν ἄφηνε γενικὸν κληρονόμον. Μόλις ὁμως ὁ πατέρας τοῦ Τζιοβάνι πέθανε, ἣ Μαλφιέρα δὲν κατώρθωσε νὰ βοῇ μέσα στὸ γραφεῖόν του, ὅπου τῆς εἶχε ὑποσχεθῇ ὅτι τὴν ἐφύλασσε, τὴν περιφρημον διαθήκην.

— Ὁ Ἰλφειδὸς, εἶπε ἡ δούκισσα Μαλφιέρα, μ' ἐξηπάτησε! Δὲν εἶχε κἀμὲ διαθήκην! Ψευτα μοῦ τὸ ἔλεγε.

Καὶ διωγὸς ἡ παμπόνηρη δούκισσα Μαλφιέρα δὲν εἶχε μαντεύσει τὴν ἀλήθειαν. Γιατὶ πράγματι ὁ Τσουπριάνι, συμμορφούμενος μὲ τὴ θεήκοῦς τὴν εἶχε ἀφήσει γενικὸν κληρονόμο μὲ τὴν διαθήκην του, μὲ τὴν ὁποίαν ἀπεκλήρωνε σιγχορόνως τὸ γυιό του, τὸν Τζιοβάνι. Ὁ πιστὸς ὑληρέτης του ἐν τούτοις, ὁ Οὐμπέρτι, τὴν τελευταίαν στιγμήν, ὅπου ὁ Τσουπριάνι ἐπάλαιε μὲ τὸν θάνατο, εἶδε ἐπάνω στοῦ γραφείου τοῦ ἀφεντικοῦ του ἓνα μεγάλο χρωματιστὸ χαρτί, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦσαν γραμμέναι αἱ λέξεις: «Αὕτῃ εἶναι ἡ διαθήκη μου». Ὁ Οὐμπέρτι, ἐξυπνος, ὅπως ἦσαν, ἀντελήφθη ὅτι μέσα στὴ διαθήκῃ αὐτῇ δὲν ὑπῆρχε παρὰ μόνον ἡ θελήσις τῆς διαβολουναίκα, πού ἐξουσίαζε τὸν Τσουπριάνι. Ἦταν ἡ καταστροφὴ ἡ κακομοιριά, ἡ ἀτίμωσις γιὰ τὸν ταλαίπωρο Τζιοβάνι, τὸν ὁποῖον ἀπεκλήρωνε ὁ σκληρὸς πατέρας. Μία πάλῃ ἐγίνε μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ πιστοῦ ὑληρέτου. Ἀγανακτοῦσας διὰν ἐσκέπτετο ὅτι διὰ τὰ πλῆθη τοῦ γηροῦ μαρκησίου Τσουπριάνι θὰ περιήρχοντο σκανδαλωδῶς στὴν δούκισσα Μαλφιέρα. Ἄ, ὅχι, αὐτὸ ἦταν ἀδικία! Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ ἐπλησίασε στοῦ γραφείου τοῦ ἐτοιμοθανάτου κυρίου του καὶ ἤρπασε τὴ μοιραία διαθήκην. Μία σκιψὶς ὅμως τὸν ἔκαμε νὰ σταματήσει: Εἶχε ἄρα γε τὸ δικαίωμα νὰ καταστρέψῃ, νὰ ἐξαφανίσῃ τὴ διαθήκην αὐτῇ; Ἀνελάμβανε μιὰ μεγάλη εὐθύνη ἀπέναντι τοῦ νεκροῦ. Ἐσκέφθη πολλὴν ὥραν ὁ πιστὸς ὑληρέτης, καὶ ἔπειτα μὲ τὴ συνείδησιν ἡττητὴν, ἐπλησίασε στὴ μεγάλη θυρομίστρα, τὴν ἀνοίξε καὶ ἔβριψε τὴν διαθήκην τοῦ Τσουπριάνι μέσα στὶς φλόγας, ψιθυρίζων:

— Αὐτὸ εἶναι τὸ καθήκον μου!

Ἐπειτα ἐπλησίασε στοῦ κρεββάτι τοῦ ἐτοιμοθανάτου κυρίου του.

— Αναπαύου ἐν εἰρήνῃ, ἐπιθύρισε. Ἡ δικαιοσύνη ἐνίκησε!

Τὰ γεγονότα πού ἐπληκολούθησαν εἶναι γνωστὰ εἰς τοὺς ἀναγνώστας μᾶλλον. Ὁ Τζιοβάνι, κατὰ συμβουλήν τῃ; Ἐλενας, ἐξησφάλισε ἓνα καλὸ εἰσόδημα ἀπὸ τὴν περιουσίαν τοῦ πατέρα του στὴν Μαλφιέρα. Καὶ ἐκείνη τὸ ἐδέχθη, χωρὶς νὰ παύσῃ νὰ ὑβρίζει τὸν Τσουπριάνι, γιὰτὶ ἐνόμιζε ὅτι τὴν ἐγάρισε καὶ δὲν ἔκαμε τὴν διαθήκην πού τῆς εἶχεν ὑποσχεθῆ. Ἀπὸ τότε ἡ Μαλφιέρα ἐχίθηκε ἀπὸ τὴν Νάπολιν.

Καὶ δὲν ξαναγύρισε σ' αὐτὴν παρὰ ἑξ ἡμέρας ἀργότερα, φέροντας τὴν καταστροφὴν τοῦ θανάτου μαζὶ τῆς. Ὁ Οὐμπέρτι, ὁ πιστὸς ὑληρέτης τοῦ Τζιοβάνι, μόλις τὴν εἶδε στοῦ μέγαρο τοῦ κυρίου του, ἀμέσως ἐδοκίμασε ἓνα περίεργον προαίσθημα. Γι' αὐτό, ὅταν λίγη ὥρα ἀργότερα ἐξηφανίσθη ἡ μικροῦλα Ἐλπίς καὶ ἡ ἀγριωτέρα συμφορὰ ἐπληξε τὸ εὐτυχισμένο ἀνδρόγυνον, ὁ Οὐμπέρτι ἦταν βεβαίως ὅτι ἡ γυναῖκα αὐτῇ δὲν ἦταν ἄσχετη μὲ τὸ τραγικὸ ἐκεῖνο γεγονὸς τῆς ἐξηφανίσεως τῆς μικροῦλας.

— Θὰ τὸ μάθω πολὺ γρήγορα! ἐπιθύρισε ὁ Οὐμπέρτι.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ παρουσία τοῦ στοῦ μέγαρο δὲν ἦταν ἀπαραίτητη ἔτρεξε τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ πρῶτὸν ὄρμον τῆς Νεαπόλεως καὶ ἤρχισε νὰ ἐρωτᾷ λεπτομερῶς τοὺς ψαρᾶδες καὶ τοὺς βαρκαρηδες. Ἐκείνοι τὸν διεβεβαίωσαν ὅτι παρ' ὅλας τὰς ἀναζητήσεις των δὲν κατώρθωσαν νὰ εὕρουν τὸ πτώμα τῆς Ἐλπίδος μέσα στὸν ὄρμον. Ἐνα ἄλλο γεγονὸς ὅμως ἔκαμε

τὸν Οὐμπέρτι νὰ ἐκπλήσσειται. Καθ' ὅλο τὸ ἀπόγευμα τῆς προηγουμένης ἡμέρας, ὡς τὶς πρῶτες νυκτερινὲς ὥρες, σιτὸ διίστημα δηλαδὴ ὅπου ἡ μικρὴ Ἐλπίς ἔτρεχε μὲ τὴν γκουβερνάντα τῆς, τὴ Βαρβάρα, στὴν ἀκρογιαλιά, οἱ ψαριῖδες δὲν εἶχαν ἀπομακρυνθῇ καθόλου ἀπὸ τὸ μῶλο! Δὲν εἶδαν λοιπόν, οὔτε ἤκουσαν τίποτε.

— Τὸ καλύτερο ποὺ ἔχω νὰ κάνω, ἐσκέφθη ὁ Οὐμπέρτι, εἶναι νὰ τρέξω νὰ βρῶ τὴ γρητὶ γκουβερνάντα τῆς μικρούλας μας, τὴ Βαρβάρα.

Εἶχε πληροφορηθῇ ὁ πιστὸς ὑπηρέτης ὅτι ὁ Τζιοβάνι, θεωρῶν πλεῖστον γιὰ τὴν ἐξαφάνισι τοῦ ἀγαπημένου του παιδιοῦ, τὴν γκουβερνάντα, τὴν διέταξε νὰ ἐγκαταλείψῃ ἀμέσως τὸ μέγαρο.

Ἐπέστρεψε σιτὸ μέγαρο τοῦ Τζιοβάνι καὶ διηυθύνθη σιτὸ δωμάτιο τῆς Βαρβάρας. Ἡ γκουβερνάντα ἐτοίμαζε τὶς ἀποσκευές τῆς γιὰ νὰ φύγῃ. Ὅποια ὑπῆρξεν ὅμως ἡ ἐκπληξίς τοῦ πιστοῦ ὑπηρέτου, ὅταν συνήντησε μέσα σιτὸ δωμάτιο τῆς γκουβερνάντας τὴ δούκισσα Μαλφιέρα! Ἡ διαβολογυναῖκα μόλις τὸν εἶδε ἔκαμε μίαν κίνησιν, ποὺ φανέρωνε ὅλην τὴν ταραχὴν τῆς γιὰ τὴν ἀπρόοπτη αὐτῇ συνάντησι.

— Σεῖς ἐδῶ; τὴν ρώτησε ὁ Οὐμπέρτι κατάπληκτος.

— Δὲν ἐπερίμενα πῶς θὰ ἐτολμούσατε νὰ μὲ ρωτήσετε! τοῦ ἀπήντησεν ἡ Μαλφιέρα, μὲ τὸ ὑπεροπτικὸν ὕφος τῆς, χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν ψυχραιμίαν τῆς.

Καὶ δίχως νὰ τὸν προσέχῃ πλέον, ἀπηυθύνθη στὴ Βαρβάρα γιὰ νὰ δεῖξῃ σιτὸν Οὐμπέρτι ὅτι ἐξακολουθοῦσαν τὴν συνομιλίαν των, ποὺ εἶχαν ἀρχίσει ποιοτοῦ ἔλθῃ ἐκεῖνος.

— Ὡστε δὲν κατορθώσατε νὰ βρῆτε τὴν μικρούλα; Ἐχάθηκε μπροστὰ σὰ μάτια σας; Δυστυχιωμένη... Δυστυχισμένη...

— Ἦμουν μακριά, πολὺ μακριά, σινιορίνα, ἀπήντησε ἐκείνη μὲ τὴν κλαψάρικη φωνή τῆς.

Ὁ Οὐμπέρτι δὲν συνεκρατήθη καὶ ῥφώναξε:

— Δὲν τὴν εἶδατε ποὺ ἔπεσε στὴ θάλασσα;

— Ἀλλοῖμονο... ὄχι σὰς εἶπα, ἦμουν μακριά, πολὺ μακριά... ἐπανάλαβε σὲν ἡλὼ ἡ Βαρβάρα.

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ Οὐμπέρτι ἐσκέπτετο:

— Αὐτὴ ἡ γυναῖκα ψεύδεται! Εἶναι τὸ θῦμα ἡ ἡ συνένοχος τῆς καταραμένης αὐτῆς Μαλφιέρα. Νὰ τί πρέπει ν' ἀνακαλύψω, καὶ γρηγορὰ μάστιγα!..

Καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὸ δωμάτιον τῆς γκουβερνάντας, χωρὶς νὰ προσθέσῃ λέξιν.

Ἡ Μαλφιέρα τότε εἶπε στὴ Βαρβάρα μὲ μιὰ ὑπόκωφη φωνή:

— Δὲν ξέρεις τί σοῦ γίνεται! Εἶσαι ἀδελφί! Ἐπρεπε νὰ τοῦ πῆς νὰ, ὅτι τὴν εἶδες ποὺ ἔπεσε στὴ θάλασσα!

Καὶ μὲ ἕναν ἀσυγκράτητον θυμὸν ἐπρόσθεσε:

Ἐμπρός, δρόμο, φύγε. Εἶναι καιρός!

Ἐπειτα ἔτριψε στὴν ἔνοχη γκουβερνάντα ἕνα δέμα ἀπὸ χαρτονομίσματα, τὸ ἀντίτιμον ἴσως μιᾶς ὑπόπτου ἐργασίας, καὶ ἐβγήκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο, μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι ὁ Οὐμπέρτι, ὁ πιστὸς ὑπηρέτης τοῦ Τζιοβάνι, ἦταν

γί' αὐτήν ἕνας τρομερὸς ἐχθρὸς, τὴν σιωπὴν τοῦ ὁποίου δὲνμποροῦσε νὰ ἐξαγορασθῇ μὲ τὰ χρήματά της.

Ὁ Τζιοβάνι ὀρθῶς, ἀκίνητος, ἀφωνος, κυττάζει τὴν ἀγαπημένην του Ἑλενα, τὸ πρόσωπο τῆς ὁποίας καλύπτει ἡ ὠρότης τοῦ θανάτου. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ὁ τρομερὸς σύζυγος ἔχει ἀπελπισθῇ στὴ στάσι αὐτῇ, ἔχει χάσει τὰ λογικὰ του. Ἐξαφνα ἕνας λυγμὸς συγκλονίζει τὸ στήθος του. Τὰ δάκρυα τρέχουν ἀπὸ τὰ μάτια του. Ἡ Ἑλενα τρέχει κοντὰ του. Προσπαθεῖ νὰ τὸν παρηγορήσῃ. Ἀλλὰ πῶς νὰ τὸν παρηγορήσῃ, ἀφοῦ δὲν κατορθώνει νὰ πνίξῃ καὶ ἡ ἴδια τὸν δικό της πόνο; Ἕνα χέρι ἀπλώνεται τὴ στιγμὴ ἐκείνῃ στοὺς ὤμους τοῦ Τζιοβάνι καὶ μιὰ φωνή, πού τρέμει ἀπὸ τὴ συγκίνησι, ψιθυρίζει στ' αὐτὸν του:

— Θυρρὸς, κύριε. Ἐλπίζετε!

Εἶναι ὁ Οὐμπέρτι. Ὁ Τζιοβάνι τὸν ἀπωθεῖ ἐλαφρά, δείχνοντας τὴ φτωγὴ μὴτέρα τῆς μικροῦλας πού ἔχει ἀναλυθῇ σὲ σπορακτικούς λυγμούς.

— Τί μοῦ μιλάς γιὰ θάρρος καὶ ἐλπίδα, ἐπιθύρισε μὲ πικρία καὶ συντετριμμένος ἀπὸ τὸν πόνο τοῦ ὁ Τζιοβάνι. Ὅλα ἐτελείωσαν πιά γιὰ μένα, ὅπως καὶ γι' αὐτήν. Ὡ παιδί μου, ἀγαπημένο μου παιδί.

— Ὅχι, κύριε, δὲν ἐτελείωσαν, ἐπέμεινε ὁ Οὐμπέρτι. Ἀκούστε με, σὰς παρακαλῶ.

Ὁ Τζιοβάνι ἠκολούθησε τὸν πιστὸν ὑπηρέτην του στοῦ παραπλεύρως δωματίου. Ἐκεῖ ὁ Οὐμπέρτι, μὲ λέξεις πού ἐφανερώσαν ὅλην τὴν ἀγανάκτησίν του, τοῦ ἔκαμε γνωστὰς τὰς ὑποψίας του. Τίποτε δὲν ἀπεδείκνυνεν ὅτι ἡ Ἑλπίς εἶχε πνιγῇ στὴ θάλασσα. Τὸ μόνο πού ἐφαίνετο πιθανώτερον ἦτο μήπως τὴν ἄρπαξαν οἱ Ἀτοίγαννοι καὶ ἔρριψαν τὸ καπελλάκι τῆς στὴ θάλασσα γιὰ νὰ νομισθῇ ὅτι τὴν παρέσυραν τὰ κύματα.

— Μὰ τότε θὰ εἶναι καὶ ἡ Βαρβάρρα συνέννοχος σ' αὐτὸ τὸ ἄτιμον σχέδιον, ἐφώταξε ὁ Τζιοβάνι, πού εἶχε ἀρχίσει νὰ ἐλπίζῃ ὅτι θὰ ξανάσφιγγε σιτὴν ἀγκαλιά του τὸ πολυαγαπημένο του παιδί.

— Καὶ ἡ Βαρβάρρα καὶ ἡ δούκισσα Μαλφιέρα, ἡ Μαύρη Δούκισσα, ἀπήνησε ὁ Οὐμπέρτι. Ἡ παρουσία τῆς ἄλλως τε ἐξηγεῖ τὸ σατανικὸ σχέδιό της. Ἡθέλησε νὰ ἐκδικηθῇ!

— Ἐχεις δίκην, Οὐμπέρτι. Φώναξέ μου ἀμέσως τὴ Βαρβάρρα!

Ὁ πιστὸς ὑπηρέτης ἔσπευσε νὰ καλέσῃ τὴν γκουβερνάντα τῆς μικροῦλας, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψε ἄπρακτος. Ἡ Βαρβάρρα εἶχε ἐξαφανισθῇ. Ἡ ἀπρόοπτη φυγὴ τῆς ἐδικαιολογοῦσε λοιπὸν καθὲς ὑπόνοια.

— Νὰ σελλώσουν τὸ ἄλογό μου! Καὶ εἰοιμάσου νὰ μὲ ἀκολουθήσῃς! εἶπε ὁ Τζιοβάνι.

Κατέβηκαν στοῦ πρώτου πάτωμα. Ἡ δούκισσα Μαλφιέρα ἦτο ἀκόμη ἐκεῖ.

— Τί συμβαίνει λοιπόν, ἐξάδελφέ μου; ρώτησε τὸν Τζιοβάνι ἡ διαβολογυναῖκα μὲ πραγματικὴν ἀγωνία αὐτῇ τῇ φορᾷ.

Ὁ Τζιοβάνι τῆς ἔρριψε ἕνα τρομερὸ βλέμμα.

— Ἀκολουθήστε με, τῆς εἶπε, καὶ θὰ τὸ μᾶθετε.

Καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν Οὐμπέρτι διέταξε:

— Νὰ σελλώσουν ἓνα ἄλογο ἀκόμη, γιὰ τὴ δούκισσα. Ἐμπρός, ἄς μὴ χάνωμε καιρό.

Λίγη ὥρα ἀργότερα, δώδεκα ἱππεῖς, ἡ συνοδεία τοῦ Τζιοβάνι, καὶ μιὰ γλυκομελάχροινη ἀμαζών, ἐκάλαζον πρὸς τὴν ἐξοχὴν τῆς Νεαπόλεως.

— Μὰ ποὺ πᾶμε; Ποιὸν ζητᾶμε, λοιπόν; ρώτησε ἡ Μαλφιέρα, ἀοθμαίνουσα ἀπὸ τὴν τρολλὴν αὐτὴν κούρσαν.

— Κυνηγοῦμε τὸ ἐγκλημα, κυρία, τῆς ἀπῆντησε ὁ Τζιοβάνι καὶ, ἂν θέλῃ ὁ Θεός, θὰ συλλάβωμε καὶ τοὺς ἐνόχους.

Πέρα μακρὸν διεκρίνεται τὴν ὥραν ἓνα ἀπὸ τὰ μεγάλα σπιταμάξια τῶν Τσιγγάνων. Ὁ Τζιοβάνι διέταξε νὰ διπλασιάσουν τὴν ταχύτητα. Δὲν ἤκούετο τώρα παρὰ ὁ καλπασμὸς τῶν ἀλόγων στὸν ἐρημικὸ δρόμο. Ἡ Μαλφιέρα, μανιώδης ἱππεύτρια, ἔτρεχε μὲ τὸ κάτασπρο ἄλογό της, χωρὶς νὰ θέλῃ αὐτὴ τὴ φορὰ, στὸ πλευρὸ τοῦ ἐξαδέλφου της. Ἐξαφνα ὁ Τζιοβάνι ἄφησε μιὰ χαρούμενη φωνή, μιὰ φωνὴ ποὺ ἔδειχνε ὅλην τὴν ἀνακούφισί του, καὶ ἐνῶ οἱ ἄνθρωποι του ἔτρεχαν γιὰ νὰ φθάσουν τὰ σπιταμάξια τῶν Τσιγγάνων, αὐτὸς εἰσήρχετο στὸ γειτονικὸν δάσος, ἀκολουθούμενος πάντοτε ἀπὸ τὴ Μαύρη Δούκισσα.

Τὸ ἐγκλημα.

Ἡ Ἰσαβέλλα Μαλφιέρα εἶχεν ἐγκατασταθῇ, ὅπως θὰ ἐνθυμοῦνται οἱ ἀναγνώσταις μας, στὸ Μιλᾶνο, μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ σχεδίου της νὰ κάμῃ σύζυγόν της τὸν Τζιοβάνι καὶ μετὰ τὸν ἀπροσδόκητο θάνατον τοῦ πατρὸς του. Δὲν ἔπαυε ὅμως οὔτε μιὰ στιγμή ἡ διαβολογυναικα νὰ μισοῖ τὸ εὐτυχισμένον ζευγάρι τῆς Νεαπόλεως, τὴν Ἑλενα καὶ τὸν Τζιοβάνι. Ἀπὸ ἐμπίστους ἀνθρώπους της ἐπληροφορήθη πῶς ἐπερνοῦσαν. Καὶ ὅταν ἔμαθεν ὅτι εἶχαν γίνει γονεῖς ἐνὸς χαριτωμένου ἀγγελουδίου, τότε ἡ κακία της ἐξεχείλισε. Ἐνα διαβολικὸν σχέδιον ἐπέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ της. Ἀφοῦ δὲν μπόρεσε νὰ ἐκδικηθῇ τὸν Τζιοβάνι καὶ τὴν Ἑλενα, θὰ ἐξεδικεῖτο τὴν ἀθῶα μικροῦλα. Ἀλλὰ μήπως ἂν ἐπάθαινε ἐκείνη κάτι, δὲν θὰ ἦσαν ἀπαρηγόρητοι οἱ γονεῖς της, ποὺ τὴν ἀγαποῦσαν τόσο; Πῶς νὰ τοὺς στερήσῃ ὅμως ἀπὸ τὸ χαριτωμένο ἀγγελουδί των, τὴν Ἑλπίδα; Ἡ τύχη ἤλθε νὰ βοηθήσῃ τὴ διαβολογυναικα! Ἐκεῖνες τρεῖς ἡμέρες εἶχαν συλλάβει στὸ Μιλᾶνο ἕνα ἀλήτη ποὺ ἔμπαινε στὰ σπίτια γιὰ νὰ κλέψῃ ὅτι εὕρισκε. Ἡ Μαλφιέρα ἔμαθεν ὅτι ἦτο ἀρχηγὸς σπείρας, ἡ ὁποία ἀπετελεῖτο ἀπὸ Τσιγγάνους. Μόλις οἱ Τσιγγᾶνοι ἐπληροφορήθησαν τὴν σύλληψιν τοῦ ἀρχηγοῦ των, ἀμέσως ἔσπευσαν νὰ ἐξαφανισθοῦν. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν ἡ Μαλφιέρα, μὲ τὰ μέσα ποὺ διέθετεν, εἶδε μέσα στὸ κελλί τῆς φυλακῆς τοῦ τὸν κρατούμενον ἀρχηγὸν τῆς σπείρας.

— Ποιὸ εἶναι τὸ ὄνομά σου; τὸν ρώτησε.

— Ὅλοι μὲ φωνάζουν Μαῦρο Διάβολο, τῆς ἀπῆντησεν ἐκεῖνος.

— Τί ἤλθες νὰ κάνῃς ἐδῶ;

Ὁ κακοποιὸς δὲν ἐδίστασε νὰ τῆς ὁμολογήσῃ ὅτι εἶχε σκοπὸ νὰ ἀρπάσῃ ἀπὸ ἓνα πλουσιόσπιτον ἕνα κοριτσάκι, γιὰ ν' ἀντικαταστήσῃ, στὸν περιπλανώμενον θίασον τῶν Τσιγγάνων, τὴν κόρη του, ἡ ὁποία εἶχε σκοτωθῇ, πέφτοντας ἀπὸ τὸ σχοινί, ποὺ ἔκανε ἀκροβατικὰ γυμνάσια. Ἡ Μαλφιέρα

τὸν ἐκόνταζε σὺν νὰ μὴν ἐπίστευε στ' αὐτιά της. Αὐτὸς δ' ἄνθρωπος τῆς ἐφαίνετο ἱκανὸς γιὰ ὅλα.

— Ξεύρεις ὅτι ἡ καταδίκη σου θὰ εἶναι αὐστηρά; τοῦ εἶπε μὲ μιὰ διαβολικὴ ψυχραιμία.

— Ἄν θέλετε σεῖς, σινιόρα, μπορεῖτε νὰ μὲ γλυτώσετε. Ξεύρω πὼς ἔχετε μεγάλη δύναμι ἐδῶ, τῆς ἀπήντησεν ὁ κακοποιός. Κάμετε, λοιπόν, ὅτι μπορεῖτε γιὰ μένα καὶ ἐλπίζω πὼς μιὰ μέρα θὰ σᾶς ἀνταποδώσω τὴν εὐεργεσία σας. Θὰ εἶμαι πρόθυμος νὰ κάνω ὅτι μοῦ πῆτε.

Ἡ Μαλφιέρα τὸν ἄφησε στὸ κελλί του χωρὶς νὰ τοῦ ἀνακοινώσῃ οὔτε μιὰ λέξι, ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ἀπὸ τὰ διαβολικὰ σχέδιά της. Ἀπογοητευμένος ὁ κακοποιός, ἐπερίμενε τὴν αὐστηρὰ καταδίκη του βουσιανίζουменος συγχρόνως ἀπὸ ἀγρίους ἐφιάλτας. Τὴν ἴδια νύκτα ὅμως ἔγινε καὶ τὸ ἀπροσδόκητο. Ἐνα χέρι τοῦ ἔσεισε δυνατὰ τοῦ: ὤμους καὶ οἱ ἀκτίνες ἐνὸς ἡλεκτρικοῦ φαναριοῦ ἐφώτισαν τὸ κελλί του. Ἐντρομος ἐκινάχθη καὶ εἶδε μπροστά του τὴ μυστηριώδη γυναῖκα ποὺ τὸν εἶχεν ἐπισκεφθῇ τὸ πρωί.

— Τί θέλετε; τὴν ρώτησε μὲ ἀγωνία.

— Ἦλθα γιὰ νὰ σὲ σώσω, τοῦ ἀπήντησεν ἐκείνη μὲ μιὰ ὑπόκωφη φωνή. Θὰ μὲ ὑπακούσης εἰς ὅτι σοῦ εἰπῶ;

— Θὰ εἶμαι πιστὸς μέχρι θανάτου, σινιόρα. Πέστε μου μόνο τί πρέπει νὰ κάνω. Περιμένω τίς διαταγές σας, τῆς ἀπήντησε, μὴ πιστεύων στὸ μέγεθος τῆς εὐτυχίας του ὁ κακοποιός.

— Μοῦ εἶπες ὅτι λείπει κάποιος ἀπὸ τὸν θιασόν σου;

— Ναί, ἓνα κοριτσάκι

— Ὡραία. Εἶναι ἀνάγκη νὰ πᾶς στὴ Νεάπολι, γιὰ νὰ βρῇς αὐτὸ ποὺ ζητᾶς.

— Καὶ ποῦ θὰ τὸ βρῶ κυρία;

— Στὸ μέγαρο τῶν Τσουπριάνι. Ξεύρεις τί σημαίνει αὐτό;

— Νομίζω πὼς καταλαβαίνω, ὦραία μου κυρία. Μπορεῖτε λοιπὸν νὰ ὑπολογίζετε σὲ μένα!

Μία ἀστραπὴ μίσους ἐπέρασε ξαφνικὰ ἀπὸ τὸ βλέμμα τῆς Μαύρης Δούκισσας.

— Θέλω νὰ ἐκδικηθῶ τοὺς Τσουπριάνι, εἶπε στὸν κρατούμενο κακοῦργο. Ὁ μαρκήσιος Τζιοβάνι καὶ ἡ μαρκησία Ἐλενα ἔχουν μιὰ μικρὴ κόρη, τὴν Ἐλπίδα. Αὕτῃ λοιπὸν θ' ἀντικαταστήσῃ στὸ θιάσὸ σου τὴν κόρη σου, πού ἔχασες. Μὲ καταλαβαίνεις;

— Μεῖνате ἡσυχῇ, σινιόριτα. Θὰ τῆς μάθω ἐγὼ τὸ χορὸ τῶν αὐγῶν καὶ τὸ πῆδημα πάνω στὸ τεντωμένο σχοινὶ πρὸς χάριν σας!

Ἡ Ἰσαβέλλα Μαλφιέρα ἐγέλασε μ' ἓνα τρόπο ποὺ ἔδειχνε ὅλην τὴν ἄγρια ἱκανοποίησί της. Ἐπειτα ἔβγαλεν ἀπὸ τὸ κορσάζ της, ἡ πανίσχυρη γυναῖκα, ἓνα στυλέτο, μὲ τὸ ὁποῖον ἔκοψε τὰ δεσμὰ τοῦ Τσιγγάνου. Ἐκεῖνος δὲν ἐπίστευε στὰ μάτια του.

— Πάρε καὶ αὐτό, τοῦ εἶπεν ἡ Μαλφιέρα, βάζοντας στὸ χέρι του ἓνα χαρτονόμισμα. Καὶ μόλις τελειώσῃ ἡ δουλειὰ θὰ σοῦ δώσω ὅσα μοῦ ζητήσῃς.

— Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς φυλάξῃ, καλὴ μου καὶ εὐγενικὴ μου κυρία. Μὰ πὼς θὰ μπορέσω νὰ μάθω ποιοὶ εἶναι τὸ κοριτσάκι ποὺ πρόκειται ν' ἀρπάξω;

— Ἔχω τοὺς ἀνθρώπους μου. Ἡ γκυβερνάντα τῆς μικρῆς Ἑλπίδος εἶναι μὲ τὸ μέρος μου. Αἰτιῇ θὰ σὲ ὀδηγήσῃ. Μὰ πρέπει νὰ τὴν ὀδηγήσῃς καὶ σύ, πῶς πρέπει νὰ φερθῇ, γιὰ νὰ μὴ τὴν ἀνακαλύψουν οἱ γονεῖς τοῦ παιδιοῦ. Ἄκουσε με καλά...

Καὶ ἡ διαβολεμένη δούκισσα, ἀφοῦ ἀνέπτυξε στὸν Τσιγγᾶνο, μὲ ὅλες τὲς λεπτομέρειές του, τὸ ἀπύσιον σχέδιό της, ἔπειτα τὸν ἐφυγάδευσεν ἀπὸ τὴν φυλακὴν, ὅπου ἐκρατεῖτο.

Ὁ κακοῦργος, μίλις ἀπληλευθερώθη, ἀμέσως ἔτρεξε καὶ συνήντησεν ἓνα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους του, στὸν ὁποῖον ὑπεσχέθη ἓνα καλὸ μερίδιο ἀπὸ τῇ «δουλείᾳ». Τὴν ἄλλη μέρα καὶ οἱ δύο τοὺς ἄρχισαν νὰ κατασκοπεύουν τὴν ἔπαυλιν τοῦ Τζιοβάνι καὶ νὰ παρακολουθοῦν κάθε κίνησι τῆς μικρῆς Ἑλπίδος καὶ τῆς γκυβερνάντας τῇ, ἡ ὁποία εἶχεν εἰδοποιηθῇ ἐν ἰσῷ μεταξὺ ἀπὸ τὴν Μαλφιέρα. Σὲ μιὰ στιγμὴ, ὅπου ἡ Ἑλπίς ἔτρεξε νὰ μαζεῖσιν λουλούδια, δῖω· ἐνθυμοῦνται οἱ ἀναγνώσταί μας, τὸ μοιραῖο ἐκεῖ· ὁ ἀπόγευμα, οἱ Τσιγγᾶνοι τὴν ἄρπαξαν, τὴν ἐφίμωσαν καὶ τὴν ἀνέβασαν ἐπάνω στὸ σπιταμάξι τῶν Τσιγγάνων.

... Ἀς ἐπινέλθωμεν τώρα στὸν Τζιοβάνι καὶ τὴν Μαλφιέρα, ποὺ ἔτρεχαν στὸ δάσος γιὰ νὰ βροῦν τὴν μικρὴ Ἑλπίδα. Ἡ Μαλφιέρα ἦτο ταραγμένη, γιὰτὶ σὲ λίγο θ' ἀπεκαλύπτοντο ὅλα τὰ διαβολικὰ σχέδιά της. Δὲν εἶχε καμμιά ἀμφιβολία ὅτι τὸ ἀμᾶξι ποὺ ἔτρεχε μπροστὰ τῶν, σὲ μικρὴ ἀπόστασι, ἦτο τὸ σπιταμάξι τῶν Τσιγγάνων, στὸ ὁποῖον εὐρίσκετο ἡ μικροῦλα Ἑλπίς.

Στὴ στοοφὴ ὅμως ἐνὸς δρόμου τοῦ δάσους, μία μυστηριώδης σιλουέττα ἐφάνηκε, ἡ ὁποία ἔσπευσε νὰ ἐξαφανισθῇ ἀμέσως. Ἡ λεπτομέρεια αὕτη δὲν διέφυγε τὴν προσοχὴν τοῦ Τζιοβάνι, καὶ περισσότερο δὲν διέφυγε τὴν προσοχὴν τῆς Μαλφιέρα. Σὰν τρελλὸς ὁ δυστυχισμένος πατέρας ἐκτύπησε τὸ ἄλογό του, τὸ ὁποῖο ἄρχισε νὰ τρέχῃ μὲ τόσῃ ταχύτητι, ὥστε ἐκινδύνευε νὰ ρίψῃ τὸν ἀναβάτην του. Μιὰ λεπτὴ κραυγὴ, ποὺ ἔμοιαζε μὲ φωνή τσα πληγωμένου πουλιοῦ, ἓνα τρυφερὸ καὶ γεμάτο ἀπὸ τρόμο παράπονο, ἔφθασε στ' αὐτὰ τοῦ Τζιοβάνι:

— Μπαμπᾶ μου... Μπαμπᾶ μου!...

Πλημμύρισεν ἀπὸ χαρὰ ὁ εὐτυχὴς τώρα πατέρας. Εἶχεν ἀκούσει τὴ φωνὴ τοῦ λατρευτοῦ του ἀγγελουδιοῦ, τῆς πολυαγαπημένης μικροῦλας του.

— Ἑλπίς μου, ἐφώναξε. Ἑλπίς μου, σὺ εἶσαι λοιπὸν ἀγαπημένο μου παιδί;

Καὶ ἐπήδησεν ἀπὸ τὸ ἄλογο, γιὰ νὰ ριφθῇ ἀνάμεσα στοὺς λαβυρινθώδεις δρόμους. Ἐνας ἀνθρώπος ἔτρεχεν ἐκεῖ.

— Στάσου, τὸν δέταξεν ὁ Τζιοβάνι. Στάσου, γιὰτὶ σὲ ξαπλώνω νεκρό!

Καὶ ἔφερε τὸ γέρι του στὸ περιστροφὸ του. Ὁ κακοῦργος Τσιγγᾶνος, ὁ ἔμπιστος ἀνθρώπος τῆς Μαλφιέρα, γιὰτὶ αὐτὸς ἦτο, ἄρπαξε τὸ μαχαίρι του, τρομαγμένος, προσπαθῶν ν' ἀμυνθῇ. Ἐκείνη τῇ στιγμῇ παρουσιάσθη καὶ ἡ μικρὴ Ἑλπίς. Ἐτρεξε στὸν πατέρα της καὶ ἀπλώνοντας πρὸς αὐτὸν τὰ μικρὰ χεράκια της ἐφώναξε:

— Μπαμπάκα μου, σῶσέ με. Φυβᾶμαι τὸν ἀνθρώπο αὐτό!

Ὁ Τζιοβάνι, τρελλὸς ἀπὸ τὸ θυμὸ του, ὤρμησε ἐναντίον τοῦ ἀπαγωγέως τοῦ πολυαγαπημένου του παιδιοῦ.

— Δὲν πρέπει νὰ γλυτώσης, κακοῦργε, τοῦ ἐφώναξε. Πρέπει νὰ πληρώσης ἀκριβὰ τὸ ἐγκλημὰ σου!

Τότε ὁμως συνέβη καὶ τὸ ἀπροσδόκητο, τὸ τραγικόν. Ἡ Μαλφιέρα, ἡ ὁποία εἶχεν ἀκολουθήσει, στὸν τρελλὸ δρόμο του, τὸν Τζιοβάνι, ἀντελήφθη τί ἐγίνε καὶ μόλις εἶδε τὸν πατέρα τῆς μικρούλας νὰ ξαναβρίσκη τὸ ἀγαπημένο του παιδί καὶ νὰ ὀρῇ κατ' ἐπάνω στὸν Τσιγγάνο, παραμέρισε πίσω ἀπὸ ἕνα βράχο, ἐκρύφθηκεν ἐκεῖ, ἐβγαλε μέσα ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ λεπτοῦ ἐπανωφοριοῦ τῆς ἕνα μικροσκοπικὸ περιστροφὸ καὶ ἐπυροβόλησε, μὲ μιὰ ἄγρια λάμψη ἐκδικήσεως στὰ μάτια τὸν Τζιοβάνι.

— Ἡ κακούργα... μὲ σκότωσε!... ἐκραύγασε μὲ πνιγμένη φωνὴ ὁ Τζιοβάνι. Βοήθεια... Οὐμπέρτι...

Καὶ ἔπασσε μὲ καταπατωμένο τὸ κρανίον χάμω, στὸ στρωμένο ἀπὸ τὰ φύλλα τῶν δένδρων ἔδαφος.

— Ἀντίο... Ἀντίο, ἀγαπημένη μου. Ἐλπίς, ἐψιθύρισε ἐπειτ' ἀπὸ λίγο, μὲ κόπο. Σὺ, Θεέ μου, φύλαγέ την... Ἀντίο, λατρευτὸ μου παιδί...

Οἱ ἀκόλουθοι τοῦ Τζιοβάνι καὶ μαζί μ' αὐτοὺς ὁ Οὐμπέρτι εἶχον μείνει πολὺ πίσω. Ὁ Οὐμπέρτι ἄλλωστε, ὁ πιστὸς ὑπηρετῆς, λόγῳ τῆς ἡλικίας του, δὲν μποροῦσε νὰ τρέξη καὶ τᾶβαζε μὲ τὸ ἄλογόν του. Ἀντελήφθη ὁμως ὅταν εἶδεν, ὅτι ὁ Τζιοβάνι καὶ ἡ Μαλφιέρα ἐξηφανίσθησαν, μέσα σ' ἕνα κύγνεφο σκόνης, πὼς εἶχαν ἐγκαταλείψει τὸ κυνήγι τῆς σπιτάμαξας τῶν Τσιγγάνων.

— Τί σημαίνει τοῦτο; ἐψιθύρισε ὁ Οὐμπέρτι. Γιατὶ δὲν κυνηγᾶνε πιά τοὺς Τσιγγάνους;

Δὲν ἔπρεπε νὰ χάνη καιρὸ μολαταῦτα. Ἐστράφη λοιπὸν στοὺς ἀκολουθοὺς τοῦ Τζιοβάνι καὶ τοὺς διέταξε:

— Καταπάνω στὸ ἀμάξι τῶν Τσιγγάνων γρήγορα! Γρήγορα!...

Τὸ ἀμάξι ἔτρεχε μὲ μεγάλη ταχύτητα. Καὶ πίσω ἀπ' αὐτὸ οἱ ἱππεῖς τοῦ μαφκησίου ἐφώναζαν στοὺς Τσιγγάνους νὰ σταθοῦν.

— Στάθῃτε γιατί πυροβολοῦμε! ἐφώναξαν σὲ μιὰ στιγμή, ὅπου τοὺς εἶχαν πλησιάσει πολὺ. Οἱ Τσιγγᾶνοι, γιὰ νὰ ἀποφύγουν τὶς σφαῖρες τῶν ἀνθρώπων τοῦ Τζιοβάνι, ἐστάθηκαν ἀνήσυχοι. Τρία πρόσωπα ἦσαν ὅλα-ὅλα μέσα στὴ σπιτάμαξα, ἐκείνη τῇ στιγμῇ: ἡ Σαβὰ, ὁ Ζιλ καὶ ἡ Ἰρμα.

— Εἰσθε μόνοι; τοὺς ρώτησε ὁ Οὐμπέρτι.

— Ὅπως βλέπετε καὶ μόνος σας, σινιόρ, τοῦ ἀπήντησε ὁ Ζιλ.

— Λὲς ψέματα! Ποῦ εἶναι ὁ σύντροφός σου;

— Δὲν ἔχω σύντροφο σινιόρ. Θὰ μᾶς περνᾶτε γιὰ ἄλλους φαίνεται.

— Ποιὲς εἶναι αὐτεῖς οἱ δυὸ γυναῖκες; ρώτησε πάλι ὁ Οὐμπέρτι, δειχνοντας τὶς Τσιγγᾶνες.

— Ἡ γυναῖκά μου ἡ Ἰρμα εἶναι ἡ μία καὶ ἡ ἄλλη ἡ μητέρα μου.

Καὶ ἔρχεσθε ἀπὸ τὴ Νεάπολι, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ὁ ἀφέντης πάλι μᾶς περνᾷ γι' ἄλλους. Ἐμεῖς τραβᾶμε τὸ δρόμον μας, χωρὶς νὰ στεκώμαστε στίς πολιτεῖες. Θέλετε νὰ παραστήσωμε γιὰ νὰ σῶν διασκεδάσωμε;

— Δὲν θὰ πάρωμε λέξι ἀπ' αὐτὸν τὸν κατεργάρη, εἶπε ὁ Οὐμπέρτι τοὺς ἀνθρώπους του. Πιάστε τον καὶ στὴ φυλακὴ θὰ τοῦ λυθῇ ἡ γλῶσσα!

— Στὴ φυλακὴ! ἐφώναξεν ὁ Ζιλ καὶ οἱ δύο Τσιγγάνες συγχρόνως. Καὶ γιὰ τὴ θούλη μου, τί κάναμε; Σᾶς βλάψαμε ἀφέντη μου;

Τὴ στιγμή ἐκεῖνη ἠκούσθη ἓνας πυροβολισμὸς στὸ δάσος.

— Ἐλάτε μαζί μου, διέταξε σὰν τρελλὸς ὁ Οὐμπέρτι τοὺς ἱππεῖς. Ἡ ἀκολουθία ἔτρεχε τώρα πρὸς τὸ μέρος ποὺ εἶχεν ἀκουσθῇ ὁ πυροβολισμὸς καὶ ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἤρχοντο σπαρακτικὲς κραυγές. Ἐπειτ' ἀπὸ λίγη ὥρα ἦλθαν στὸ σημεῖον ὅπου ὁ Τζιοβάνι εἶχε πέσει αἰμόφυρτος, ὑπὸ τὴν σφαῖραν τῆς τρομερᾶς δουκίσσης. Καὶ ἡ διαβολογυναικὰ εὗρίσκετο κοντὰ του καὶ ἔκαλοῦσεν εἰς βοήθειαν.

— Ὁ κύριός σου πεθαίνει! ἐφώναξε μόλις ἀντίκρουσε τὸν Οὐμπέρτι. Ὁ δυστυχισμένος ἔτρεχε σὰν τρελλὸς στὸ δάσος. Τὸν ἠκολούθησα. Μὰ δὲν κατάρθωσα νὰ τὸν φθάσω παρὰ πολὺ ἀργά. Ἐτίναξε τὰ μυαλά του, ἠτύοκτόνησε μὲ τὸ ὄνομα τοῦ παιδιοῦ του στὰ χεῖλη. Εἶναι φοβερό!

Οἱ ὑπηρέται τοῦ Τζιοβάνι ἤκουσαν τὴν ἀφήγησιν τῆς Μαλφιέρα ἀπολιθωμένοι ἀπὸ τὸ φόβο τους. Ὁ Οὐμπέρτι εἶχε πηδήσει ἐν τῷ μεταξὺ ἀπὸ τὸ ἄλογό του καὶ προσπαθοῦσε νὰ μαντεύσῃ πῶς ἔγινε τὸ νέο ἀνεπάντεχο δρᾶμα. Χλωμός, ταραγμένος, μὴ μὲ μία παραξενὴ λάμψι στὰ μάτια, εἶχεν ἐξετάσει τὸ ὄπλο, ποὺ ἔκρατοῦσεν ἀκόμη ὁ Τζιοβάνι στὰ χεῖρια του καὶ μὲ τὸ ὁποῖο εἶχε πῆ ἡ Μαλφιέρα ὅτι ἠτύοκτόνησε.

— Αὐτὸ τὸ ὄπλο δὲν ἀνῆκε ποτὲ στὸν κύριό μου, εἶπε μὲ μιὰ φωνὴ ποὺ ἐφανέρωνεν ὅλην τὴν ἀγανάκτησίν του. Ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων κατηγορῶ τὴ δοίκισσα Μαλφιέρα ὅτι ἐδολοφόνησε τὸν μαρκήσιον Τσουπριάνι!..

Μία παγερὴ σιγὴ διεδέχθη τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Οὐμπέρτι. Οἱ ὑπηρέται, τρομαγμένοι ἀπὸ τὸ θάρρος του, τὸν ἐκύτταζαν, χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ προσφέρουν λέξιν. Ἐπειτα τὰ βλέμματά των ἐστράφησαν στὴ Μαλφιέρα.

Ἀνήσυχη, ταραγμένη, τρέμουσα ἐκεῖνη, κατέβαλεν ὑπερανθρώπους προσπάθειάς διὰ νὰ μωρέσῃ νὰ συγκρατήσῃ τὴν ψυχραιμίαν της καὶ νὰ μὴ προδοθῇ.

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἓνας ἀξιολύπητος τρελλός! ἐφώναξε δειχνοτάς τὸν Οὐμπέρτι μὲ ἀγανάκτησιν. Τὸ ψέμα του εἶναι χονδροειδές, διαβολικόν, ἄτιμο καὶ μόνῃ τῇ περιφρόνησίν μου καὶ ὁ οἶκτός μου μποροῦν νὰ τὸν σώσουν ἀπὸ τὴν τιμωρίαν, ποὺ ἐπιφυλάσσουν οἱ νόμοι τῆς χώρας μας διὰ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ εἴδους του.

— Εἶπα τὴν ἀλήθειαν, ἐπανέλαβεν ὁ Οὐμπέρτι. Ὁ κύριός μου εἶναι θῦμα παγίδος. Ἐλπίζω ὅτι θὰ τὸ ἀποδείξω πολὺ γρήγορα!

— Ἐ, λοιπὸν μίλησε, ἐὰν τολμᾷς!

— Θὰ μιλήσω ἐνώπιον τῶν δικαστῶν σας!

— Ἐνώπιον τῶν ἰδικῶν σου δικαστῶν, δυστυχισμένε!

Καὶ στραφεῖσα πρὸς τοὺς ὑπηρέτας τοῦ Τζιοβάνι, τοὺς εἶπε μ' ἓνα αὐταρχικὸ ὄφος, κάτω ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἐφαίνετο ὅλη ἡ συγκίνησίς της, ἡ ταραχὴ της, ἔπειτα ἀπὸ τὸ φοβερὸ ἔγκλημα ποὺ εἶχε διαπράξει:

— Σᾶς καθιστῶ συνενόχους τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, ἐὰν δὲν μὲ ὑπακούετε!

Κανεῖς ὅμως ἀπὸ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Τζιοβάνι δὲν τὴν ἤξιώσεν

ἀπαντήσεως. Ἐν τῷ μεταξὺ δ' Οὐμπέρτι δὲν τὴν ἤκουε πλέον, ἀλλὰ σκυμμένος πάνω ἀπὸ τὸ αἰμόφυτο πιῶμα τοῦ κυρίου του ἔλαιεν, ἐῶ συγχρόνως ἀφόγγι εὐ μὲ τὸ μανθῆλι τοῦ τοῦ αἵμα ἀπὸ τὴν πληγὴν τοῦ Τζιοβάνι.

— Νεκρός, ἐπέλλιζεν ὁ πιστὸς ὑπηρετὴς. Δολοφονημένος! εἶναι τρομερὸ Θεέ μου!

Ἀπολιθωμένοι ἀπὸ τὸν τροχὸν τῶν οἱ ἀκόλουθοι τοῦ Τζιοβάνι, ἐκύντοσαν τὸν Οὐμπέρτι. Τὶ θὰ ἀπεγίνετο λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος αὐτός, μετὰ τὴν τρομερὴ κατηγορία ποὺ εἶχεν ἐκσφενδονίσει κατὰ τῆς παισιάρχου δουκίσσης Μαϊφιέρα, ἡ ὁποία συνιδεῖτο μὲ ὅλα τὰ ἰσχύοντα πρόσωπα τῆς Ναπόλεως; Ἐξαφνα τὸ πρόσωπο τοῦ πονεμένου ὑπηρετοῦ ἐφωτίσθη ἀπὸ μιὰ ἀκτινα ἐλπίδος. Εἶχε βάλει τὸ χέρι του στὴν καρδίαν τοῦ Τζιοβάνι καὶ ἐβεβαιώθη ὅτι ἡ καρδία τοῦ κυρίου του ἔπολλεν ἀκόμῃ.

— Εὐλογημένον εἶ; εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! ἐφώνησε μὲ μιὰ φωνή, ἡ ὁποία ἐπάλλετο ἀπὸ συγκίνησιν. Ὁ κύριός μου ζῇ. Ἐπὶ τέλους θὰ μάθωμ τὴν ἀλήθειαν!

Μία κραυγὴ ἀγωνίας ἐβγήκε ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς Μαϊφιέρα. Τὸ πρόσωπό της εἶχε γίνει κατάχλωμο.

— Ζῇ; ἐπιθύρισε. Τόσο τὸ καλύτερον. Τόσο τὸ καλύτερον.

Ἄλλ' οἱ δυνάμεις τῆς τὴν ἐπρόδωσαν. Καὶ ἐχρειάσθη νὰ στηριχθῇ σ' ἓνα δένδρον γιὰ νὰ μὴ σωριασθῇ λιπόθυμη. Ὁ Οὐμπέρτι τῆς ἔρριπεν ἓνα βέμμα γεμᾶτο περιφρόνησι καὶ ἔπειτα ὑψώνων τὰ μάτια του πρὸς τὸν οὐρανόν, εἶπεν:

— Ὁ Θεὸς εἶναι δίκαιος!

Φτωχὴ μητέρα!

Ἡ Ἑλένα εἶχε συνέλθει κάπως μετὰ τὴν πρώτη φορικτὴ δοκιμασία γιὰ τὴν ἐξαφάνισιν τῆς πολυαναπημένης τῆς μικρούλας. Ἀπὸ τ' ἀνοιχτὰ παράθυρα τοῦ δωματίου της ἔμπαινε ὁ μυρωμένος πρωϊνὸς ἀέρας. Πέρα, ἐκεῖ κάτω στὸ μάκρος, ὁ Βεζούβιος, σὺν σιωπηλὸς γίγας, ὑψωνεν ἀπειλητικὰ τὶς κορυφές του. Ὁλη αὕτη ἡ γαλήνη τῆς φύσεως, ποὺ θύμιζε τόσες εὐτυχισμένες ἡμέρας στὴν ἄμοιση Ἑλένα, ἔκαμε τὴν καρδιά της νὰ σφίγγετα. Στὰ μάτια της εἶχαν στερεψεῖ πιά τὰ δάκρυα καὶ τὰ χεῖλη τῆς ἐκουράσθησαν νὰ σινολέεν τὸ ὄνομα τοῦ λαοευτοῦ τῆς παιδιοῦ.

— ὦ Θεέ μου, εἶναι ἀλήθεια ἢ μήπως εἶναι ἓνα κακὸ ὄνειρον; ἐπιθύριζε κάθε τόσο στὴν καμαριέρα της. Μήπως μὲ κατατρώγει ὁ πυρετὸς καὶ μέσα στὴν παραζάλη μου νομίζω πὼς ἔχασα τὴν Ἑλπίδα μου;

Ἐβυθίζετο πάλι σιτὴ σιγῇ, ἐῶ τὸ σιγῆδός της ἐτινάσσετο ἀπὸ τοὺς λυγμούς.

— Ποῦ εἶναι ὁ Τζιοβάνι; Ποῦ εἶναι ὁ ἄνδρας μου; ρώτησεν ἔξαφνα μὲ ἀγωνία, τὴν καμαριέρα της.

— Ὁ κύριος ἔφυγε μὲ τοὺς ὑπηρετὰς του καὶ μὲ τὸν Οὐμπέρτι, τῆς ἀπάντησεν ἐκείνη. Νομίζω ὅτι ὁ Οὐμπέρτι τοῦ ἀνεκοίνωσε καὶ σοβαρὸ. Ὑπάρχουν ἀκόμῃ ἑλπίδες.

Μιὰ στιγμιαία λάμψις χαρᾶς ἐφώτισε τὸ χλωμὸ πρόσωπο τῆς Ἑλένας.

— Ἡ Ἑλπίς μου δὲν πέθανε, ἐπιθύρισε. Αὐτὸ τὸ ἤξευρα!

Καὶ ἐτινάχθη ἀπὸ τὴν πολυθρόνα, ὅπου ἐκάθητο, ἔρριψε μιὰ ματιὰ γύρω της, σὰν νὰ ἐπερίμενε νὰ τῆς ἀναγγεῖλουν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν· ὅτι θὰ ἐπέστρεφε τὸ ἀγαπημένο της παιδί. Οἱ ὥρες ἐπερνοῦσαν ὁμῶς καὶ ὁ Τζιοβάνι δὲν ἐφαίνετο.

— Θὰ πάω νὰ τὸν συναντήσω, εἶπε στὴν καμαριέρα της. Ἐλα, βοήθησέ με νὰ ντυθῶ.

Πράγματι, λίγη ὥρα ἀργότερα ἢ πρωγὴ μητέρα ἔτρεχε πρὸς συνάντησιν τοῦ συζύγου της, στὴν διεύθυνσιν πού εἶχεν ἀκολουθήσει ἐκεῖνος. Μόλις ὁμῶς ἔκαμιν δλίγα βήματα ἀπὸ τὸ μεγαρὸ των, ἀντίκρουσε τὴν τραγικὴν ἀκολουθίαν, ἣ ὁποία ἐπέστρεψε μὲ τὸν πληγωμένο Τζιοβάνι ἐπάνω σ' ἓνα πρόχειρο φορεῖο.

— Θεέ μου, τί ἔκανα γιὰ νὰ βασανίζωμαι; ἐκραύγασε μὲ ἀπόγνωση ἡ Ἑλενα.

— Εὐγενική μου κυρία, ἐλπίζετε, εἶπε παρεμβαίνων τότε ὁ πιστὸς θηρέτης Οὐμπέρτι. Ἡ δούκισσα Μαλφιέρα δὲν ἐθιγράμβευσε ἀκόμη στὰ σκοτεινὰ σχέδιά της. Ὁ ἄνδρας σας ζῇ καὶ θ' ἀποκαλύψῃ τὴν ἀλήθειαν. Θὰ ἐσκεπάσῃ τὴν ἀτιμία τῆς μαύρης αὐτῆς γυναίκας.

Κραυγὴ λύσης· ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς Μαλφιέρα, ἣ ὁποία εἶχεν ἀκούσει τὴν κατηγορίαν, πού τῆς ἀπέδιδεν ὁ Οὐμπέρτι.

— Φυλακίσετε τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, ἐφώναξε σὰν τρελλή, δείχνοντας τὸν Οὐμπέρτι. Μὲ συκοφαντεῖ δημοσίᾳ. Μὲ βρίζει. Ἀπαιτῶ νὰ εἶναι αὐστηροτάτῃ ἡ τιμωρία του.

— Ὅχι, ὁ Οὐμπέρτι δὲν θὰ φυλακισθῇ, τῆς ἀπήντησεν ἡ Ἑλενα. Ἀναλαμβάνω ἐγὼ τὴν προστασίαν του.

— Μὲ κατηγορεῖ γιὰ ἓνα τρομερὸ ἔγκλημα! ἐφώναξε πάλιν ἡ Μαλφιέρα.

— Ἀπὸ σὰς ἐξαρτᾶται ν' ἀποδείξετε ὅτι δὲν ἔχετε καμμιὰ σχέσιν μὲ τὸ ἔγκλημα, γιὰ τὸ ὁποῖο σὰς κατηγοροῦν, τῆς ἀπήντησεν ἡ Ἑλενα καὶ ἔσκυψε νὰ φιλήσῃ τὸ παγωμένο καὶ χλωμὸ μέτωπο τοῦ Τζιοβάνι.

Σὰν νὰ ἐνοιῶσε στὰ βάθη τῆς ψυχῆς του τὸ τρυφερὸ καὶ γεμᾶτο πόνο ἐκεῖνο φιλί, ὁ πληγωμένος ἀνεστέναξε. Τὸν μετέφεραν ἀμέσως στὴν μεγαλύτερη κλινικὴ τῆς Νεαπόλεως, ἐκεῖ πού ἦσαν οἱ καλῦτεροι χειρουργοὶ. Μὰ ἀλλοίμονο, οἱ γιατροὶ δὲν ἐφάνηκαν τόσον αἰσιόδοξοι· μόλις ἐξήτασαν τὸ τραῦμα τοῦ ἀμοιρου Τζιοβάνι. Ἀπέφυγαν ὁμῶς· νὰ εἰποῦν τίποτε σχετικὸ στὴν Ἑλενα. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Οὐμπέρτι, ὅταν εὐρέθηκε τὸνος του μὲ τὴν νεαρὰ μαρκησία, τῆς ἔκαμιν γνωστὸς ὅλες τίς λεπτομέρειες πού ἐπεβάρυναν τόσο τὴν μαύρη δούκισσα Μαλφιέρα! Τῆς εἶπεν ὅτι εὐρῆκε τὴν Μαλφιέρα στὸ δωμάτιο τῆς γκουβερνάντας, τῆς ἐξέθεσεν ἔπειτα πῶς εἶχεν ἀρχίσει τὸ κυνήγι τῶν Τσιγγάνων καὶ ὁ Τζιοβάνι ἔτρεχεν ἐμπρὸς μαζί μὲ τὴν Μαλφιέρα, πῶς τοὺς ἔχασαν ἔπειτα καὶ ἤκουσαν τὸν μυστηριώδη πυροβολισμό.

— Ἐδολοφόνησε τὸν κύριό μου ἡ ἀπαισία αὐτῆς γυναῖκα, εἶπεν ὁ Οὐμπέρτι. Ὡ, εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό! Καὶ τὸν ἐδολοφόνησε γιὰ ν' ἀποκρύψῃ τὸ ἀπαίσιο ἔγκλημά της!...

Τὰ ἴδια κατέθεσεν ὁ πιστὸς ὑπηρέτης τοῦ Τζιοβάνι καὶ ἐνώπιον τοῦ ἀνακτοῦ τῆς Νεαπόλεως, προσθέσας:

— Μόλις θὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ δμιλήσῃ ὁ κύριός μου, θὰ σᾶς βεβαιώσῃ ὅλ' αὐτὰ ποὺ λέω ἐγώ. Καὶ τότε μὴ διστάσετε νὰ στεῖλετε στὴ φυλακὴ τὴν γυναῖκα αὐτῇ, μὲ τὴν τιμωρίαν ποὺ τῆς ἀξίζει. Ἔτσι θὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ χέρια της καὶ ἡ μικρὴ Ἑλπίς.

Ἐμπρὸς στὸν ἀνακριτὴν ὅμως πηρουσιάσθηκε καὶ ἡ Ἑλενα καὶ ἡ Μαλφιέρα. Ὁ Οὐμπέρτι δὲν ἐδίστασε νὰ ἐπαναλάβῃ ὅσα εἶπε γιὰ τὴν ἐνοχὴ τῆς δουκίσσης. Καὶ ἡ Ἑλενα, ἡ δυστυχισμένη μητέρα, ποὺ μόλις συνεκρατεῖτο ἀπὸ τὸ θυμὸ της ἐναντίον τῆς Μαλφιέρας, ἐνοιώσε νὰ ξυπνᾷ μέσα της ἡ νέα τῆς ἀκρογιαλιᾶς, ἡ κόρη τοῦ ψαρᾶ Φράντσια, ποὺ εἶχε σώσει ἄλλοτε μὲ τὰ στιβαρά της χέρια ἀπὸ τὴν μανιασμένη θάλασσάν τὸν Τζιοβάνι. Ὁρμησε λοιπὸν κατ' ἐπάνω στὴν Μαλφιέρα καὶ ἔμπηξε τὰ νύχια της στὸ πρόσωπό της, φωνάζοντας :

— Τί ἔκαμες τὸ παιδί μου κακούργα ; Τί ἔκαμες τὴν Ἑλπίδα μας ;

Ἡ Μαλφιέρα, ἂν καὶ αἰσθάνθηκε τὰ νύχια τῆς Ἑλενας στὴν ἐπιδερμίδα της, μολαταῦτα ἔδειξεν ἀταραξίαν. Καὶ γιὰ νὰ κάμῃ τοὺς παρισταμένους νὰ πιστεύσουν ὅτι τὸ θέαμα τῆς δυστυχισμένης μητέρας δὲν τὴν ἄφηνεν ἀσυγκίνητη, ἐπιθύρισε μὲ ὑποκρισία :

— Φίωχὴ μητέρα !...

Ὁ ἀνακριτὴς ἀμφέβαλλε γιὰ τὴν ἐνοχὴ τῆς Μαλφιέρας, βλέπων τὴν ἀπάθειάν της. Ὁ μόνος ποὺ ἦτο βέβαιος ὅτι ἡ δούκισσα εἶχε ἀρπάσει τὴν ἄμωρη Ἑλπίδα ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τῶν γονέων της καὶ ὅτι αὐτὴ ἡ ἴδια εἶχε πυροβολήσει τὸν Τζιοβάνι, ἦτο ὁ Οὐμπέρτι.

— Δὲν σᾶς ἀπειλῶ πιά, ἔλγε μὲ δάκρυα στὰ μάτια τώρα ἡ Ἑλενα, ἀπευθυνομένη πρὸς τὴν Μαλφιέρα. Σᾶς παρακαλῶ. Σᾶς ἱκετεύω γονατιστῇ. Δώστε μου τὸ παιδί μου. Ἡ τοῦλάχιστον πέστε μου, ζῆ ; Ἐλάτε, κάμετέ μου αὐτὴ τὴ χάρι.

Καὶ ἐνῶ ἡ Μαλφιέρα ἐξακολουθοῦσε νὰ μένῃ σιωπηλὴ καὶ νὰ προσποιεῖται τὴ λυπημένη, ἡ Ἑλενα προσέθεσε :

— Καταλαβαίνω πολὺ καλὰ ὅτι σᾶς ἔκαμα κακὸ κάποτε, μεγάλο κακὸ. Ἀγαποῦσατε τὸν Τζιοβάνι. Εἶσθε πλουσίαι. Ἐγὼ ἤμουν τὸ κορίτσι ἐνὸς φτωχοῦ ψαρᾶ. Κι' ἐτόλμησα ν' ἀγαπήσω τὸ γιὺ ἐνὸς μαρκεσινοῦ καὶ νὰ μπῶ στὰ μέγαρά του. Ἡ ὑπερηφάνειά μου λοιπὸν αὐτὴ ἀξίζει νὰ τιμωρηθῇ ; ὦ Θεέ μου, δὲν εἶχα δικαίωμα ν' ἀγαπήσω ; Γιατί τὸν ἀγάπησα, ὦ ναι, τὸν ἀγάπησα μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῆς καρδιᾶς μου τὸν Τζιοβάνι.

Οἱ λυγμοὶ ἐπνιγαν τὴ φωνή της καὶ τὸ θελκτικὸ σῶμά της ἐτρανταζόταν δολόκληρο ἀπὸ τὴν ταραχή.

— Ναί, ἀγαποῦσα τὸν Τζιοβάνι, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἑλενα, διακοπτομένη ἀπὸ τὰ δάκρυα. Μὰ πῶς πολὺ ἀγαποῦσα τὸ λατρευτὸ μου παιδί, τὴν Ἑλπίδα μου, τὸ παιδάκι ποὺ ἔφερα στὸν κόσμον μὲ τὸν Τζιοβάνι. Δὲν γίνεστε μητέρα, δούκισσα Μαλφιέρα, γι' αὐτὸ δὲν μπορεῖτε νὰ καταλάβετε πόσο σπαράσσει ἡ καρδιὰ μίᾳς μητέρας γιὰ τὸ ἀγαπημένο της παιδί. Τί δάκρυα, τί ἀγωνίες, τί καρδιογυτίπια, γιὰ ν' ἀναθρέψω αὐτὸ τὸ παιδί, τὴν Ἑλπίδα μου ! Καὶ ὅμως τὸ εὐλογημένο γέλιο τῆς μικρούλας μου, τὰ ξυπνά λογικά της μ' ἔκαναν νὰ ξεχάσω ὅλ' αὐτά. Σᾶς φαίνομαι τρελλή, δούκισσα, μὲ ὅσα σᾶς λέω ; Συγχωρήστε με. Συγχωρήστε τὸν πόνο μίᾳς μητέρας. Ἐλάτε,

δώστε μου τὸ παιδί μου, πέστε μου ποῦ εἶναι καὶ εἰμαι πρόθυμη νὰ γίνω σκλάβοι σας. Ν' ἀπαρνηθῶ κι' αὐτὸν τὸν Τζιοβάνι ἀκόμη, ἂν μοῦ τὸ ζητήσετε! Ἐλάτε, σὰς παρακαλῶ γονατιστή.

Ἡ Μαλφιέρα ἐξακολουθοῦσε νὰ μένη σιωπηλή. Τὸ πρόσωπό της ἔδειχνε μιὰ συμπόνια, γεμάτη ὑποκρισία, γιὰ τὴν δυστυχισμένη τὴν Ἑλενα. Μέσα της ὅμως ἐδοκίμαζε μιὰ ἄγρια ἡδονὴ βλέποντας τὴν γυναῖκα ἐκείνου, ποὺ ἐπόθησε γιὰ ἄνδρα της, νὰ κουρελιάζεται ἔτσι μπροστά της.

— Δὲν θέλετε λοιπὸν δούκισσα νὰ μοῦ κάνετε αὐτὴ τὴ χάρι; τὴν ἰκέτευσεν ἡ Ἑλενα. Πρέπει νὰ πεθάνω ἀπὸ τὸν πόνο μου; Ἔστω, ἂ; πεθάνω, μὰ ἂς ζήσῃ ἡ Ἑλπίς μου, τὸ ἀγαπημένο μου παιδί. Λυπηθῆτε αὐτὴν, δούκισσα. Λιπηθῆτέ την. Σὰς ζητῶ οἰκτον γιὰ τὸ παιδάκι μου.

— Φτωχὴ μητέρα, εἶπε πάλιν ἡ Μαλφιέρα; ἀπομακρυνομένη. ὦ, δὲν μπορῶ πιά νὰ τὴν βλέπω. Τὸ θέαμα αὐτὸ μοῦ σπαράσσει τὴν καρδιά!

— Ἑλενὴν τὴν γυναῖκα, ἐπιθύρισε τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ Οὐμπέρτι, παρακολουθῶν τὴν Μαλφιέρα μὲ τὸ διαπεραστικὸ βλέμμα του.

Ἡ Ἑλενα δὲν μιλοῖσε πιά. Τὸ στήθος της μόνο ἀνεταράσσετο ἀπὸ τοὺς λυγμούς, ποὺ τὴν συνεκλόνιζαν ὁλόκληρη. Ἐξω ὁ χαρούμενος ἥλιος σκορποῖσε τίς ἀκτίνες του στὴ γελαστὴ φύσι καὶ τὰ πουλιά, ὅπως πάντα, ἐξακολουθοῦσαν τὸ τρελλὸ τραγοῦδι τους στὰ δένδρα.

Τὸ μαρτύριο τῆς μικρούλας.

Ὁ ἀνακριτὴς τῆς Νεαπόλεως, ἐκάλεσε πολλὰς φορὰς τὴ Μαλφιέρα γιὰ νὰ τὴν ἐξετάσῃ γιὰ τὴν ὑπόθεσι τῆς ἀπαγωγῆς τῆς μικρούλας τῶν Τσικριάνι. Ἐκάλεσεν ἀκόμη τὸν Οὐμπέρτι, τὸν πιστὸν ὑπηρετὴν τοῦ Τζιοβάνι, τοῦ ὁποῦ διέταξε τὴν ἐπιτήρησι, ἔπειτα ἀπὸ τὰ ψέματα ποὺ ἀράδαισε ἡ διοβρολεμένη Μαλφιέρα εἰς βάρος του. Ἔτσι ὁ Οὐμπέρτι παρηκολοθεῖτο ἀπὸ τὴν ἀστυνομία. Ἐπίσης ὁ ἀνακριτὴς διέταξε νὰ γίνῃ ἔρευνα στὸν κόλπο τῆς Νεαπόλεως, μήπως ἀνευρεθῇ τὸ πτώμα τῆς ἁμοιῆς μικρούλας.

Ὅσο γιὰ τοὺς μυστηριώδεις Τσιγγάνους, αὐτοὶ εἶχαν ἐξαφανισθῇ τὴ στιγμὴ ὅπου ἡ Μαλφιέρα ἐπυροβόλησε τὸν Τζιοβάνι στὸ δάσος. Καὶ ἡ Βιρβάρα ὅμως, ἡ γκιοβερνάντα τῆς μικρούλας, ἐξηφανίσθη μυστηριωδῶς. Ὁ ἀπαγωγέας τῆς Ἑλπίδος, ἐπωφεληθεὶς καὶ αὐτὸς τοῦ δράματος ποὺ συνέβη στὸ δάσος, ἐπῆρε τὸ θῦμά του, τὴ δυστυχισμένη τὴ μικρούλα, καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸ βουνό. Ἡ Ἑλπίς ἐφώνωζε, ἐκλαίει, ἐκαλοῦσε τοὺς ἀγαπημένους της γονεῖς νὰ τὴν σώσουν ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἀγριανθρώπου, ποὺ τὴν ἔσυρε τόσο βάρβαρα μαζί του, ἀλλ' ἐκεῖνος τὴν ἀπειλοῦσε διαρκῶς.

— Μητεροῦλα μου, μπαμπάκα μου, ἐφώναζεν ἡ μικροῦλα μὲ ἀπόγνωσι. Ἄλλ' οἱ γονεῖς της ἦσαν τόσο μακριά!

Τὸ ἴδιο βράδυ, ἂν ἡ Μαλφιέρα εὗρίσκετο στὸν καταυλισμὸ τῶν Τσιγγάνων, ποὺ εἶχαν ἀρπάσει τὴν Ἑλπίδα, θὰ μπορούσε νὰ κορῆσῃ τὸ ἄγριο πάθος τῆς ἐκδησίσεώς της. Τὸ φτωχὸ παιδί τῶν Τσικριάνι ξεμαλλιασμένο οὐρλοῖζε κάτω ἀπὸ τὰ κυνήματα τοῦ καμτσικιοῦ, ποὺ τῆς κατέφερεν ὁ ὁ ἀπαγωγέας της. Καὶ ὁ ἀπαγωγεὺς της δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν ἔμπιστον ἄνθρωπον τῆς Μαλφιέρα, ποὺ κατώρθωσεν, ὅπως ἐνθυμοῦνται οἱ ἀναγνώ-

σταί μας, καὶ ἀπεφυλάκισεν ἡ Ἰδία ἀπὸ τὶς φυλακὰς τῆς Νεαπόλεως, ὁ «Διάβολος», ὅπως τὸν ἔλεγον οἱ ἄλλοι Τσιγγᾶνοι, εἶχε συναντήσῃ τοῦ συντροφους του, γιατί ἤξερε τι δρόμο θ' ἀκολουθήσουν. Ὁ πιροβολισμὸς τῆς Μαλφιέρα ἠνάγκασεν ἐξ ἄλλου τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Τζιοδάνι ν' ἀφήσουν τοὺς Τσιγγάνους καὶ νὰ τρέξουν στὸ δάσος. Ἔτσι λοιπὸν οἱ Τσιγγᾶνοι ἐκωφελήθησαν τῆς εὐκαιρίας καὶ ἔφυγαν. Ὁ Ζιλ, ὁ Τσιγγᾶνος ἐκτυποῦσε μὲ λύσσα τὰ ἄλογα τοῦ ἀμαξιοῦ, μέσα στὸ ὄπυιον εὐρίσκοντο οἱ δυὸ Τσιγγᾶνες, ἡ Σαβὶ καὶ ἡ Ἰρμα, μιὰ δμορφη κοπέλλα, παραπλανημένη μᾶλλον παρὰ κακιά κατὰ βάθος. Καὶ δταν ἐνύχτωσεν, ἡ σπιτάμαξα τῶν Τσιγγάνων ἐστάθηκεν ἐκεῖ ὅπου εἶχε διατάξῃ ὁ ἀρχηγὸς τῆς, ὁ «Διάβολος». Λίγη ὥρα ἀργότερα ἔφθασε καὶ αὐτός, κρατῶν στὰ χέρια του, μέσα σὲ μιὰ κουβέρτα, τὴν Ἑλπίδα.

— Προσέχετε μὴ τυχὸν καὶ χωρισθοῦμε πάλι, εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς στοὺς συντροφους του, καὶ σὰς ἀνακρίνονν. Οὐτε μὲ ξέρετε, οὔτε μὲ εἶδατε. Ν' ἀρνηθῇτε. Τ' ἀκοῦτε;

Αὐτὰ ἦταν τὰ πρῶτά του λόγια. Ἐρριψεν ἔπειτα τὴν ἄμοιρη μικροῦλα σὲ μιὰ γωνιά. Τὰ λεπτὰ πόδια τῆς ἦταν καταματωμένα ἀπὸ τ' ἀγκάθια καὶ τὴν κούρασι, γιατί ὁ Τσιγγᾶνος, μόλις κατάλαβε ὅτι ἔφυγε μακριὰ ἀπὸ τὸν κίνδυνον, πού τὸν ἀπειλοῦσε, τὴν ἀφήσεν ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ τὴν ὑπεχρέωσε νὰ τρέξῃ. Τὸ φορεματάκι τῆς ἦταν κουρελιασμένο. Καὶ μιὰ σβυσμένη πνοὴ ἔβγαине ἀπὸ τὰ βιολέτινα χεῖλάκια τῆς.

— Τὸ στριγγλιάρικον, εἶπε ὁ Τσιγγᾶνος, ρίπτων ἕνα ἀπειλητικὸ βλέμμα στὴν Ἑλπίδα. Λίγο ἔλειψε νὰ τὴν πᾶθω ἐξ αἰτίας τῆς. Ἀ, θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃς ἀκριβὰ αὐτό. Σὺ, Ζιλ, μείνε αὐτοῦ καὶ ἔχε τὸ νοῦ σου. Δὲν ξέρεις τί γίνεται ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή.

— Τι τρέχει, σύντροφε; ρώτησε ὁ Ζιλ. Πές μου νὰ ξέρω.

— Νά, ἡ Μαλφιέρα ἐπυροβόλησε τὸν Τουπριάνι τὴ στιγμή πού ἦταν ἔτοιμος νὰ πέσῃ κατ' ἐπάνω μου γιὰ νὰ μοῦ πάρῃ τὴ μικρή.

— Ὡ διάβολε, αὐτὸ εἶναι ἄσχημο. Ἄν μᾶς πιάσουνε...

— Ἡσύχασε, δὲ θὰ μᾶς τσακώσῃ κανεὶς, ἅμα προσέχωμε. Στάσου δμως τώρα νὰ δώσω ἕνα καλὸ μάθημα σ' αὐτὴ τὴ μικρὴ πανούκλα!

Καὶ ὁ ἀπαίσιος ἀνθρώπος διηυθύνθη πρὸς τὴ σπιτάμαξα, ἀφήνων τὸ σύντροφό του, τὸν Ζιλ, νὰ προσέχῃ τὴν Ἑλπίδα.

— Ποῦ εἶναι τὸ καμτσίκι μου; φώναξε στὴ γρηᾷ Σαβὰ.

— Ἐδῶ εἶναι, παιδί μου, ἀπήντησεν ἐκεῖνη καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ μαστίγιον.

Ὁ Τσιγγᾶνος τὸ ἄρπαξε καὶ ἔτρεξε κοντὰ στὴν Ἑλπίδα.

— Τὸ πρῶτον μάθημα τοῦ χοροῦ, ἐμουρμούρισεν ἡ γρηᾷ Σαβὰ, γελώντας τὸ ἀπαίσιο γέλιο τῆς. Μὰ πρέπει νὰ τῆς βρῶ καὶ τὰ ρούχα πού θὰ φορέσῃ. Ἀ, αὐτὴ ἡ μικρὴ εἶναι σπουδαία δουλειά!

— Γιὰ τὴν ὥρα δμως ἔπρεπε, σύμφωνα μὲ τὴ διαταγὴ τοῦ Τσιγγάνου, νὰ γδύσῃ ἐντελῶς τὴ μικροῦλα, γιὰ νὰ τὴν παραδώσῃ στὰ κτυπήματα τοῦ μαστιγίου. Μισολιπόθυμον τὸ ἄμοιρον τὸ κορίτσι, στὴν ἀρχὴ δὲν κατάλαβε τί ἤθελεν ἡ ἀπαίσια ἐκεῖνη γρηᾷ Τσιγγάνα. Καὶ μιὰ στιγμή ἐπίστευσε πὼς ἦταν καλὸς ἄγγελος, πού ἐρχόταν νὰ τὴν γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν βασανιστὴ τῆς καὶ νὰ τὴν ξαναφέρῃ κοντὰ στοὺς ἀγαπημένους γονεῖς τῆς. Ἄλλ' ὅταν εἶδε τὴ γρηᾷ νὰ τῆς βγάξῃ τὰ φορέματα, βιαστικὰ-βιαστικά, καὶ νὰ τὴν παρα-

δίδῃ στὸν Τσιγγᾶνο, ποὺ ἐκρατοῦσε τὸ μαστίγιο, μὲ ἀγρία λάμψη στὰ μάτια, τότε ἄρχισε νὰ κτυπιέται καὶ νὰ φωνάζῃ μὲ ἀπόγνωση.

— Ἐμπρός, δὲ ἀρχίσῃ ἡ μουσικὴ, εἶπεν ὁ Τσιγγᾶνος. Ἔλα μικροῦλα, πῆδα, χόρευε Πήδησε λοιπόν, ἔμπρός, μικροῦλα!

Μικροῦλα! Ἔτσι ἐφώναζεν ὁ ἀπαίσιος ἄνθρωπος ὅλα τὰ κοριτσάκια, ποὺ κατῶρθωνε ν' ἀπαγάγῃ καὶ νὰ μεταφέρῃ στὴ σπιτάμαξα τῶν Τσιγγάνων, γιὰ νὰ τὰ χρησιμοποιήσῃ ἔπειτα στὶς θεατρικὰς παραστάσεις, ποὺ ἔδινε στὰ χωριὰ καὶ στὶς μικρὰς πόλεις. Καὶ οἱ θεαταὶ ποὺ ἤκουαν τοὺς Τσιγγάνους νὰ φωνάζουν τίς μικροσκοπικὰς αὐτὰς θεατρινουῦλες Μικροῦλες, ἐσκέπτοντο διὰ οἱ Τσιγγᾶνοι ἀγαποῦν πολὺ τὰ παιδιὰ τους, ἀφοῦ τὰ ἐφώναζαν μὲ τὸ χαϊδευτικὸ αὐτὸ ὄνομα.

Μικροῦλα! Καὶ τὸ μαστίγιο τοῦ ἀπαισίου αὐτοῦ ἀνθρώπου ἔπεφτε μὲ μανία στὶς τριφερεὲς σάρκες τοῦ δυστυχισμένου παιδιοῦ τοῦ Τζιοβάνι καὶ τῆς Ἑλένας, ποὺ εἶχεν ἀνατραφῇ μέσα στὴν πολυτέλεια καὶ στὶς ἀνέσεις Μικροῦλα! Κακόμοιρο παιδί, τί τοῦ ἔγραφεν ἡ μοῖρά του! Λατρετὸ ἀγγελουδι τῶν γονέων του, τὸ εἶχεν ἀποσπάσει ἡ φοβερά ἐκδίκησις μιᾶς κακοῦργας ψυχῇ; ἀπὸ τὸν παράδεισον ποὺ ἐξοῦσε, γιὰ νὰ τὸ ρίψῃ στὴν κόλασιν τῶν μαρτυρῶν.

— Συγχωρήστε με κίριε, παρακαλοῦσε τὸ βασανιστὴ τῆς ἡ ἀμοιρῆς ἡ Ἑλπίς, ἐρώνονιας τὰ χεράκια της, μὲ ἀπελπισία. Συγχωρήστε με, θὰ εἶμαι φρόνιμη!

— Πήδα, Μικροῦλα, τῆς ἀπαντοῦσεν ὁ Τσιγγᾶνος, χωρὶς νὰ συγκινῇται καθόλου ἀπὸ τὰ δάκρυά της. Πήδα, ἔτσι μπράβο. Πιὸ ψηλά. Μπράβισσμο!

Ἡ γοργὰ Σαβά, ποὺ παρακολουθοῦσε τὴ μαστίγωσιν τῆς μικρῆς Ἑλπίδος, ἐγελοῦσε τὸ ἀπαίσιον γέλιο της, εὐχαριστιμένη ἀπὸ τὸ θέαμα αὐτό. Ἐξαφνα ὅμως ἠκούσθη μιὰ γυναικεία φωνὴ γεμάτη ἀπὸ ἀγανάκτησιν:

— Δὲν ἀφήνετε πιά ἡσυχο τὸ παιδί αὐτό;

Ὁ Ζὺ ἐστράφη καὶ εἶδε τὴ γυναῖκά του, τὴν χονδροῦ Ἰρμα, τὴν ὁποίαν εἶχαν ξυπνήσει οἱ ἄγριες φωναὲς τῆς Ἑλπίδος.

— Τί σὰς ἔκαμε αὐτὴ ἡ μικροῦλα καὶ τὴ δέρνετε ἔτσι;

— Τί μοῦ ἔκαμε; τῆς ἀπήντησε ὁ Τσιγγᾶνος, χωρὶς νὰ παύσῃ νὰ καταφέρει τὸ μαστίγιό του στὶς τριφερεὲς σάρκες τῆς Ἑλπίδος. Τί μοῦ ἔκαμε ἔ; Ἄν εἶμαι ζωντανὸς τὴ στιγμὴ αὐτή, δὲν τὸ χρωστάω βίβια στὴ μούη της! Ἄ κατεργάρα, θὰ σὲ μάθω ἐγὼ νὰ ξαναφωναῖζης ἄλλη φορὰ μπαμπὰ καὶ μαμά!

Καὶ ἐκτύπησε μὲ τέτοια λύσσα τὸ καμτσίκι πάνω στὴ μικροῦλα, ὥστε ἐκείνη ἐκυλίσθηε χάμω, μισολιπόθυμη, ἐφωνίζοντας σποραδικά.

— Πυρόσεχε λοιπόν! Θὰ τὴ σκοιώσῃς! τοῦ φώναξε ἡ Ἰρμα. Δὲ φοβάσαι;

— Ποιὸν νὰ φοβηθῶ ὁμορφοῦλα μου, ἐσένα; τὴ ρώτησεν εἰρωνικά.

— Ναι, ἐμένα. Γιατί, δὲ σοῦ ἀρέσω;

— Καὶ τί θὰ κάμῃς τοῦ λόγου σου;

— Θὰ σὲ καταγγεῖλω ἀν' ἐξακολουθήσῃς νὰ βασανίζῃς τὸ δυστυχισμένο αὐτὸ κορίτσι, ποὺ ἔκλεψες ἀπὸ τοὺς γονεῖς του.

— Θὰ καταγγείλῃς τὸ Διάβολο; τὴν ἐπλησίασεν καὶ τῆς εἶπε ἡ γοητὴ Σαβὰ. Θὰ σὲ στραγγάλίσω ἐγώ, μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια τότε.

— Σένα δὲ σὲ φοβάμαι, τῆς ἀπάντησεν ἡ Ἰρμα. Σὲ κάνω δυὸ κομμάτια, στὸ γόνατό μου, σὰν ἓνα ξεροκλάδι, ἂν θέλω.

— Κι' ἐγὼ θὰ σοῦ μπήξω αὐτὸ πού βλέπεις στὴν καρδιά σου, τὴν φοβέρισεν ἡ γοητὴ, σείλουσα ἓνα ἀστραφτερὸ μαχαίρι.

Ὁ Ζιλ ἔτρεξε τότε κοντὰ στίς δυὸ γυναῖκες, πού ἦταν ἐτοιμὲς νὰ συμπλακοῦν.

— Ἐ, δὲ μὲ λογαριάζεις λοιπὸν ἐμένα; εἶπεν ἀπειλητικὰ στὴ γοητὴ Σαβὰ κι' ἔβγαλε ἓνα στυλὲτο ἀπὸ τῆ ζώνῃ του.

— Μπα, ἐφώναξεν ἐκεῖνη. Θέλεις νὰ μᾶς σφάξῃς γιὰ τὰ ὁμορφα μάτια αὐτῆς τῆς τεμπέλας, πού τὴ μάζωψες ἀπὸ τοὺς δρόμους, γιὰ νὰ σοῦ βγάλῃ τὰ μάτια καὶ σένα;

— Αὐτὸς εἶναι δικός μου λογαριασμός, εἶπεν ὁ Ζιλ Ἡ Ἰρμα σὰς μιλεῖ πολὺ λογικὰ. Μὴ δέροντε τὸ παιδί τόσο, γιατί οἱ φωνές του θὰ μᾶς προδώσουν καὶ θὰ μᾶς τσακώσουν τότε δλους.

Ο τελευταῖες αὐτὲς λέξεις καθυσύχασαν τὸν Διάβολο, πού εἶχεν ἐξαγοιωθῇ ἐν τῷ μεταξύ, ὅταν εἶδεν ὅτι ὁ Ζιλ ἤθελε νὰ προστατεύσῃ τὴ μικρὴ Ἑλπίδα. Ἀφῆσε λοιπὸν τὴν Ἑλπίδα, ἐπέταξε τὸ μαστιγίό του καὶ προχώρησε στὴ σπιτάμαξα. Ἡ Ἰρμα ἐπλησίασε τὸ δυστυχισμένον παιδί τοῦ Τσουπριάνι, πού μισόγυμνο καὶ μὲ μελανὴ ἀπὸ τὰ κτυπήματα τοῦ μαστιγίου ἐκτετριμμένη ἐξακολουθοῦσε νὰ κτυπιέται σὰν τρελλὸ ἀπὸ τοὺς πόνους.

— Ἐλα μικροῦλα μου, τῆς εἶπεν ἡ Τσιγγάνα. Ἐλα, ἐγὼ εἶμαι καλὴ καὶ σ' ἀγαπῶ. Θὰ σὲ προστατεύσω ὅσο μπορέσω ἀπὸ τὸ Διάβολο. Καὶ σὺ θὰ παρακαλέσῃς τὸ Θεὸ νὰ μὲ συγχωρήσῃ γιὰ τὰ κρίματά μου. Λένε πὼς ἡ προσευχὴ ἐνὸς μικροῦ παιδιοῦ πιάνει πάντα.

Καὶ ἐνῶ ἡ μικρὴ Ἑλπίς, κατακουρασμένη ἔπειτα ἀπὸ τόσο δρόμο, μὲ μουδιασμένον τὸ κορμί της ἀπὸ τὰ κτυπήματα τοῦ μαστιγίου, τὴν ἐκύταξε σὰν νὰ μὴ καταλάβαινε τί τῆς ἔλεγε, μὲ τὰ γλυκὰ ματάκια της δλάνοιχτα ἀπὸ τὸν τρόμο, ἡ Ἰρμα ἔφερε τὴ μικρὴ μάρτυρα στὸ κρεβάτι της καὶ τὴν ἐφίλησε τρυφερά.

— Κοιμήσου τώρα μικροῦλα μου. Μὴν κλαῖς πιὰ.

Καὶ τῆς ἐσφόγγισε τὰ μάτια μὲ τὴν ἄκρη τοῦ φουστανιοῦ της.

Τὸ φτωχὸ παιδί τοῦ Τσουπριάνι ἔπεσε βαρὺ στὸν ὕπνο.

— Κοιμήσου, καυμένη μικροῦλα, ἐπανελάβε νανουριστὰ ἡ καλόκαρδη Τσιγγάνα.

Τὸ μυστικὸ τοῦ Τζιοβάνι.

Σὰν νὰ μὴ τῆς ἔφτανε ἡ ἀγωνία γιὰ τὴν ἐξαφάνισι τοῦ παιδιοῦ της, ἡ Ἑλένα ἀγωνιοῦσε τώρα στὸ πλευρὸ τοῦ ἀνδρός της. Δὲν ἀπομακρύνεται οὔτε μιὰ στιγμή ἀπὸ κοντὰ του. Καὶ ἂν ἀπομακρυνθῇ λίγη ὥρα, εἶναι γιὰ τὴν τρέχει στὸ μέγαρο τοῦ διοικητοῦ τῆς Νεαπόλεως νὰ τὸν παρακαλέσῃ νὰ ἐξακολουθήσουν οἱ χωροφύλακες τὸ κυνήγι τῶν Τσιγγάνων, πού ἀπὴγαγον τὴν μικροῦλα της. Κι' ἔπειτα νὰ τὴν πού ξαναγυρίζει στὸ προσκέ-

φαλο τοῦ Τζιοβάνι. Μερικὲς στιγμές, ἔτσι ὅπως τὸν βλέπει βυθισμένο σ' ἕναν ἀτέλειωτο ὕπνο, ἡ σκέψις της πειθᾶ, τρέχει κοντὰ στὴν ἀγαπημένη της μικροῦλα. Νομίζει πὼς τὴν ξαναβλέπει μπροστά της, πὼς κάποιος θαυματουργὸ χέρι τὴν ἐγλύτωσεν ἀπὸ τὰ νύχια τῶν Τσιγγάνων. Καὶ τὰ χεῖλη της ψιθυρίζουν:

— Εἶσαι σὺ λοιπόν, ἀγαπημένο μου κοριτσάκι; Ἐλα κοντὰ μου, στὴν ἀγκαλιά μου. Ὁ μπαμπᾶς σου κοιμάται! Σὲ λίγο θὰ ξυπνήσῃ καὶ θὰ σὲ σφίξῃ κι' αὐτὸς στὴν ἀγκαλιά του!

Ἄλλ' ἡ φορικτὴ πραγματικότης τὴν ἀποσπᾷ ἀπὸ τὸ εὐχάριστο ὄνειρο καὶ τὴν κάνει νὰ κυττάξῃ γύρω της σὰν τρελλή. Ἀλλοίμονο, ἡ Ἐλπίς εἶναι μακριὰ της, χαμένη ἴσως γιὰ πάντα! Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ πληγὴ τοῦ Τζιοβάνι κλείνει, ἀλλ' ὁ πυρετὸς τοῦ ἐξακολουθεῖ. Ὁ πληγωμένος ἀκόμη δὲν μπορεῖ νὰ συνέλθῃ. Ψιθυρίζει κάποια ἀκατάληπτα λόγια, κι' ἔπειτα ξαναπέφτει σὲ βαθὺ λήθαργο. Θὰ ζήσῃ; Θὰ κατορθώσῃ ἐπὶ τέλους νὰ μιλήσῃ; Κανεὶς ἀπὸ τοὺς γιατροὺς, ποὺ παρακολουθοῦν τὸ τραῦμά του, δὲν μπορεῖ ν' ἀποφανθῇ. Καὶ οἱ ἡμέρες περνοῦνε, γεμάτες ἀγωνία καὶ πόνο γιὰ τὴ φτωχὴ Ἑλένα. Ἐπὶ τέλους, ἕνα πρωΐ, ὁ διευθυντὴς τῆς κλινικῆς, ἀφοῦ ἐξήτασε πολλὴν ὥρα τὸν Τζιοβάνι, προσφέρει δυὸ λόγια, δυὸ λόγια ποὺ χύνουν βυλσαμο παρηγοριᾶς στὴν πληγωμένη καρδιὰ τῆς Ἑλένας:

— Θὰ ζήσῃ! . . .

Ὡ, τί εὐτυχία γιὰ τὴ λατρευτὴ σύζυγο τοῦ Τζιοβάνι! Μὰ καὶ τί ἀπειλὴ γιὰ τὴ Μαλφιέρα, τὴ μαύρη δούκισσα, ὅπως τὴν ἔλεγεν ὁ Οὐμπέρτι. Ἡ Μαλφιέρα τὴν εἶχε πολὺ ἄσχημα, γιὰτὶ ὁ ἀνακριτὴς τὴν εἰδοποίησεν ὅτι ἐπρόκειτο νὰ τὴν ἐξετάσῃ κατ' ἀντιπαράστασιν μὲ τὸν Οὐμπέρτι καὶ μὲ τὸν Τζιοβάνι, ὅταν ἐκεῖνος θὰ ἦτο εἰς θέσιν νὰ ἐξετασθῇ.

Ἐπὶ τέλους ἔφθασεν ἡ μεγάλη αὐτὴ ἡμέρα. Οἱ γιατροὶ τῆς κλινικῆς, στὴν ὁποίαν ἦτο ὁ Τζιοβάνι, τοῦ ἐπέτρεψαν νὰ ὀμιλήσῃ. Ἡ Ἰσαβέλλα Μαλφιέρα ὅμως ἦτο ἔτοιμη γιὰ τὴν φοβερὴ αὐτὴ πάλη. Μήπως ἦτο προτιμότερον νὰ φύγῃ γιὰ τὸ ἐξωτερικόν, νὰ ἐξαφανισθῇ, ὅπως ἡ Βαρβάρα καὶ οἱ Τσιγγᾶνοι; Ὁχι, ἡ διαβολογυναῖκα ἦτο ἀποφασισμένη νὰ παλαίσῃ μέχρι τελευταίας στιγμῆς. Καὶ ἦτο βεβαία ὅτι θὰ ἐνικοῦσε! Ἐπερνοῦσεν ὥρες ὀλόκληρες τὴν νύκτα κι' ἐβασάνιζε τὸ μυαλό της γιὰ νὰ βρῇ μιὰ λύσι, νὰ βρῇ ἕνα τρόπο, ποὺ θὰ ἔκαμνε νὰ μὴν ἔχουν καμμιὰ ἀξία οἱ καταθέσεις τοῦ Τζιοβάνι καὶ τοῦ Οὐμπέρτι. Ἀλλὰ μὲ ποῖον τρόπο; Ὁ διοικητὴς τῆς Νεαπόλεως, ὁ Ρομάνι—αὐτὸ ἦτο τὸ ὄνομά του—ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀποφασίσει νὰ κάμῃ ὁ ἴδιος τὰς ἀνακρισεις, γιὰ τὴ σκοτεινὴν ὑπόθεσι τῆς ἀπαγωγῆς τῆς Ἑλπίδος καὶ τοῦ τραυματισμοῦ τοῦ Τζιοβάνι, ἦτο πενήντα χρονῶν καὶ εἶχε μείνει ἄγαμος. Ἡ Ἰσαβέλλα Μαλφιέρα, λοιπόν, μὲ τὴν θερμὴ μελαχροινὴ ὁμορφιά της, τοῦ εἶχε κάνει βαθειὰ ἐντύπωσι. Προσπαθοῦσεν ὅμως νὰ κρύψῃ τὴν ἐντύπωσί του αὐτὴ γιὰ νὰ μὴ προδοθῇ στὴ Μαλφιέρα, ἂν καὶ δὲν τὸ κατόρθωνε, γιὰτὶ μόλις τὴν ἀντίκρουζε ἐταράσσετο ἀμέσως. Τὸ ὄρατον παραστήματ' αὐτῆς καὶ πρὸ πάντων ἐκεῖνα τὰ διαβολικὰ μάτια της τὸν ἀνεστάτωναν. Ἡ Μαλφιέρα εἶχε πεισθῇ ἀπολύτως γι' αὐτό. Παρουσιάσθη, λοιπόν, ἐμπρὸς τοῦ σὺν θύμα.

— Εἶναι γραφτὸ τῆς μοῖρας μου, τοῦ εἶπε μὲ δάκρυα, νὰ ὑποφέρω.

Ποῦς ξέρει ποιά τύχη μέ περιμένει τώρα. Ὅλοι μέ μισοῦν στοῦ μέγαρου τοῦ Τσουπριάνι. Θά μπορέση ἀράγε ὁ Τζιοβάνι, νά θυμηθῇ τί ἔκαμε σέ μιὰ στιγμή τρέλλας, θά μπορέση νά εἰπῇ τήν ἀλήθεια καί νά μὴ μέ ρίψῃ στή φυλακή, γιά νά σώσῃ τὸν πιστὸν ὑπηρέτη του; Ὡ, θεέ μου, σέ ποιά παγίδα ἔχω πέσει!...

Ὁ κυβερνήτης τῆς Νεαπόλεως συνεκινήθη περισσότερο ἀπὸ τὰ δάκρυα τῆς δολίας αὐτῆς γυναίκας, πού ἤξερε νά ὑποκρίνεται τόσο διαβολικά. Καί σέ μιὰ στιγμή, πού ἡ συγκίνησίς του καί ἡ ἐρωτική ταροχή του τὸν παρέσυραν, τῆς ὑπεσχέθη ὅτι θὰ τὴν ἀθώωνε, γιὰτί εἶχε πεισθῇ ὅτι δὲν ἦτο ἔνοχος σ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι!

— Ὡ, σὰς εὐχαριστῶ, σὰς εἶμαι εὐγνώμων... Εἶσθε ὁ εὐγενέστερος ἄνδρας πού ἐγνώρισα ὡς τώρα, τοῦ εἶπε μέ δάκρυα χαρᾶς ἡ διαβολογυναίκα. Καὶ ἀφοῦ ἐγονάτισεν ἔμπρός του, ἀγκάλιασεν ἔπειτα μέ μιὰ θεατρικὴ χειρονομία τὰ γόνατα τοῦ κυβερνήτου καὶ ἀρχισε νὰ τὰ φιλῇ.

— Σηκωθῆτε, κυρία, τῆς εἶπε ἐκεῖνος, μὴ κατορθῶνων νὰ ὁμιλήσῃ ἀπὸ τὴν συγκίνησί του. Καὶ μέινετε ἡσυχη. Ἐχετε μαζί σας ἕνα καλὸν προστάτη, πού θὰ σὰς προφυλάξῃ ἀπ' ὅλες τίς δύσκολες περιστάσεις.

— Τί θέλετε νὰ εἰπῆτε; Ὡ θεέ μου, δὲν μέ γελοῦν, λοιπόν, τ' αὐτιά μου; Βρίσκω στοῦ πρόσωπό σας ἕναν ἄνθρωπο πού μέ συμπονάει; Εἶν' ἀλήθεια;

Καὶ ἡ Μαλφιέρα ἐσηκώθη σιγά, χωρὶς νὰ παύσῃ νὰ κυττάζῃ τὸ διοικητὴ τῆς Νεαπόλεως μέ τὸ διαβολικὸ βλέμμα της. Μαγευμένος ἐκεῖνος ἀπὸ τὴν ὁμορφίᾳ της, ἀπὸ τὰ μαῦρα σκοτεινὰ μάτια της, πού ἔμοιαζαν σὰν τὰ σκοτιάδια τῆς κολάσεως, προσπαθοῦσε νὰ φανῇ κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του. Μὰ δὲν τὸ κατόρθωνε, γιὰτί ἡ ὁμορφία τῆς Μαλφιέρα ἐθάμπωνε. Ἀ, ὅχι, δὲν θὰ μπορούσε ποτέ, τώρα πού τὴν ἐγνώρισε, ν' ἀποσπασθῇ ἀπὸ τὴ γοητεία, τὴν τόσο ἐπικίνδυνη, τῆς γυναίκας αὐτῆς.

Ὁ Τζιοβάνι ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε μεταφερθῇ σ' ἕνα δωμάτιο τοῦ μεγάρου του. Τοῦ εἶχαν βγάλει πιά τίς πολλὰς γάζες ἀπὸ τὸ κεφάλι καὶ οἱ γιατροὶ ἔπαυσαν νὰ τοῦ δίνουν τὰ ἀντιπυρετικά ἐκεῖνα φάρμακα, πού τοῦ παρέλυναν τὰ νεῦρα. Ἡ δούκισσα Μαλφιέρα καὶ ὁ πιστὸς ὑπηρέτης του, ὁ Οὐμπέρτι, ἦσαν τώρα ἔμπρός στοῦ κρεβάτι του. Πίσω ἀπ' αὐτοὺς ἐστέκοντο ἀκίνητοι οἱ φύλακες τοῦ διοικητοῦ τῆς Νεαπόλεως, ἐτοιμοὶ νὰ ἐκτελέσουν τὰς διατάγας του... Ἡ Ἑλενα ἐπερίμενε μέ ἀγωνία ν' ἀνοῖξῃ τὰ χεῖλη του ὁ δυστυχισμένος ὁ ἄνδρας της καὶ νὰ ἀποκαλύψῃ τὰ κακούργα σχέδια τῆς Μαλφιέρα. Ἀλλ' ὁ πληγωμένος ἐφαίνετο νὰ ἐκοιμάτο ἀκόμη. Ἄν ἄνοιγε μιὰ στιγμή τὰ μάτια του, ἔδειχνε σὰν νὰ μὴ καταλάβαινε τίποτε ἀπ' ὅσα συνέβαιναν γύρω του...

Ὁ διοικητὴς τῆς Νεαπόλεως, ὁ Ρομάνι, μέ δυνατὴ φωνὴ τὸν ρώτησε:

— Μαρκήσιε Τζιοβάνι Τσουπριάνι, μέ ἀκούτε;

Ὁ Τζιοβάνι ἄνοιξε τὰ μάτια του καὶ ἔρριψε μιὰ ματιὰ σ' ὅλους ὅσοι τὸν περιεστοίχιζαν. Δὲν ἐφάνη ὅμως νὰ ἐδοκίμασε καμμίαν συγκίνησιν μ' αὐτό. Μιὰ παγερὰ σιγὴ ἀπλώθηκε στοῦ δωματίου.

— Στὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, πού μᾶς ἀκούει, ἐπανέλαβεν ὁ διοικητής, σὰς ἐξορκίζω, μαρκήσιε Τζιοβάνι, νὰ εἰπῆτε τὴν ἀλήθειαν, χωρὶς φόβον καὶ χωρὶς πάθος. Ὁ ὑπηρέτης σας, ὁ Οὐμπέρτι, κατηγορεῖ τὴν δούκισσαν

Μαλφιέρα ὅτι ἀπήγαγε, μ' ἐμπίστους της Τσιογάνους, τὴν κόρη σας, τὴν Ἑλπίδα. Τὴν κατηγορεῖ ἀκόμη ὅτι μὲ τὸ ὄπλο ποὺ βλέπετε ἀπεπειράθη νὰ σᾶς δολοφονήσῃ. Μαρκήσιε Τζιοβάνι, στὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας ἀπαντήσατε.

— Ναί, κύριε, τὸν παρεκάλεσε ὁ Οὐμπέρτι, μιλήστε, ἀπαντήστε... Πέστε ἂν ἔχω δίκιο νὰ κατηγορῶ τὴ δούκισσα Μαλφιέρα γιὰ ὅσα τὴν κατηγορῶ!

— Μίλησε, πολυαγαπημένε μου Τζιοβάνι, τὸν παρεκάλεσε ἡ ἄμοιρη ἡ Ἑλενα.

Ἡ Μαλφιέρα δὲν κατώρθωσε νὰ συγκρατήσῃ μίαν χειρονομίαν φρίκης καὶ ἀγωνίας. Ἄν μιλοῦσεν ὁ Τζιοβάνι, ἦταν χαμένη. Τὴν ἴδια στιγμή ὁ Τζιοβάνι, μ' ἓνα τίναγμα ἐσηκώθηκε στὸ κρεβάτι του. Περιέφερε τὸ βλέμμα του στοὺς παρισταμένους. Εἶχε μιὰ τέτοια ἔκφρασι φόβου τὸ βλέμμα αὐτό! Ὁ δυστυχισμένος ἄνδρας τῆς Ἑλενας ἐκραύγασε σὲ λίγο:

— Φωτιά, Φωτιά. Δὲν βλέπετε λοιπόν; Φλόγες παντοῦ!...

Ἐτρεξαν ἀμέσως κοντὰ του καὶ προσεπάθησαν νὰ τὸν καθησυχάσουν. Ὁ γιαιτρός τοῦ ἔδωκε νὰ πιῇ διὰ τῆς βίας ἓνα φάρμακο, ποὺ θὰ τοῦ ἐκάμαρε τὰ νεῦρα. Κι' ἐκεῖνος ἠσύχασε σιγὰ-σιγὰ, προφέρων διαρκῶς ἀκατάληπτες λέξεις. Ἐξαφνα εἶπε:

— Θέλω νὰ τραγουδήσω! Ἀφήστε με νὰ τραγουδήσω!

Ἐνα ἀδιόρατο χαμόγελο ἐπέρασεν ἀπὸ τὰ χεῖλη του, τὰ ὁποῖα ἐψιθύριζαν μὲ μιὰ ἄκρα τρυφερότητα:

— Ἑλπίς...

Ἦταν ἡ μόνη ἀνάμνησις, ποὺ ἔξοῦσεν ἀκόμη μέσα στὸ κεραυνοβολημένο μυαλό του. Εἶχε γλυτώσει ἀπὸ τὸ θάνατο καὶ ξαναγύριζε στὴ ζωὴ, μὰ τὰ λογικά του ἦταν χαμένα, ποιὸς ξεύρει, ἴσως γιὰ πάντα.

— Εἶναι τρελλός! εἶπεν ὁ διευθυντὴς τῆς κλινικῆς, ποὺ παρακολουθοῦσε τὸ τραῦμά του. Ἀλλοίμονο! Τὸ εἶχα προβλέψει. Ἦτο ἀναπόφευκτο!

Ἡ Ἑλενα, ποὺ ἄκουσε τὰ λόγια του, ἐφώναξε σὰν τρελλή, ἀπλώνοντας τὰ χεῖρα της πρὸς τὸν δυστυχισμένο ἄνδρα της.

— ὦ, ὅχι, δὲν εἶναι δυνατόν... Τζιοβάνι μου, ἀγαπημένε μου Τζιοβάνι, εἶμαι ἐγὼ ἡ Ἑλενά σου. Δὲν μὲ βλέπεις λοιπόν; Δὲν μὲ ἀναγνωρίζεις πολυαγαπημένε μου;

Ἐνα τρελλό, σπασμωδικὸ γέλιο ἦταν ἡ ἀπάντησις τοῦ πολυαγαπημένου της.

Ὡπισθοχώρησε μὲ φόβη ἡ Ἑλενα.

— Ἀ! ἔκαμε. Αὐτὸ εἶναι χειρότερο ἀπὸ τὸ θάνατο!

Ἡ καμαριέρα της ἔτρεξε κοντὰ της. Καὶ ἡ καρδιὰ ὅλων ἐσφίγγετο ἀπὸ τὴ θλίψη, νὰ τὴν βλέπουν σ' αὐτὴν τὴν κατάστασιν. Καὶ μόνο ἡ καρδιὰ τῆς Μαλφιέρα ἔμεινεν ἀσυγκίνητη, ἀτάραχη. Αὕτῃ ἐθριάμβευε τώρα.

— Ὁ μαρκήσιος Τζιοβάνι, εἶπε μὲ τὴν γεμάτη σκληρότητα φωνή της, ἀπεπειράθη νὰ τεματίσῃ τὴ ζωὴ του σὲ μιὰ στιγμή ἀπελπισίας. Τὸν βλέπετε καὶ μόνος σας, κύριε διοικητά. Ἡ τρέλλα, ποὺ τοῦ προεκάλεσεν ἡ ἀπόγνωσις του, ἐξακολοθεῖ ἀκόμη νὰ τὸν βασανίῃ. Νομίζω ὅτι εἶπα τὴν

δλήθειαν. Καὶ δὲν ἀπομένει τώρα τίποτε παρὰ νὰ ζητήσω δικαιοσύνην ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ!

Καὶ ἔδειξε τὸν Οὐμπέρτι, ὁ ὁποῖος μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο, πτώμα ἀπὸ τῆ θλίψι γιὰ τὴ νέα του ἀπροσδόκητη αὐτῇ δυστυχία, δὲν ἐσκέπτετο πιά οὔτε νὰ ὑπερασπίσῃ καὶ τὸν ἑαυτὸν του.

— Συλλάβετέ τον! Ἐστράφη πρὸς τοὺς συνοδευόντας αὐτὸν χωροφύλακας ὁ διοικητὴς καὶ ἔδειξε τὸν Οὐμπέρτι. Καὶ σεῖς κυρία, εἶπεν ἔπειτα στὴν Μαλφιέρα, μ' ἓνα στεναγμό, πού ἐφανέρωνεν ὅλη τὴ λύσσα του, εἰσθε ἐλευθέρα νὰ ἐπιστρέψετε στὸ Μιλᾶνο.

Ἡ Ἑλένα μὲ τὴν νέα συμφορὰ τῆς τρέλλας τοῦ ἀγαπημένου της Τζιοβάνι, διηρωτῶτο πιά ἄλλη κατάρρα θὰ ξέσπαζε ἀκόμη γιὰ αὐτήν!... Ἀλλοίμονον! Ἡ ἄτυχη κόρη τοῦ ψαρά δὲν εἶχε στραγγίσει ὁλόκληρο τὸ ποτήρι μὲ τὰ φαρμάκια... Ὁ χρόνος ὅμως, πού γιαιτρεύει τὸν κάθε πόνο, τῆς ἔδωσε μὲ τὸ πέρασμά του κάποιες ἐλπίδες. Ποιὸς ξέσφει, ἴσως ὁ Τζιοβάνι γινόταν μιὰ ἡμέρα καλά. Ἴσως ἡ τρέλλα του νὰ μὴν ἦταν ἀθεράπευτη. Ἐκάλεσε γι' αὐτὸ τοὺς διασημοτέρους φρενολόγους τῆς Ἰταλίας καὶ τοὺς ἰκέτευσε, γονατιστὴ μπροστά τους, νὰ ξαναφέρουν στὰ λογικά του τὸν ἄνδρα της... Ἡ κάθε ἡμέρα, πού ἐπερνοῦσε ὅμως τῆς ἔφερνε καὶ μιὰ ἀπογοήτευσιν... Μὲ ὅλες τὶς προσπάθειες τῶν γιαιτρῶν ὁ Τζιοβάνι δὲν ἐφαινόταν νὰ ξαναγυρῇ στὰ λογικά του. Καὶ τὸ τραγικώτερο ἦταν γιὰ τὴ δυστυχισμένη τὴν Ἑλένα ὅτι ὁ ἄνδρας της δὲν τὴν ἀνεγνώριζε πιά... Ἡ καρδιά της ἐσπαράσσεται, ὅταν τὸν ἔβλεπε νὰ τὴν κυττάξῃ μὲ ὁλάνοιχα μάτια, σὰν νὰ τὴν ἔβλεπε μπροστά του, ὅπως ἀντικρῶζει κανεὶς ἓνα παράξενο φαινόμενο! Καὶ ὅσοι ἐτύχαιναν σ' αὐτὴ τὴ σκηνή, δὲν μπορούσαν νὰ κρατήσουν τὰ δάκρυα. Καὶ μόνο ἡ καρδιά τῆς Μαλφιέρα, τῆς μαύρης αὐτῆς γυναίκας, ἐξακολουθοῦσε νὰ δοκιμάζῃ τὴν ἄγρια ἡδονὴ τῆς ἐκδικήσεως. Ἡ Μαλφιέρα εἶχε μείνει στὴ Νεάπολι γιὰ νὰ ἀπολαμβάνῃ τὴν συμφορὰ, πού ἔσπειρε στὸ ἄλλοτε εὐτυχισμένο ἀνδρόγυνον μὲ τὰ ἴδια της τὰ χέρια. Ἀλλ' ἡ διαμονὴ της στὴ Νεάπολι ἔκρυβε κι' ἓναν ἄλλον σκοπὸν ἀκόμη. Ἡ δίψα της γιὰ πλοῦτη καὶ δόξα ἦταν ἀσβεστη...

Μ' ἓνα τρόπο διαβολικόν, πού τὰ μυστικά του ἤξερε μόνον ἐκεῖνη, ἐπολιορκῶσε τὸ διοικητὴ τῆς Νεαπόλεως. Καὶ κατάρθωσε μὲ τὰ λόγια της τὴν ἐπιμονή, της, νὰ κἀνῃ τὸν διοικητὴ νὰ γίνεταί ὄχι ἀπλῶς ἓνας δικαστὴς τοῦ ἄτυχου καὶ πιστοῦ ὑπηρετοῦ τοῦ Τζιοβάνι, τοῦ Οὐμπέρτι, ἀλλ' ἓνας φοβερός διώκτης του! Μιὰ μέρα ὅμως ἓνα ἄλλο σατανικώτερον σχέδιον ἄστραψε στὸ ἐγκληματικὸ μυαλό της... Ντυμένη μὲ τὴν προκλητικότητα πού συνήθιζε, παρουσιάσθηκε στὸ διοικητὴ καὶ τοῦ εἶπε:

— Φανήτε ἐπιεικὴς, κύριέ μου. Ὁ Οὐμπέρτι δὲν εἶναι τόσον ἐνοχος καὶ σήμερον πιστεύσατέ με ὅτι λυποῦμαι κατάκαρδα γιὰτὶ ἓνα αἶσθημα ἀγανακτήσεως πιδὸ δυνατό καὶ ἀπὸ τὴ θέλησί μου, μὲ παρέσυρεν, ὅταν ἡ τρέλλα τοῦ μαρκησίου Τζιοβάνι ἀπέδειξε τὴν ἀνυπακομή μου. Ὁ Οὐμπέρτι, εἶν' ἀλήθεια, δὲν ἀξίζει γιὰ μιὰ τέτοια τιμωρία!

— Λυπᾶσθε λοιπὸν τὸν Οὐμπέρτι, δούκισσα; τὴν ρώτησε ὁ διοικητὴς ἐκπληκτος.

— Ὁμολογῶ ὅτι τὸν λυποῦμαι, τώρα πού ἐσκέφθηκα ψυχραιμότερα, τώρα

πού έβεβαιώθηκα ότι ο Ούμπέρτι, όταν έπεδίωκε να με ρίψη στη φυλακή, με μνί τέτοια βαρεία κατηγορία, δεν ύπήκουε σ' ένα αϊσθημα προσωπικής εκδικήσεως, άφου δεν είχε τίποτε εναντίον μου, άλλ' ήτο όργανον άλλων... ναί... άλλων, κύριε διοικητά!

— Σά: παρακαλώ, εξηγηθήτε, τής είπεν ο διοικητής. Είμαι έτοιμος να κυπήσω όλους τους ένόχους και να συνεχίσω τó έργον τής δικαιοσύνης, πού ανέλωβα. Έχετε καθήκον λοιπόν να με βοηθήσετε!

— Υπάρχουν και ένοχοι, οί όποιοι διαφεύγουν τόν νόμον, απήντησεν ή Μαλφιέρα.

— Καί πώς συμβαίνει αυτό;

— Είηαι πολύ ύψηλά και δεν μπορεϊ κανείς να τους θίξη.

— Καί τά δνόματά των... τά δνόματά των ποιά είναι;

— Μά... ή Έλενα Φράντσια... ή μάλλον ή ευγενής μαρκησία Τσουπριάνι.

— Πώς; Είηαι και αυτή λοιπόν ένοχος; Έκραύγασε με πολλήν εκκλη-
ξιν ο διοικητής.

Και εξηκολούθησεν, ώσαν να ήθελε να βεβαιώσει τη διαβολογυναϊκα για τó θάρρος του:

— Φαντάζεσθε λοιπόν ότι θά έδίσταζα να τιμωρήσω αυτή τη ραδιοϋργο, αυτή την κόρη του ψαρᾶ, πού άποτελεϊ σκάνδαλο για την κοινωνία μας, γιατί έντροπίασε την τάξι των ευγενών; Μιά κόρη ψαρᾶ, πού έγινε μαρκησία!

Η Μαλφιέρα απήντησε:

— Ο Ούμπέρτι δεν θά όμολογήση ποτέ ότι έχρησίμευσεν ως όργανον στα σχέδια τής κυρίας του. Τό συμφέρον του τού επιβάλλει να θυσιασθῇ γι' αυτήν! Έπειτα ο άνθρωπος αυτός με μισεί φοβερά. Καί τι δεν έμνη-
νεύτηκε ως τώρα για να με κάνη να όμολογήσω ένα φανταστικόν έγκλημα!

— Αυτό θά τó πληρώση άκριβά, είπεν ο διοικητής. Μόνον όταν ιδώ ότι οδηγείται στόν δήμιο, μόνον τότε έλπίζω ότι θά άποκαλύψη όλην την αλήθειαν!

— Έχετε δίκιο, κύριε διοικητά μου, αλλά σά; ζητώ να λυπηθήτε τόν άνθρωπον αυτόν, πού, όπως σās είπα, δεν είναι παρὰ ένα όργανον άλλου.

— Όχι, δούκισσα. Για σās θά έκαμνα όποιαδήποτε θυσία κι' αν μου έξητούσατε. Γι' αυτόν όμως ποτέ. Είηαι αδύνατον. Πρέπει να τιμωρηθῇ. Καί θά τιμωρηθῇ.

— Ω Θεέ μου, Θεέ μου, έψιθύρισεν ή Μαλφιέρα με την γεμάτην άπο
άνησυχίαν φωνήν της.

Τρελλός άπό έρωτικό πάθος, πού τόν συνεκλόνηζεν όλόκληρον, ο διοι-
κητής, όταν είδε τó γεμάτο πρόκλησι εκείνο πρόσωπο να κρύβεται μέσα
στά κομψά χέρια, ώρμησε να την σφίξη στην άγκαλιά του. Η διαβολογυ-
ναϊκα όμως, πού είχεν ύπολογίσει την χειρονομία αυτή του διοικητού, τόν
άπάθησε έλαφρά, ψιθυρίζουσα:

— Όχι. Πρέπει να φύγω για τó Μιλᾶνο. Έχετε δίκιο. Αυτό θά είναι
προτιμότερο για μένα.

— Είσθε τόσο σκληρή λοιπόν; έφώναξε τρέμων άπό την έρωτικήν συγκί-
νησιν ο διοικητής. Μου σπαράσσετε την καρδιά όταν μου λέτε τά λόγια αυτά.

— Δεν μπορώ να μείνω περισσότερο. Φοβούμαι ότι ή ευτυχία μου
εχάθηκε για πάντα. Ναί, για πάντα!

— Μὰ τότε... θὰ μπορούσατε νὰ μὲ ἀγαπήσετε ;

Καὶ ἡ διαβολογυναῖκα ἔκρυψε πάλι τὸ πρόσωπο μέσα στὰ χέρια της.

— Τὶ ἀχάριστος πού εἰσθε, εἶπεν ἡ δούκισσα, ὑψώνουσα τὰ μάτια της τὰ γεμᾶτα ἀπὸ τὴν ἡδυσκάθειαν, πρὸς τὸν οὐρανόν.

Μεθυσμένος ἀπὸ ἐλπίδα καὶ ἔρωτα ὁ διοικητῆς τῆς ἐπρότεινε :

— Ἰσαβέλλα, θέλετε νὰ γίνετε πριγκήπισσα Ρομάνι καὶ νὰ κυβερνήσετε μαζί μου τὴ Νεάπολι ;

Ἡ σειρήνα ἀπήντησε μὲ μιὰ φωνὴ πού ἦταν γεμάτη ἀπὸ νᾶξι καὶ πρὸκλῃσι ἀπλώνοντας τὸ χέρι της :

— ὦ, γιατί νὰ σᾶ; ἀγαπήσω τόσο !

Κι' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ξετρελλαμένου μαζί της διοικητοῦ τῆς Νεαπόλεως.

Ἡ Ἑλενα δὲν εἶχε πληρώσει ἀκόμη ὅλο τὸ φόρο στὴν ἀνθρώπινη κακία, στὴν σκληρότητα καὶ στὴν ἀδικία τῆς μοίρας της. Δὲν μπορούσε νὰ φαντασθῇ ποιά ἐκδίκησις ἡτοιμάζετο γιὰ τὸν μόνο μάρτυρα τῆς Μαλφιέρα, τὸν πιστὸν ὑπηρέτην της Οὐμπέρτι. Ἐνας ἦταν ὁ σκοπὸς τῆς Μαλφιέρα τώρα : Ν° ἀποδείξῃ μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ διοικητοῦ τὴν ἐνοχὴ τῆς Ἑλενας.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως μιὰ νέα συμφορὰ ἐπερίμεινε τὴ δυστυχισμένη γυναῖκα τοῦ Τζιοβάνι. Τὰ προαισθήματά της δὲν τὴν ἐγέλασαν. Γυρίζοντας στὸ μέγαρό της, κοντὰ στὸ κρεβάτι τοῦ πολυαγαπημένου της συζύγου, παρετήρησεν ὅτι ὁ Τζιοβάνι εἶχεν ἐξαφανισθῇ μυστηριωδῶς ἀπὸ τὸ κρεβάτι του ! Καὶ οἱ ὑπηρεταί ; Ποιὸς τοὺς εἶχεν ἀπασχολήσει ; Ὁ ἄτυχος τρελλὸς λοιπὸν, θῦμα μιᾶς ἀπὸ τίς φορικτὲς ὀπασίες του, τῆς τρομερᾶς ἐκείνης πυρκαϊᾶς πού νόμιζεν ὅτι ἔβλεπε διαρκῶς μπροστὰ του καὶ πού τὸν βύθιζε σ' ἓνα τέτοιον τρόμο, ἐσηκώθηκε γιὰ νὰ βρῇ τὴ σωτηρίαν μακρὰν ἀπὸ τὸ κρεβάτι του ; Ἡ μήπως θῦμα μιᾶς χίμαιρας ἐνόμισεν ὅτι εἶδε τὴν ἀγαπημένην του τὴν μικροῦλα ἔμπρὸς του καὶ ἔτρεξε νὰ τὴν βρῇ, ἔτρεξε πρὸς τὸ ἄγνωστο, πρὸς τὸν θάνατον ;...

Πιὸ τρελλὸς ἀκόμη κι' ἀπὸ τὸν Τζιοβάνι ἦταν αὕτῃ τῇ στιγμῇ ὁ διοικητῆς τῆς Νεαπόλεως, ὁ πρίγκηψ Ρομάνι. Ἀλλ' αὐτὸς ἦταν τρελλὸς ἀπὸ ἔρωτα καὶ ὄχι ἀπὸ τὴν ἀπελπισία. Ἀπὸ ἔρωτα γιὰ τὴ διαβολογυναῖκα, πού τὸν εἶχεν ἀναστατώσει καὶ ἦταν πρόθυμος νὰ ἐκτελέσῃ κάθε της ἐπιθυμία ! Ἄν ἤθελε ἐκείνη θὰ ἔστειλε στὴν κρεμάλα, καὶ χωρὶς δίκη ἀκόμη, τὸν δυστυχισμένο τὸν Οὐμπέρτι. Παρ' ὅλον ἓν τούτοις τὸ ὑψηλὸν ἀξίωμα, πού κατεῖχεν ὁ πρίγκηψ Ρομάνι, δὲν ἦτο ἀνεξέλεγκτος. Ἐνας πόθος, μιὰ ἐπιθυμία τὸν ἐκυριαρχοῦσε τώρα : νὰ κάμῃ γυναῖκά του ἐπίσημη τὴ Μαλφιέρα. Ἀλλ' ἡ ἐκτέλεσις τοῦ Οὐμπέρτι καὶ ἡ ἐξορία τῆς Ἑλενας δὲν μπορούσαν βέβαια νὰ συμπέσουν μὲ τίς ἐορτὲς τοῦ γάμου του.

Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ περιμένῃ, νὰ περιμένῃ... ὦ, τὶ ἀβάσταχτο μαρτύριο— νὰ ἔναν ἔρωτευμένο ! Ἐρωτευμένο μέχρι παραφροσύνης ! Καὶ ἐνόσω ἐπερ-οῦσαν οἱ ἡμέρες, τόσο ἐνοιωθε τὸ ἐρωτικὸ του πάθος δυνατώτερο, ἔπειτα κάλιστα ἀπὸ τὰ σοφὰ τεχνάσματα καὶ τίς αἰχμαλωτιστικὰς κοκκαταρίες τῆς διαβολικῆς ἐκείνης σειρήνας. Αὐτὸς ὁ πανίσχυρος διοικητῆς τῆς Νεαπόλεως ταν σήμερα, στὰ χέρια τῆς Μαλφιέρα, ἓνα παιγνιδάκι. Μὲ μιὰ της λέξι, μὲ

μιά της χειρονομία, μ' ἓνα της βλέμμα καὶ μ' ἓνα της στεναγμὸ τὸν ἔκαμε νὰ γονατίξῃ στὰ πόδια της. Ὁ θρίαμβός της ἦτο πλήρης; Ὁχι ἀκόμη. Μαῦρα ὄνειρα ἐφτεροῦγίζαν στὸ μυαλό της. Ὁ διοικητὴς τῆς Νεαπόλεως, ὁ Ρουάνι, ἦταν γέρος πιά καὶ αὐτὴ ὠνειρεύετο γιὰ ἑραστή της τὸν νέον καὶ ὁμορφο Τζιοβάνι. Αὐτὸν εἶχεν ἀγαπήσει μ' ἓνα τρελλὸ πάθος. Καὶ εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὁ Τζιοβάνι ἦταν σὰν νὰ μὴν ἀνῆκε πιά στὴν Ἑλενα, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀγιάτρευτὴ τρέλλα του, ἀλλὰ πολὺ περισσότερο δὲν ἀνῆκε σ' αὐτήν. Ἄ, ἡ καταραμένη κόρη τοῦ ψαρᾶ! Εἶχε δηλητηριάσει τὴ ζωὴ της. Εἶχε κλέψει τὸν ἔρωτά της. Τῆς εἶχεν ἀρπάξει μέσα ἀπὸ τὰ χέρια της τὴν εὐτυχία, τὴν περιουσία, τὰ ὁμορφα νειᾶτα τοῦ Τζιοβάνι. Πριγκήπισσα Ρουάνι, σύζυγος τοῦ διοικητοῦ τῆς Νεαπόλεως. Αὐτὸ δὲν ἐκτυποῦσε βέβαια ἄσχημα στ' αὐτιά της, ἀλλ' ἦταν ἓνας ἀναγκαστικὸς γάμος. ὦ, πόσο θὰ προτιμοῦσε χίλιες φορὲς νὰ ἦταν ἡ ἑρωμένη τοῦ Τζιοβάνι, ἂν ποτὲ ὁ ὁμορφος νέος ἔαναερχόταν στὰ λογικά του, ὅχι γιὰ ἄλλο λόγο πιά, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἰδῇ τὴν Ἑλενα νὰ πεθαίνει μπροστὰ στὰ μάτια της, ἀπὸ τὸν πόνο, ἀπὸ τὴ ζήλεια!

— Πόσο τὴν μισῶ, πόσο τὴν μισῶ αὐτὴ τὴν κόρη τοῦ ψαρᾶ! ἔπανε- λάμβανε ἀδιάκοπα ἡ Μαλφιέρα. Μοῦ ἄρπαξε τὸν ἀνδρα ποὺ ἀγαποῦσα!

Μὰ πῶς νὰ τὴν διώξῃ ἀπὸ τὸ μέγαρο τοῦ Τζιοβάνι, πῶς νὰ τῆς ἀρπάξῃ ὅλα μέσα ἀπὸ τὰ χέρια της, τὴ ζωὴ, τίς τιμές, τὰ πλούτη; ὦ, μιὰ ἰδέα ἄστροψε ἄξαφνα μέσα στὸ ἐγκληματικὸ της κεφάλι. Αὐτὸ ἐξηρτάτο ἀπὸ τὸν Οὐμπέρτι. Ναί, μόνον ἀπὸ τὸν πιστὸν ὑπηρετὴ τοῦ Τζιοβάνι Ἄν ἀπὸ συμφέρον ἢ ἀπὸ φόβο ἔπανε αὐτὸς νὰ σέβεται καὶ νὰ ἐκτιμᾷ τόσο τὴν κυρά του; Καὶ ἡ μαύρη δούκισσα ἄρχισε νὰ καταστρώνῃ, μ' ὅλες τίς λεπτομέρειές του, τὸ νέο διαβολικὸ σχέδιό της.

— Τὴ λένε Παναγία, ἐψιθύριζεν ἡ Μαλφιέρα, ἄγγελο τῆς ἀκρογιαλιάς, ἐνῷ αὐτὴ εἶναι μία μάγισσα. Ποιὸς ξεύρει τί βότανα ἔδωσε στὸν Τζιοβάνι καὶ τὸν ἐμάγευσε. Ποιὸς ξεύρει πάλι τί ἔδωσε νὰ πῇ στὸν πατέρα του, τὸν μαρκήσιο Τσουπριάνι, καὶ πέθανε. Τὸν ἔσωσε, λένε, τὸν Τζιοβάνι ἀπὸ τὴ θάλασσα ποὺ ἐπνίγετο, ἔπειτα τὸν ἐβοήθησε νὰ δραπετεύσῃ. ὦ, σίγουρα ὅλ' αὐτὰ φανερῶνουν ὅτι εἶναι μιὰ μάγισσα! Ναί, εἶναι μάγισσα, γιὰ νὰ καταφέρῃ τέτοια πράγματα! Αὐτὴ δὲν εἶναι ὁ ἄγγελος τῆς ἀκρογιαλιάς, ἀλλ' ὁ διάβολος. Εἶναι ἡ μάγισσα τοῦ ἔρωτος, τῆς τρέλλας καὶ τοῦ θανάτου! Ἄ, πρέπει ὅλος ὁ λαὸς τῆς Νεαπόλεως νὰ τὴν μᾶθῃ καὶ νὰ στραφῇ ἐναντίον της! Αὐτὴ πρέπει νὰ εἶναι ἡ ἐκδίκησίς μου. Τότε θὰ ἱκανοποιηθῶ.

Καὶ ἐνῷ μιὰ διαβολικὴ χαρὰ ἐφώτιζε τὸ διαβολικὸ πρόσωπό της, ἀπεφάσισε:

— Ἄς πάω τώρα νὰ ἐπισκεφθῶ τοὺς φυλακισμένους. Αὐτὸ θὰ μοῦ φέρῃ τύχη!

Ἐφόρσε μιὰ ἀπλὴ τουαλέττα καὶ διηυθύνθη στὸ κτίριο τῶν φυλακῶν, ἐφωδιασμένη μὲ εἰδικὴ ἄδεια ἀπὸ τὸν διοικητὴ τῆς Νεαπόλεως, ὁ ὁποῖος εἶχε συγκινήθῃ γιὰ τὸν οἰκτό της, πρὸς τοὺς ὑποδίκους!

Ἡ Μαλφιέρα ἐπεσεκέφθη ἓνα ἓνα στὸ κελλί του, τὸν κάθε φυλακι- σμένο, τοὺς ἐμοίρασε χρήματα, τοὺς ὑπεσχέθη νὰ τοὺς στείλῃ ρούχα καὶ

τρόφιμα, καὶ ἔπειτα ρώτησε τὸν δεσμοφύλακα, ὁ ὁποῖος τὴν συνώδευε μὲ πολλὸν σεβασμόν :

— Δὲν ἔχετε ἄλλους φυλακισμένους ἀπ' αὐτοὺς ποὺ εἶδα;

— Συγγνώμην σενιορίτα, ἀπήντησεν ἐκεῖνος. Πίσω ἀπ' αὐτὰ τὰ κάγκελλα μπορεῖτε νὰ ἰδῆτε τὸν τελευταῖον ἀπ' οὗτους τοὺς ἔλεεινούς! Ἄλλ' αὐτοὺς εἶναι ἀνάξιος τοῦ οἴκτου σας.

— Γιατί λοιπόν; ρώτησε μὲ προσποιητὴν ἀφέλειαν. Τί ἔκαμε;

— Γιατὶ πρόκειται γιὰ τὸν Οὐμπέρτι, ἐξηκολούθησεν ὁ δεσμοφύλαξ. Γιὰ τὸν ἔλεεινὸν αὐτὸν ὑπηρέτη, ποὺ ἐτόλμησε νὰ ξεστομίσῃ τὰς βαρεῖς κατηγορίας ἐναντίον τῆς χαριτωμένης δουκίσσης Μαλφιέρα. Βλέπετε ὅτι τὸν ἔκλεισαμε, γιὰ τὴν πρᾶξί του, στοῦ χειρότερου καλλὶ τῶν φυλακῶν. Δὲν ὑπάρχει οὔτε ἄερας ἐκεῖ μέσα, οὔτε φῶς! Μὴν πλησιάζετε σινιορίτα! Αὐτὴ ἡ τροῦπα, ποὺ βλέπετε, εἶναι δηλητηριασμένη, γεμάτη ἀπὸ ποντικούς καὶ σκουπίδια. Ἐνῶ ὁ ἴδιος πηγαίνει ὡς ἐκεῖ μὲ πολλὰς προφυλάξεις. Ἀφήστε, λοιπόν, εὐγενεστάτη κυρία αὐτὸν τὸν ἔλεεινὸν στὴν κόλασί του, γιατί τοῦ ἀξίζει. Ὁ δυστυχισμένος ὁ Οὐμπέρτι, ὁ πιστὸς ὑπηρέτης τοῦ Τζιοβάνι μισόγυμνος, εἶχε σωριασθῇ σὲ μιὰ γωνία τοῦ ἀπαισίου καλλιῶ του. Τὰ χέρια του καὶ τὰ πόδια του ἦταν δεμένα μὲ βαρεῖς ἀλυσίδες.

— Ὁ δυστυχισμένος! ἐφώναξεν ἡ Μαλφιέρα προσποιουμένη τὴ μεγαλύτερη συμπόνια. Θέλω νὰ τοῦ ἐπιστρέψουν τὰ ρούχα του καὶ νὰ τοῦ δώσουν νὰ φάῃ. Δὲν ἢμποροῦν νὰ τὸν ἐλευθερώσουν ἀπὸ τὰ δεσμά του καὶ νὰ τὸν μεταφέρουν σ' ἓνα ἄλλο καλλί;

— Ὅχι, εἶναι ἀδύνατον, γιατί εἶναι διαταγὴ αὐστηρὰ τοῦ διοικητοῦ.

— Τί σκληρότης, Θεέ μου! Σὰς παρακαλῶ, κύριε δεσμοφύλαξ, δὲν μπορεῖτε νὰ μοῦ κάμετε τὴν χάρι νὰ τὸν μεταφέρετε σ' ἓνα ἄλλο καλλί;

— Τὸ μόνον ποὺ μπορῶ νὰ κάμω πρὸς χάριν σας, εὐγενεστάτη κυρία, ἀπήντησεν ὁ δεσμοφύλαξ, εἶναι νὰ τοῦ δώσω αὐτὰ ποὺ τοῦ προσφέρει ἡ φιλανθρωπία σας. Μὰ σὰς ὀρκίζομαι ὅτι δὲν εἶναι ἄξιος γιὰ μιὰ τέτοια φιλανθρωπία. Κυττάχτε τον. Γελᾷ.

— Δὲν ἔχει σημασίαν. Πηγαίνετε νὰ τὰ φέρετε καὶ ἐπιστρέψατε γρήγορα, εἶπεν ἡ Μαλφιέρα.

Ὁ δεσμοφύλαξ ὑπεκλίθη καὶ ἀπεμακρύνθη. Ἐγελοῦσε, λοιπόν, ὁ δυστυχισμένος ὁ Οὐμπέρτι, τὸν ὁποῖον ἡ διαβολικὴ αὐτὴ γυναικα εἶχε καταδικάσει στὴν κόλασι τῶν ζωντανῶν; Ὅχι. Τὸ πρόσωπό του εἶχε πάρει μιὰ τέτοια ἔκφρασι περιφρονήσεως, ἀποστροφῆς γιὰ τὴν κωμωδία ποὺ ἔπαιξε τόσο καλὰ ἡ Μαλφιέρα, ὥστε φαινόταν σὰν νὰ ἐγελοῦσε.

— Οὐμπέρτι, τοῦ ἐψιθύρισε ἡ διαβολογυναικα, πλησιάζουσα περισσότερο στοῦ ἀπαισίου καλλί. Οὐμπέρτι, ἔρχομαι νὰ σὰς σώσω!

— Δηλαδή νὰ χαντακώσετε τοὺς κυρίους μου, τῆς ἀπήντησε μὲ τὴν ἴδια περιφρόνησι ὁ πιστὸς ὑπηρέτης. Ὅχι, ἀφήστε με νὰ ὑποστῶ τὴν ἄδικη τύχη μου, ἀφήστε με νὰ ὑποφέρω ἥσυχα.

— Ἀπαιᾶσθε, Οὐμπέρτι, ἐπανελάβεν ἡ Μαύρη Δούκισσα. Σὰς φέρω ἓνα εὐχάριστο νέο. Οἱ δικασταὶ θὰ σὰς εἰποῦν ὅτι σὰς συνεχώρησα καὶ ὅτι σὰς ὑπεστήριξα, ἐμπρὸς στοῦ δικαστήριον.

— Μόνον ὁ Θεὸς μπορεῖ νὰ μὲ λυπηθῇ!

— Είσοθε τὸ θῦμα, Οὐμπέστι, καὶ ὄχι ὁ ἔνοχος. Ναί, εἶσοθε τὸ θῦμα τῆς ἀφοσιώσεώς σας στὴ μαρκησία Τσουπριάνι, στὴν Ἑλενα, ἡ ὁποία σὰς ὑπηγόρευσεν ὅλες αὐτὲς τὶς τρομερὲς κατηγορίες ἐναντίον μου. Τὸ αἰσθάνομαι, τὸ μαντεύω, Οὐμπέρτι!

— Λὲς ψέματα! Εἶναι ποταπὸ ψέμα αὐτό! εἶπε μὲ παραφορὰ ὁ πιστὸς ὑπὸνότης τῶν Τσουπριάνι.

Καὶ ἀπεπειράθη νὰ σηκωθῇ. Μὰ ξανάπεσε ἀμέσως βαρὺς. Οἱ χονδρὲς αἰσίδες τοῦ δὲν τὸν ἄφηναν νὰ κινηθῇ. Ἕνας λυγμὸς ἐβγῆκε ἀπὸ τὰ χεῖλῃ του.

— Εἶναι ἀνώφελο νὰ βασανίζεσαι, τοῦ ἐπιθύρυσεν ἡ Μαλφιέρα μὲ πάθος, βλέποντας ὅτι ἔπρεπε νὰ τοῦ ἀποκαλύψῃ πλέον τὰ σχέδιά της. Θὰ σοῦ ξαναδώσω τὴν ἐλευθερίαν σου, θὰ σὲ κάμω πλούσιον ἂν μὲ ὑπακούσης. Διαφορετικά. . .

— Διαφορετικά; ἐπανελάβε σὰν ἡχὼ ὁ Οὐμπέρτι.

— Ἄ, ἂν αὐτὸ οὐκ ἐνδιαφέρει ἔ; εἶπεν ἡ Μαλφιέρα μὲ μιὰ λάμψι ἄγριας χαρᾶς στὸ πρόσωπο.

— Μ' ἐνδιαφέρει, ἀφοῦ πρόκειται γιὰ τὴν τύχη μου!

• Δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ τίποτε, συλλογιζόταν τὴν ἴδια στιγμή ἡ Μαλφιέρα, μ' αὐτὸ τὸ γέρο ἡλίθιο. Ἄλλ' ἂς τὰ παίξωμε ὅλα κορώνα—γράμματα!»

Καὶ ἀπειλητικῇ, ἀγέρωχῇ, ἐπλησίασε τὸν ὑπόδικο:

— Διαφορετικά, τοῦ εἶπε, μὲ μιὰ ὑπόκωφῃ φωνῇ, θὰ πεθάνῃς μέσα στὰ πιδὸ φορικτὰ βασανιστήρια!

Ὁ Οὐμπέρτι ὑψωσε τὸ βλέμμα του πρὸς τοὺς ὑγροὺς θόλους τοῦ ἀπαισίου κελιοῦ του.

— Δὲν ἔχω, εἶπε μὲ συντριβή, νὰ ἐλπίζω τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ θάνατο. Μὰ τοῦλάχιστο θέλω προτοῦ πεθάνω νὰ ἐκδικηθῶ! Καὶ νομίζω πῶς ἐκδικήθηκα!

Ἡ Μαλφιέρα τὸν ἐκύτταξε μὲ ἐκπληξι. Ὁ Οὐμπέρτι τότε ἐστήλωσε τὸ βλέμμα του στὸ δικό της καὶ ἐξηκολούθησε:

— Πᾶνε ἕξ χρονία ἀπὸ τότε. Ἦταν νύκτα. Ὁ κύριός μου, ὁ γηραιὸς μαρκήσιος Τσουπριάνι πέθαινε στὸ κρεβάτι. . . Ἦμουν μόνος ἐγὼ κοντὰ του. Ἄκουσα τὸν ἐπιθανάτιο ῥόγχο του καὶ ἔτρεξα. Ἄλλ' ὅταν ἔτρεξα, ὅλα εἶχαν τελεωθῇ. Κοντὰ του βρισκόταν μιὰ διαθήκη.

— Πῶς; Μιὰ διαθήκη, εἶπες; ῥώτησε σὰν τρελλή ἡ Μαλφιέρα.

— Ναί, μιὰ διαθήκη, ἐπανελάβεν ὁ Οὐμπέρτι. Μ' αὐτὴν ἀπεκλήρωνε τὸ γιὸ του, τὸν Τζιοβάνι, γιὰτὶ ἔκαμε γυναῖκά του μιὰ φτωχοῦλα.

— Δὲν εἶναι δυνατόν!

— Ἡ διαθήκη αὐτὴ ἄφηνε ὅμω; γενικὴν κληρονόμο τῆς περιουσίας τοῦ ἀφεντικοῦ μου τὴν δούκισσα Ἰσαβέλλα ντὲ Μαλφ.έρα.

— Ἐλα, λοιπόν. Δώσέ μου αὐτὴ τὴ διαθήκη. Αὐτὴ θὰ σὲ σώσῃ. Ὡ Οὐμπέρτι, γιὰτὶ δὲν μοῦ ὅλεγες τόσον καιρό;

— Δὲν ὑπάρχει πιὰ! ἀπετησε ξηρὰ ὁ Οὐμπέρτι.

— Πῶς; Τὶ εἶπες δυστυχισμένε; Δὲν ὑπάρχει πιὰ ἡ διαθήκη; Δὲν λὲς ἀλήθεια! Μίλησέ μου. Δὲν εἶναι δυνατόν!

— Τὴν ἔκαψα ἐγὼ, μὲ τὰ ἴδιά μου τὰ χέρια. Αὐτὴ ἦταν ἡ ἐκδίκησίς

μου, καταραμένη γυναῖκα. Κι' ἐπέταξα ἀκόμη καὶ τὴ στάχτη της. Τὴν ἐσκόρπισα στὸν ἀνεμὸ.

Μιά φωνὴ λύσσης ἐξέφυγε ἀπὸ τὸ στόμα τῆς Μαλφιέρα.

— Μὰ τοῦλάχιστον θυμᾶσαι τὶ ἔγραφε; εἶπε μὲ παραφορά. Μπορεῖς νὰ τὰ πῆς ἂν χοραιοσθῇ. . .

— Δὲν θὰ εἰπῶ τίποτε. Ἄν σου ἀπεκάλυψα τὸ μυστικὸ μου, τὸ ἔκαμα γιὰ νὰ σὲ βεβαιώσω ὅτι θὰ πεθάνω εὐτυχισμένης, γιατί ἐκδικήθηκα. Σ' ἐτιμώρησα ὅπως σοῦ ἔπρεπε, κακούργα!

— Εἶναι ἀτιμία αὐτὸ ποὺ ἔκαμες. Ἀτιμία! ἐπανελάμβανε νευρικὰ ἡ Μαλφιέρα.

Τὴ σιγμὴ ἐκείνη ἐφάνηκε στὸν ὑγρὸν σκοτεινὸν διάδρομο τοῦ ὑπογείου τῶν φυλακῶν ὁ δεσμοφύλαξ, μ' ἓνα καλὰθι γεμάτο ἀπὸ τίς προμήθειες ποὺ εἶχε φέρεי γιὰ τοὺς φυλακισμένους ἡ Μαλφιέρα. Ἡ δούκισσα ὅμως ἄρπαξε τὸ καλὰθι μὲ τὰ τρόφιμα ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ δεσμοφύλακος καὶ τὸ ἐπέταξε φωνάζοντας:

— Εἶχες δίκην! Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἀξίζει τὴ φιλανθρωπία μου!.

Ἄφησε τὴ φορικτὴ φυλακὴ, μέσα στὴν ὅποian ἦταν κλεισμένος ὁ ἄτυχος ὁ Οὐμπέρτι, καὶ ἔτρεξε σιὸ μέγαρο τοῦ διοικητοῦ τῆς Νεαπόλεως. Ὁ Ρομάνι τὴν ἐπερίμενε μὲ τὴν ἴδια ἐρωτικὴ λαχτάρια πάντα. Ἐδοκίμασε μεγάλη ἐκκληξί ὅμως ὅταν εἶδεν ὅτι τὰ τόσον κανονικὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου της συνεσπῶντο ἀπὸ μιὰ ζωερὴ συγκίνησι.

— Ὡ Θεέ μου, τί ἐπάθιτε; τὴ ρώτησε μὲ μιὰ μεγάλῃ τρυφερότητα καὶ ἀνήσυχος. Ἡ ἐπίσκεψίς σας στὴ φυλακὴ σᾶς ἐτάραξε λοιπὸν τόσο; Ὡ, ἔπρεπε νὰ τὸ προβλέψω καὶ νὰ μὴ σᾶς ἀφήσω.

— Ὅχι, δὲν εἶναι αὐτό, δὲν εἶν' αὐτό, ἐψιθύρισε μὲ ταραχὴ ἡ Μαλφιέρα. Εἶναι κάτι ἄλλο, πολὺ χειρότερο ἀπ' αὐτό!

— Τί εἶναι, λοιπόν, Ἰσαβέλλα; Μιλήστε, γιατί μὲ τρομάζειτε.

— Εἶναι ὅτι ὁ Οὐμπέρτι διέπραξεν ἓνα φοβερὸ ἐγκλημα ἐναντίον μου. Τίποτε δὲν τὸν τρομάζει. Τὸν προστατεύει ἡ κολασίς μὲ τοὺς δαίμονάς της. Τὸν προστατεύει αὐτὴ ἡ μάγισσα, ἡ Ἑλενα. Ἄ, δὲν ξέρετε τί ἔκαμε αὐτὸς ὁ ἑλεεινός, πρίγκηψ Ρομάνι. Δὲν μπορεῖτε νὰ τὸ φαντασθῆτε. Ἄν κατεβαίνατε ποτὲ ἕως τίς φυλακές, θὰ ἐμαθαίνατε τρομερὰ πράγματα ἀπὸ τὸ στόμα τῶν φυλακισμένων.

— Τὰ λόγια σας, δούκισσα, μὲ κάνουν νὰ τρομάζω. Ξέρω καλὰ ὅτι ὁ Οὐμπέρτι εἶναι ἓνας ἑλεεινός, ἓνας κοινὸς κακούργος καὶ ψεύτης. Ἀλλ' ἡ Ἑλενα; ρώτησεν ὁ διοικητής.

— Αὐτὴ εἶναι χειρότερη ἀπὸ τὸν Οὐμπέρτι, ἀπήντησεν ἡ Μαλφιέρα τρέμουσα ἀπὸ τὸν θυμὸν της, καὶ διηγήθη σιτὸν διοικητὴ τί εἶχε μάθει ἀπὸ τὸν Οὐμπέρτι, κατὰ τὴν ἐπίσκεψί της σιὸ κελλί του.

Ὁ διοικητής, ἓνας ἄνθρωπος γεμάτος ἀπὸ προλήψεις, ἓνας σωστός τύραννος, δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψῃ σι' αὐτιά του.

— Ὅλ' αὐτὰ τὰ προκαλεῖ μὲ τὰ μάγια της αὐτὴ ἡ κατηραμένη κόρη τοῦ ψαρά, προσέθεσεν ἡ Μαλφιέρα, κατὰχλωμη ἀπὸ τὴν ταραχὴ της. Ναί, εἶναι μιὰ ἀπαισία μάγισσα, γιατί ἂν δὲν ἦταν δὲν θὰ ἐφθανε ἐκεῖ ποὺ ἐφθασε!

Ὡστε ἡ Νεάπολις ἐφιλοξενοῦσε, λοιπόν, μιὰ ἐπικίνδυνον μάγισσα, ποὺ

κατώρθωνε ὅ,τι ἤθελε μὲ τὰ διαβολικὰ μάγια της; Ἄ, ὄχι. Αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ ἀνεχθῇ ποτὲ ὁ διοικητής.

— Θὰ τὴν καταδιώξω ἀμείλικτα, εἶπε στὴ Μαλφιέρα. Δὲν θὰ τὴν λυπηθῶ. Δὲν εἶναι, ἄλλως τε, ἀξία λύπης ἡ γυναῖκα αὐτῇ, ποὺ καταφεύγει στὰ μάγια γιὰ νὰ βρῇ τὴν τύχη της. Ὁ Θεὸς τιμωρεῖ ἕνα τέτοιο ἔγκλημα. Πρέπει νὰ τὴν τιμωρήσωμε, λοιπόν, ὅπως τῆς ἀξιζει. Καὶ δὲν θὰ διατάσω καθόλου γι' αὐτό.

Αὐτὸ ἐπεδίωκε καὶ ἡ Μαλφιέρα. Ἡ ἀγανάκτησις τοῦ διοικητοῦ ὅμως ἄρχισε νὰ τὴν ἀνησυχῇ. Ἦθελε ν' ἀποφύγῃ, τώρα ποὺ ἐπρόκειτο νὰ γίνουν οἱ γάμοι της μὲ τὸν ἄνθρωπον ποὺ εἶχεν ὑποτάξει στὰ διαβολικὰ σχέδια της, τὸ σκάνδαλο.

— Δὲν ἀφήνετε καλύτερα τοὺς ἄλλους νὰ κάμουν ὅ,τι πρέπει; εἶπε στὸν διοικητή.

— Ποιοὺς ἄλλους, δούκισσα;

— Νά, τοὺς δικαστάς...

— Καὶ ἂν τὴν συμπονέσουν, ὅπως φοβᾶμαι, καὶ τὴν συγχωρήσουν;

— Τότε θὰ ὑπάρχῃ πάντοτε καιρὸς νὰ ἐπέμβητε!

— Ἔστω, εἶπεν ὁ ἐρωτευμένος διοικητής, σὰς ὑπακούω. Δὲν θέλω νὰ διαταράξω τὴν εὐτυχία ποὺ θὰ μοῦ χαρίσετε καὶ θ' ἀφήσω εἰς ἄλλους τὴν φροντίδα νὰ ἐκδικηθοῦν καὶ νὰ θυμῆσουν σ' αὐτὴν τὴν κυρία πὼς δὲν μπορεῖ νὰ καταγίνεται καὶνὰ ἐπιτυχάνῃ τὰ σχέδια της μὲ τέτοια διαβολικὰ μέσα...

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριέ μου. Σὰς εἶμαι εὐγνώμων, ἐπιθύρῃσεν ἡ διολογυναικα καὶ ἔτεινε τὰ χεῖλη της τὰ διασπασμένα γιὰ φιλία...

Ἐνῶ ἡ Μαλφιέρα ἐρωτοτροποῦσε μὲ τὸν διοικητὴ τῆς Νεαπόλεως, μιὰ ἄλλη ὑπαρξίς, συντετριμμένη ἀπὸ τὸ κυνήγι τῆς μοίρας, ἡ δυστυχισμένη Ἑλένα ἔστειλε τοὺς ὑπηρετάς της νὰ κυττάξουν παντοῦ, νὰ ρωτήσουν, νὰ παρακαλέσουν, γιὰ νὰ μάθουν μὴ τυχὸν εἶχαν ἰδῇ τὸν ἄτυχον τὸν ἄνδρα της, ὁ ὅποιος εἶχεν ἐξαφανισθῇ μυστηριωδῶς ἀπὸ τὸ κρεβάτι τοῦ πόνου. Γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμη οἱ ψαράδες ἔψαξαν μὲ μεγάλα καμάνια στὰ ἀτάρacha νερὰ τοῦ κόλπου τῆς Νεαπόλεως, μὴ τυχὸν ἀνακαλύψουν τὸ πτώμα τοῦ Τζιοβάνι. Ἀπληγισμένη γιὰ τὸ παιδί της, τὴν ἀγαπημένην της Ἑλπίδα, ἡ Ἑλένα ἔβλεπε νὰ χάνεται καὶ κάθε ἐλπίδα γιὰ τὸν Τζιοβάνι. Ὡ Θεέ μου, ἃς ἦταν ὅλο αὐτὸ τὸ κακὸ ἕνα φρικτὸ ὄνειρο!... Ἄς ξαναξευπνοῦσε μέσα στὴν ὠνειρευμένη της εὐτυχία...

— Ἀγαπημένοι μου, ἔλεγε φιλῶντας τὶς φωτογραφίες τοῦ ἀνδρός της καὶ τῆς μικρούλας της. Δὲν τὴ θέλω πιά τὴ ζωὴ, ὄχι. Θέλω νὰ ἔλθω νὰ σὰς συναντήσω. Καὶ μοῦ φαίνεται πὼς δὲν θ' ἀργήσω. Τζιοβάνι ἔρχομαι! Δὲν ἀναγνωρίζεις, λοιπόν, ἀγαπημένε μου ἀνδρουλή, τὴν Ἑλένα σου, τὴ φτωχὴ βασανισμένη Ἑλένα; Λατρευτὴ μου Ἑλπίδα, δὲν ἀναγνωρίζεις τὴ μητερούλα σου, ποὺ σὲ ἀγαποῦσε τόσο;

Καὶ μέσα στὸ παραληρηματὶ τῆς ἡ Ἑλένα ἔσχαυσε τὸν πόνο της.

— Συγχώρεσέ με, Θεέ μου, ἐπιθύρῃσεν ἔπειτα συντετριμμένη. Ξεύρω πὼς ἡ αὐτοκτονία εἶναι ἔγκλημα, ἀλλ' ὁ σταυρὸς τοῦ μαρτυρίου μου εἶναι βαρὺς, πολὺ βαρὺς γιὰ μένα τὴ φτωχή. Καὶ σὺ Παναγίτσα μου, συγχώρεσέ

με γιὰ τὴν ἀδυναμία μου. Ἐγίνες καὶ σὺ μητέρα καὶ μπορεῖς νὰ καταλαβῇς τὸ μαρτύριό μου.

Ὁ διοικητὴς τῆς Νεαπόλεως ἐσκέπτετο τὴ νέα συμφορὰ, ποὺ ἐξέσπασε στὸ μέγαρο τῶν Τσιπριάνι.

— Αὐτὴ ξεπερνᾷ ὅλες, ἐψιθύριζεν. Ὁ μαρκήσιος Τζιοβάνι ἐξαφανίζεται μυστηριωδῶς! Ὁρισμένως αὐτὴ ἡ Ἑλενα Φράντσια ἐγεννήθηκε μαζί με τὴν συμφορὰ. Τὸ πνεῦμα τῆς κολάσεως τὴν ὁδηγεῖ ἀπὸ τὴ μιὰ δυστυχία στὴν ἄλλη.

Μὲ τίς σκέψεις αὐτὲς ὁ Ρομάνι ἐπῆγε στὴν Ἑπαυλὶ τῶν Ρόδων, ποὺ εἶχεν ἐνοικιάσει ἡ δούκισσα Μαλφιέρα, κατὰ τὴν διαμονὴν της στὴ Νεάπολι. Ἡ διαβολογυναῖκα τὸν ἐδέχθηκεν ἐκεῖ με μιὰ λεπτὴ προκλητικὴ τουαλέτα, ποὺ ἄφηνε νὰ διαγράφεται σκανδαλιάρικα τὸ χυτὸ κορμί της. Ἐφάνηκε πολὺ ἐκπληκτὴ γιὰ τὴν ἀπροσδόκητο αὐτὴ ἐπίσκεψί του.

— Ὁρισμένως κάτι ἐξαιρετικὸ γεγονός, τοῦ εἶπε, σὰς φέρνει κοντὰ μου, πρίγκηψ, αὐτὴ τὴ στιγμή. Κοντὰ σ' ἐκείνη, ποὺ ὑποσχεθήκατε νὰ τῆς δώσετε τὸ δοξασμένο ὄνομά σας!

— Κυρία, εἶπεν ὁ διοικητὴς με ταραχή. Μιὰ μεγάλη πάλη γίνεται μέσα μοι.

— Ἐλπίζω ὅτι δὲν εἰμαι ἐγὼ ἡ αἰτία!

— Τολμῶ νὰ ἔχω ἀντίθετον γνώμην αὐτὴν τὴν φορὰν, ὁμορφὴ μου δούκισσα. Παλαιῶ μεταξὺ τοῦ καθήκοντός μου καὶ τῶν συμβουλῶν σας.

— Θέλετε ἴσως νὰ μοῦ μιλήσετε πάλι γι' αὐτὴ τὴ μάγισσα, ποὺ ἐμάγεψε τὸν δυστυχισμένο μου τὸν ἐξάδελφο, τὸν Τζιοβάνι Τσιπριάνι;

— Ναί, δούκισσα. Γι' αὐτὴν καὶ γι' αὐτὸν θέλω νὰ σᾶ; μιλήσω. Θὰ ἐμάθατε ἴσως ὅτι ὁ μαρκήσιος ἐξηφανίσθη ἀπὸ τὸ μέγαρο.

— Αὐτὸ εἶναι ἀπίστευτο! ἐφώναξε με μιὰ ἀγανάκτησι γεμάτη ὑποκρισία ἡ Μαλφιέρα. Καὶ τὴν εἶδισι θὰ σᾶς τὴν ἔφερε χωρὶς ἀμφιβολία ἡ Ἑλενα;

— Ὅχι, μοῦ τὴν ἔφεραν οἱ ἀνθρωποὶ τῆς ἀστυνομίας μου! ἀπήντησεν ὁ διοικητὴς.

— Καὶ αὐτὴ, λοιπόν, ἀδιαφορεῖ γιὰ τὴ νέα συμφορὰ τῆς;

— Δὲν τὴν εἶδα καθόλου. Μ' ἐπληροφόρησαν ὅμως ὅτι ἔστειλεν ὅλους τοὺς ὑπηρετάς της νὰ γυρίσουν ὅλη τὴν Νεάπολι, γιὰ νὰ βροῦν τὸν ἄνδρα της.

— Δὲν ἦλθε νὰ σᾶς ἰδῇ; Δὲν παρουσιάσθηκε καθόλου;

— Ὅχι, δούκισσα, ἀπήντησεν ὁ διοικητὴς.

— Ἡ δυστυχισμένη! Καταδικάζει λοιπόν μόνη της τὸν ἑαυτὸν της. Τρέμει μὴ τυχὸν ἀνακαλυφθοῦν τὰ ἐγκλήματά της. Τὴν ἀφήνω σὲ σᾶς. Κάμετέ τὴν ὅ,τι θέλετε...

— Αὐτὸ περίμενα ν' ἀκούσω κι' ἐγὼ ἀπὸ σᾶς, Ἰσαβέλλα. Θὰ μπορέσω, λοιπόν, νὰ κάμω ὅ,τι πρέπει...

— Ὅχι, σεῖς, ὄχι σεῖς, ἀγαπητέ μου, τὸν διέκοψεν ἡ Μαλφιέρα.

— Θ' ἀναθέσω τὴν ἐνέργεια τῆς ὑποθέσεως σὲ δύο δικαστὰς.

— Ναί, αὐτὸ εἶναι τὸ προτιμότερο. Μὰ δὲν μοῦ λέτε, ἡ ἀνάκρισις θὰ γίνῃ βέβαια μυστικά. Δὲν εἶν' ἐτσι;

— Πάντοτε, σ' αὐτὲς τὶς περιστάσεις, μυστικὰ γίνεται ἡ ἀνάκρισις δούκισσα.

— Ἐννοῶ, δηλαδή, ἐξηκολούθησεν ἡ τρομερὴ γυναῖκα, νὰ γίνῃ μία ἀνάκρισις ἐν ἄγνοια αὐτῆς τῆς δυστυχισμένης. Μαντεύετε τὸν λόγο. Ἡ παραμικρὴ ἐρώτησις θὰ τὴν ἔκαμνε νὰ θέσῃ εἰς κίνησιν ὅλα τὰ καταχθόνια μέσα πού συνηθίζει, καὶ νὰ ματαιώσῃ τὸ ἔργον τῆς ἀνακρίσεως. Μὲ δυὸ λόγια θὰ μπορούσε νὰ προκαλέσῃ νέες δυστυχίες, νέα σκάνδαλα.

— Τότε θὰ διατάξω νὰ τὴν συλλάβουν! εἶπεν ὁ διοικητὴς μὲ θυμόν.

— Ὅχι, ὄχι, ἀφήστε τὴν φρονιίδα αὐτὴ στοὺς δικαστικούς, πού θ' ἀναλάβουν τὴν ὑπόθεσιν, εἶναι καλύτερα.

— Τὶ ἐπιείκεια, Ἰσαβέλλα. Σᾶ: θαυμάζω, μὰ τὴν πίστι μου. Ἐγὼ θὰ προτιμοῦσα ἡ τιμωρία τῆς γυναίκας αὐτῆς νὰ γίνῃ δημοσίᾳ, γιὰ νὰ τὸ μάθῃ ὅλη ἡ Νεάπολις.

— Μὴν ξεχνᾶτε, ὅτι ἡ Νεάπολις εἶναι ὁ τόπος τῶν ἐπαναστάσεων, καὶ μπορεῖ ἡ Ἐλενα νὰ ἔχῃ τοὺς ἀνθρώπους της, οἱ ὅποιοι θὰ ἐξεγερθοῦν γιὰ νὰ τὴν ὑπερασπίσουν. Ἀποφύγετε τὸ σκάνδαλο λοιπόν. Αὐτὸ εἶναι τὸ καλύτερο γιὰ μᾶς, εἶπεν ἡ Μαλφιέρα μ' ἓνα διαβολικὸ γέλιο, καὶ βεβαίᾳ πλέον ὅτι θὰ ἐπετύγγανε τὰ τρομακτικὰ σχέδιά της.

Ὁ διοικητὴς ἔκαμε μιὰ χειρονομία πού ἐφανερώωνεν ὅλην τὴν ἀπειλήν του ἐναντίον τῆς δυστυχισμένης Ἐλενας. Ἡ Μαλφιέρα ὁμῶς πού ἤξευρε πὰς πῶς νὰ τὸν καθησυχάζῃ, τὸν ἐπλησίασε μὲ τὴν συνήθη τακτικὴ της καὶ τοῦ ἐγέμισε τὸ πρόσωπο μὲ φιλία. Ἡ σατανικὴ γυναῖκα ἦταν βεβαία ὅτι θὰ συνεπλήρωνε καλύτερα τὴν ἐκδίκησί της ἔτσι μυστικά. Φτωχὴ Ἐλενα, πού νὰ συλλογιζόταν σὲ ποιοὺ νέου μαρτύριου θὰ τὴν ὠδηγοῦσε ἡ δούκισσα!

Ὁ Οὐμπέρτι ἦταν ἓνας ἀγαθὸς καὶ ἡσυχος γεροντᾶκος, τοῦ ὁποίου ἡ ἀποσιώσις πρὸς τοὺς κυρίους του τὸν εἶχε φέρεי μέσα σ' ἐκείνη τὴν οἰκτρὴ φυλακὴ σιδηροδεμένο καὶ μισόγυμνο. Ἡ μικροῦλα Ἐλπίς, συλλογιζόταν ὁ Οὐμπέρτι, θὰ ἐδολοφονήθη στὰ χέρια τῶν ἀπαγωγέων της. Ὁ Τζιοβάνι, ἂν καὶ γλύτωσε ἀπὸ τὶς σφαῖρες τῆς Μαλφιέρα, δὲν ἐγλύτωσε μόλα ταῦτα ἀπὸ τὴν τρέλλα. Ἡ Ἐλενα, ἡ τρισδυστυχισμένη Ἐλενα, ὑπέφερεν ἓνα ἀφάνταστο μαρτύριο. Καὶ αὐτὸς κλεισμένος μέσα στὸ ἀπαίσιο ὑγρὸ, καὶ ἀνῆλιο ὑπόγειο! Ὡ, ἂν ἦταν ἔξω ἀπὸ τὴ φυλακὴ του! Τοῦ ἐφαινόταν πῶς θὰ μπορούσε χωρὶς κανένα ἐμπόδιο πὰς νὰ ἐκδικηθῇ τὴν τρομερὴ δούκισσα. Μὰ πῶς νὰ ἀποκτήσῃ τὴν ἐλευθερίαν του; Τὰ μάτια του εἶχαν συνηθίσει πὰς στὸ σκοτάδι τοῦ φρικτοῦ ὑπογείου. Χωρὶς ἄλλο τὸ ὑπόγειο αὐτὸ ἦταν σκαμμένο κοντὰ στὸ φρούριον τῆς Νεαπόλεως, γιὰτὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὁ Οὐμπέρτι ἤκουεν ὑπόκωφα τὰ βήματα τῶν στρατιωτῶν πού ἐφρουροῦσαν ἐκεῖ. Ποιὸς ξεύρει ἂν ἓνα πρωτὶ οἱ πέτρες δὲν σωριάζοντον πᾶν ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ τὸν ἔθαβαν ἐκεῖ μέσα, χωρὶς νὰ πάρῃ κανεὶς εἴησι. Ἡ σκέψις αὐτὴ ἔκανε ἀδιάσταχτο τὸ μαρτύριόν του. Καὶ οἱ ἀλυσίδες πού ἔδεσαν τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια του τὸν ἔκαναν ν' ἀνατριχιάζῃ. Ἄ, ἂν μπορούσε νὰ ἐλευθερωθῇ μιὰ ἡμέρα! Πῶς; Δὲν ὀνειρεύεται λοιπόν; Ἡ πόρτα τῆς φυλακῆς του ἀνοίγει. ὁ δεσμοφύλαξ προχωρεῖ μὲ τὸ ἡλεκτρικὸ φανάρι του, τὸν ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὶς ἀλυσίδες καὶ τοῦ φωνάζει:

— "Ἐλα, ἀκολουθεῖ με.

Ὁ Οὐμπέρτι ρωτᾷ δειλὰ τὸν βασανιστὴν του·

— Ποῦ θὰ μὲ πάτε;

— Στὸ δικαστήριον.

— Ὡστε θὰ μοῦ ἐπιτρέψουν νὰ μιλήσω; Νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια, ἐφώναξε τρελλὸς ἀπὸ τὴν χαρὰ του ὁ Οὐμπέρτι. Θὰ σωθῶ;

— Γιὰ τὴν ὥρα θὰ σωθῇς ἀπὸ τὴν κρεμάλα, τοῦ ἀπήντησε μὲ βαναυσότητα ὁ δεσμοφύλαξ. Μὰ γιὰ τὴν ὥρα θμωσ, γιατί ἀργότερα δὲν ξεύρομε τί γίνεται. Ἐλα, προχώρει καὶ μὴ βιάζεσαι νὰ χαρῇς.

Τὸν ἔφεραν σὲ μιὰ μεγάλη αἵθουσα. Παράξενα ἐργαλεῖα, πού τὸν ἔκαμαν ν' ἀνατριχιάσῃ σύγκορμος, ἦσαν ἐκεῖ μέσα. Καὶ ἔλαμπαν τὰ ἀπαίσια αὐτὰ ἐργαλεῖα μὲ μιὰ λάμψι ἐκτυφλωτική. Τρεῖς ἄνθρωποι ἦσαν ἐκεῖ μέσα: οἱ δυὸ δικασταὶ καὶ ὁ δῆμιος.

— Τὶ μαρτύριον! ἐπιθύρυσεν ὁ δυστυχισμένος ἐντρομος.

Δὲν μπορούσε νὰ συγκρατήσῃ τοὺς σπασμούς, πού τὸν εἶχαν πιάσει καὶ ἔκαμναν τὸ σῶμά του νὰ τρέμῃ. Ὡ, νὰ μπορούσε νὰ εἶχεν ἓνα ὄπλο, γιὰ νὰ τερματίσῃ ἐκεῖ τὴν ζωὴν του. Γιατὶ νὰ ζῇ πιά, ἀφοῦ τὸν ἐπερίμενε ἓνα τέτοιο μαρτύριο;

— Ὀνομάζεσαι Οὐμπέρτι, τὸν ρώτησε ἕνας ἀπὸ τοὺς δικαστάς. Εἶσθε πρὸ σαράντα ἐτῶν στὴν ὑπηρεσία τῆς οἰκογενείας Τσουπριάνι, ἡ ὁποία σᾶς περιέβαλε μὲ ἐξαιρετικὰς περιποιήσεις;

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ Οὐμπέρτι.

— Κατηγοροῦσατε τὴν δούκισσα Μαλφιέρα ὅτι ἀπήγαγε μὲ ἐμπίστους τῆς Τσιγγάνους τὴν σινιορίτα Ἐλπίδα μὲ τὴ συνοχὴ τῆς γκουβερνάντας τῆς, τῆς Βαρβάρας; Κατηγοροῦσατε ἀκόμη τὴ δούκισσα Ἰσαβέλλα Μαλφιέρα ὅτι ἐδολοφόνησε ἢ ἀπεπειράθη νὰ δολοφονήσῃ τὸν δυστυχισμένο τὸν κύριό σου Τζιοβάνι Τσουπριάνι;

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ Οὐμπέρτι θαρραλέα καὶ θὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω.

— Περιττὸν Οὐμπέρτι, τοῦ εἶπεν ὁ δικαστής. Ὅλες σας οἱ κατηγορίες κατέπεσαν. Ὅλες ἦσαν ψέματα καὶ συκοφαντίαι.

— Μὰ ἀκόμη δὲν ἔδωσα στίς ἐξοχότητές σας τίς ἐξηγήσεις πού ἔπρεπε νὰ δώσω. Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ ἀκούσετε.

— Περιττὸν σοῦ εἶπα. Θὰ σοῦ εἰπῶ ἐγὼ ποιὸς εἶσαι καὶ ποιὲς εἶναι οἱ πράξεις σου.

Καὶ ὁ δικαστὴς ξεχνῶντας τὸ ρόλο του, ἐγένινεν ἀπὸ ἐξεταστὴς κατήγορος.

— Σὲ καλῶ Οὐμπέρτι, εἶπε στὸν κατάπληκτο ὑπηρέτη τοῦ Τσουπριάνι, νὰ ὁμολογήσῃς τὸ ὄνομα τῆς κυριωτέρας συνενόχου τῶν ἀπαισιῶν πράξεών σου.

— Δὲν ἔχω καμιὰ συνένοχον. Ὑπῆκουσα μόνον εἰς τὴν συνειδήσιν μου καὶ σὲ κανένα ἄλλον, γιὰ νὰ καταγγείλω αὐτὴν τὴν γυναῖκα!

— Καὶ ἡ συνειδήσίς σου ὀνομάζεται Ἐλενα Φράντσινα; ρώτησεν ὁ δικαστὴς μὲ θυμό.

— Ἡ συνειδήσίς μου εἶναι ἀγνή, ὅπως κι' ἐκείνη πού ἀναφέρεται.

— Μὴν ὑβρίζεις, Οὐμπέρτι. Πῆς τοῦλάχιστον ὅτι εἶσαι ἡ κατηγορουμένη ψυχὴ ἐκείνης, πού ἐκηλίδωσε τὸ ὄνομα τῶν Τσουπριάνι.

— Πρὸς Θεοῦ, τί λένε; διεμαρτυρήθη μὲ θρηνώδη φωνὴν ὁ Οὐμπέρτι.

— Μὴ τὸ δυνεῖσαι. Ὁ εὐγενὴς μαρκήσιος Τσουπριάνι—δμιλῶ γιὰ τὸν πατέρα τοῦ Τζωβίνι—εἶχεν ἀποκληρώσει τὸν ἀνάξιο γιὸ τοῦ, ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς γυναίκας καί, τοῦ ἀπηγόρευσε νὰ φέρῃ τὸ ὄνομά του.

— Τὸ ἔκαμε σὲ μιὰ στιγμή θυμοῦ.

— Ἐλεσινέ! Τολμᾷς καὶ ὑβρίζεις ἓνα νεκρόν! ἐφώνησε μὲ ἀγανάκτησιν ὁ δικαστής. Ὅχι ὁ μαρκήσιος δὲν ἀπεκληρώσε τὸ γιὸ τοῦ σὲ μιὰ στιγμή θυμοῦ, ἀλλὰ τὴν στιγμήν ὅπου ἐπρόκειτο νὰ κάμῃ γυναῖκά του τὴν Ἰσαβέλλα Μαλφιέρα ἔγραψεν ἄλλην τὴν περιουσίαν του σ' αὐτὴν τὴν εὐγενικὴν γυναῖκα. Τὴ διαθήκη τοῦ μαρκησίου ὁμως τὴν κατέστρεψες σύ. Δὲν εἶναι ἀλήθεια; Καὶ ποῶς ξεύρει ἂν ἐν συνεννοήσει μὲ τὴν κόρη τοῦ ψαρά, τὴν Ἑλένα Φράντσινα, δὲν ἀπεπειράθητε νὰ δολοφονήσετε τὸν μαρκήσιο Τζωβίνι Τσουπριάνι γιὰ νὰ φέρῃς στὸ μέγαρο τοῦ Τσουπριάνι ἓναν ἄλλον συνένοχόν σου;

— Μάρτυς μου ὁ Θεός, ἀπήντησεν ὁ Οὐμπέρτι.

Κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγο ψιθύρισε:

— Ἡ μαρκησία Τσουπριάνι! Ὡ Παναγία μου, συγχώρησε τοὺς ἁμαρτωλοὺς γιὰ τὴν ὕβρι πού τῆς προσάπτουν.

Οἱ δύο δικασταὶ ἀλληλοεκυττάχθησαν. Ἐπειτα συνωμίλησαν ὀλίγα λεπτὰ χαμηλοφώνως. Ὁ Οὐμπέρτι τοὺς ἐκύτταξε μὲ ἀγωνία. Ἀλλ' ὅταν τοὺς εἶλε νὰ νύσουν εἰς τὸν δῆμιον, τότε δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ μίαν χειρονομίαν φρίκης. Ὁ δῆμιος ἦταν ἓνας κακούργος καταδικασμένος εἰς τὴν ἐσχάτην τῶν ποινῶν καὶ σωθεὶς ἀπὸ τὴν ἐκτέλεσιν ἐπειδὴ εἶχεν ἀναλάβει τὸ ἀκαίσιον ἔργον τοῦ δημίου.

— Ἡ σειρά σου, Νύξ, τοῦ εἶπεν ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς δικαστάς.

Ὁ δῆμιος ὑπεκλίθη ἐνώπιον τῶν δικαστῶν καὶ ἔπειτα ἐστράφη ἀπὸ τομα πρὸς τὸν δυστυχισμένον τὸν Οὐμπέρτι, ὁ ὁποῖος ἐπερίμενε ἀγωνίων. Τὸν ἄρπαξε μὲ τὰ στιβαρὰ μπράτσα του καὶ τὸν ἔφερεν εἰς τὸ σημεῖον τῆς αἰθούσης, ὅπου ἦσαν τὰ μηχανήματα γιὰ τὰ βυσανιστήρια. Τὸν ἐξάπλωσεν ἔπειτα ἐπάνω σὲ μιὰ σανίδα, ἣ ὁποία εὗρίσκετο κοντὰ σὲ μιὰ τεραστία βαρεῖα, ὅλη ἀπὸ σίδερο, ρόδα. Ὅλιγο ἂν ἐκινούσε τὸν τροχὸν αὐτόν, θὰ ἔκαμνε τὶς σάρκες καὶ τὰ ὀστέα τοῦ Οὐμπέρτι ἓναν πολτό. Ἐπειτα ἔδεσε στὴ σανίδα τὸν ἀτυχή ὑπηρέτη.

Οἱ δικασταὶ ἐκλήσιασαν, μὲ τὴν ἰδίαν ἀταραξίαν πάντοτε. Ὁ πλέον ἡλικιωμένος ἀπ' αὐτοὺς εἶπε στὸν Οὐμπέρτι μὲ μιὰ σιγανὴ φωνή:

— Οὐμπέρτι, διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς σου, διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ζωῆς σου, δολολόγησε τὴν ἀλήθειαν. Ἴσως τότε ἡ ἐπιείκεια τοῦ Ὑψίστου σοῦ συγχώρησιν τὰ ἐγκλήματα. Ἀναγνωρίζεις ὅτι ὁ γηραιὸς μαρκήσιος Τσουπριάνι ἄφηκε μὲ τὴν διαθήκην πού κατέστρεψες σύ, μὲ τὰ ἴδια σου τὰ χέρια, γενικὸν κληρονόμον τὴν δούκισσαν Μαλφιέρα; Ἀναγνωρίζεις ὅτι ὁ αἰφνίδιος θάνατος τοῦ γηραιοῦ μαρκησίου Τσουπριάνι ὀφείλεται σὲ ἐγκλημα;

— Ὅχι, κύριε, διεμαρτυρήθη ὁ Οὐμπέρτι.

— Καὶ στὸ ἐγκλημα αὐτὸ ὑπῆρξε συνένοχός σου ἡ Ἑλένα Φράντσινα; Ἐξηκολούθησεν ὁ δικαστής. Ἡ Ἑλένα Φράντσινα σ' ἐβοήθησε κατόπιν τοῦ

νὰ ξευφάνης τίς τρομερές αὐτὲς κατηγορίες ἐναντίον τῆς Ἰσαβέλλας Μαλφιέρα;
— Ψ-ῦδος, κύριε, διεμαρτυρήθη ὁ Οὐμπέρτι. Τὸ δοκίζομαι στὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ μας!

— Ὁμολόγησε ὅτι ἡ Ἑλένα εἶναι μιὰ μάγισσα καὶ ἐπιτυγχάνει μὲ τὰ μάγια τῆς τὴν πραγματοποιοῖσι τῶν διαβολικῶν σχεδίων τῆς.

— Εἶναι ἓνας ἄγγελος, ἀπήντησεν ὁ πιστὸς ὑπηρετής. Θὰ τὸ φωναῶ ὥς τὴν τελευταίαν πνοήν μου! Ἄς εἶναι δοξασμένο τὸ ὄνομα τοῦ Ὑψίστου.

— Νύξ, κάμε τὸ καθήκόν σου! ἔστράφη τότε ὁ δικαστής, γεμάτος ἀπὸ ἀγανάκτησι, στὸν ἀπαίσιο δῆμιον.

Ὁ δῆμιος ἐπροχώρησε στὸν τροχόν, τὸν ὁποῖον ἐκίνησε πρὸς τὸ σῶμα τοῦ Οὐμπέρτι. Οὔτε μιὰ κραυγὴ δὲν ἤκουσθη, οὔτε ἓνα παράπονον. Καὶ ὁ ἀπαίσιος αὐτὸς ἄνθρωπος ἐξηκολούθησε τὸ τρομακτικὸν ἔργον του.

— Ὁμολόγησε, Οὐμπέρτι, ἐφώναξε πάλιν ὁ δικαστής.

Καμμία ἀπάντησις... Νέον κύλισμα τοῦ τροχοῦ... Ὁ φοβερὸς πόνος ἔλυσεν τὴ σιωπὴν στὰ χεῖλη τοῦ δυστυχισμένου ὑπηρετή.

— Σκοτώστε με λοιπόν, ἐμουρμούρισεν ὑπόκωφα. Σκοτώστε με... Τί περιμένετε;

Ὁ ἴδιος ὁ δικαστής ἐπανελάβε μὲ μιὰ κτηνώδη ἀταραξίαν:

— Ἀναγνωρίζεις ὅτι ἐδολοφόνησες τὸν πρῶτον κύριόν σου;

— Ὁχι, χίλιες φορὲς ὄχι...

— Ἀναγνωρίζεις ὅτι κατέστρεψες τὴ διαθήκη του, γιὰ νὰ φτιάσῃς τὴ διαθήκη πού ἤθελες σύ; Ἀναγνωρίζεις ὅτι, ἀφοῦ κατέστρεψες τὴ δούκισσα Ἰσαβέλλα Μαλφιέρα, ἀφαιρῶν ἀπ' αὐτὴν τὴν κληρονομίαν, πού τῆς ἄφησεν ὁ γηραιὸς μαρκήσιος Τσупριάνι, ἐπεχείρησες ἔπειτα νὰ τὴν κλείσῃς σὴ φυλακὴ μὲ μιὰ τρομερὰ συκοφαντία; Τὰ ὁμολογεῖς ὅλ' αὐτὰ Οὐμπέρτι;

— Ὁχι... ὄχι... Τ' ἄρνούμαι, γιὰτὶ εἶναι ψέματα!... Ἀ... ἄ... ἄ... ἄ!...

Μιὰ σπαρακτικὴ κραυγὴ, πού ἐφάνηκεν ὅτι ἐδόνησε τὸ θόλο ὀλόκληρο τῆς αἰθούσης τῶν μαρτυριῶν, ἐβγήκε αὐτὴ τῇ φορᾷ ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ Οὐμπέρτι. Ὁ ἥρωϊσμός του ἀπέναντι στὰ φρικτὰ βασανιστήρια ἄρχισε νὰ κάμπτεται; Ὁχι...

— Ὁμολογεῖς ὅτι εἶσαι συνέννοχος τῆς ἐγκληματικῆς Ἑλένας Φράντσια; τὸν ρώτησε πάλιν ὁ δικαστής.

— Ἡ Ἑλένα εἶναι ἄθωα! ἀπήντησεν ὁ Οὐμπέρτι.

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ὁ ἀπαίσιος δῆμιος εἶπε στοὺς δύο δικαστάς:

— Ἐγὼ τὴν τιμὴν νὰ σοῦ; ἀναφέρω, ἐξοχώτατοι, ὅτι ὀλίγον ἀκόμη, ἂν σύρω τὸν τροχόν, θὰ σπάσουν τὰ κόκκαλα αὐτουνοῦ τοῦ παληόγερονι. Τί πρέπει νὰ κάμω;

Οἱ δύο δικασταὶ συνεβουλευθήσαν τότε τὸν ἱατρὸν τοῦ δικαστηρίου, ὁ ὁποῖος τοὺς εἶπεν ὅτι ἐὰν ἐξακολουθήσῃ τὸ βασανιστήριον τοῦ τροχοῦ, ὁ Οὐμπέρτι δὲν θὰ ἐξοῦσε... Ἐπειτ' ἀπὸ τὴν διαβεβαίωσιν τοῦ ἱατροῦ οἱ δικασταὶ ἀντήλλαξαν χαμηλοφώνως ὀλίγας λέξεις... Ἐπρεπε ν' ἀποφύγουν μὲ κάθε τρόπον τὸν θάνατον τοῦ ὑπηρετοῦ τῶν Τσупριάνι... Κι' αὐτὸ γιὰτὶ ἦσαν βέβαιοι ὅτι θὰ τὸν ἀνάγκαζαν στὸ τέλος νὰ μιλήσῃ...

Οἱ δικασταὶ συνεφώνησαν καὶ μετ' ὀλίγον ὁ δῆμιος ἐπλησίαζε τὸ ἀπαίσιο

έργαλειο το μαρτυρίου κοντά στον Ουμπέρτι, ο οποίος έκλεινε τα μάτια με αποτροπιασμό και εδάγκωνε τα χείλη του, φοβούμενος μή τυχόν του διαφύγει καμιά δολογία, πού θα διηυκόλυνε τα σχέδια των άπαισιών βασανιστών του... Ο δήμιος έπέρασε τότε την τανάλια στη φωτιά, πού έκαie στο τζάκι, κι όταν είδε το σίδερό να γίνεται κατακόκκινο, τὸ έπλησίασε στο γυμνό σώμα του Ουμπέρτι... Ένας ανατριχιαστικός ρόγχος ήκουσθη... Η έπιθερμιά του δυστυχιμένου υπηρέτου έκάπνιζε κάτω από τὸ πυρωμένο σίδερό... Καί τὰ μάτια του είχαν πεταχθῆ γειμάτα φρίκη...

— Θά δολογήσης, ἐπὶ τέλους; τοῦ φώναξεν ὁ δικαστὴς κατηγονημένος: μὲ τὴν ὑπομονητικότητα τοῦ πιστοῦ ὑπηρετοῦ.

— Όχι... ὄχι... εἶχε τὴ δύναμι νὰ ψιθυρίσῃ μὲ σβυσμένη φωνὴ ὁ Οὐμπέρτι. Καὶ ἔλιποθύμησε...

Ο Τζιοβάνι, μέσα στον έφιαλτικό λήθαργο, στον όποϊον τὸν εἶχε ρίψει ἡ σφαῖρα τῆς Μαλφιέρα, δὲν ἔπαυσε νὰ συλλογίζεται τὴν ἀγαπημένη του τὴ μικρούλα. Στὸ θολωμένο μυαλό του ἔλαμπαν ἀκόμη κάποιες ἀκτίνες ἐλπίδος γιὰ τὸ λατρευτὸ του παιδί. Εἰν' ἀλήθεια πῶς τὸ κρεββάτι τοῦ πόνου, ὅαν ἔπερνοῦσε τὶς ἡμέρες του, δὲν ἀνεγνώριζε κανένα πιά, οὔτε τὴν Έλενα, οὔτε κανένα ἄλλον. Μπροστὰ στὰ μάτια του, πού ἐκύτταζαν ὅλους ἐκστατικά, δὲν εἶχε παρὰ τὴν Έλπίδα, τὴν ἀγαπημένη του κόρη, καὶ τοὺς ἀπαγωγεῖς τῆς φτωχῆς μικρούλας. Καὶ νόμιζε ὅτι ὅλοι αὐτοὶ πού τὸν περιστοιχίζαν στὸ δωμάτιό του, ὅλοι ἦσαν συνένοχοι. Όλοι εἶχαν βοηθήσει γιὰ τὴν ἀπαγωγή τῆς μικρούλας!...

Αν δὲν ἦταν αὐτό, δὲν θὰ τὸν ἐκρατοῦσαν αἰχμάλωτο ἐκεῖ μέσα σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο! "Ὡ, ἔπρεπε νὰ φύγῃ. Καὶ μὲ τὴν πρώτη ἀγανάκτησί του ἐναντίον ὅλων αὐτῶν, πού τὸν ἐκρατοῦσαν αἰχμάλωτο, ὁ τρελλὸς ἄρχισε νὰ σκέπτεται πονηρὰ καὶ νὰ καταστρώνῃ τὸ σχέδιο τῆς δραπετεύσεως. "Αρχισε λοιπὸν νὰ δείχνῃ ὅτι ἐπίστευε σ' ἐκεῖνα πού τοῦ ἔλεγαν οἱ φύλακές του, στὴν πρώτη γραμμὴ τῶν ὁποίων ἐτοποθετοῦσε τὴ δυστυχιμένη τὴ γυναῖκά του. Ἐπερίμενε ὅμως τὴν εὐκαιρία νὰ δραπετεύσῃ. Καὶ ἡ εὐκαιρία δὲν ἄργησε νὰ παρουσιασθῇ. "Όταν ἔλειπε ἡ Έλενα ἀπὸ κοντά του—ἦταν ἀκριβῶς τὶς ἡμέρες ὅπου ἡ ἄμοιρη γυναῖκα ἔτρεχε στὸν ἀνακριτὴ καὶ στὴν ἀστυνομία—ὁ Τζιοβάνι προσεποιεῖτο ὅτι ἐκοιμῶταν. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ ὑπηρέται, γιὰ νὰ μὴν τὸν ἐνοχλοῦν, τὸν ἄφηναν μόνον. Ἐπειτα ἐκλειδωναι καλὰ ἀπ' ἔξω τὴν πόρτα τοῦ δωματίου του. Σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς εὐκαιρίες αὐτὲς ὁ τρελλὸς ἐπετάχθηκε βιαστικά-βιαστικά ἀπ' τὸ κρεββάτι του, ἐπλησίασε στὸ παράθυρο, χωρὶς θόρυβο, τὸ ἀνοίξε καὶ χωρὶς νὰ διστάσῃ ἐπήδησε ἀπ' αὐτὸ στὴν αὐλή. Ἐκυλίσθηκε χάμω στὸ ἔδαφος. Εὐτυχῶς ὅμως δὲν ἔπαθε τίποτε. "Αρχισε τότε νὰ τρέχῃ, φροντίζων νὰ κρύπτεται μόλις ἔβλεπε κανένα. Καὶ ὅταν οἱ διαβάται ἀπεμακρύνοντο, ὁ Τζιοβάνι ἐξακολουθοῦσε τὸν τρελλὸ δρόμο του. Ὡς ἔξ ἐνστίκτου εὐρέθηκε στὸ μέρος ὅπου εἶχε συναντήσει τοὺς Τσιγγάνους. Σὰν νὰ τὸν ἐφώτιζε μιὰ ἑσωτερικὴ ἀκτὶνὸς ἐκείνη πού ὀδηγεῖ συχνὰ τοὺς ὑπνωτισμένους καὶ τοὺς τρελλούς, ἔτρεχε μὲ τὰ μάτια γεμάτα ἀπὸ ἴλιγγο, γεμάτα ἀπὸ τὸ μεθύσι τῆς ἐλευθερίας, ποὺ ἀπέκτεσε ξαφνικά. Τὰ μαλλιά του τ' ἀνέμιζεν ὁ ἀέρας τῆς ἑξοχῆς. Μὲ

σκέψι περνοῦσε ἀπὸ τὸ ταραγμένο μυαλό του: "Ἄν τὸν ἀνεγνώριζαν καὶ τὸν ἐκλείναν πάλι αἰχμάλωτον στὸ δωμάτιό του, τί θ' ἀπογινόνταν ἡ μικρὴ Ἑλπίς; Ἐῖψ' ἂν ἐντυνόνταν Ἀσιγγανος, ζητιᾶνος, τότε κανεῖς δὲν θὰ τὸν ἐκρόσεγες καὶ οἱ ἀπαγωγεῖς τῆς ἀγαπημένης του μικρούλας θὰ τὸν ἐκαιρῶσαν γιὰ δικό τους ἄνθρωπο καὶ δὲν θὰ τοῦ ἐκρυβαν τὰ μυστικά τους. Ἔτσι θὰ κατ' ὥρθωνε ν' ἀνακαλύψῃ τὸ δυστυχισμένο του τὸ παιδί. Περγώντας ἀπὸ τις παράγκες ποὺ εἶχαν τὴν ἀγορά τους οἱ Ἑβραῖοι ἐνὸς συνοικισμού, ἀφοῦ ἐβεβαιώθη ὅτι δὲν ἦταν κανεῖς ἐκεῖ τριγύρω ποὺ νὰ τὸν γνωρίξῃ, ἐπλησίασεν ἕναν Ἑβραῖον παλαιοπώλην καὶ τοῦ εἶπε μ' ἕνα ὕφος, ὥσαν νὰ τοὺς συνέδεε παλαιὰ φιλία:

— Ἐ φίλε, ἔρχομαι νὰ σοῦ ζητήσω μιὰ χόρι.

— Σᾶ, τὴν ἀρνοῦμαι ἐκ τῶν προτέρων, σινιόρ, ἀπήντησεν ὁ παλαιοπώλης.

— Καὶ γιατί τὴν ἀρνεῖσαι; τὸν ρώτησεν ὁ τρελλός, τρέμων ἀπὸ τὸν θυμὸν του.

— Ὁ Ἑβραῖος τὸν ἐφοβήθηκε μόλις τὸν εἶδε ἔτσι καὶ ἔσπευσε ν' ἀλλάξῃ ὕφος.

— Τι θέλετε, ἐπὶ τέλους; τὸν ρώτησε.

— Θ' ἴω μιὰ φορεσιά Τσιγγάνου! τοῦ ἐπρότεινε ὁ Τζιοβάνι.

— Καὶ δὲν μοῦ τὸ λέτε τόση ὥρα. Νὰ σᾶς δώσω δύο, δέκα, ὅσες θέλετε, ἀφοῦ θὰ τις πληρώσετε.

— Μιὰ μόνο θέλω καὶ θὰ τὴν ἀνταλλάξω μὲ τὸ κοστούμι ποὺ φορῶ!

— Μὲ το κοστούμι σας! ἐφώναξε κατάπληκτος ὁ παλαιοπώλης. Να σᾶς τὴν δώσω ἀμέσως. Ἀμέσως! Στις διαταγές σας, σινιόρ.

Καὶ ἐπροθυμοποιήθη νὰ ψιξῇ μέσα στὴν παράγκα του, ὅπου εἶχε ἕνα σωρὸ μεταχειρισμένες φορεσιές. Ἐπὶ τέλους εὗρηκε τὰ ρούχα, ποὺ ἤθ' ἔλεν ὁ Τζιοβάνι, καὶ τοῦ τὰ ἔδωσεν. Ὁ δυστυχισμένος ὁ τρελλὸς ἐβγαλε βιαστικά-βιαστικά τὸ πολύτιμο κοστούμι του καὶ ἐφόρεσε τὸ πεπαλαιωμένο ἔνδυμα τοῦ Τσιγγάνου, ποὺ τοῦ ἔδωσεν ὁ Ἑβραῖος, μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι. Δὲν μποροῦσε νὰ πιστεύσῃ στὰ μάτια του ὁ παλαιοπώλης, ὅταν ἐβλεπε τὴν κατακαινούργια φορεσιά, ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ Τζιοβάνι, ὡς ἀντάλλαγμα τῆς τσιγγάνικης, καὶ διηρωτάτο ποῦ θὰ ἐτελείωνεν αὐτὴ ἡ ἱστορία.

— Δὲν ἐπιθυμεῖ ἄλλο τίποτε ὁ σινιόρ; ρώτησε μὲ ταπεινοφροσύνη ὁ παλαιοπώλης.

— Λέγομαι Λαζάριο... Λαζάριο, ὁ ὄργανοπαίκτης, τοῦ εἶπεν ὁ Τζιοβάνι.

— Ἄ, κατὰ καλὴ σύμπτωσι ἔχω καὶ ἕνα πρώτης τάξεως ὄργανέτο γιὰ σᾶς. Δὲν ἀμφιβίλλω ὅτι θὰ τὸ θέλετε κι' αὐτό, σινιόρ... σινιόρ Λαζάριο.

Καὶ ἐξεκρέμασεν ἕνα μικρὸ ὄργανέτο, τὸ ὁποῖον ἔδωκε μὲ πολλὴν προθυμίαν στὸν μαρκήσιο Τσιπριάνι. Ἐκεῖνος τὸ ἐπῆρε στὰ χέρια του καὶ ἤρχισε νὰ παίξῃ... Εὐθυμὲς νότες ἐσκορπίσθησαν γύρω.

— Καταραμένε Ἑβραῖε, εἶπεν ἔπειτα ἀπ' αὐθιγνόμενος στὸν παλαιοπώλη. Μόνο σὺ ξέρεις τὸ μυστικὸ μου. Ἄν ποτὲ ξεστομίσης λέξι, θὰ μοῦ τὸ πληρώσω πολὺ ἀκριβά.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησι, ἐκατέβασε τὸ παλὸν καπέλλο, ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ παλαιοπώλης, ὡς τὰ μάτια του καὶ ἀπεμακρύνθη, παίζων πάντοτε τὸ ὄργανέτο του.

Ἡ ἀνάγκησις ἐξακολουθοῦσεν ἐν τῷ μεταξὺ μυστικῇ, ὅπως τὸ εἶχε ζητήσῃ ἄλλως τε ἢ Μαλφιέρα, ἐναντίον τῆς μαρκησίας Ἑλενας. Ὅλη ἡ γερμάτη ἀπὸ καλωσύνης καὶ στοργῇ ζωῇ της ἐξητάζετο ἀπὸ τοὺς προκατελημμένους ἐναντίον της δικαστάς. Ἦ θλίβερό πρᾶγμα ἀλήθεια ὅταν ἡ δικαιοσύνη εἶναι σκλάβος τῶν ἀνθρώπων, ποὺ κατέχουν τὴν ἐξουσίαν!

Ὁ πρίγκηψ Ρομάνι, ὁ ἑραστής τῆς Μαλφιέρα, ἐβασίλευεν ὡς ἀπόλυτος κύριος στὴ Νεάπολι καὶ δὲν εἶχε νὰ δώσῃ σὲ κανένα λόγο τῶν πράξεών του. Ὅλοι δικαστικοὶ καὶ ἀστυνομικοί, ἐπειδὴ ἤξευραν ὅτι ἐκαμνεν, ὅτι ἠθέλεν αὐτός, προσπαθοῦσαν, γιὰ νὰ τοῦ φανοῦν ἄρεστοί, νὰ συμμόρφωνονται μὲ τὶς διαταγὰς καὶ τὶς ἐπιθυμίας του. Πρέπει ὅμως νὰ πούμε ὅτι ἡ δυστυχισμένη ἡ Ἑλενα, ἐπειδὴ ἦταν μιὰ φτωχοῦλα κόρη τοῦ ψαρά καὶ ἔγινε χωρὶς νὰ τὸ περιμένη κανεὶς μαρκησία Τσουπριάνι, εἶχεν ὅλην τὴν ἀριστοκρατικὴν τιμὴν ἐναντίον της. Ὅλοι οἱ μεγαλόσχημοι τῆς Νεαπόλεως, γυναικες καὶ ἄνδρες, εὗρισκαν σκάνδαλο τὸ ὅτι ἡ ἀξιαγάπητη μαντὸνα τῆς ἀρχογιαλιδῆς ἐπαντρεύθηκε τὸν γυιὸ τοῦ μαρκησίου Τσουπριάνι καὶ ἔξουσε μέσα σὲ τόσα καλὰ καὶ ἀγαθὰ. Ἦταν λοιπὸν γι' αὐτὸ ἡ δυστυχισμένη ἡ Ἑλενα μιὰ μεγάλη ἔνοχος.

— Πρέπει νὰ τελειώσωμε καὶ μ' αὐτήν! ἐσκέπτετο διαρκῶς ἡ διαβολογυναῖκα, ἡ δούκισσα Μαλφιέρα.

Προτοῦ ὅμως δώσῃ τὸ τελευταῖον κτύπημα στὴν Ἑλενα, ἔπρεπε νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ ὄνειρο τοῦ γάμου της μὲ τὸν πρίγκηπα Ρομάνι, τὸν παντοδύναμο διοικητὴ τῆς Νεαπόλεως, τὸν ὅποιον ἔσυρε τώρα κοντὰ τῆς σὰν ἓνα σκλάβο της πιστό.

* *

Μὲ τὸν καιρὸν ἐξέχασαν τὸ φοβερὸ δρᾶμα, ποὺ εἶχεν ἐκτυλιχθῇ στὸ μέγαρο τοῦ Τσουπριάνι, ἢ τοῦλάχιστον, κι' ἂν δὲν τὸ ἐξέχασαν, εἶχαν πάψει νὰ μιλάνε γι' αὐτό, μὲ τὸ ἴδιο ἐνδιαφέρον. Ἡ ἐπίσκεψις, ἐξ ἄλλου, τῆς Μαλφιέρα στὸ μέγαρο τοῦ διοικητοῦ τῆς Νεαπόλεως, τοῦ πρίγκηπος Ρομάνι, καὶ αἱ στενόταται σχέσεις μὲ αὐτὸν δὲν ἦσαν μυστικαὶ γιὰ κανένα. Καὶ ἐπερίμεναν ὅλοι τὴν ἐπίσημη ἐνωσί των, ἡ ὁποία ἀνηγγέλθη μετ' ὀλίγον. Κανεὶς ὅμως ἀπὸ τοὺς δύο μελλονύμφους δὲν ἦτο συμπαθητικὸς στὸ λαὸ τῆς Νεαπόλεως. Ὅσο γιὰ τὸν διοικητήν, αὐτὸν τὸν ἐφοβοῦντο. Ἐφθασεν ἔτσι ἡ μεγάλη ἡμέρα τῶν γάμων των. Ἡ μόνη ἴσως ποὺ δὲν ἤξευρε, μέσα στὴν Νεάπολι ὁλόκληρη, τὴν ἐορτὴν αὐτή, ἦτο ἡ δυστυχισμένη ἡ μαρκησία Ἑλενα Τσουπριάνι! Δὲν μπορούσε ποτὲ νὰ φαντασθῇ ὅτι ὁ πρίγκηψ Ρομάνι θὰ ἐνυμφεύετο τὴν θανάσιμη ἐχθρά της, τὴν δούκισσα Ἰσαβέλλα ντὲ Μαλφιέρα. Τὸ ἴδιο πρῶτ' ἡ ἄμοιρη ἡ Ἑλενα ἐπῆγε στὴν ἐκκλησίαν, μὲ τὴν πένθιμη τουαλέττα της, καὶ ἐγονάτισε στὴ συνηθισμένη της θέσιν, ἐμπρὸς στὸ εἰκόνισμα τῆς Παναγίας. Εἶχε ἀνάψει πολλὰ κερία καὶ κύτταζε μὲ μιὰ πονεμένη ἔκφρασι τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας, ποὺ κρατοῦσε στὰ χερίά της τὸ θεῖον βρόφος. Τὰ χερία τῆς λυπημένης μητέρας ἐνώνοντο. ἐνῶ τὰ χεῖλη της ἐψιθύριζαν:

— Ὡ ἀγία Μητέρα! λυπήσου μιὰ δυστυχισμένη μητέρα σὰν καὶ μένα!
Ἐξαφνα ἡ μεγάλη εἴσοδος τοῦ μητροπολιτικοῦ ναοῦ ἀνοίχθηκε διά-

πλατα για ν' ἀφήση νὰ περάση μία μεγαλοπρεπὴς ἀκολουθία, ὁμοίαν τῆς ὁποίας δὲν εἶχαν ἰδῆ ποτὲ στὴν Νεάπολι. Τὸ ἐκκλησιαστικὸ ὄργανο, ἐξ ἄλλου, ἐγέμισε τὴν ἐκκλησίαν μὲ τὴν θεία ἀρμονία του. Ἡ Ἑλενα κατασκηνηθεὶς ἀνεγνώρισε στὶς νότιες τοῦ ὁργάνου τὸν ἦχο τοῦ γαμηλίου ἐμβλητοῦ, ποὺ εἶχαν παῖξει καὶ στοὺς γάμους της. Μὰ νὰ τώρα, βλέπει τὸν διοικητὴ τῆς Νεαπόλεως νὰ προχωρῇ καμαρωτός, ἔχοντας στὸ πλάϊ του τὴν δούκισσιν Μαλφιέρα, τὸ πρόσωπο τῆς ὁποίας ἀκτινοβολοῦσε ἀπὸ χαρὰ. Ὅταν ἡ γυναῖκα αὐτὴ θὰ ἔβγαине ἀπὸ τὴν ἐκκ'ησίαν, θὰ ἦτο πιά πριγκίπισσα Ρομάνι, σύζυγος τοῦ παντοδυνάμου διοικητοῦ τῆς Νεαπόλεως. Τὸ βλέμμα τῆς Μαλφιέρα ἔπεσε ὑπερήφανο στὴ δυστυχισμένη Ἑλενα, πού, μαυροφορεμένη, ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι γονατιστή, ἐμπρὸς στὸ εἰκόνισμα τῆς Παναγίας. Ἡ διαβολογυναῖκα ἐφάνη, ὅτι ἀνεγνώρισεν ἀμέσως τὴν ξανθεὶά μάρτυρα, τὸν ἀγγέλο τῆς ἀκρογιαλιάς, τὴν πονεμένη μητέρα τῆς Ἐλπίδος, σκυμμένην ἐκεῖ σὲ μιὰ γωνιά καὶ μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια.

— Σ' ἐκδικήθηκα! ἐμουρμούρισε μὲ μιὰ ἄγρια χαρὰ, ποὺ ἔλαμπε στὸ πρόσωπό της μ' ἕναν ἐνθουσιασμό ἀνακουφίσεως. Σ' ἐκδικήθηκα!

Καὶ ἐκεραυνοβόλησε μὲ τὸ ὑπερήφανο βλέμμα της τὴν Ἑλενα.

Ἡ Ἑλενα τὴν ἀκουσε... Ὡ παντοδύναμε Θεέ! Ὡρθώθη ἐμπρὸς στὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας, πλημμυρισμένη ἀπὸ μιὰ δίκαιη ἀγανάκτησι καὶ μὲ μιὰ φωνὴ σιγανὴ καὶ σοβαρά, ποὺ τὴν ἐτρικύμιζε τὸ μῖσος, παρ' ὅλην τὴν καλωσύνην ποὺ εἶχεν ἔμφυτη ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα τοῦ Τζιοβάνι, εἶπε:

— Παναγία μου, ἂν ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶναι ἡ αἰτία τῆς δυστυχίας μου... μ' ἀκούς, Παναγία μου; Ἄν εἶναι, δὲν θὰ τὴν συγχωρῶ ποτέ. Ἄς εἶναι καταραμένη!

Καὶ τὸ χέρι τῆς Ἑλενας ἔδειχνε τὴ μαύρην δούκισσα.

Ἐκείνη ὀπισθοχώρησε μὲ φόβη. Μιὰ κραυγὴ τρόμου ἐβγῆκεν ἀπὸ τὰ χεῖλη της. Ἡ νυμφικὴ πομπὴ ἐσταμάτησεν ἀπότομα. Δὲν ἤκουε κανεὶς σ' ὅλην τὴν ἐκκλησίαν παρὰ τὰ λόγια αὐτά:

— Ἡ Παναγίτσα τῆς ἀκρογιαλιάς ἐκαταράσθηκε τὴ μνηστὴ τοῦ πρίγκηπος Ρομάνι. Ἡ Ἰσαβέλλα Μαλφιέρα εἶναι καταραμένη!

Ἡ διαβολογυναῖκα ἔσφιξε τὸ μπράτσο τοῦ διοικητοῦ, ποὺ ἐκρατοῦσε, καὶ μὲ μιὰ συριστικὴ φωνὴ τοῦ εἶπε:

— Αἶ, αὐτὸ πάει πολὺ. Ζητῶ τὴν τιμωρία αὐτῆς τῆς μάγισσας!

— Φύλακες, ἐστράφη τότε ὁ Ρομάνι πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἀκολουθίας του. Ὁδηγήσατε τὴ μαρκησίαν Τσουλριάνι ἀμέσως στὸ μοναστήρι τοῦ Ἀννουτσιάντε.

Ἦτο κατακόκκινος ἀπὸ τὸ θυμὸ του καὶ ἐκεραυνοβολοῦσε μὲ τὸ βλέμμα του τὴν Ἑλενα. Ἐπειτα ἔσκυψε στὴν ὁμορφὴ ἀρραβωνιαστικιά του, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ τρέμῃ ἀπὸ τὴν ταραχὴ τῆς, καὶ τῆς εἶπε:

— Τὸ κελλί της εἶναι ἑτοιμο ἐκεῖ.

Καὶ στρεφόμενος τώρα πρὸς τὴν ἀκολουθία του, ἐφώναξε μὲ χαρούμενη φωνή:

— Εὐαρεστηθῆτε, κυρίες καὶ κύριοι, νὰ ξεχάσετε τὸ θλιβερὸ αὐτὸ ἐπεισόδιο. Εἶναι ἡ τελευταία δοκιμασία ποὺ μᾶς ἐπεφύλασσε τὸ πνεῦμα τοῦ

κακού. Εἰς τὸ πείσμα αὐτῆς τῆς μάγισσας ἡ σημερινὴ ἡμέρα εἶναι ἡμέρα χαρᾶς καὶ εὐτυχίας. Ἀκολουθήστε με λοιπὸν εἰς τὸν ἱερὸν βωμὸν τοῦ Κυρίου.

Καὶ οἱ μελλόνυμφοι ἐπροχώρησαν πρὸς τὸ βάθος τῆς ἐκκλησίας τῇ στιγμῇ ὅπου ἡ δυστυχισμένη ἡ Ἑλένα ἐβγαίνει ἀπὸ μιᾶ χαμηλῇ πόρτα, συνοδευομένη ἀπὸ τοὺς φρουροὺς τοῦ διοικητοῦ. Ἦταν φυλακισμένη!

Ὅταν ὁ Οὐμπέρτι συνῆλθεν, εὐρέθηκε μέσα στὸ φορικτὸ κελλὶ του, ξαπλωμένος πάνω σὲ μιὰ ἀγκαλιά ἄχυρα. Ὁ σκληρόκαρδος γιατρὸς τοῦ δικαστηρίου ἦταν κοντὰ του. Καὶ πρὸς πέρα ἀπ' αὐτὸν ὁ δεσμοφύλαξ, μὲ τὸ φανάρι του. Ἐξω, στὸ βάθος τοῦ μισοσκότεινου διαδρόμου, ἦταν στρατιῶται, δικασταὶ καὶ ἕνας παπᾶς, τὸν ὁποῖον εἶχαν καλέσει ἐπείγοντως. Ὁ γιατρὸς ἐπῆρε τὸ φανάρι ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ δεσμοφύλακος καὶ τὸ περιέφερε στὸ πρόσωπο τοῦ Οὐμπέρτι. Ἐπειτα ἐξήτασε τὸ σφυγμὸ του. Βλέποντας τὸ αἷμα νὰ τρέχει ἀπὸ τὸ χερί του καταδίκου, εἶπε μὲ σοβαρότητα:

— Θι· ζῆση. Κι' ἐπειτα ἀπὸ ἕνα μῆνα θὰ μποροῦμε νὰ ἐφαρμόσωμε τὸ πρὶ φορικτὸ βασανιστήριον, μὲ ὅλην τὴν ἀγριότητά του.

— Μπορεῖ νὰ μᾶς ἀκούσῃ; τὸν ρώησε ὁ δικαστής.

— Μᾶς ἀκούει, ἐξοχώτατε.

Ὁ ἀπαίσιος ἄνθρωπος, μόλις ἔλαβε τὴν ἀπάντησιν αὐτὴν τοῦ ἱατροῦ, ἔκαμε ὀλίγα βήματα καὶ ἔφθασε κοντὰ στὸν δυστυχισμένο τὸν Οὐμπέρτι.

— Ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ τῆς Ἀληθείας, εἶπε πρὸς τὴν τόσον ἀντιπαθητικὴν φωνήν του, καὶ ἐνώπιον τῆς εἰκόνης τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος ἀπέθανε στὸν Σταυρόν, γιὰ νὰ ἐξαγοράσῃ τὰ ἁμαρτήματά μας, ἀναγνωρίζεις ἐπὶ τέλους, Οὐμπέρτι, ὅλα τὰ ἐγκλήματά σου καὶ θέλεις νὰ ἀπαλλάξεις τὴν συνειδήσί σου ἀπ' αὐτά, ἐξομολογούμενος ὅτι ὅσα ἔκαμες, τὰ ἔκαμες ὑπακούων σὲς διαβολικὰς προκλήσεις τῆς μάγισσας Ἑλένας Φράντσια, τῆς πρώην μαρκησίας Τσупριάνι;

— Εἶναι ψεῦδη! ἐτραύλισεν ὁ δυστυχισμένος Οὐμπέρτι, μὲ μιὰ σβυσμένη φωνή. Τὸ δοκίζομαι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Παναγίας!

— Εἶναι ἀδιόρθωτος! εἶπε τότε ὁ δικαστής καὶ ἐκτύπησε τὸ πόδι του μὲ ἀγανάκτησιν.

— Νῦξ ἐστράφη κατόπιν στὸν ἀπαίσιον τὴν θέαν δήμιον, μέσα σ' ἕνα μῆνα θὰ ἐφαρμόσῃς ἐναντίον τοῦ ἀθλίου αὐτοῦ τὸ τελευταῖον βασανιστήριον, μὲ ὅλην τὴν ἀγριότητά του.

— Μάλιστα, ἐξοχώτατε, ἀπήντησεν ὁ δήμιος, μὲ μίαν ἀγρίαν χαράν.

Καὶ ἡ συνοδεία τῶν βασανιστῶν ἐξηφανίσθη μέσα στὸ ἀνατριχιαστικὸ σκοτάδι τοῦ ὑπογείου διαδρόμου τῶν φυλακῶν.

Ὁ Οὐμπέρτι, μόλις ἔφυγαν, ἐδοκίμασε νὰ σηκωθῇ, μὰ εὐθὺς ξανάπεσε βαρὺς στὸ ὑγρὸ ἔδαφος, πού τὸ ἐσκέπαζαν τὰ ἄχυρα. Τὰ μέλη του, παραλυμένα, σακατεμένα δὲν τὸν ἐκρατοῦσαν πιά. Ὁ γιατρὸς τὸ εἶχε πῆ: μετὰ ἕνα μῆνα θὰ μποροῦσε νὰ ὑποστῇ τὰ νέα μαρτύρια, πού θὰ τοῦ ἐπέβαλλαν. Καὶ τὰ νέα αὐτὰ μαρτύρια ἦσαν ἐκεῖνα πού κατεντρόπιαζαν ὅλη τὴ βάρβαρη αὐτὴ ἐποχὴ.

Ὁ Οὐμπέρτι ἐν τούτοις ἦτο ἀποφασισμένος νὰ τὰ ὑποστῇ ὅλα καὶ παρακαλοῦσε τὸ Θεὸ νὰ τὸν πάρη τὸ γρηγορώτερον ἀπ' αὐτὴ τὴ ζωὴ, γιὰ

νά ξεοφλήσῃ γιὰ πάντα μὲ τοὺς βασανιστάς του. "Α, ὅχι δὲν θὰ ἐπρόδιδε ποτὲ τοὺς κυρίους του, καὶ πρὸ πάντων δὲν θὰ κατηγοροῦσε τὴ δυστυχισμένη τὴν Ἑλένα. Καλύτερα νὰ πέθαινε.

Ὁ καιρὸς ἐπερνοῦσε γρήγορα. Ἐνόςφ ὁμως ἐπλησίαζεν ἡ ἡμέρα, ὅπου θ' ἀρχίζαν τὰ νέα βασανιστήρια γιὰ τὸν Οὐμπέρτι κι' ὁ ἄμοιρος ὑπηρέτης τοῦ Τσουπριάνι ἀνακτοῦσε τὶς δυνάμεις του, ἐνοιωθε μιὰ ἀγωνία τοῦ θανάτου νὰ τὸν κυριεύῃ.

Τὶ θ' ἀπογινόταν; Πῶς θὰ ἔδεχόταν τὸ τελευταῖο αὐτὸ μαρτύριον, ποὺ τοῦ προετοίμαζαν οἱ ἀπαίσιοι βασανισταὶ του; Καὶ ἂν τὴν τελευταίαν στιγμήν ἔχανε τὸ θάρρος του; Ἄν μέσα στὴν παραφορὰ τῶν φρικτῶν πόνων, ποὺ θὰ ἐνοιωθε, ἀναγκαστόταν νὰ ὁμολογήσῃ ἐκεῖνο, ποὺ θὰ τοῦ ὑπηγόρευαν οἱ ἔλκεινοὶ δικασταὶ του; Ἄν ἔβλεπε μὲ τὰ ἴδια του τὰ μάτια νὰ τοῦ καίνε τὶς σάρκες; Καὶ ἀκόμη δὲν εἶχαν γιатρευθῇ οἱ πληγές του ἀπὸ τὰ τελευταῖα μαρτύρια. "Α, ὅχι δὲν ἔπρεπε νὰ δειλιάσῃ, γιὰτὶ δὲν ἦταν ἀνάνδρος. Ἦταν θαρραλέος καὶ θὰ ὑφίστατο ἕως τὴν τελευταία στιγμή τῆς ζωῆς του τὰ μαρτύρια ποὺ θὰ τοῦ ἐπέβαλλαν! Ἡ μοιραία ὥρα ἐπλησίαζε μολταταῦτα. Ὁ Οὐμπέρτι συλλογιζόταν ἂν μπορούσε νὰ βοῇ ἓνα μέσον νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ βασανιστήρια. Ἀλλὰ ποῖο μέσον; Ἐνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα βράδυνα ἦλθε νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ ὁ γιατρὸς τῶν φυλακῶν μαζί μὲ τὸν ἀπαίσιο δῆμιο.

— Αὐριο θὰ ἔχῃς πολλὴ δουλειά, εἶπεν ὁ γιατρὸς στὸν δῆμιο, δυνατό ἐπίτηδες γιὰ νὰ τὸν ἀκούσῃ ὁ Οὐμπέρτι.

— Εἶμαι ἔτοιμος, σινιόρ, ἀπῆντησεν ἐκεῖνος. Περιμένω διαταγάς!

— Ξεύρεσαι πολὺ καλὰ τί ἔχεις νὰ κάνῃς. Δὲν πρέπει νὰ δειλιάσῃς καθόλου, ἂν δὲν ἐξαναγκάσῃς τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν νὰ ὁμολογήσῃ.

— Μείνате ἥσυχος, σινιόρ. Θὰ τὸν μεταφέρω στὸ κελλὶ τῶν μαρτυρίων.

— Ὡραία. Ἐκεῖ εἶναι προτιμότερο, εἶπε ὁ γιατρὸς καὶ ἔφυγε, ἀφοῦ ἔρριψε μιὰ βλοσυρὴ ματιὰ στὸν δυστυχισμένον Οὐμπέρτι.

Γὰ λόγια τοῦ δημίου ἐκτυποῦσαν ἄσχημα στ' αὐτιά του.

«Θὰ τὸν μεταφέρω στὸ κελλὶ τῶν μαρτυρίων!» Ὡστε ἡ νύκτα αὐτὴ ἦταν ἡ τελευταία ποὺ ἐπερνοῦσε μέσα στὸ φρικτὸ ἐκεῖνο ὑπόγειο, ποὺ ἔμελλε νὰ γίνῃ ὁ τάφος του.

Ἡ τελευταία νύκτα. Ἐνδεκα ἐσήμανε τὸ μεγάλο ρολόγι τῆς Ἀκροπόλεως τῆς Νεαπόλεως. Δεσμοφύλαξ καὶ δῆμιος, καθισμένοι σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ κελλιοῦ τῶν, ἔπιναν, ἔπαιζαν, ἐτραγουδοῦσαν, διεσκέδαζον. Κατὰ διαστήματα ἐσηκώνοντο καὶ παραπαίοντες ἀπὸ τὸ μεθύσι, ἐπήγαιναν στὸ κελλὶ τοῦ Οὐμπέρτι.

— Σὲ φυλάμε γιὰ καλὰ, κανάγια, τοῦ ἔλεγεν ὁ δῆμιος. Δὲν θὰ μᾶς ξεφύγῃς. Τὸ τομάρι σου μᾶς ἀνήκει.

Καὶ ἀδειάζοντας μπροστὰ στὸν δυστυχισμένον ὑπηρέτη τῶν Τσουπριάνι τὸ ποτήρι μὲ τὸ κρασί, τοῦ ἐφώναζε:

— Σιγὴν ὑγείᾳ σου, γέρο Σατανᾶ!

Λίγη ὥρα ἀργότερα ὁμως, οἱ δύο ἀπαίσιοι ἄνθρωποι ἐσωριαζόντο χάμω, ἀναίσθητοι ἀπὸ τὸ μεθύσι. Ἐνα ρίγος ἐπέρασεν ἀπὸ τὸ κορμὶ τοῦ Οὐμπέρτι. Μποροῦσε, λοιπόν, νὰ ἐλπίζῃ;

Ἐδῶ καὶ μιὰ ὥρα παρατηροῦσεν ἓνα περίεργον φαινόμενο. Ὁ θόλος

τοῦ θογογείου, πού τοῦ ἠμπόδιζε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, εἶχε γεμίσει νερὸ σὲ μιὰ γωνιά. Ἀπὸ πού ἔρχόταν ἀρά γὰρ αὐτὸ τὸ νερό;

Ὁ Οὐμπέρτι ἔβλεπεν ἐκπληκτικὸς διὰ τὸ νερὸ ἐξακολουθοῦσε νὰ τρέχει ἀδιάκοπα. ὥστε θὰ ἐκίνητο λοιπὸν καὶ αὐτὸς καὶ ὁ δῆμιος κι' ὁ δεσμοφύλαξ; Ἡ σκέψις αὐτὴ τοῦ ἔθεσεν εἰς κίνησιν ὅλην τὴν ἐνεργητικότητά του. Ἐσηκώθη καὶ ἐπλησίασε στοὺς ὑγροὺς θολωτοὺς βράχους τοῦ καλλιῶ τοῦ. Ἐψάυσε μερικὸν ἀπ' αὐτοὺς καὶ παρετήρησε μὲ πολλὴν ἐκπληξιν διὰ τοὺς χορταριασμένους βράχοι ἐπεφταν ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον. Ὡ, τὶ εὐτυχία! Μὲ μιὰ ἀπροσδόκητη δύναμις ὁ Οὐμπέρτι, παρ' ὅλες τὶς πληγὰς, πού τοῦ εἶχαν ἀνοίξει στὸ κορμὶ του τὰ φρικτὰ βασανιστήρια τῶν διωκτῶν του, ἄρχισε ν' ἀποσπᾷ τὶς ὑγρὰς πέτρες, οἱ ὁποῖες ἐπεφταν στὸ ἔδαφος μ' ἕνα πηχτὸ θόρυβο. Τὰ χέρια του ἔμα ὠθήσαν, τὰ νύχια του ἐσκίσθησαν ἀπὸ τὴ δουλειά αὐτή. ἄλλὰ ἡ χαρούμενη ἐλπίδα διὰ τοὺς ποιοὺς νὰ σωθῇ, νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ φρικτὸ ἐκεῖνο ὑπόγειο, τὸν ἔκανε νὰ μὴ συλλογίζεται τοὺς πόνους. Ἄ, εἶται θὰ ἐγλύτωνα καὶ τὴν Ἑλένα, τὴ δυστυχισμένην του τὴν κυρία. Δὲν θὰ τὴν κατέβιδε στὴν μανία τῆς ἐκδικήσεως τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν. Καὶ δὲν ἐφθάνεν διὰ θὰ ἐσώζετο αὐτός, ἀλλὰ θὰ ἐξεδικεῖτο ταυτοχρόνως τὸν δῆμιόν του καὶ τὸν δεσμοφύλακα, οἱ ὁποῖοι ἐρροχαλίζαν ἐκεῖ χάμω, στὸ ὑγρὸ ἔδαφος, ἀπὸ τὸ μεθύσι.

Ὁ Οὐμπέρτι ἐξηκολούθησε νὰ βγάζῃ τὶς πέτρες μιὰ-μιὰ. Τὸ νερὸ ἔτρεχε περισσότερο. Ἐξαφνα, ἐνῶ ὁ ὑπηρέτης τοῦ Τσμπριάνι ἀνέβαινε μὲ χίλιες δυὸ προφυλάξεις στὸ ἀνοιγμα, ρίπτων δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τὶς μεγάλες πέτρες, ἕνας χεῖμωρος εἰσέβαλε στο ἀπαίσιον θολωτὸ ὑπόγειο.

— Ἐλεος, Θεέ μου, ἐτραυλίσεν ὁ Οὐμπέρτι, ἐνῶ τὸν παρέσυρεν ὁ ἄλγος τοῦ νεροῦ. Ἐλεος!

Ὁ θρόλος τῆς εὐτυχίας τῶν δύο ἐρωτευμένων, τοῦ Τζιοβάνι καὶ τῆς Ἑλένας, δὲν ὑπάρχει πιά. Ἐπέθανε γιὰ πάντα! Τὸ θελκτικὸν ὄραμα τῶν εὐτυχισμένων συζύγων, σφιχταγκαλιασμένων σὴν ταράτσα τοῦ μεγάρου των, ἐρβύσθηκε πάλι. Καὶ ἡ μικροῦλα Ἑλπίς δὲν παίζει πιά ἀνάμεσα στὰ λουλούδια τοῦ μεγάλου πάρκου. Ἡ χαρούμενη φωνὴ τοῦ Τζιοβάνι καὶ τῆς Ἑλένας δὲν εἶναι πιά παρὰ ἕνα σκοτεινὸ καὶ πένθιμο κτίριο. Πάνε πιά τὰ φίλια καὶ τὰ τραγουδιὰ. Ἡ σιωπὴ, μιὰ κρύα σιγὴ θανάτου, ἀπλώνεται στὸ ἀνθισμένον πάρκο. Τί κατάρρα! Τί συμφορὰ, πού ἐσκόρπισε στοὺς τέσσαρες ἀνέμους τὰ εὐτυχισμένα πλάσματα! Πού εἶναι λοιπὸν ἐκεῖνοι πού ἐπέρασαν τὸς ἀξέχαστες ἡμέρας ἐκεῖ μέσα; Κυττάχτε αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον, μὲ τὰ κουρελιάρικα ρούχα, πού προκαλεῖ τὸν οἶκτον καὶ τρέχει ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριὸ ζητώντας ἐλεημοσύνη. Εἶναι ὁ ζητιᾶνος Λαζάριο;

Ὁχι, δὲν εἶναι ὁ ζητιᾶνος Λαζάριο, ἀλλ' ὁ μαρκήσιος Τζιοβάνι Τσμπριάνι! Τίποτε δὲν εἶναι ἱκανὸν νὰ τὸν ἀποσπᾷ ἀπὸ τὴν ἀσκημάδα, σὴν ὁποίαν φαίνεται βυθισμένος, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ θέαμα τῶν παιδιῶν. Μόλις ἀντικρύσῃ μικρὰ παιδάκια νὰ παίζουν, στέκεται, τὰ κυττάζει, ἐνῶ τὰ μάτια του βουρκώνουν καὶ τοὺς ψιθυρίζει ἀκατάληπτα λόγια, μέσα στὰ ὁποῖα ἀναφέρει συχνὰ τὸ ὄνομα: Ἐλπίς. Ἐπειτα τοὺς χαϊδεύει τὰ μαλλιάκα καὶ

φαίνεται ὅαν νὰ τὰ εὐλογῇ. Κι' ἔπειτα ἀρπάζει μὲ μανία τὸ ὄργανό του καὶ παίζει ὁμορφα μελαγχολικὰ τραγούδια, κυττάζοντας τὸν οὐρανό. Οἱ μητέρες τῶν παιδιῶν πού τὸν βλέπουν, τὸν παρακολουθοῦν ἀνησυχῶς καμμιὰ φορά, γιατί φοβοῦνται τὸ βλέμμα του, πού γίνεται ἄξαφνα τόσο, γκριωπό!

Μὰ πέρα μακριά, ἐκεῖ κάτω, ποῖ εἶναι ἐκεῖνη ἡ ἄμαξα τῶν Τσιγγάνων, πού τρέχει πρὸς τὰ πυκνὰ δῖση τῆς Γερμανίας; Μήπως εἶναι αὐτὴ πού φέρει τὴν Ἑλπίδα, τὴ χαριτωμένη μικροῦλα τῶν Τσουπριάνι; Ἀλλοίμονον νὰ! Δὲν εἶναι πιά ὁμοῦ τὸ χαριτωμένο καὶ γελαστό κοριτσάκι τοῦ Τζιοβάνι καὶ τῆς Ἑλενας. Ἡ μικρὴ Ἑλπίς ἔχει γίνει ἀγνώριστη Ἐνα φεβριμένο, θλιμμένο καὶ πεινασμένο φτωχοκόριτσο ἦταν στὴ θέσι του. Οἱ τσιγγάνοι τὴν φωνάζουν: Μικροῦλα. Καῦμένη Μικροῦλα! Πόσο ἔχει ἀδυνατίσει ἀπὸ τὴς ταλαιπωρίες καὶ τὰ κουραστικά γυμνάσματα, πού τὴν βάζουν νὰ κἀν ἔμπρὸς στὸν κόσμον οἱ βασανιστὰς τῆς! Εἶναι σήμερα ἕνα τρυφερό καὶ συμπαθητικὸ θῦμα, στὸ ὅποιο οἱ κακοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι, πού τὸ ἀπῆγαγαν, ἔχουν ἀπαιγορεύσει νὰ προσφέρῃ τίς δυὸ ἀγαπημένες λέξεις τῆς παιδικῆς ἡλικίας:

— Μαμά! Μπμπᾶ!

Καῦμένη Μικροῦλα. Ο πατέρας σου εἶναι τρελλὸς καὶ μόνο ἂν σὲ ξανάβλεπε, ἂν μπορούσε νὰ σὲ ξαναῖδῃ, θὰ ἀποκοτῶσε πάλι τὰ λογικά του. Καὶ ἡ μητεροῦλα σου, αὐτὴ εἶναι φυλακισμένη. Σὺ εἶσαι μόνη, ὀλομόναχη στὸν κόσμον, καῦμένη Μικροῦλα!

Ἄν ὁ κεραινὸς ἔπεσε στὸ μέγαρο τῶν Τσουπριάνι κι' ἐσκόρπισε τόσο τραγικὰ τὴν εὐτυχία τοῦ νεαροῦ ἀνδρογύνου, νὰ ὁμως ὅτι τώρα ἡ θύελλα ἀπειλοῦσε καὶ τὸ μέγαρο τοῦ διοικητοῦ τῆς Νεαπόλεως Ρομάνι. Ὅλη ἡ Νεάπολις ἔμισοῦσε τὸν διοικητὴν, ἐξ αἰτίας τῆς διαβολογυναικας του, τῆς δουκίσσης: Ἰσαβέλλας Μαλφιέρα. Ὅλοι τὸν κατηγοροῦντο, γιατί εἶχεν ἀρχίσει νὰ ἐπιβάλλῃ τυραννικὰς τίς θελήσεις της στὸ λαό, μέσῳ τοῦ ἀνδρός της, πού δὲν ἠθελε νὰ τῆς ἀρνηθῇ τὸ παραμικρό. Ὁ λαὸς τῆς Νεαπόλεως λοιπὸν ἔκινετο ἀπειλητικά, ἔτοιμος πάντοτε ν' ἀποκόψῃ τὸ βαρὺ ζυγὸ του. Καὶ γι' αὐτὸ ἀρκοῦσεν ἕνας σπινθὴρ, πού θ' ἄναβε τὴν πυρκαϊά. Ἀλλ' ἀπὸ πού θὰ ἐδίδετο τὸ σύνθημα τῆς ἐπαναστάσεως; Ποιὸς θὰ ἦτο ὁ ἐκδικητής;

Ὁ ἀπαίσιος διοικητὴς καὶ ἡ γυναῖκά του δὲν ἐσκέπτοντο βέβαια νὰ ἐπιβάλουν στὴν δυστυχισμένη τὴν Ἑλενα τὴν φορικτὴ τύχη, πού εἶχον ἐπιβάλλει στὸν Οὐμπέρτι. Ἐλογάριαζαν νὰ τὴν κρατοῦν διαρκῶς φυλακισμένην ἢ νὰ τὴν στείλουν ἐξορία.

Ἐδέχθη καὶ αὐτὴ μὲ τὴ σειρά της τὴν ἐπίσκεψιν τῶν δικαστῶν καὶ τοῦ ιερῶς τῶν βασανιστηρίων. Ἐνόμιζε, μέσα στὴν ἀγνοιά της, ὅτι δὲν ἐπρόκειτο νὰ τὴν ἐξετάσουν παρὰ μόνο γιὰ τὴ δίκαιη ἀγανάκτησιν πού ἔδειξε μέσα στὴν ἐκκλησία, βλέποντας τὴν Μαλφιέρα στὸ πλάϊ τοῦ Ρομάνι. Γι' αὐτὸ ἔμεινε κατάπληκτη ὅταν ἄκουσε νὰ τὴν κατηγοροῦν ὧς μάγισσα. Ὁ δικαστὴς Πιέτρο, ὁ πρὸ ἀφωσιωμένος ἄνθρωπος τοῦ διοικητοῦ καὶ γι' αὐτὸ ὁ πρὸ μανιώδης ἐχθρὸς τῆς Ἑλενας, τῆς ἀπήγγειλε τὴ φοβερὴ κατηγορίαν:

— Εἶσαι μάγισσα, τῆς εἶπε. Καὶ ὅμως σ' ἔλεγαν ὅλοι ἄγγελο τῆς ἀκρογιαλιάς!

— Είμαι λοιπόν ένοχος γιατί οί άπλοί ψαράδες και οί φίλοι μου μ' έλεγαν άγγελό της άκρογιαλιάς; τόν ρώτησε ή "Έλενα.

— Χωρίς άμφιβολία, τής απήντησεν ό σκυθρωπός δικαστής.

Σέ λίγο όμως ένα άλλο αίσθημα, πιο δυνατό και άπό τό μίσος, άρχισε νά τόν κατακυραυνή. Η "Έλενα ήταν καλλονή, μέσα στη θλίψη της ίσως μάλιστα ήταν περισσότερο όμορφη τώρα άπό τίς πρώτες ημέρες τής ευτυχίας της. Καί ό άπαισιώδης δικαστής είχε τό δικαίωμα νά εισέρχεται στό μοναστήρι του "Αννουντσιάντε, τό όποϊον είχε μεταβληθή σέ φυλακή. Άπό τη στιγμή λοιπόν όπου ή όμορφη τής "Έλενας τόν έκαμε νά μείνη μέ τό στόμα άνοιχτό, ό δικαστής Πιέτρο τήν έπεσκέπτετο τακτικώτατα μέσα στό κελλί της. Κι' έν' άπόγευμα, όπου ή "Έλενα μέ δάκρυα στά μάτια του έιπεν ότι ήταν άδύα, ό Πιέτρο τής έξωμολογήθη τον έρωτα που έμπροστούς τό κορμί του, προσφέρων εις αύτήν τήν έλευθερίαν. άν ήθελε νά συγκατατεθί στό παράφορο αίσθημά του. Η "Έλενα τόν ιδίωξε μέ άποτροπή άπό τό κελλί της και τόν ήπειλήσε ότι θά άπεκάλυπτε τίς αίσχρές προτάσεις που τής είχε κάμει, άν έτολμούσε νά ξαναπαρουσιασθή μπροστά της.

— Ποιός λοιπόν θά πιστεύση τίς κατηγορίες μιās μάγισσας; τής έιπε μέ τό άντιπαθητικό γέλιό του ό δικαστής.

Μολαταύτα δέν ξαναγύρισε στό κελλί τής "Έλενας, παρά συνοδευόμενος άπό δύο άνθρώπους του, στους όποιους άνέθεσε τήν άνάκρισι τής συζύγου του Τζιοβάνι. Δέν έγκατέλειψε ώς τόσο τό σχέδιό του νά τήν κατακτήση, και λίγες μέρες άργότερα έπέστρεψε μόνος στό κελλί τής "Έλενας και μέ μιá σιγανή φωνή, σάν νά έφοβείτο μή τυχόν τόν άκούσουν, τής έιπε :

— "Η θά δεχθήτε νά γίνετε έρωμένη μου, ή ό πιστός σας ό Ούμπερτι θά πεθάνη μέσα στά φρικτά βασανιστήρια. Έκλέξαιτε!

— "Εξω άπ' έδω, έλεινέ! του έφώναξε σάν τρελλή ή "Έλενα.

"Εκείνος έδειξεν άταραξίαν. "Επειτα έπροχώρησε προς τήν πόρτα του κελλιού.

— Σās άφήνω νά σκεφθίτε, τής έιπε.

Τό άγνό και εύγενικό πλάσμα έπίστευεν άκόμη ότι ύπάρχει δικαιοσύνη. Γι' αύτό έκάθησε κι' έγραψε στον διοικητή τής Νεαπόλεως, για νά του παραπονεθί για τίς αίσχρές προτάσεις που τής έκαμεν ό δικαστής. Ό διοικητής όμως έδριξε τό γράμμα τής "Έλενας στη συνένοχό του, τη γυναίκα του, τη δούκισσα Μαλφιέρα, και τής έιπε:

— Αύτή ή καταραμένη γυναίκα θέλει σώνει και καλά νά συκοφαντή όλον τόν κόσμο. Δέν σέβεται κανένα και ύβριζει ένά δικαστή. "Α! μά αύτό είναι τρομερό!

"Αμέσως όμως ό διοικητής για τόν τύπο έκάλεσε τό δικαστή, τόν όποϊον κατηγορούσεν ή "Έλενα, και του έδειξε τό γράμμα της. "Εκείνος ούτε έλαβε καν τόν κόπο νά υπερασπισθί τόν έαυτό του.

— "Αηδιάζω και νά μιλήσω άκόμη γι' αύτό, έιπε μέ πολλήν υποκρισίαν.

"Εξω φρενών ό διοικητής τής Νεαπόλεως έκτύπησε τό πόδι του.

— Δὲν ξεύρω κι' ἐγώ, εἶπε, πῶς νὰ τιμωρήσω τὸ ἔλεεινὸν αὐτὸ πλάσμα. Εἶμαι βεβαίως, Πιέτρο, ὅτι ὁ φόβος, τὸν ὁποῖον ἐμπνέετε στὴ γυναῖκα αὐτῇ, τὴν κάνει νὰ ἐκστομίσῃ τὸ χυδαῖον αὐτὸ ψῆμα ἐναντίον σας. Σὰς δίδω λοιπὸν ἐξουσία νὰ τὴν τιμωρήσετε ὅπως τῆς ἀξιζει.

— Ἡ δίκη δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ γίνῃ, ἀπήντησεν ὁ ἔνοχος δικαστὴς. Ἐπειτα ὁ Οὐμπέρτι θὰ ὑποστῇ τὸ τελευταῖο βασανιστήριον, μετὰ τὸ ὅποιον δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ὁμολογήσῃ.

— Τόσο τὸ καλύτερον, εἶπεν ὁ διοικητὴς, γιατί ἔτσι θὰ βάλωμε στὸ χέρι τὴν περιουσία αὐτῆς τῆς μαγίσσης καὶ θὰ τὴν κλείσουμε ὕστερα σὲ μιὰ ἀσφαλῆ φυλακὴ, ἃν καὶ εἶναι ἀξία μιᾶς μεγάλης τιμωρίας, ἀφοῦ θέλησε νὰ γίνῃ μαρκησία Τσουπριάνι, χωρὶς νὰ ἔχῃ κανένα δικαίωμα γι' αὐτά.

Ἡ Μαλφιέρα, ποῦ ἦταν πιά πριγκήπισσα Ρομάνι, εἶχε παρακολουθήσει τὴ συνομιλία αὐτῇ. Ἐξίμῳ ὁμως ἀπεσφύρη στὰ πολυτελῆ δωματεῖα τῆς, ἀφοῦ προηγουμένως ἔρριψεν ἓνα παρατεταμένο καὶ ἀλόκοτον βλέμμα στὸ δικαστὴ Πιέτρο.

— Φαίνεται, πὶὸ ἔξυπνη ἀπὸ τὸν ἄνδρα τῆς, ἐσκέφθηκεν ὁ δικαστὴς μετὰ τὸ βλέμμα ποῦ τοῦ ἔρριψεν ἡ Μαλφιέρα. Καὶ ἀσφαλῶς κατὰλαβε ὅτι προσεπάθησα νὰ παρασύρω τὴν Ἑλένα.

Ἡ σκέψις αὐτῇ τὸν κατετρόμαξε. Ἐχαιρέτησε τὸ διοικητὴ μ' ἓνα δουλικὸν τρόπον καὶ διηυθύνθη μέσα ἀπὸ τοὺς λαβυρινθώδεις διαδρόμους τοῦ μεγάρου πρὸς τὴν ἔξοδον, ὅταν ἔξαφνα ἓνας ἀπὸ τοὺς ὑπηρετάς τὸν ἐσταμάτησεν:

— Ὁ σινιὸρ Πιέτρο, τοῦ εἶπεν ὁ ὑπηρετὴς, θὰ εὐαρεστηθῇ νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ στὸ διαμέρισμα τῆς πριγκήπισσης Ρομάνι;

— Μεγάλῃ μου τιμῇ, ἐτραύλισεν ὁ δικαστὴς.

Ὀλίγες στιγμὲς ἀργότερα εὐρίσκετο ἐνώπιον τῆς Μαλφιέρα, μέσα σὲ ἓνα μικροσκοπικὸ σαλόνι. Ἐνα παράξενο χαμόγελο ἐφώτιζε τὴ διαβολικὴ μορφή τῆς συζύγου τοῦ διοικητοῦ.

— Σινιορίτα, ἐψιθύρισεν ὁ Πιέτρο, μὲ βλέπετε ἅπως ταραγμένο. Εἶνε ἀποτέλεσμα τῆς ἔλεεινῆς κατηγορίας ποῦ ἐξεστόμισεν ἐναντίον μου ἡ μαρκησία Ἑλένα Τσουπριάνι.

— ... Καὶ ἡ ὁποία εἶναι ἡ καθαρὰ ἀλήθεια! τὸν διέκοψεν ἡ Ἰσαβέλλα ἀπότομα.

Κατάπληκτος ὁ δικαστὴς, δὲν μπόρεσε ν' ἀρθρώσῃ λέξι.

— Καλέ μου ἄνθρωπε ἐξηκολούθησεν ἡ Μαλφιέρα μὲ τὸ ἀγέροχον γέλιο τῆς. Νομίζετε πῶς ἔχετε νὰ κάμετε μὲ μιὰ γυναικοῦλα... Μὰ σταθῆτε, μυρίστε πρῶτα αὐτὸ τὸ μπουκαλάκι. Θὰ σὰς κάμῃ καλὸ. Κι' ἔπειτα κουβεντιάσουμε ἡσυχᾶ, σὰν φίλοι.

Ἐμεινε σιωπηλὴ λίγες στιγμὲς, ἔφερε τὸ μυστηριῶδες μπουκαλάκι στὴ μύτη τῆς κι' ἔπειτα ἐφώναξε μ' ἑλαφρὸ προσποιητὸ τρόπον:

— ὦ Θεέ μου, τί ἐπῆγαν νὰ κάμω! Αὐτὸ τὸ μπουκαλάκι περιέχει ἓνα δυνατό ναρκωτικόν. Ἐ, λοιπόν, λίγες σταγόνες ἀπ' αὐτὸ σ' ἓνα μαντήλι στὴ μύτη τῆς ὥρασις σας... Θὰ ἰδῆτε μ' ἐκπληξί ὅτι δὲν θὰ μπορέσῃ ν' ἀντισταθῇ πιά σὲς ἐρωτικὰς ἐπιθυμίας σας. Ἐ, τί λέτε σινιὸρ Πιέτρο, δὲν ἀξιζω νὰ εἶμαι γυναῖκα τοῦ διοικητοῦ τῆς Νεαπόλεως;

Ὁ δικαστὴς Πιέτρο, διστακτικὸς ἀκόμη, ἐφέλλισε:

— Εὐγενεστάτη περιγῆπισσα, δὲν ξεύρω ἂν πρέπει.

— Πῶς δὲν τολμάτε, λοιπόν, νὰ μοῦ ζητήσετε τὸ θανατοουργὸ αὐτὸ φιαλίδιο; Ἄ, μ' αὐτὸ φῶε μου θὰ σᾶς βοηθήσῃ στὰς ἐρωτικὰς ἐπιχειρήσεις σας. Πάρτε το, σινιὸρ Πιέτρο. Ἐπὶ τέλους σᾶς τὸ δωρίζω. Δὲν τὸ δέχεσθε;

Καὶ ἡ διαβολογυναῖκα ἐγέλασε εἰρωνικᾶ, κυττάζοντας μὲ τὸ φλογερὸ βλέμμα της τὸν κατάπληκτον ἀκόμη δικαστὴν. Εἶχε καταλάβει ὁ ἀπαίσιος ἄνθρωπος τί γινόταν στὴν ψυχὴ τῆς Μαλφιέρα. Ὁ ἔρωσ του, ὁ ἀνήθικος ἔρωσ του γιὰ τὴν Ἑλενα, ἐχρησίμευεν ὡς ἓνα ἀκόμη μέσον ἐκδικήσεως γιὰ τὴν περιγῆπισσα Ρομάνι. Καὶ ἐπῆρε τὸ φιαλίδιο μὲ τὸ ναρκωτικόν.

Ὁ Οὐμπέρτι θὰ ἐγλύτωνε ἀπὸ τὸ τελευταῖο φρικτὸ μαρτύριο, ποῦ τοῦ προετοίμαζαν οἱ δῆμοί του; Εἶχε βρῇ ἓνα μέσον σωτηρίας, παρακινδυνευμένον εἶναι ἀλήθεια, μὰ ποῦ μπορούσε νὰ τοῦ ξαναδώσῃ τὴν πολυτιμὴ ἐλευθερίαν του. Ἔτσι τὸ μαρτύριόν του θὰ ἐτελείωνε. Ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμή θὰ ἄρχιζε τὸ μαρτύριον τῆς Ἑλενας. Ποῦ νὰ ἐφαντάζετο ἡ δυστυχισμένη ποῖο νέο φοβερὸ παιγνίδι τῆς εἶχε σκαρώσει ἡ Μαλφιέρα.

Ἐκεῖνη τῇ νύχτῃ ἡ ἄμοιρη γυναῖκα τοῦ Τζιοβάνι δὲν μπόρεσε νὰ κλείσῃ μάτι. Καὶ προτοῦ φέξῃ ἀκόμη, σηκώθηκε κι' ἄρχισε νὰ κἀνὴ βόλτες μέσα στὸ κελλί της. Τὸ χλωμὸ φῶς τῆς λάμπας, ποῦ τῆς εἶχαν, σκορπούσε γύρω τὴς πένθιμες ἀκτίνες του. Ἦταν τόσο μικρὸ τὸ κελλί αὐτό! Ἐξαφνὰ ἡ πόρτα ἀνοίχθηκε χωρὶς θόρυβο καὶ ἓνας ἄνθρωπος ἐφάνηκε. Ἦταν ὁ δικαστὴς Πιέτρο.

— Πῶς; Σεῖς ἐδῶ; Τέτοια ὥρα; ἐφώναξεν ἡ μαρκησία Ἑλενα ὀπισθοχωροῦσα στὸ βάθος τοῦ κελλιοῦ της. Φύγετε, ἔλεεινέ ἄνθρωπε, γιατί θὰ ζητήσω βοήθεια!

— Μὴ στενοχωρεῖσθε ἄδικα γι' αὐτό, ὥραίαν μου Ἑλενα, εἶπε μ' ἓνα κυνικὸ χαμόγελο ὁ δικαστὴς. Ἐφρόντισα ν' ἀπομακρύνω ὅλους ἀπὸ δῶ. Ὡστε κανεὶς δὲν πρόκειται νὰ σᾶς ἀκούσῃ, ὅσον καὶ ἂν φωνάζετε.

Καὶ χωρὶς γὰ προσθήσῃ λέξιν, ὥρμησε ἐναντίον τοῦ θύματός του μὲ μανίαν, φέροντας τὸ μαντήλι μὲ τὸ ναρκωτικόν, ποῦ ἐκρατοῦσε, στὸ στόμα τῆς ἄμοιρης Ἑλενας. Μιὰ δραματικὴ πάλῃ ἄρχισε μέσα στὸ ἀπομονωμένον ἐκεῖνο κελλί. Μὰ πάλῃ σύντομη καὶ ἄνιση. Ἐπειτα τὸ ἀνθρώπινο κτῆνος ὀπισθοχώρησεν, ἀφήνον τὸ μαντήλι στὸ στόμα τῆς Ἑλενας, γιὰ νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἀπαίσιο ἔργον του.

Ἡ Ἑλενα, ζαλισμένη πιά, παραπαίουσα, τὸν ἐκύτταζε μὲ τρομαγμένα μάτια. Τὸ μυαλό της ἐθόλωσε, οἱ ἰδέες της ἐγίνοντο συγκεχυμένες. Τὶ ἐπρόκειτο νὰ πάθῃ λοιπόν;

Ὁ ἀπαίσιος δικαστὴς τὴν ἐπλησίασε καὶ μὲ μιὰ φωνή, ποῦ ἐφάνερονε τὸ ἄγριον ἐρωτικὸ πάθος ποῦ τὸν συνεκλόνηζε, τῆς εἶπε:

— Ἑλενα Φράντσινα, εἰσθε στὴ διάθεσί μου!

— Φύγε ἄνδρες! Ποτέ! ἐκραύγασεν ἡ Ἑλενα. Προτιμότερος ὁ θάνατος γιὰ μένα, παρὰ νὰ γίνω ἐρωμένη σου! Φύγε!

— Ὁ θάνατος; Ὅχι! Εἰσθε τόσον ὁμορφη, τόσον νέα. Καὶ ἡ ζωὴ εἶναι γλυκεῖα. Σὲ ἀγαπῶ, Ἐλενα, δὲν μὲ πιστεύεις;

— Φύγε! Εἶσαι ἀνάνδρος!

— Σὲ λατρεύω. Καὶ σὲ λίγες στιγμὲς δὲν θὰ εἶσαι πιά τόσο σκληρὴ. Νά, βλέπω τὸ ὁμορφο βλέμμα σου ποὺ ἀρχίζει νὰ θολώνῃ. Οἱ χειρονομίαι σου γίνονται ἥρεμες καὶ οἱ κινήσεις σου ἡδονικές, τρυφερές, σὰν τὸ αἶσθημα ποὺ πλημμυρίζει τὴν καρδιά μου γιὰ σένα αὐτὴ τῇ στιγμῇ!

— Ὁ θάνατος! Ὁ θάνατος! ἔξηκολούθησε νὰ κραυγάζῃ μὲ ἀπόγνωσι ἡ Ἐλενα. Καλύτερα ἢ κόλασι τῶν βασανιστηρίων παρὰ ἡ ἀγκαλιὰ αὐτοῦ τοῦ κτήνους.

Τὸ ὁμορφο ἀγαλματένιο σῶμά της ἔτρεμεν ἀπὸ τὴν ἀγωνία καὶ τὸν τρόμο.

Καὶ ἠθέλησε νὰ ὁρμήσῃ στὴν πόρτα τοῦ κελλιοῦ της καὶ νὰ φύγῃ, ξεφωνίζοντας, ζητῶντας νὰ τὴν γλυτώσουν ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἀπαισίου ἐκείνου ἀνθρώπου. Ἀλλ' ἡ φωνὴ της ἐπήγαινε στὸ λαιμὸ της, ἡ σκέψις της ἐχάθηκε. Καὶ χρειάσθηκε νὰ βασταχθῇ ἀπὸ τὸν τοῖχο, γιὰ νὰ μὴν σωριαστῇ χάμω.

— Μὲ ἐδηλητηρίασεν! ἐτραύλισε. Παναγία μου! λυπήσου με. Ἐλεος, ἔλεος! Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν γιὰ μένα πιά Θεός! Δὲν ὑπάρχει δικαιοσύνη! Τίποτε. Βοήθεια!

Ὁ δικαστὴς ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν κυττάζῃ, μὲ τὴν ἴδια ἄγρια λαγνεία βέβαιος ὅτι σὲ λίγο θὰ ἐχαιρόταν τὸ ὁμορφο νεανικὸ κορμὶ της.

— Ἡ Παναγία τῆς ἀκρογιαλιάς, ἔλεγε μὲ μιὰ ὑπόκωφη φωνή, ὁ ἄγγελος μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιά θὰ πεθάνῃ στὴν ἀγκαλιὰ μου.

— Μὴ μὲ πλησιάζετε! Εἰσθε ἓνας αἷμος! Ἐνας σατανᾶς! ἐξακολουθοῦσε νὰ φωνάζῃ μὲ κόπο ἡ Ἐλενα.

Καὶ ἐκτυπιῶταν, ἀγωνιζόταν νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν τρομερὴν ἐπίδρασι τοῦ ναρκωτικοῦ, ποὺ τῆς εἶχε δώσει ὁ Πιέτρο. Μὰ τὰ γόνατά της διαρκῶς ἐλύγιζαν. Δὲν μπορούσε πιά ν' ἀνθέξῃ. Ἐπειτα τὸ στενόχωρο αὐτὸ κελλί ἐκεῖ μέσα τῆς ἔπνιγε τὴν ψυχὴ.

Ἐξαφνα ὁ δικαστὴς ἐπῆγγε κοντά της, κι' ἐνῶ τὸ βλέμμα του ἐπετοῦσεν ἀστραφεὶς πόθου, τῆς εἶπε:

— Βλέπεις ὅτι οὔτε ὁ Θεός, οὔτε ὁ Σατανᾶς ἔρχονται νὰ σὲ βοηθήσουν!

— ὦ Θεέ μου, ἔπρεπε λοιπὸν νὰ πληρώσω τόσο ἀκριβὰ τὴν εὐτυχία μου! ἐψιθύρισεν ἡ ὁμορφη γυναῖκα, σὰν νὰ εἶχε ξεχάσει πιά τὸν κίνδυνον ποὺ τὴν ἀπειλοῦσε. Ἐκείνη τῇ στιγμῇ ἡ ζωὴ της ὁλόκληρη ἐπέ-
ρασεν ἀπὸ τὴ σκέψις της, σὰν μιὰ κινηματογραφικὴ ταινία. Οἱ χαρούμενες ξένοιαστες μέρες, ποὺ εἶχε περάσει στὴν ἀκρογιαλιά τῆς Νεαπόλεως, ἡ ἀγάπη της μὲ τὸν Τζιοβάνι, ἡ χαριτωμένη μικροῦλα της, ἡ Ἑλπίς. Καὶ τώρα νὰ βρισκται μέσα στὴ φυλακὴ αὐτὴ καὶ νὰ κινδυνεύῃ ἀπὸ στιγμὴν σὲ στιγμὴ νὰ βρεθῇ στὴν ἀγκαλιὰ ἐνὸς κτηνανθρώπου! ὦ Θεέ μου, δὲν ἀκοῦς λοιπὸν τὴ σπαρακτικὴ φωνὴ μιᾶς δίκαιας καὶ ἀθώας γυναίκας!

Φωνὴ λαοῦ, ὁργὴ Θεοῦ.

Ὁ λαὸς τῆς Νεαπόλεως δὲν ἔβλεπε μὲ καθόλου καλὸ μάτι τὶς ἀδικίες τοῦ Ρομάνι καὶ τῆς γυναίκας του. Ἐνας ἀνεμος ἐλευθερίας ἄρχισε νὰ πῇ σ' ὅλον τὸν τόπο. Ὅλοι ἐφώναζαν ἄφοβα πιά τὸν Ρομάνι τύραννο καὶ ἡμέρα μὲ τὴν ἡμέρα τὸ μῖσος, ἡ ἀγανάκτησις τοῦ κόσμου ἐναντίον τοῦ ἐμεγάλωνε. Ἡ Ἑλένα Φράντσια ἔλεγε, ἕνας ἀθηνίδος ἄγγελος καλωσύνης, κλεισμένη, φυλακισμένη μέσα στὸ μοναστήρι τοῦ Ἀνουντισάντε καὶ ὁ Οὐμπέρτι στὶς ἀπαίσιες φυλάκας τῆς Ἀκρόπολεως. Καὶ ἡ διαβολογυνοῦκα, ἡ Μαλφιέρα, κυρία τῆς Νεαπόλεως! Ὡ, ὅχι, αὐτὸ ἐπῆγαινε πολὺ. Καθημερινῶς ὁμοῦς ὁ Ρομάνι, μὲ τὸν ἐγωϊσμὸ καὶ τὴν σκληρότητά του, πειθήνιο ὄργανο τῆς Μαλφιέρα, ἐδημιουργοῦσε νέα θύματα. Καὶ ὅταν σὰν ἀστραπὴ διεδόθη σ' ὅλην τὴν Νάπολιν ὅτι ἐπρόκειτο νὰ θανατωθῇ ὁ Οὐμπέρτι, ὁ ἄκακος καὶ πιστὸς ὑπηρετὴς τῶν Τσουπριάνι, ὅλοι ἔμειναν κατάπληκτοι. Πολὺ γρήγορα ὁμοῦς ἡ ἐκκληξὶς τῶν μετεβλήθη εἰς ἀγανάκτησιν. Ἀ, ὅχι. Ἐπρεπε νὰ τελειώνουν πιά μὲ τοὺς τυράννους των! Ἐπρεπε νὰ τοὺς τιμωρήσουν γιὰ τὰ ἀμέτρητα ἐγκλήματα τῶν. Καὶ συ ἔβη τότε ἕνα περίεργο. Οἱ γυναῖκες τῆς Νεαπόλεως, ἀγανακτισμένες ἐναντίον τοῦ Ρομάνι καὶ τῆς συζύγου του γιὰ τὶς ἀδικίες, πού εἶχαν κάμει, ἐπαναστάτησαν πρῶτες καὶ προκαλοῦσαν τοὺς ἄνδρες των νὰ τοὺς τιμωρήσουν.

— Θ' εἰσθε λοιπὸν πάντοτε ἄνδρες; ἐφώναζαν οἱ γυναῖκες τῆς Νεαπόλεως. Θ' ἀφήντε τοὺς τυράννους νὰ δολοφονοῦν τοὺς καλυτέρους ἀπὸ τοὺς φίλους μας καὶ τοὺς ὑποστηρικτάς μας; Μιὰ κατηραμένη Ἰταλίς, ἡ Ἰσαβέλλα Μαλφιέρα, θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ μᾶς μεταχειρίζεται ὡς ὄργανα τῆς θελήσεώς της; Ὅχι, ὅχι! Ἀφοῦ σεῖς λοιπὸν, πὺ εἰσθε ἄνδρες, μένετε μὲ τὰ χεiria σταυρωμένα, θὰ δράσωμε ἑμεῖς οἱ γυναῖκες. Στὰ ὅπλα ὄλες! Φωτιά καὶ αἷμα! Θάνατος στὸν Ρομάνι! Θάνατος στὸν τύραννο!

Ἐπειτα ἀπ' ὅλην αὐτὴν τὴν ἀγανάκτησιν, ἡ ὁποία ἐξεσποῦσεν ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ὅπου ὁ διοικητὴς ἐκινητοποιοῦσεν ἕναν δι' ὁκλήρο στόλο, γιὰ νὰ βομβαρδίσῃ τὰ παράλια τῆς Νεαπόλεως ἀν' χρειαζόταν, οἱ γυναῖκες τῆς Νεαπόλεως εἶχαν γίνει λύκαινες, ἔτοιμες νὰ ὑπερασπισθοῦν τὰ λυκόπουλά των. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἄνδρες ἔμοιαζαν μέσα στὴν ἀγανάκτησί των μὲ λιοντάρια. Ἐνῶ λοιπὸν οἱ ἀριστοκράται καὶ οἱ μεγάλοι αὐθένται τῆς Νεαπόλεως ἐκοιμῶντο ἤσυχά, ἐξέσπασε μέσα στὴ νύχτα ἡ τρομερὰ ἐπανάστασις. Γυναῖκες καὶ ἄνδρες οὐρλιαζαν καὶ ἐξητοῦσαν τὴν ἐλευθερίαν ἢ τὸ θάνατον.

— Ἐμπρὸς στὴν Ἀκρόπολι! ἠκούσθη μία κραυγὴ. Καὶ τὸ πλῆθος κατηυθύνθη στὴν Ἀκρόπολι τῆς Νεαπόλεως, ὅπου ἦτο ἡ φυλακή. Ἡ φρουρά, καταληφθεῖσα ἐξ ἀπροόπτου, δὲν μπόρεσε νὰ φέρῃ οὐδεμίαν ἀντίστασιν. Οἱ ἐπαναστάται εἰσεχώρησαν στὰ φρικαλέα ὑπόγεια τῆς φυλακῆς καὶ ἀνεξήτησαν τὰ θύματα τοῦ διοικητοῦ καὶ τῆς Μαλφιέρα. Ἀλλ' ἕνα ἀπροσδόκητο θέαμα παρουσιάσθη ἐμπρὸς στὰ κατάπληκτα μάτια των. Ὁ δήμιος καὶ ὁ ἀρχιδεσμοφύλαξ εἶχαν πνιγῇ. Ποιὸς λοιπὸν εἶχεν ἀνοίξει τὸν μυστικὸν ὑδροφράκτην; Σιγὰ-σιγὰ ὁ ἀλαλαγμὸς τοῦ πλήθους, μόλις ἀντίκρουσε τὸν

τὸν ἀπαίσιο δῆμιο πνιγμένον, κατέπαυσεν. Ὁ γραμματεὺς ὁμως τῶν φυλακῶν, τρομοκρατηθεὶς ἐπὶ τῇ θ:α τῶν ἐπαναστατῶν, τοὺς εἶπε:

— Τὰ νερὰ τῆς τάφρου, ποὺ τρέχουν ἐπάνω ἀπὸ τὸ κτίριον, κατασταλάζανε στοὺς θόλους. Οἱ μεσότοιχοι ἦσαν παλαιοὶ κι' ἔτσι ἐσωριασθήσαν οἱ πέτρες. Ἀλλοίμονον! Ἐπρεπε νὰ τὸ προβλέψωμε.

— Καὶ οἱ φυλακισμένοι ποῦ εἶναι; τὸν ρώτησαν οἱ ἐπὶ κεφαλῇς τῶν ἐπαναστατῶν.

— Δὲν ξεύρω. Βέβαια εἶχαμε καὶ φυλακισμένους, μὰ δὲν ξεύρω τι ἀπέγιναν, ἐτραύλισε τρέμων.

— Πόσους εἶχατε;

— Δυὸ νομίζω. Ἐνα τυχοδιώκτη, τὸν Νικολαῖ, καὶ τόν...

— Καὶ ὁ Οὐμπέρτι;

— Δὲν θυμᾶμαι. Δὲν θυμᾶμαι.

— Ἀπάντησέ μας ποῦ εἶναι ὁ Οὐμπέρτι;

— Τὸν Οὐμπέρτι σινιόρι... μὰ δὲν ξεύρω σὰς εἶπα. Αὐριο νομίζω πρόκειται νὰ τὸν ἀπαγχονίσουν.

— Θὰ ἀπαγχονισθῇς σύ, ἐλεεινέ! ἐφώναξαν μ' ἓνα στόμα οἱ μαινόμενοι ἐπαναστάται.

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἐξοχώτατοι, ἀλλ' ἐγὼ δὲν εἶμαι παρὰ ἓνας φτωχὸς ὑπάλληλος. Ὁ διοικητὴς τοῦ φρουρίου ἔφυγε. Κι' αὐτὸς εἶναι ὑπεύθυνος! Δὲν φταίω ἐγώ. Λυπηθῆτέ με.

— Ὅχι. Δὲν σὲ λυπώμαστε! ἐφώναξε τὸ πλῆθος. Θάνατος... Θάνατος. Ἄς ἐκδικηθοῦμε τὸν ἄδικο χαμὸ τοῦ Οὐμπέρτι.

Καὶ τὸν παρέσυραν στὰ ὑπόγεια τοῦ φρουρίου. Καὶ θὰ ἦταν χαμένος, χωρὶς ἄλλο, ἂν δὲν παρενβείαινε μιὰ ἀλλόκοτη ἀνθρώπινη σιλουέττα, ποὺ ἔμοιαζε μὲ φάντασμα.

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ Οὐμπέρτι! ἐφώναξε ἡ ἀλλόκοτη σιλουέττα. Δὲν μπορεῖτε νὰ μὲ γνωρίσετε στὴν κατάστασι ποὺ εἶμαι. Σὰς βεβαιῶ ὅμως ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ πιστὸς ὑπηρέτης τῶν Τσουπριάνι.

Ἀγριοὺς φωνῆς χαρᾶς ἀκούσθηκαν ἀπὸ τὸ πλῆθος.

— Ζήτω ὁ Οὐμπέρτι! ἐφώναξε τὸ πλῆθος. Εἶναι ζωντανός!

Ἡ ἀνακάλυψις τοῦ Οὐμπέρτι, μέσα στὰ βάθη τῆς ὑπογείας ἐκείνης κολάσεως, ἔσωσε τὸν γραμματεὰ τῶν φυλακῶν ἀπὸ τὴν δικαίαν ἀγανάκτησι τοῦ πλῆθους. Ὀλίγην ὥραν ἀργότερα, μιμούμενος καὶ αὐτὸς τὸν διευθυντὴν του, τὸρᾶζε στὰ πόδια καὶ ἔσπευδε νὰ ἐξαφανισθῇ ἀποφεύγων ἔτσι τὴν βεβαίαν κακοποίησίν του, ἂν ὅχι τὴν κρεμάλα.

Ὁ Οὐμπέρτι, ἂν καὶ εἶχεν ὑποστῇ τόσα μαρτύρια, μολαταῦτα, χάρις εἰς τὴν ἀντοχήν του, ἐξακολουθοῦσε νὰ ἔχη τὰς αἰσθήσεις του. Ὅταν τὰ νερὰ τῆς τάφρου, ποὺ ἔτρεχαν πάνω ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολι, εἰσεχώρησαν μέσα στὸ ἀπαίσιο κελλί του, παρεσύρθη ἀπ' αὐτὰ καὶ ἐφθασε μέχρι τοῦ σημείου ὅπου ἔκειντο ὁ δῆμιός του μὲ τὸν ἀρχιδεσμοφύλακα. Κατ' ἀρχὰς ὁ Οὐμπέρτι εἶχεν ὑποθέσει, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ παγίδος τοῦ δημίου καὶ ἐπερίμενε νὰ τὸν ἰδῇ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν νὰ ὀρμᾷ κατ' ἐπάνω του. Ὅταν ἐβεβαιώθη ὅμως ὅτι ὁ ἀπαίσιος ἀνθρωπος ἦτο πτώμα ἀπὸ τὸ μεθύσι, τότε ἐδόξασε τὸν Θεόν.

—“Ὁχι, Ἐλενα, ἐπιθυρίσεν ἔπειτα. Δὲν θὰ πεθάνετε θὰ σᾶς σώσω ἐγώ!

Ἄ, ἐπὶ τέλους ἦτο ἐλευθερός! Θὶ διηγείτο σ' ὅλην τὴν Νεάπολιν τὰ φρενιὰ βασανιστήρια, στὰ ὅποια τὸν εἶχον ὑποβάλλει οἱ κακοῦργοι αὐτοὶ ἄνθρωποι. Καὶ ἦσαν τόση ἡ χαρὰ του, ὥστε δὲν μπορούσε νὰ πιστέψῃ ὅτι εἶχε σωθῇ. Μέσα στὴν προσπάθειά του νὰ βρῇ διέξοδον ἀπὸ τὸ φοβερὸ ἐκεῖνο ὑπόγειον, ἄκουσε τίς φωνὲς τῶν ἐπαναστατῶν, οἱ ὁποῖες ἤρχοντο πρὸς τίς φυλακὰς τῆς Ἀκροπόλεως:

— Νὶ σώσουμε τὸν Οὐμπέρτι! ἐφώναζε τὸ πλῆθος. Κάτω ὁ διοικητής! Ζήτω ὁ Τσупριάνι! Θάνατος στοὺν Ρομάνι! Ἐμπρός, ἀδέρφια, σηκωθῆτε! Ζήτω ἡ ἐλευθερία!

Κλιώνον ἀπὸ συγκίνησι ὁ Οὐμπέρτι, ἐφώναζε πρὸς τὸ πλῆθος τῶν ἐπαναστατῶν, μόλις τοὺς ἀντίκουσε:

— Φίλοι, ἐγὼ εἰμαι ὁ Οὐμπέρτι!

Τὸ πλῆθος τότε, μεθυσμένο ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό του, τὸν ἐσῆκωσε στὰ χέρια.

— Ζήτω ὁ νέος μάρτυς! ἐφώναζαν οἱ γυναῖκες.

— Αὐτὸς θὰ γίνῃ ἡ σημαία τῆς ἐλευθερίας μας! ἀπαντοῦσαν οἱ ἄνδρες. Ζήτω ἡ ἐλευθερία! Θάνατος στοὺς τυράννους!

Καὶ ὁ Οὐμπέρτι, ἀνακτῆσας ἐν τῷ μεταξὺ τὸ ἡθικόν του, ἐφώναζε γεμάτος ἀπὸ χαρὰ καὶ ἐλπίδα:

— Ἐμπρός, Ναπολιτᾶνοι, στὰ ὄπλα! Ἐμπρός!

Ἐξαφνα ὅμως ἡ σκεψὶς του ἔτρεξε στὴν Ἐλενα. Ἦξευρεν ὅτι τὴν εἶχαν κλείσει στὸ μοναστήρι τοῦ Ἀννουντσιάντε, τὸ ὁποῖον ἐχρησιμοποιοῦτο ὡς φυλακή.

— Ἀδέρφια! ἐφώναξεν ἐνῶ ἡ φωνὴ του διεκόπτετο ἀπὸ συγκίνησιν. Ἐμπρός στοὺς Ἀννουντσιάντε, νὰ σώσουμε τὴν Ἐλενα Τσупριάνι!

Τὸ σύνθημα αὐτὸ ἐχαιρετίσθη μὲ φρενιτιώδεις ἐπευφημίας. Καὶ ἐνῶ τὸ πλῆθος ἐπροχωροῦσε πρὸς τὸ μοναστήρι τοῦ Ἀννουντσιάντε, στοὺς ὁποῖους εἶχαν φυλακίσαι τὴν Ἐλενα, ὁ Οὐμπέρτι τοὺς διηγήθηκε ὅσα ἤξευρεν ἀπὸ τὴν συνωμοσίαν, ποὺ εἶχεν ὀργανώσει ὁ διοικητής καὶ ἡ Μαλφιέρα, ἐναντίον τῆς συζύγου τοῦ Τζιοβάνι. Ἐξαφνα ἀνιτήχσαν νέες κραυγές:

— Στὸ μέγαρο τοῦ διοικητοῦ! Νὰ ῥίψωμε στὴ θάλασσα τὴ μαύρη δούκισσα! Φωτιά! στοὺς μέγαρο τοῦ Ρομάνι!

Ὁ Οὐμπέρτι παρενέβη καὶ τοὺς συνέστησε, καταβάλλων γι' αὐτὸ ὅλες του τίς προσπάθειες, νὰ πάνε πρῶτα στοὺς ὁποῖους εἶχαν ἐκρατεῖτο ἡ Ἐλενα. Ἀλλὰ τὸ πλῆθος εἶχε πλησιάζει πλέον στοὺς μέγαρο τοῦ Ρομάνι.

— Στὸ Ἀννουντσιάντε! ἐφώναξεν ὁ πιστὸς ὑπηρετὴς τοῦ Τσупριάνι. Ὁ ἄγγελος τῆς ἀκρογιαλιάς, ἡ Ἐλενα Φράντσια, κινδυνεύει. Τὴν ἔχουν κατηγορήσει ὡς μάγισσα, ποὺς ξέρεи τι βασανιστήρια τῆς κάμνουν... Σπεύσατε λοιπόν, ἀδέρφια, νὰ τὴν ἐλευθερώσουμε. Ζήτω ἡ ἐλευθερία!

Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ πλῆθος ἐμεγάλωνε καὶ ἡ ἀγανάκτησίς του εἶχε φθάσει στὸ κατακόρυφον:

— Θάνατος στοὺς τυράννους! ἐφώναζαν. Κάτω οἱ Ρομάνι! Φωτιά! Φωτιά!

Τὰ στρατεύματα τοῦ διοικητοῦ Ρομάνι ἐρρίφθησαν στοὺς μέσους τῶν ἐπαναστατῶν μόλις ἤκουσαν τὰς κραυγὰς των. Δὲν ἤξευραν περὶ τίνος ἐπρό-

κειτο καὶ οἱ φωνῆς τοῦ πλήθους: Φωτιά! Φωτιά! τὰ ἔκαμαν νὰ νομίσουν ὅτι ἔκαίετο κανένα ἀπὸ τὰ μεγάλα δημόσια κτίρια τῆς Νεαπόλεως. Ὁ διοικητὴς: ἔξ ἄλλου, ἐξυπνήσας ἐντρομος, ἐτινάχθη ἀπὸ τὸ κρεβάτι του καὶ ὅταν ἐβεβαιώθη ὅτι ὁ λαὸς τῆς Νεαπόλεως εἶχε ἐπαναστατήσει ἐναντίον του, εἶπεν, ὥς ἄλλος δικτάτωρ, στὴν σύζυγόν του, τὴν Μαλφιέρα:

— Ἄν ἤμουν ἐπὶ κεφαλῇς τῆς φρουρᾶς μου τώρα, θὰ τοὺς ἔσφαξα ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἐλεεινοὺς, πὺν τολμοῦν νὰ σηκώσουν κεφάλι. Σὰς ὑπόσχομαι, πριγκήπισσα, ὅτι αὐριο τὸ πρωτὶ θὰ βασιλεύῃ πάλι ἡ τάξις στὴν Νεάπολι καὶ θὰ τιμωρηθοῦν, ὅπως τοὺς ἀξίζει, οἱ ἐπαναστάται!

Παρ' ὅλες τὶς διαβεβαιώσεις του, ἐν τούτοις, πρὸς τὴν σύζυγόν του, ὁ πριγκηψ Ρομάνι ἔτρεμε μέσα στὸ πολυτελὲς χρυσοστολισμένον νυκτερινὸν του ἔνδυμα

Κάτω ἀπὸ τὸ ἀνάκτορό του ὁ λαὸς σὰν θύελλα ἐμαίνετο:

— Θάνατος στὴ Μαλφιέρα καὶ στὸ Ρομάνι! Ζήτω ἡ Ἑλενα! ἐφώναζαν οἱ διαδηλωταί.

Ἡ Μαλφιέρα εἶχε γίνει κατάχλωμη ἀπὸ τὴν ταραχὴ τῆς. Ὅταν ἤκουσε μάλιστα τὴν κραυγὴν: «Θάνατος στὴ Μαλφιέρα», ἐρρίφη στὸ ἀνάκλιντρό της, πὺν ἦταν ἕνας ἀληθινὸς θρόνος: μὲ τὴν πολυτέλειά του, κι' ἐκραύγασε:

— Δὲν πιστεύω ν' ἀφήσετε τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς νὰ μὲ δολοφονήσουν! Οἱ προστυχάνθρωποι εἶναι μεθυσμένοι ἀπὸ αἶμα! Δὲν τοὺς ἀκοῦτε λοιπὸν πῶς οὐρλιάζουν; Δώσατε ἀμέσως διαταγὰς

Ὁ διοικητὴς ἀπεφάσισε νὰ κινηθῇ. Ἄλλ' ἐνῶ ἔδιδε τὶς ἀπαραίτητες διαταγὰς, μέσα εἰς μίαν κωμικὴν νευρικότητα, ἔξαφνα εἶδεν ἐκπληκτος ὅτι τὸ πλῆθος ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὸ ἀνάκτορό του, μὲ τὸν Οὐμπέρτι ἐπὶ κεφαλῇς καὶ φωνάζον:

— Ἐμπρὸς νὰ ἐλευθερώσωμε τὴν μαρκησία Τουπριάνι. Ζήτω οἱ Τουπριάνι! Κάτω ἡ μαύρη δούκισσα, ἡ Μαλφιέρα!

* *

Ναί, ὅπως τὸ εἶχε προβλέψει ὁ ἀπαίσιος δικαστὴς τοῦ Ρομάνι, ὁ Πιέτρο, ἡ φτωγὴ Ἑλενα ἦταν στὴ διάθεσί του, ἔπειτα ἀπὸ τὸ ναρκωτικόν, πὺν τῆς ἔδωσε. Παρ' ὅλο τὸ ἀπαίσιο δηλητήριον, ἐν τούτοις, πὺν τῆς παρέλυσεν τὸ κορμί καὶ τῆς ἐθόλωσε τὸ νοῦ, ἡ σύζυγος τοῦ Τζιοβάνι ἐξακολουθοῦσε νὰ ἀνθίσταται, καταβάλλουσα ὑπεράνθρωπες προσπάθειες γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Πιέτρο. Ἐκεῖνος ἔξ ἄλλου, βέβαιος ὅτι σὲ λίγο θὰ ἐχαιρόταν τὸ ὁμορφο νεανικὸ κορμί της, τῆς ἔλεγε μὲ μιὰ πνιγμένη ἀπὸ τὴν ἐρωτικὴ λαχτάρα φωνή:

— Θὰ γίνῃς δική μου Ἑλενα, ὁμορφὴ μου Ἑλενα, τῆς ἔλεγεν ὁ δικαστὴς Πιέτρο. Ποιὸς λοιπὸν θὰ ἦταν τόσο σκληρὸς νὰ σοῦ ἀφαιρέσῃ τὴ ζωὴ; Ποιὸς θὰ ἦταν τόσο ἄκαρδος νὰ σκοτώσῃ τὴν ὁμορφὴ νεαρίδα τῆς Νεαπόλεως; Ὅχι, κανεὶς δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ τὸ κάμῃ ποτέ! Μὰ αὐτὴ τι σιγμὴ, ὥραία μου Ἑλενα, ἀγωνίζεσθε μάταια κατὰ τοῦ ναρκωτικοῦ. Εἴτε τὸ θέλετε εἴτε ὄχι, σὲ λίγο θὰ πέσετε στὰ πόδια μου, ὑποτακτικὴ στὸν ἔρωτά μου

Ἡ Ἑλενα εἶδεν ὅτι μὲ τὸν ἄγριον καὶ ἀπειλητικὸν τρόπον δὲν εἶχε

νά καρδίση τίποτε. Έγωναίσις λουπόν έμπρός στόν δικαστή και άρχισε νά τόν παρακαλῇ:

— Λυπηθήτέ με, ξεχωτάτε. Συγχωρήστε με, είχα άδικο πού σᾶς ύβρισα προηγουμένως. Λυπηθήτε μιὰ δυστυχισμένη! Είμαι σύζυγος και μητέρα.

— Όλα αὐτά εἶναι άνώφελα τῆς άπήντησεν ὁ Πιέτρο. Ἡ κόρη σου επίνιγχε, αὐτό τό ξεύρεις καλί. Ὅσο γιά τόν άνδρα σου, τόν Τζιοβάνι, έχά-
θηκε. Δέν θά ξαναγυρίση πιά. Νομίζω μάλιστα πῶς σήμερα τό πρωί άκρι-
βῶς εὔρηκαν στό βουνό πού εἶναι κάτω άπό τό ήφαίστειο ένα πτώμα.
Δέν υπάρχει άμφιβολία λουπόν, άγαπητή μου. Ἐλενα, ὅτι ήταν τό πτώμα
τοῦ άνδρός σου, τοῦ Τζιοβάνι. Γι' αὐτό ήλθα νά σέ παρηγορήσω. Αὐτό τό
ψυρό κελλί θά γίνη σέ λίγο τό νυφικό δωμάτιό μας, λατρευτή μου χήρα.

Ὡστε ὁ Τζιοβάνι είχε σκοτωθῇ στόν Βεζούβιο, τό τρομερό ήφαίστειο;

Ποιές άλλες λουπόν σκληρές άπογοητεύσεις τῆς επεφύλασσαν ἡ Μοῖρα;

— Δέν εἰν' αλήθεια, επέλλισεν ἡ Ἐλενα, ὅχι αὐτό πού μου λέτε, δέν
εἰν' αλήθεια. Ὁ Τζιοβάνι δέν πέθανε.

— Τό πτώμα τοῦ μαρκησιῦ Τσουπριάνι βρίσκεται τῇ στιγμῇ αὐτῇ
κάτω άπό τό ήφαίστειον, επανέλαβε μέ μιὰ καταπληκτική ψυχραιμία ὁ
παῖσιος άνθρωπος. Ὅσο γιά τῇ ψυχῇ του, αὐτήν τήν επῆρε ὁ διάβολος,
σίγουρα.

Μόλις άκουσε τά λόγια αὐτά ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα έσωριάσθηκε στό
ύγρό κελλί τῆς. Ὁ δικαστής Πιέτρο ήταν πιά σκληρόκαρδος κι' άπ' αὐτόν
τόν δήμιον τοῦ Οὐμπέρτε, τόν Νύξ, ὁ ὁποῖος, ὅπως ένθυμοῦνται οἱ άνα-
γνώσται μας, επίνιγχε μέσα στό υπόγειο τῶν φυλακῶν.

Μιά σβυσμένη κραυγή επβγήκε άπό τό στόμα τῆς Ἐλενας. Ἦταν ἡ
τελευταία κραυγή. Ἦταν χαμένη άνίσχυρη πιά νά άμυνθῇ κατά τοῦ τέρατος
ἐκείνου, πού επροχωροῦσε μέ τό γέλιο σατύρου γιά νά σφίξη στήν άγκαλιά
τοῦ τό δημοφο νεανικό κορμί τῆς.

— Ἄ, τώρα εἶσαι δική μου! επσιθύρισεν ὁ δικαστής μέ μιὰ άγρία
χαρά. Τήν ἴδια στιγμή έντρομος ήκουσε τίς φωνές και τίς άποδοκιμασίες
τοῦ πλήθους. Τί συνέβαινεν; Νά, οἱ φωνές πλησιάζουν ὡς διου βαρειά κτυ-
πήματα άκούονται στήν πόρτα τῆς εισόδου τοῦ μεγάλου μοναστηριοῦ. Μέσα στή
νάρκη πού τήν είχε κυριεύσει, ἡ Ἐλενα βοῆκε τῇ δύναμι νά άνοίξη τά
ῥοαῖα γαλανά μάτια τῆς και νά κυττάξῃ γύρω τῆς. Ἦρχοντο λουπόν νά
τήν σώσουν; Ὁ Θεός είχεν άκούσει τίς παρακλήσεις τῆς; Ἐδοκίμασε νά
φωνάξῃ, άλλ' ἡ φωνή τῆς επίνιγχε στό λάουγγά τῆς. Ἐξαφνα θόρυβος
βηματων άκούσθηκε έξω άπό τό κελλί τῆς. Νά τώρα ἡ πόρτα άνοίγεται
και οἱ καλόγηρες τοῦ μοναστηριοῦ μπαίνουν κατατρομαγμένες.

— Μαρκησία Τσουπριάνι, τήν παρακαλοῦν, σεις μόνο μοπορεῖτε νά μᾶς
σώσετε. Ἐλάτε γρήγορα. Εἴμαστε χαμένες!

Οἱ καλόγηρες ὅμως υποχωροῦν όταν βλέπουν τόν άπαῖσιον δικαστήν
Πιέτρο νά τίς κυττάξῃ κατάπληκτος.

— Τί κάνετε ἐδῶ τέτοια ῥοα; ρώτησε ἡ ήγουμένη τόν δικαστήν Πιέτρο.
Ἡ θέσις σας νομίζω δέν εἶναι ἐδῶ.

— Ἡ φυλακή αὐτή εἶναι άνοικτή δι' ἐμέ κατά διαταγήν τοῦ διουκτητοῦ.

ἀπήντησε ὁ δικαστὴς ἐξωργισμένος, γιατί ἡ παρουσία τῶν καλογραιῶν δέκοπτε τις ἐρωτικὴς ἐπιχειρήσεις του.

— Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία, ἐξοχώτατε, ἀλλὰ βλέπω ὅτι ἡ κ. Ἑλενα εἶναι λιπόθυμη. Τί συνέβη λοιπόν, Θεέ μου. . .

— Προσσύχεται στὸ Σατανᾶ τὴ στιγμή ὅπου ἦ'θατε, ἀγία ἡγουμένη! Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ καλόγρηες εἶχαν πλησιάσει τὴν Ἑλενα καὶ τὴν ἐβοήθουσαν νὰ σηκωθῇ.

— Εὐχαριστῶ, ἐψιθύρισε μὲ σβυσμένη φωνὴ ἡ γυναῖκα τοῦ Τζιοβάνι. ὦ, σὰς εὐχαριστῶ, ἀδελφές μου. Μὲ σώσατε. Παρ' ὀλίγον νὰ ἐγίνόμην τὸ θῦμα αὐτοῦ τοῦ κακούργου. ὦ, πρὸς Θεοῦ, μὴ τὸν ἀφήνετε νὰ ξαναμπῇ πιά ἐδῶ μέσα. Σᾶς ἐξορκίζω.

Μολὶς εἶπε μὲ κόπο τὰ λόγια αὐτὰ ἡ Ἑλενα, ἐσωριάσθηκε πάλι λιπόθυμη.

— Ψεύδεται! ἐφώναξεν ὁ Πιέτρο. Εἶναι ὁ σατανᾶς ποὺ μιλεῖ μὲ τὸ στόμα αὐτῆς τῆς γυναίκας! Τὴν ἐπιάξα νὰ ὁμολογήσῃ τὸ ἐγκλημά της!

— Ἀποσυρθῆτε, ἐξοχώτατε, συνέστησε στὸν δικαστὴ ἡ ἡγουμένη, ἡ ὁποία ἐφαίνετο ὅτι δὲν εἶχε πεισθῇ ἀπὸ τὴν βεβαίωσίν του. Εἶναι προτιμότερο νὰ σπεύσετε νὰ καθησυχάσετε τὸ πλῆθος, ποὺ ἔχει περιζώσει τὸ μοναστήρι, παρὰ νὰ μένετε μεταξὺ τῶν καλογραιῶν, οἱ ὁποῖες εἶναι ἀφωσιωμένες στὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.

— Τὸ πλῆθος; Ποιὸ πλῆθος εἶπατε; ῥώτησεν ἐκπληκτος ὁ Πιέτρο τὴν ἡγουμένην. Τὶ συμβαίνει λοιπόν;

— Δὲν ἐπῆρατε εἶδσις τί συμβαίνει; Πολιορκοῦν τὸ μοναστήρι καὶ ζητωκραυγάζουν τὴν μαρκησίαν Ἑλενα.

Ὁ δικαστὴς ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τῆς ἀναγγελίας αὐτῆς ἤρχισε νὰ τρέμῃ. Πράγματι ἤκουε καὶ αὐτὸς τώρα τοὺς ἀλαλαγμοὺς τοῦ πλῆθους, τὸ ὁποῖον ἐπολιορκοῦσε τὸ μοναστήρι. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν λοιπόν, φοβούμενος γιὰ τὴν ζωὴν του, ἐβγήκε ἀπὸ τὸ κελλὶ τῆς Ἑλενας καὶ ἐζητοῦσε μέσιν ἀπὸ τοὺς λαθροινθώδεις διαδεδόμους τοῦ μοναστηριοῦ τὴν ἐξοδον. Ἐξαφνικῶς ἠκούσθησαν φωνὲς ἀπ' ἔξω:

— Εἶνε ὁ Πιέτρο! Ὁ βασανιστὴς Πιέτρο!

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ καλόγρηες προσπαθοῦσαν νὰ συνεφέρουν τὴν Ἑλενα. Ἐπειτα ἀπὸ πολλὴν ὥραν ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα τοῦ Τζιοβάνι συνήλθε. Ἐρριψε μὴ τρομαγμένη ματιὰ γύρω της, ὥς νὰ ἐφοβεῖτο ὅτι θὰ ἀντίκρυζε τὸν ἀπαίσιον δικαστὴν. Ἡ ἡγουμένη ἔσπευσε νὰ τὴν καθησυχάσῃ.

— Μὴ φοβεῖσθε τίποτε, τῆς εἶπεν. Ἐλᾶτε μαζί μας. Ὁ δικαστὴς Πιέτρο ἐφυγε καὶ δὲν θὰ ξαναμπῇ ἐδῶ μέσα, γιὰ νὰ σὰς ἀνακρίνῃ, χωρὶς νὰ ἔλμεθα καὶ ἡμεῖς, γιὰ νὰ παρακολουθήσωμε τὴν περιεργὴ αὐτῇ ἀνάκρισιν. Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι!

— Ἄς εἶναι δοξασμένο τὸ ὄνομα τοῦ Ὑψίστου! ἐψιθύρισεν ἡ Ἑλενα. Λυγμοὶ ἐτράνταξαν πάλι τὸ στῆθός της καὶ τὰ μάτια της ἐγέμισαν ἀπὸ δάκρυα.

— Τζιοβάνι μου, ἐψιθύρισε. Φτωχή μου Ἑλπίς. Ποῦ εἶσθε; Ποῦ εἶσθε ἀγαπημένες μου ὑπάρχεις;

Ὁ θόρυβος ἔπειτ' ἀπὸ λίγη ὥρα ξανακούσθηκε ζωηρότερος ἐμπρὸς

στis πόρτες τοῦ μοναστηριοῦ. Ἄλλὰ δὲν ἦταν τώρα μόνον οἱ φωνές καὶ οἱ ἐκτεφυγμίες τοῦ πλήθους, ποὺ ἤκούοντο. Ἦταν καὶ βαρεῖα κτυπήματα μὲ ξιλὰ, μὲ σίδερα στis πόρτες.

— Τὶ συμβαίνει λοιπόν; ρώτησε ἡ Ἑλενα, θὰ τρελλαθῶ. Θεέ μου! Μὲ περιμένει καμμιὰ καινούργια συμφορὰ;

— Οἱ ἐπαναστάται κτυποῦν! τῆς ἀπήντησεν ἡ ἡγουμένη. Καὶ φωνάζουν τὸ δνομά σας. Τὸ μοναστήρι πολιορκεῖται. Ἦλθε τώρα ἡ σειρά σας νὰ μᾶς σώσετε κυρία μαρκησία. Οἱ ἐπαναστάται θὰ ὑπακούσουν μόλις τοὺς εἰλήτε σεῖς δυὸ λόγια.

— Νὰ σᾶς προστατεύσω ἐγώ; ρώτησεν ἑκπληκτῇ ἡ Ἑλενα. Μὰ εἶναι δυνατόν; Σᾶς βεβαιῶ ὅτι δὲν ἐπερίμενα καλύτερη εὐκαιρία εὐγενικῇ μου μητέρα. Βοηθήστε με ὅμως νὰ σηκωθῶ. Νοιώθω τὸν ἑαυτό μου τόσο κουρασμένο... τὸ κεφάλι μου στριφογυρίζει. Μολαταῦτα αισθάνομαι ὅτι αἱ δυνάμεις μου μοῦ ἐπιτρέπουν νὰ ὀμιλήσω στὸ πλῆθος. Δὲν θέλω βέβαια νὰ γίνω ἡ ἀφιερωμένη τορχιῶν, καὶ ἂν ἡ ζωὴ μου χρειασθῇ γιὰ νὰ παύσῃ ἡ ἐπανάστασις, θὰ τὴν προσφέρω εὐχαρίστως στὸ Θεό!

* *

Ὁ Οὐμπέρτι, ἐπὶ κεφαλῇ πάντοτε τῶν ἐπαναστατῶν, εἶχε φθάσει ἐμπρὸς στὸ μοναστήρι τοῦ Ἀννουντσιάντε, τὸ ὁποῖο ἦταν ἀληθινὸ φρούριο. Καὶ ἐπειδὴ καμμιὰ φωνὴ δὲν ἤκούετο ἀπ' ἐκεῖ, τὸ πλῆθος μαινόμενο ἐπολιορκήσεν τὸ μοναστήρι. Ἐνας ἄνθρωπος εἶχε φύγει φοβισμένος ἀπὸ μιὰ μικρὴ πόρτα τοῦ μοναστηριοῦ. Ἦταν ὁ Πιέτρο, ὁ δικαστής.

— Θάνατος σὶν βασανιστή! ἐφώναξε τὸ πλῆθος.

Ἐνα θυμὰ ἐχρειάζετο ἐκείνη τῇ στιγμῇ. Ἐνα θυμὰ γιὰ νὰ κατευθύνῃ τὴ μανία τοῦ, τῇ δίκαιῃ ἀγανάκτησί του κατὰ τῶν τυράννων του. Ἦξευραν ὅλοι ὅτι ὁ δικαστὴς Πιέτρο ἦταν ὁ ἐλεεινὸς συνεργάτης τῆς δουκίσσης Μαλφιέρα. Οἱ φωνές τοῦ Οὐμπέρτι, ὁ ὁποῖος δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπο νὰ χυθῇ αἷμα, ἔστω καὶ ἂν ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα ἀπαίσιον βασανιστὴν, σὺν τὸν Πιέτρο, ἐστάθηκαν ἀνωφελεῖς. Οἱ ἐπαναστάται ἐμαίνοντο. Ἦθελαν ἕνα θυμὰ. Ἡ πλατεῖα τῶν θανατικῶν ἐκτελέσεων, ἐκεῖ ἀπ' ὅπου εἶχαν περάσει τόσα καὶ τόσα ἀθῶα ὄντα τοῦ τυράννου Ρομάνι καὶ τῆς μαύρης δουκίσσης, ἦταν ἐκεῖ πλησίον. Ὡδήγησαν λοιπὸν οἱ ἐπαναστάται τὸν κλαίοντα καὶ ἱκετεύοντα νὰ τοῦ χαρίσουν τὴ ζωὴ δικαστὴν Πιέτρο στὴν πλατεῖα τῶν ἐκτελέσεων καὶ τὸν ἀνέβασαν στὴν ἀγχόνην, ποὺ ἐτοίμαζεν ὁ ἀπαίσιος Ρομάνι γιὰ τελευταῖο βασανιστήριον τοῦ Οὐμπέρτι.

Ὀλίγην ὥραν ἀργότερα τὸ πτώμα τοῦ δικαστοῦ ἐκρέματο ἀπὸ τὴν ἀγχόνην. Οἱ γυναῖκες ποὺ εὗρισκοντο ἀνάμεσα στὸ πλῆθος τῶν ἐπαναστατῶν ἐφώναζαν:

— Δίκαια ἡ τιμωρία σου!

Ἄλλ' ἂς στρέψωμεν τὰ βλέμματα ἀπὸ τὸ ἀνατριχιαστικὸν αὐτὸ θέαμα καὶ ἂς ἐπανέλθωμεν στὸ μοναστήρι τοῦ Ἀννουντσιάντε, οἱ πόρτες τοῦ ὁποίου ὑποχωροῦσαν ἐπὶ τέλους στὰ βαρεῖα κτυπήματα, μὲ τὰ ρόπαλα, ποὺ κατέφεραν οἱ ἐπαναστάται.

— Ζήτω ἡ μαρκησία Τσουλριάνι, ἡ νέα μάρτυς, ἐφώναζεν ἑξαλλο τὸ πλῆθος, εἰσερχόμενον στὴν αὐλὴν τοῦ μοναστηριοῦ.

Ἐπὶ τέλους ἡ Ἑλενα ἐφάνηε στὸν μαρμαρένιο ἐξώστη τοῦ μοναστηριοῦ, γλαυμή, ντυμένη στὰ μαῦρα καὶ εἰς τὸ μέσον τῶν καλογραιῶν.

— Σταματήστε, φίλοι μου! Ἡ κατοικία αὐτὴ εἶναι ἱερή!

Μόλις τὸ πλῆθος τῶν ἐπαναστατῶν ἀντίκρουσε τὴν Ἑλενα, ἀμέσως κατελήφθη ἀπὸ ἓνα αἰσθημα σεβασμοῦ καὶ ὑπεχώρησε. Τότε ὁ Οὐμπέρτι, περιστοιχιζόμενος ἀπὸ μερικὲς γυναικοῦλες τοῦ λαοῦ καὶ φίλους του, ἐφώναξεν ὁπευθυνόμενος πρὸς τὴν Ἑλενα:

— Σινιορίτα, ἐρχόμεθα νὰ σᾶς ἀπελευθερώσωμε! Ἡ Νεάπολις ἀπετίναξε τὸν ζυγὸν τῶν Ρομάνι. Ἡ λεεὶνὴ κατηγορία ἐπὶ μαγεία τὴν ὁποίαν ἐσκευώρησαν οἱ ἀπαίσιοι αἰθροποὶ τοῦ διοικητοῦ, ἐξήγειρε τὸ πλῆθος. Εὐαρεσθηθῆτε, λοιπόν, νὰ μᾶς ἀκολουθήσετε γιὰ νὰ σᾶς ὁδηγήσωμε στὸ ἀνάκτορό σας.

Ἡ μαρκησία Ἑλενα ἐκύτταξε τὸν πιστὸν ὑπηρέτην της μὲ ἓνα οἷσθημα ὑπερτάτης χαρᾶς. Ἐτρόμαξεν ὅμως νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ, στὰ χάλια ποὺ τὸν εἶχαν φέρεῖ οἱ βασανισταὶ του.

— Τὸν δυστυχημένον! ἐψιθύρισεν ἡ Ἑλενα. Πῶς τὸν κατήντησαν!

Καὶ ἡ σκέψις της εἰρεξε στὴν δούκισσα, τὴν ἀπαισία ἐλεεινὴν γυναῖκα.

Ἄν ἡ δούκισσα διέτασσε τὸν στρατὸν τὴν ἐπομένῃ νὰ κτυπήσῃ τὸ πλῆθος τῶν ἐπαναστατῶν, τότε τί θὰ ἀπεγίνοντο ὅλοι τῶν, καὶ πρὸ πάντων ὁ Οὐμπέρτι; Ἐξαφνα μὲ κραυγὴ ἀντήχησε:

Στὸ ἀνάκτορο τῶν Ρομάνι! Θάνατος στὴν Μαλφιέρα! Ζήτω ἡ μαρκησία Τσουλριάνι!

Ἡ Ἑλενα προσεπάθησε νὰ διαμαρτυρηθῇ:

— Ὅχι, δὲν θὰ σᾶς ἀκολουθήσω, εἶπε. Φοβοῦμαι μήπως ἡ ἐπανάστασις σας πνιγῇ στὸ αἷμα.

Ὁ Οὐμπέρτι τὴν παρεκάλεσε:

— Μαρκησία, δὲν μπορείτε νὰ περιφρονήσετε ἐκείνους ποὺ οἷς ἔσωσαν καὶ ζητοῦν νὰ ἐκδικηθοῦν τοὺς βασανιστάς μας. Καὶ ἂν ἀκόμη ὑποθέσωμεν ὅτι ἡ Νεάπολις θὰ πνιγῇ στὸ αἷμα τῶν ἀδῶν, σεῖς θὰ μπορέσετε νὰ φύγετε ἐλεύθερα.

— Νὰ φύγω; εἶπεν ἡ Ἑλενα ὑπερήφανα. Καὶ γιατί;

— Γιατὶ οἱ ἐχθροί σας εἶναι πανίσχυροι.

— Δὲν μ' ἐνδιαφέρει!

— Δὲν διστάζουν νὰ ἐγκληματήσουν πρὸς χάριν τῶν σχεδίων των. Ἐχετε καθήκον, λοιπόν, νὰ προστατεύσετε τὴν εὐτυχία σας, καὶ πρὸ πάντων τὴν ζωὴν σας!

Τὴν εὐτυχία της! Αὐτὴ ἡ λέξις ἐκτύπησε τραγικὰ, πένθιμα στ' αὐτιά της Ἑλενας.

— Κινδυνεύει ἀκόμη καὶ ἡ τιμὴ σας! ἐξηκολούθησεν ὁ Οὐμπέρτι.

— Ἡ τιμὴ μου, γιατί; Τί θέλεις νὰ εἰπῇς;

— Σᾶς κατηγοροῦν, ὅτι κάνετε μάγια! Σᾶς κατηγοροῦν ἀκόμη ὅτι ἐσκοτώσατε σεῖς ἡ ἴδια τὴν μικρὴ σινιορίτα. Ὁ δικαστὴς Πιέτρο ἠθέλησε, καὶ τὰ βασανιστήρια ποὺ μοῦ ἐπέβαλε, νὰ μὲ ἀναγκάσῃ νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἤμουν συνενοχός σας!

— "Α, πῶς νὰ σὲ εὐχαριστήσω, καλὲ μου καὶ πιστέ μου Οὐμπέρτι.

— Νὰ μὲ ἀκούσετε θέλω, κυρία μαρκησία.

— "Ὅχι εἶναι ἀδύνατα. Ἡ ἀπόφασίς μου εἶναι ἀμετάβλητη. Θὰ μείνω ἐδῶ στὸ μνησιστήρι τοῦ Ἀννουντσιάντε μὲ τὶς καλόγρηες. Ἄν ἐφευγα, αὐτὸ θὰ ἐσήμαινε ὅτι εἶμαι ἔνοχος. Ἐπειδὴ, λοιπόν, εἴπατε γιὰ τὴν τιμὴ μου, ἢ τιμὴ μου μοῦ ἐπιβάλλει νὰ μείνω.

Τὰ κορίτσια τῶν ψαφίδων τῆς ἀκρογιαλιᾶς ἐπεριτριγύρισαν τὴν Ἑλενα καὶ ἀοχισαν νὰ τὴν παρκαλοῦν:

— Μᾶς ἐγκαταλείπετε, λοιπόν, Ἑλενα; Ἐμᾶς, ποὺ σᾶς ἀγαποῦμε τόσο!

Ἡ Ἑλενα ἔμεινε λίγα δευτερόλεπτα διστακτικὴ. Ἐπειτα εἶπε ἀποφασιστικῶς:

— Τὸ θέλετε, λοιπόν, νὰ φύγω; Τότε σᾶς ἀκολουθῶ. Εἶμαι ἔτοιμη νὰ συμμερισθῶ τοὺς κινδύνους σας καὶ νὰ σᾶς προστατεύσω, ἂν μπορέσω. Καὶ θὰ προσπαθῶ νὰ σταματήσω τὴν ἐπανάστασί σας, γιὰ νὰ μὴν πνιγῇ κι' αὐτὴ στὸ αἷμα, ὅπως τόσες ἄλλες!

Καὶ στρεφομένη πρὸς τὶς καλόγρηες, ποὺ τὴν ἐκύτταζαν ἐκπληκτες γιὰ τὸ θάρρος τῆς, τοὺς εἶπε μὲ συγκίνησι:

— Σᾶς ἔχω μάρτυρας ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ, ἀδελφές μου. Ἐλᾶτε, λοιπόν, ἀκολουθήστε με. Αὐτὸ εἶναι τὸ καθήκόν μας. Θὰ ἔχωμε πολλὰς δυστυχίες νὰ περιθάλψουμε. Ἀλλ' ἴσως κατορθώσουμε καὶ προλάβουμε τὴν αἵματοχυσία!

Μερικὲς ἀπὸ τὶς καλόγρηες τὴν ἠκολούθησαν, ἀφοῦ προηγουμένως συνεβουλεύθησαν τὴν ἡγουμένην καὶ τῆς ἐξήτησαν τὴν ἀδειαν.

Ὁ θάνατος: τώρα ὠρθύνοντο ἐμπρὸς τῶν ἀπαίσιος, σὲ κάθε βῆμα. Παντοῦ ἤκούοντο ἐκπυροκροτήσιες καὶ οἱ φονικὲς σφαῖρες ἐσφύριζαν ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια του. Κατακόκκινες φλόγες ὑψώνοντο ἀπὸ τὰ μεγάλα κτίρια, τὰ ὁποῖα οἱ ἐπαναστάται παρτίδιδαν μέσα στὴ μανία τῶν στὸ πῦρ καὶ πέρα μακρὰ στὸν ὀρίζοντα ὁ Βεζούβιος, τὸ τρομερὸ ἡφαίστειο, σὰν θυμωμένος γίγας, ἐκόρπιζε κι' αὐτὸς τὴ μανιασμένη λάβα του.

Τὸ τέλος τῶν Ρομάνι.

"Ὅλο τὸ πλῆθος τῶν ἐπαναστατῶν διηυθύνετο πρὸς τὸ ἀνάκτορον τοῦ διοικητοῦ, μὲ ἀγριεὶς κραυγὰς ἐκδικήσεως. Ἐντὸς ὀλίγου τὸ μέγαρον τῶν Ρομάνι εἶχε πολιορκηθῇ. Ἐμπρὸς στὴν εἴσοδό του εἶχαν παραταχθῇ οἱ ὀλίγοι στρατιῶται ποὺ ἔμειναν πιστοὶ στὸν ἀπαίσιο τύραννο. Ὁ Ρομάνι ἐξ ἄλλου. Ἄντι νὰ τεθῇ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς φρουρᾶς του, ὅπως ἄλλως τε ὑπεσχέθη στὴ σύζυγό του, ἔτρεξε καὶ κρύφτηκε στὸ διαμέρισμά του. Νευρικοὺς καὶ ἀνήσυχους, ἐπηγαινοερχόταν μέσα σ' αὐτὸ καὶ κάθε φορὰν ὅπου ἤκουεν ἕνα πυροβολισμόν, ἐταράσσετο ἔντρομος.

— Κλείστε καλὰ ὅλες τὶς πόρτες, εἶπε στοὺς ὑπηρέτας τοῦ, καὶ προσέχετε νὰ μὴν ἐγκαταλείψετε τὶς θέσεις σας. Νὰ τὶς ὑπερασπισθῆτε μέχρι θανάτου!

Ὑπὸ τῆς ἰσθίας ἀγωνίας κατείχετο καὶ ἡ δούκισσα Μαλφιέρα. Ἀγανακτοῦσε ὅμως καὶ ἐναντίον τοῦ συζύγου τῆς καὶ τὸν ἔλεγεν ἄνδρo. "ὦ, μὲ πόσῃν εὐχαρίστησιν θὰ τὸν ἐπρόδιδε τώρα γιὰ τὴν ἀνανδρία του. Μέσα

σὴν παραζάλη της, ἡ σκέψις της ἔτρεξε στὸν δικαστὴ Πιέτρο. Ἄλλὰ ποῦ νὰ τὸν βρῇ μέσα σ' αὐτὸν τὸν πανζουρλισμόν; Ἐπλησίασε στὸ κατάκλειστο παράθυρο καὶ προσπάθησε νὰ διακρίνῃ μέσα ἀπὸ τὶς κατάκλειστες γρύλλιες. Κάτω τὸ πλῆθος ὠρύετο:

— Θάνατος σὴν Μαλφιέρα!

Αὐτὴ ἡ τύχη, λοιπόν, τὴν ἐπερίμενε; Ἐτρεξε στὸ διαμέρισμα τοῦ συζύγου της καὶ μὲ θυμὸν τοῦ εἶπε:

— Πρέπει νὰ τελειώνωμε, πρίγκηψ! Ἐμπρός, τί περιμένετε; Ἀφοῦ δὲν τολμάτε νὰ τεθῇτε ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στρατοῦ σας καὶ νὰ συντρίψετε τοὺς ἐπαναστάτας, κατεβῇτε καὶ πηγαίνετε στὸ μέσον τῶν στρατιωτῶν σας γιὰ νὰ δώσετε διαταγὰς. Μόλις οἱ στρατιῶταί σας θὰ σᾶς ἴδουν, θὰ ἀνακτῇσιν τὸ ἠθικὸν των. Ἐμπρός, μὴν ἀργῇτε, γιατί ἡ συμμορία τῶν δολοφόνων καὶ τῶν ἐμπρηστῶν θὰ καταστρέψῃ τὰ ἀνάκτορά μας. Θὰ σᾶς συλλάβουν, πρίγκηψ! Ἐμπρός! Κυττάχτε ἀπ' αὐτὸ τὸ παράθυρο. Κυττάχτε τί γίνεται ἐκεῖ κάτω.

Ἐφερε τὸν πρίγκηπα Ρομάνι εἰς τὸ κλειστὸ παράθυρο κι' ἐκύτταξαν μαζὶ μέσα ἀπὸ τὶς κλειστὰς γρύλλιες του. Ἐνα ἀπροσδόκητο θέαμα τοὺς ἐπερίμενε. Οἱ πρῶτοι διαδηλωταὶ ἐκρατοῦσαν σ' ἓνα μεγάλο κοντάρι τὸ κεφάλι τοῦ δικαστοῦ Πιέτρο.

— Δὲν βλέπετε, λοιπόν, τί μᾶς περιμένει; ἐκραύγασε μὲ φρίκη ἡ Μαλφιέρα. Δὲν βλέπετε τὸ κεφάλι τοῦ πιστοῦ σας Πιέτρο; Ἄ, νὰ μὴν εἶμαι ἄνδρας αὐτὴ τὴν στιγμή!

— Ἡ φρόνησις πρέπει νὰ συνοδεύῃ πάντοτε τὰς πράξεις ἐνὸς ἀνδρός, τῆς ἀπήντησε μὲ μιὰ φωνὴ ποὺ ἔτρεμεν ὁ Ρομάνι.

— Ἄλλ' ἡ φρόνησις αὐτὴ τὴν στιγμή σημαίνει τὸν θάνατον, πρίγκηψ, ἐφώναξεν ἔξω φρενῶν ἡ Μαλφιέρα, μὲ τὴν ἀγωνία ζωγραφισμένη στὸ τσαχπίνικο πρόσωπό της.

— Ὅχι κυρία, τῆς ἀπήντησεν ὁ Ρομάνι. Αὐτὸ τὸ δωμάτιον ἔχει μίαν μουσικὴν ἔξοδον. Ἀπ' αὐτὴν θὰ πᾶμε στὰ ὑπόγεια τῶν ἀνακτόρων. Εἴτω ὥς ἔχω ὅλα τὰ κλειδιά. Καὶ ἀπὸ κεῖ θὰ βγοῦμε στὸ πάρκο, ὅπου δὲν θὰ μᾶς ἀντιληφθῇ κανεὶς. Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, μόλις ἐπληροφορήθην τὶς ταραχές, ἔδωκα ἐντολὴν νὰ ἔχουν ἑτοιμὸν ἓνα ἄμαξι. Ἴδου λοιπόν, ὅ,τι καὶ ἂν συμβῇ ἡ δραπέτευσίς μας εἶναι ἐξασφαλισμένη. Καὶ γιὰ μεγαλύτηρ ἀσφάλειαν θὰ φορέσω ἓνα κοστούμι ὑπηρετούν, γιὰ νὰ μὴ μὲ γνωρίσουν.

Καὶ χωρὶς νὰ προσθέσῃ λέξιν διηυθύνθη στὸ συνεχόμενον δωμάτιον, γιὰ νὰ μεταμφιεσθῇ εἰς ὑπηρετήν.

— Ἀνανδρε! ἐψιθύρισεν ἡ Μαλφιέρα ἔξω φρενῶν. Ἄλλ' ὁ θόρυβος, ὁ ὁποῖος ἐξακολουθοῦσε δαιμονιώδης ἔξω ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα τοῦ διοικητοῦ, τὴν ἔκαμε νὰ σκεφθῇ τὴν κρισιμότητα τῆς στιγμῆς. Οἱ σφαῖρες ἐξακολουθοῦσαν νὰ σφυρίζουν. Τὸ πλῆθος οὐρλιαζε ἐμπρός στὰ στρατεύματα τοῦ διοικητοῦ. Εἶχε ξημερώσει πιά ἀπὸ πολλὴν ὥρα καὶ οἱ πρῶτες ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἔπεφταν στὰ κεφάλια τῶν θαρραλέων ἐπαναστατῶν. Καὶ ἐνῶ ἡ μαύρη δούκισσα Μαλφιέρα ὕβριζε τὸν σύζυγόν της, τὸν διοικητὴν Ρομάνι, καὶ ἐμαίνετο σὰν τίγρις, ἀπαιτοῦσα ἀπ' αὐτὸν νὰ τεθῇ ἐπὶ κεφαλῇ τῶν στρατιωτῶν του, ἡ Ἐλενα, ὁ ξανθὸς ἀγγελοσ τῆς ἀκρογιαλιάς, μὲ δάκρυα στὰ

μάτια καὶ τὰ πλούσια μαλλιά της ριγμένα στοὺς ὤμους της, προσπαθοῦσε νὰ καθησυχάσῃ τοὺς μεθυσμένους γιὰ αἷμα ἐπαναστάτας. Μ' ἓνα ἐκπληκτικὸν θάρρος ἔτρεχε μεταξὺ τῶν ἐπαναστατῶν, ἐνῶ οἱ σφαῖρες ἐσφύριζαν πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι της.

Δὲν ἐφοβῶταν γιὰ τὸν ἑαυτὴ της καθόλου. Μὲ πρωτοφανῇ ἀδιαφορίαν, ἐνῶ ἐσφύριζαν οἱ σφαῖρες, ἔσκυβε μὲ στοργὴ μητέρας πάνω ἀπὸ ἓνα πληγωμένο γιὰ νὰ τὸν παρηγορήσῃ, γιὰ νὰ δέσῃ τὸ τραῦμά του.

Ἐνα ὄνομα ἐδonoῦσε τὴν ἀτμόσφαιρα. Τὸ ὄνομα τοῦ Οὐμπέρτι. Πρὸς χάριν τοῦ ἐπολεμοῦσαν μὲ τόση μανία οἱ ἐπαναστάται. Καὶ ἡ Ἑλενα καταλάβαινε πολὺ καλὰ ὅτι, ἂν τὰ στρατεύματα τοῦ διοικητοῦ ἐνικοῦσαν, ὁ πρῶτος ποὺ θὰ ἐπλήρωνε πολὺ σκληρὰ τὴν ἐπανάστασιν, θὰ ἦταν ὁ Οὐμπέρτι. Ἐπρεπε νὰ τὸν σώσῃ λοιπὸν μὲ κάθε τρόπο, ὅπως τὴν ἔσωσε κι' αὐτός. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρόν, ἔτρεξε στὴν παραλία, ὅπου ἦτο ἀγκυροβολημένη ἡ θαλαμηγός της, ἡ ὁποία ἔφερε μάλιστα καὶ τὸ ὄνομά της.

— Σὰς ἔχορκῶ, εἶπε στοὺς νάυτας της. Παύσατε πιά νὰ κυπᾶτε τὰ ἀδελφία σας! Μὴ ρίχνετε ἄλλες σφαῖρες στοὺς ἀνθρώπους τοῦ Ρομάνι, ποὺ δὲν φταῖνε αὐτοὶ γιὰ τὰ ἐγκλήματα τοῦ διοικητοῦ τῶν. Κάμετέ μου τὴ χάρι νὰ πάρετε τὸν πιστόν μου Οὐμπέρτι, ποὺ εἶναι ἐλαφρὰ πληγωμένος, νὰ τὸν φέρετε μὲ τὴν θαλαμηγόν μου στὰς ἀκτὸς τῆς Γαλλίας. Ὅρκισθῆτε ὅτι θὰ μὲ ὑπακούσετε, γενναῖοί μου ναῦται!

— Ὅρκιζόμεθα, τῆς ἀπήντησαν ἐκεῖνοι μὲ μιὰ φωνή. Ζήτω ἡ Μαρκησία Τσουλτριάνι!

— Ὁδηγήσατε ἐπίσης στὴ θαλαμηγὸ καὶ τοὺς πλεόν τολμηροὺς ἐπαναστάτας, αὐτοὺς ποὺ ἐξετέθησαν στὰ μάτια τῶν ἀρχῶν μὲ τὸ θάρρος τῶν. Δὲν θὰ φύγετε παρὰ μόνον ὅταν τελειώσῃ ἡ μάχη, γιὰ νὰ μπορέσετε νὰ παραλάβετε ὅλους τοὺς ναυαγοὺς τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ναυαγίου τῆς ξηρᾶς.

— Καὶ σεῖς, συνιορίτα; ρώτησαν οἱ ναῦται.

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ ὁμηρος τῆς ἐπαναστάσεως. Θὰ μείνω ἐδῶ, ὅπου μὲ καλεῖ τὸ καθήκόν μου! ἀπήντησε μὲ ἓνα ἐκπληκτικὸν θάρρος ἡ Ἑλενα.

Οἱ ναῦται τῆς θαλαμηγοῦ ὑπήκουσαν μὲ πολὺν θαυμασμόν. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅλη ἡ ἀγανάκτησις τοῦ λαοῦ τῆς Νεαπόλεως ἐστρέφετο κατὰ τοῦ διοικητοῦ Ρομάνι, τὸν ὁποῖον ἤθελαν νὰ συλλάβουν ζωντανόν, γιὰ νὰ τὸν τιμωρήσουν ὅπως τοῦ ἀξίζε.

— Νὰ καθαιρεθῇ! ἐφώναζαν οἱ ἐπαναστάται, ὅταν εἶδαν ὅτι δὲν μποροῦσαν νὰ τὸν συλλάβουν.

Ἐπὶ τέλους, τῇ δεύτερῃ ἡμέρᾳ ἔγινεν ἡ καθαιρέσις τοῦ τυράννου διοικητοῦ, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ζητωκραυγῶν τοῦ λαοῦ. Τὸ ψήφισμα ὅμως, μὲ τὸ ὁποῖον καθοιρεῖτο ὁ Ρομάνι, ἔλεγεν, ὅτι οἱ αἵτιοι τῶν ταραχῶν θὰ ἐτιμωροῦντο αὐστηρότατα ὡς ὑπαῖτιοι τοῦ αἵματος, ποὺ εἶχε χυθῇ. Καμμία ἀμνηστία δὲν θὰ ἐδίδετο. Μόλις ἤκουσαν αὐτὸ οἱ ἐπαναστάται διελύθησαν οἱ περισσότεροι. Ἐμείναν τώρα περὶ τοὺς δέκα μόνον, γιὰ νὰ ἀγωνισθοῦν μέχρι θανάτου ἐναντίον τοῦ Ρομάνι. Καὶ εἶχαν ἀποφασίσει νὰ πεθάνουν ὅλοι μέχρις ἐνός, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ συλλάβουν τὸν ἀπαίσιον τύραννον!

Ἐνθυμοῦνται οἱ ἀναγνώσταί μας τὸν ἔμπορον, ποὺ ἔδωσε στὸν Τζω-

βάνι τὴν φορεσιά τοῦ Τσιγγάνου. Ὁ ἔμπορος αὐτός, Λομπάρδος δνόματι, κατάπληκτος γιατί ὁ περιεργός πελάτης του εἶχεν ἀνταλλαξοῦν ἓνα τόσον βαρύτεριμον ἔνδυμα μὲ μιὰ φορεσιά ζητιάνου, ἄρχισε ν' ἀνησυχῇ ὅταν ἐπληροφορήθη ἀπὸ μίαν τοικοκολλημένην εἰδοποίησιν τὸ ἔξης: «Γνωστοποιούμεν εἰς ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς Νεαπόλεως ὅτι ὁ μαρκήσιος Τζιοβάνι Τσουπριάνι, προσβληθεὶς ὑπὸ παραφροσύνης, μετὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς μικρᾶς θυγατρὸς του, ἐξηφανίσθη ἀπὸ τὸ μέγαρόν του. Ὅποιος λοιπὸν γνωρίζει τίποτε περὶ αὐτοῦ, ὀφείλει νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἀρχάς».

Καὶ κάτω ἀπὸ τὴν εἰδοποίησιν προσετίθετο ὅτι ἐκεῖνος ποὺ θὰ ἔκαμνε γνωστὴν τὴν διαμονὴν τοῦ μαρκησίου, θὰ ἔπαιρνε μεγάλην ἀμοιβήν. Ἀπεναντίας δὲ θὰ ἐτιμωρεῖτο αὐστηρότατα ἐκεῖνος, ποὺ ἐπωφελεῖτο τῆς τρέλλας τοῦ μαρκησίου Τζιοβάνι γιὰ νὰ τοῦ πάρῃ τὰ ἐνδύματα, καθὼς καὶ ὅτι ἄλλο πολύτιμο ἔφερε μαζί του.

Ὁ ἔμπορος, ποὺ εἶχε δώσει τὴ φορεσιά στὸν Τζιοβάνι, δὲν εἶχεν ἀναγνωρίσει τὸν περιεργὸ πελάτη του, τὸν μαρκήσιον Τσουπριάνι. Ἀλλ' ὅταν ὅμως ἐπῆρε καὶ ἐξήτασε προσεκτικὰ τὰ ἐνδύματα, ποὺ τοῦ εἶχεν ἀφήσει ἐκεῖνος, τότε ἐβεβαιώθη ὅτι πράγματι τὰ πολύτιμα ρούχα ποὺ ἀντήλλαξεν ἀνῆκαν στὸν μαρκήσιον Τσουπριάνι.

Ναί, ἀλλὰ πῶς ν' ἀνακαλύψῃ τώρα τὸν Τζιοβάνι καὶ νὰ εἰδοποιήσῃ τὰς ἀρχάς ὅτι τὸν ἀνεκάλυψεν αὐτός, γιὰ νὰ εἰσπράξῃ τὴν ἀμοιβήν ποὺ ὑπέσχεοντο;

Γιὰ νὰ ἔχῃ ὅμως τὴ συνειδήσιν του ἥσυχη, ἐπῆρε τὴν πολύτιμη ἔνδυμασίαν τοῦ Τσουπριάνι καὶ τὴν κατέστρεψε, ρίπτων αὐτὴν στὶς φλόγες τοῦ τζακιοῦ. Κάθε ἄνθρωπος εἶχεν ἐξαφανισθῇ πλέον καὶ δὲν ἔμεινε παρὰ μιὰ βαρεὶὰ μυρωδιά.

— Καὶ στοίχιζε τόσο ἀκριβὰ, ἔλεγε μονολογῶν ὁ Ἑβραῖος ἔμπορος. Ἄ, τί κατὰρα νὰ μὴ τὸ καταλάβω ἀμέσως. Θὰ εἶχα κάνει τώρα τὴν τύχη μου μὲ τὸν μαρκήσιο Τσουπριάνι, ἂν εἰδοποιούσα ἀμέσως τὰς ἀρχάς. Τώρα ἐτελείωσαν ὅλα.

— Ποῖος ξέρει, εἶπε μιὰ περίεργη φωνὴ πίσω του. Γιατὶ ἀπελπίζεσαι;

— Ὡ, ὁ Διάβολος! ἐφώναξε τρέμων ὁ παλαιοπώλης.

— Κάτι παραπάνω ἀπ' αὐτό, φίλε μου, τοῦ ἀπῆντησεν ὁ ἄγνωστος. Εἶμαι ὁ Μέγας Διάβολος! Δὲν ἔχεις ἀκούσει νὰ μιλοῦν γιὰ μέ;

Στὶς φλόγες τοῦ τζακιοῦ εἶδεν ὁ ἔμπορος νὰ δρθώνεται μπροστά του ἡ σιλουέττα τοῦ Τσιγγάνου, ποὺ εἶχεν ἀπαγάγει τὴν μικρὴ Ἑλπίδα, τοῦ Τσιγγάνου μὲ τὴ σατανικὴ μορφή.

— Ἀκόμη μιὰ δυστυχία! εἶπεν ὁ παλαιοπώλης. Αὐτὸς ὁ ληστής ἔμαθε τὸ μυστικόν μου!

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν Τσιγγάνον τὸν ρώτησε:

— Ἐρχεσθε νὰ ἀγοράσετε τίποτε;

— Τὸ ἔμεινε σὺντα. Θέλω τὸ κοστούμι τοῦ μαρκησίου Τσουπριάνι, γιατί ἦταν ἓνας στενὸς φίλος μου!

— Τότε εἶμαι χαμένος! ἐψιθύρισε ὁ Ἑβραῖος.

Ἡ τύχη μ' εὖνοε, ἔλεγεν ὁ Τσιγγάνος, εἴαν νὰ μιλοῦσε στὸν ἑαυτό του. Γιὰ τὴν ὥρα βγάζομε πολλὰ χρήματα μὲ τὴν Μικρούλα. Ἀφῆσα τὸ

θιάσό μου, γιὰ νὰ ἔλθω νὰ κουβεντιάσωμε μὲ τὴν καλὴ δούκισσα Μαλφιέρα γιὰ τὶς ὑποθέσεις; μὰς καὶ νὰ ποὺ βρῶσκω στὸ δρόμο μου αὐτὸν τὸν τίμιον Ἑβραῖον.

Καὶ τρέβοντα; τὰ χέρια του, εἶπε στὸν Λομπάρδο:

— Ἐλεγάμε λοιπόν, καλέ μου ἄνθρωπε, ὅτι ἐδολοφόνησες τοῦ λόγου σου τὸν μαρκήσιον Τσμπριάνι. Δὲν εἶν' ἀλήθεια; Γιατὶ τὸ κρύβεις;

— Τί φοβίκη! εἶπεν ὁ παλαιοπώλης, σὺν τρελλός. Μὴ φωνάζετε, γιατί θὰ μὲ συλλάβουν! Θὰ μὲ κρεμάσουν!

— Ἀφοῦ σὲ εἶδα νὰ καίς τὰ ρούχα τοῦ μαρκησίου, τί ἄλλη ἀπόδειξι θέλω.

— Εἶναι δικαίωμά μου. Ὁ μαρκήσιος ἀντήλλαξε τὸ κοστοῦμι του μὲ μιὰ φορεσιὰ ζητιάνου.

— Τί εἶναι αὐτὰ τὰ παραμύθια ποὺ μοῦ λές;

— Ἡ καθαρά ἀλήθεια, σινιόρ, ἀπήντησεν ὁ Ἑβραῖος τρέμων πάντοτε.

— Ὡστε ὁ Ἴζιοβάνι Τσμπριάνι ζῇ; ρώτησεν ὁ Τσιγγᾶνος, ὁ ὁποῖος τὴν σιγμὴν ὅπου ἐπυροβόλησεν ἡ δούκισσα τὸν Ἴζιοβάνι στὸ δάσος, ἔφυγε ἀρπάζων τὴν Μικρούλα.

«Πάρε τὸ παιδί καὶ κρύψε το καλὰ, τὸν εἶχε διατάξει ἡ δούκισσα. Καὶ μὴν ξαναφανῇς μπροστά μου, παρὰ ὅταν πρόκειται νὰ εἰσπράξης τὴν ἀμοιβή σου, ἐπειδὴ πολὺν καιρὸ καὶ ἀφοῦ περάσῃ ὁλος αὐτὸς ὁ θόρυβος τῆς ἀπαγογῆς!»

Ὁ Τσιγγᾶνος κατὰλαβε δὲ δὲν εἶχε πιά τίποτε νὰ φοβῆται. Ἡ Μικρούλα ἦταν μακρὰ πλεον ἀπὸ τὴν ὁμορφὴ ποιητικὴ πατρίδα της, τῇ Νεάπολι. Στὸ δρόμο ὅπου ἐγύριζαν ἀπὸ πόλι σὲ πόλι οἱ Τσιγγᾶνοι, ποῦ εἶχαν ἀρπάζει τὴ Μικρούλα, ἔμαθαν τοὺς γάμους τοῦ πρίγκηπος Ρομάνι μὲ τὴ δούκισσα Ἰσαβέλλα Μαλφιέρα. Γιὰ τὸν Ἴζιοβάνι δὲν ἤξεραν τίποτε. Ὁ Διάβολος, ὅμως ἦταν βέβαιος ὅτι ὁ μαρκήσιος θὰ πέθανε στὸ δάσος ἀπὸ τὶς σφαῖρες τῆς Μαλφιέρα, ποὺ τὸν ἐπυροβόλησε κρυμμένη.

— Τώρα ποὺ ἡ Μαλφιέρα παντρεύτηκε ἕνα τόσο πλούσιον, ἔλεγε ὁ Τσιγγᾶνος, θὰ ἔχουμε καλὰς δουλειές! Ἦλθε καιρὸς νὰ κάνουμε τὴν τύχη μας, ἀφοῦ ἔχουμε τὴν δούκισσα στὸ χέρι.

Ὁ ἀπαίσιος ληστής εἶχε τὸ σχέδιό του, ὅταν ἔλεγεν ὅτι θὰ ἔξεμεταλλεύετο τὸν γάμο τῆς Μαλφιέρα. Προτοῦ ὅμως ξεκινήσῃ γιὰ τὴ Νεάπολι, ὅπου θὰ συναντοῦσε τὴ συνένοχό του, ἠθέλησε νὰ δώσῃ ἕνα νέο μάθημα χοροῦ, μὲ τὸν δικὸ του τρόπο, στὴν Μικρούλα. Ἐπερίμενε ὥς τόσο νὰ φύγῃ ἡ Ἰουμα, ποὺ συμπαθοῦσε τὴν κόρη τοῦ Τσμπριάνι καὶ εὑρίσκει τὰ γυμνάσματα τοῦ Διαβόλου βασανιστήρια γιὰ τὴν ἀμοιρὴ τὴν Ἑλπίδα. Μόλις λοιπὸν ἡ Ἰουμα ἔφυγε, γιὰ νὰ πουλήσῃ πανέργια στὴν πόλι, ὁ Διάβολος ἀρπάζει τὴ Μικρούλα καὶ τῆς εἶπε:

— Ἐμπρός, ἔλα νὰ σοῦ μάθω τὸ βῆμα στ' αὐγά.

Ἡ εὐγενικὴ καὶ τρυφερὴ παιδοῦλα, ἡ μοσχαναθρεμμένη σινιουρίτα, δὲν ἦταν κιὰ παρὰ μιὰ τσιγγανοπούλα, φοβισμένη, σιωπηλὴ καὶ ἀδύνατη. Μὲ τὰ φορέματα ποὺ τῆς εἶχε δώσει νὰ φορῇ ἔμοιαζε σὺν ζητιάνῳ. Ὁ τρόμος ἐπλανᾶτο στὰ μάτια της καὶ ἡ ἀθλιότης στὴν ἐμφάνισί της. Ἡ κακομοιριά τῶν παιδιῶν, ἐσκέπτετο ὁ ἀπαίσιος Τσιγγᾶνος, συγκινεῖ τοὺς θεατὰς καὶ

τοὺς κάνει πιὸ γενναιοδωρόν. Ὁ βασανιστὴς τῆς μικρούλας, ἐξ ἄλλων, ἦταν ἰσχυροιστημένος νὰ τὴν ἀφήνῃ ὁλωσδιόλου ἡσυχίῃ, γιὰ νὰ τὴν ἔξα-
ναγκάξῃ ἔτσι νὰ ζητιανεύῃ. ἄλλ' ἡ Τσιγγάνα Ἰορμα, πονόψυχη ὅπως ἦταν,
ἔδινε κορυφὰ στὴν Ἑλπίδα νὰ τρώῃ. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ δὲν ἤξευρεν
ἡ Ἰορμα, ἦταν ὅλα τὰ μαρτύρια ποὺ ἐπέβαλλεν ὁ Διάβολος, στὸ θῦμά του,
γιὰ νὰ τὸ μάθῃ τὰ ἀκροβατικά γυμνάσματα, ποὺ ἤθελεν ἐκεῖνος, γιὰ τὶς
περισσότερες φορές ἡ Ἰορμα ἔλειπε.

— Αὐτὴ εἶναι ἡ δουλειά μας, Μικρούλα, τῆς ἔλεγεν ὁ ἀπαίσιος Τσιγγάνος. Νὰ κάνῃς ἀκροβασίες. Βλέπεις γιὰ νὰ ἔχῃς ὑπομονὴ καὶ θέλησι
ἀνεβαίνεις στὸ σχοινὶ καὶ περπατᾷς πάνω σ' αὐτό. Ἐλα τώρα νὰ
μάθῃς καὶ τὸ χορὸ πάνω στ' αὐγά. Ἔτσι θὰ κερδίσῃς τὸ ψωμί σου, ἀφοῦ
δὲν ἔχεις οὔτε πατέρα, οὔτε μητέρα.

Ἄμοιρη Μικρούλα! Ὁ πατέρας της καὶ ἡ μητέρα της δὲν ἦταν πιὰ
στὴν ἀνάμνησί της παρὰ σὰν ἓνα μακρινὸ ὄνειρο. Ὁ σκληρόκαρδος Τσιγγάνος
τῆς εἶχεν ἀπαγορεύσει, φοβερίζοντάς την ὅτι θὰ τὴν ἐκρεμοῦσεν, ἀν
ἐτολμοῦσε ποτε νὰ προφέρῃ τὴ λέξι: μαμπά ἢ μαμά... Ἐπνιγε λοιπὸν
στὰ δάκρυα ἡ Ἑλπίς τὸν πόνο της καὶ μόνον ὅταν βρ σκόταν ὁλομόναχη
καὶ δὲν ἐφοβῶταν μὴ τυχὸν τὴν ἀκούσῃ κανεὶς, μόνον τότε ἐψιθύριζε
μὲ θλίψη:

— Μητερούλα μου... καλέ μου πατέρα... Ποῦ εἶσθε;

Καυμένη Μικρούλα! Τὶ φορικτὴ τύχη τῆς ἐτεφυλάσσετο! Ἐνῶ τὰ κορι-
τσάκια τῆς ἡλικίας της καὶ τῆς τάξεώς της ἐζοῦσαν μέσα στὴν ἀγκαλιά τῶν
γονέων των καὶ στὶς περιποιήσεις, αὐτὴ ὑφίστατο τὰ πένθη, κοντὰ στὸν
ἀπαίσιον βασανιστὴ τῆς, στὸν Τσιγγάνον, ποὺ τὸν ἐφώναζαν ὅλοι Διάβολο!

— Ἐλα, ξαναχόρεψε πάλι, μὰ πρόσεξε μὴ τυχὸν σπάσῃς κανένα
αὐγό, γιὰ τὸ θά σου σπάσω τὸ κεφάλι! τὴν διέτασσαν ἐκεῖνος, κρατῶν πάν-
τοτε τὸ μαστίγιό του.

Ἡ Ἑλπίς ἔτρεμε σὰν φύλλο στὸν ἀγριὸν ἄνεμο. Καὶ ἐχόρευε μὲ
τρόμο, ἐνῶ τ' ἀδύνατα ποδαράκιά της ἐδέχοντο τὰ ἀγρία χτυπήματα τοῦ
βασανιστοῦ της. Μισολιπόθυμη, μὲ καταματωμένα πόδια, ἔβγαίνει ἀπὸ τὰ
γυμνάσματα αὐτά. Οὔτε νὰ δακρύσῃ δὲν ἐτολμοῦσε ἐμπρὸς στὸν Τσιγγάνον.

— Τὶ τοῦκανες, λοιπὸν, πάλι τοῦ δυστυχισμένου παιδιοῦ; ἔλεγεν ἡ
πονόψυχη Ἰορμα στὸν Διάβολο. Ἐβάρθηκες νὰ τὸ πεθάνῃς. Σκότωσέ το
ἐπὶ τέλους νὰ ξεμπερδεύωμε ὅλοι, γιὰ νὰ μὴ τὸ βλέπωμε σ' αὐτὰ τὰ χάλια.

Καὶ ἡ Ἰορμα ἔσπρηνε τὴν Ἑλπίδα καὶ ἔβαζεν ἐπιδέσμους στὰ ματω-
μένα πόδιά της. Ἐπειτα τὴν ἐκρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά της καὶ προσπα-
θοῦσε νὰ τὴν παρηγορήσῃ.

— Σένα δὲν πρέπει νὰ σὲ λένε Μεγάλο Διάβολο, ἔλεγε θυμωμένη ἡ
Τσιγγάνα στὸν βασανιστὴ τῆς Ἑλπίδος.

— Πῶς πρέπει νὰ μὲ λένε; τὴν ρωτοῦσεν ἐκεῖνος.

— Μεγάλο ἄνδρo!

Ἐνα εἰρωνικὸ γέλιο ἦταν ἡ ἀπάντησις τοῦ Τσιγγάνου. Ἐπειτα ἀπὸ
μιὰ τέτοια σκηνή, λοιπὸν, ὅπου ἔβασάνισε τὴν ἄμοιρη Μικρούλα μὲ τὰ
τυραννικά γυμνάσματά του, ἔφυγε γιὰ τὴν Νεάπολι ὁ Διάβολος, ὅπου θὰ
συναντοῦσε τὴ συνένοχό του, τὴν Μαλφιέρα.

Ἔτσι τὸν ξαναβρίσκουμε ἐκείνην τὴν νύχτα στὸ κατάστημα τοῦ παλαιο-
πώλου Λομβάρδο νὰ καταγίνεται νὰ βρῇ ἕνα νυκτερινὸ ἄσυλο καὶ μιὰ
φορεσιὰ καθὼς πρέπει κυρίου, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ πηγαινοέρχεται ἐλευθερὸς
μέσα στὴ Νεάπολι, χωρὶς νὰ προσελκύῃ τὶς ὑπόνοιες κανενός. Ἐνὰς φτωχὸς
καὶ κακομολῆς Τσιγγᾶνος δὲν μπορούσε βέβαια νὰ γίνῃ δεκτὸς στὸ μέγαρο
τοῦ διοικητοῦ τῆς Νεαπόλεως ἀπὸ τῆ γυναικὰ του. Κι' ἔπρεπε νὰ συναν-
τήσῃ τὴν Μαλφιέρα τὸ γρηγορώτερο, γιατί ἐν τῷ μεταξὺ δὲν εἶχεν ἰδῆ τὴ
Βαρβάρρα, τὴν γκουβερνάντα τῆς Ἑλπίδος, καὶ δὲν ἤξερε ποιά ἐξέλειξε εἶχαν
πάρει τὰ πράγματα.

— Ὡστε ὁ μαρκήσιος Τσουπριάνι ζῇ; ρώτησε ἐκπληκτος ὁ Τσιγγᾶνος
τὸν παλαιοπώλην. Δὲν μπορῶ νὰ τὸ πιστεύσω, κύρ Λομβάρδο, γιατί ξεύρω
ποῖν καλὰ ὅτι τοῦ συνέβη ἕνα τρομερὸ δυστύχημα.

— Δυστύχημα ἴσως, ἀπήντησεν ὁ Ἑβραῖος, τρομερὸ ὅμως δὲν φαντά-
ζομαι, ἀφοῦ ἐγλύτωσε τὴν ζωὴ του!

— Τότε δὲν καταλαβαίνω πὼς ἐγλύτωσε ἡ Μαλφιέρα, ἐπιθύρισε χωρὶς
νὰ ἀκουσθῇ ἀπὸ τὸν παλαιοπώλην, καὶ δὲν εἶναι στὴ φυλακὴ αὐτὴ τῇ στιγμῇ.

— Καὶ ποῦ εἶναι ὁ μαρκήσιος Τσουπριάνι; ρώτησε ἔπειτα τὸν Λομβάρδο.

— Ἄν τὸ ἤξερα, σινιόρ, θὰ ἤμουν πλούσιος, ἀπήντησεν ἐκεῖνος.

— Ὡστε ἐχαθῆκε ἔ;

— Ναί, ἐτρελλάθηκε κι' ἔφυγε χωρὶς νὰ ξέρῃ κανεὶς γιὰ ποῦ. Ποῦ νὰ
τὸ ξεύρω ἐγώ, ὅταν ἤλθε νὰ ἀλλάξω τὸ βαρύντιμο κοστοῦμι του μὲ μιὰ
φορεσιὰ ζητιάνου, πὼς ἦταν αὐτὸς ὁ μαρκήσιος Τσουπριάνι, ποὺ ἔκαπα τὴ
φορεσιὰ του λίγη ὥρα πρίν.

Καὶ ἐξήγησε τοὺς φόβους ποὺ εἶχε ὅταν ἐδιάβασε τὴν εἰδοποίησι, ἡ
ὁποία εἶχε τοιχοκολληθῇ σ' ὅλους τοὺς δρόμους τῆς Νεαπόλεως γιὰ τὸν
μαρκήσιο Τσουπριάνι.

— Δὲν ἔχεις πῇ ἀκόμη τὸ μυστικὸ σὲ κανένα; τὸν ρώτησεν ὁ Τσιγγᾶνος.

— Ὁχι, δ/ι, καλέ μου σινιόρ.

— Ἐ λοιπόν, καλὰ ἔκαμες. Ἡ σιωπὴ σου θὰ πληρωθῇ.

— Ἀπὸ τὸ στόμα σας καὶ στοῦ Θεοῦ τ' αὐτί, σινιόρ. Μὰ δὲν μοῦ εἶπατε,
τὶ μπορῶ νὰ κάμω γιὰ αὐτὸ;

— Πρῶτα-πρῶτα θέλω νὰ μοῦ δώσης ἕνα κρεββάτι, γιατί νυστάζω
τρομερά. Κι' ὅταν θὰ ξυπνήσω, ἔχουμε πολλὰ νὰ ποῦμε. Θὰ χρειασθῶ καὶ ρούχα.

— Ὁ, τι θέλετε, σινιόρ, εἶπε μὲ πολλὴν προθυμίαν ὁ Ἑβραῖος.

— Ἐλα τώρα, ἐμπρός, πῆγαινέ με στὸ κρεββάτι μου.

Ὁ Ἑβραῖος ὠδήγησε τὸν Τσιγγᾶνο στὸ δωμάτιο ποὺ θὰ τὸν φιλοξε-
νοῦσε καὶ τὴν ἄλλῃ ἡμέρα τὸ πρωτὶ τοῦ ἔδωσε μιὰ ἀπὸ τὶς καλύτερες φορε-
σιὰς ποὺ εἶχε στὸ μαγαζί του. Ἀπέφυγε νὰ διευθυνθῇ ὅμως ἀμέσως ὁ Τσιγ-
γᾶνος πρὸς τὸ μέγαρο τοῦ Κυπριάνι, γιατί ἐφοβῶταν κανένα ἀπρόοπτο.
Ἐμπῆκε μέσα σ' ἕνα ἐστιατόριο, εἶπε πὼς ἦταν ξένος κι' ἐρχόταν νὰ ἐπι-
σκεφθῇ τὰ ἡφαίστεια τῆς Ἰταλίας.

— Δὲν ἐδιαλέξατε καλὴ στιγμὴ, τοῦ εἶπαν στὸ ἐστιατόριο, γιατί οἱ
σοφοὶ μας μᾶς λένε ὅτι πρόκειται νὰ γίνῃ ἔκρηξις. Ἐγίνε μάλιστα μιὰ
μικρὴ ἐκρηξις αὐτὲς τὶς ἡμέρες καὶ βρέθηκε νεκρὸς κάτω ἀπὸ τὸ Βεζούβιο
ὁ μαρκήσιος Τσουπριάνι.

Ἡ εἰδησις αὐτὴ ἔδωσε θάρρος στὸν ἀπαίσιον Τσιγγᾶνον καὶ τὸν ἔκαμε νὰ θέλῃ νὰ μάθῃ περισσότερες πληροφορίες γιὰ τὴν οἰκογένειαν Τσουπριάνι. Πρώτης λοιπὸν καὶ γιὰ τὴν μικροῦλα Ἐλπίδα, τὸ ἀθῶο καὶ δυστυχισμένο θυμὰ του.

— Ἡ καθύμνη ἡ σινιορίτα κοιμᾶται στὰ βάθη τοῦ δρομοῦ τῆς Νεαπόλεως, τοῦ εἶπε μία ἀπὸ τὶς σερβιτόρες ἐνὸς ζυχαροπλαστείου. Καὶ κάθε ἡμέρα γιὰ χάρι τῆς ρίχνουν στὸ μνήμά της δημοφιλῆ δροσερὰ λουλούδια οἱ ψαράδες. Πάνε ὅμως καὶ στὸ μοναστήρι τοῦ Ἀννουντσιάντε, ὅπου εἶναι φυλακισμένη ἡ μητέρα της, ἡ μαρκησία Τσουπριάνι, γιὰ νὰ τῆς φέρουν μπουκέτα.

— Καὶ γιατί εἶναι φυλακισμένη ἡ μαρκησία; ρώτησιν ὁ Τσιγγᾶνος.

— Ἡ Μαλφιέρα, ἡ δεύτερη γυναῖκα τοῦ διοικητοῦ τῆς Νεαπόλεως, τὴν κατεδίωξε καὶ τὴν ἔκλεισε ἐκεῖ μέσα, γιατί τὴν μισεῖ ἀφάνταστα. Λένε ὅμως ὅτι ὅλα θὰ τελειώσουν ἄσχημα. Φοβοῦνται δὲ θὰ γίνῃ ἐπανάστασις πολὺ γρήγορα.

Ὁ Τσιγγᾶνος ἐσκέφθη μόλις ἤκουσε αὐτὲς τὶς πληροφορίες:

— Σὲ καλὴ ὥρα φθάνω. Ἄς ἐπωφεληθῶ τῆς εὐκαιρίας!

Ἐξήτησε χαρτί καὶ ἔγραψε τὸ ἀκόλουθο γράμμα στὴν Μαλφιέρα:

«Εὐγενικὴ κυρία, ἐξετέλεσα πιστὰ τὰς διαταγαίς σας. Ἡ μικρὴ σινιορίτα εὐρίσκεται τὴν στιγμὴ αὐτὴ πού σᾶς γράφω στὰ σύνορα τῆς Γερμανίας ὑπὸ τὴν φύλοξιν τῆς γυναίκας μου καὶ τοῦ γιουῦ μου, τοῦ Ζ.λ. Στὴ μικρὴ σινιορίτα τὴν φωνάζομε Μικροῦλα καὶ τὴ δασκαλεύομε γιὰ νὰ μάθῃ τὸ δύσκολο ἐπάγγελμα μάς. Προοδεύει σιγὰ-σιγὰ. Μά, ὅπως θὰ τὸ καταλαβαίνετε, εὐγενικὴ κυρία, ἡ ἀνατροπὴ ἐνὸς κοριτοιοῦ στοιχίζει σήμερα πολὺ. Ἄν δὲν ἤκουα παρὰ μόνο τὴν φωνὴν τοῦ συμφέροντός μου, θὰ κατέφευγα στὴν εὐγενικὴ κυρία Τσουπριάνι καὶ θὰ τῆς ἔλεγα: «Δώσέ μου τόσα χρήματα γιὰ νὰ σοῦ ξαναδώσω τὴν κόρη σου». Ἀλλ' ἡ ἀφοσίωσίς μου σὲ σᾶς εἶναι ὑπεράνω ὅλων καὶ δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ κάμω τέτοιο πράγμα. Γι' αὐτό, λοιπόν, τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἀπευθύνομαι μόνον σὲ σᾶς. Θὰ ἀπευθυνθῶ μοлатаῦτα στὴν σινιορίτα Ἐλενα, ὅχι πλέον γιὰ τὴν Μικροῦλα, ἀλλὰ γιὰ νὰ τῇ: ἀναγγεῖλω πῶς εὗρηκα τὰ ἴχνη τοῦ εὐγενικοῦ συζύγου της. Μὲ τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴ θὰ κάμω τὴν τύχη μου, σεβαστὴ κυρία Ρομάνι.

»Σὰς παρακαλῶ, λοιπόν, μὲ τὴν παροῦσάν μου νὰ μοῦ στείλετε μαζὶ μὲ τὴν ἀμοιβὴν πού μοῦ ὑποσχεθήκατε, κι' ἓνα μικρὸ ποσὸν γιὰ τὶς μεγάλες θυσίες, στίς ὁποῖες ὑποβάλλομαι. Καὶ μὴ ἀμφιβάλλετε, εὐγενικὴ μου σινιορίτα, ὅτι ἀναμένων τὴν ἀπάντησίν σας θὰ εἶμαι τὸ ταπεινὸ σκονιῆκι πού ἔρνετε στὰ πόδια σας. Ὁ πιστὸς μέχρι θανάτου δοῦλός σας.

Ὁ Μέγας Διάβολος».

.*.

Χωρὶς ἀμφιβολίαν ἡ ξανθὴ Ἐλενα θὰ ἔδιδεν ὅλην τὴν περιουσίαν της γιὰ νὰ ἔχῃ τὰ χέρια της τὸ γράμμα αὐτὸ τοῦ Τσιγγᾶνου, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀπεκαλύπτετο ὅλη ἡ ἐνοχλὴ τῆς τρομερᾶς δουκίσσης Μαλφιέρα. Ἡ σύζυγος τοῦ Ρομάνι, ὡς τόσο, ἔλαβε τὸ γράμμα τοῦ Τσιγγᾶνου καὶ τοῦ ὤρισε ἀμέσως στὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ρόδων συνέντευξιν.

— Εἰσαι γέρος καὶ ἄσχημος. φίλε μου, ἔλεγε μονολογῶν ὁ Τσιγγάνος, ἐνῶ ἐπήγαινε νὰ συναντήσῃ τὴν Μαλφιέρα. Νά, μολαταῦτα, ποὺ καταδέχεται νὰ σοῦ ὀρίσῃ συνέντευξι τὸ θελκτικώτερο πλάσμα τῆς Νεαπόλεως. Μιὰ συνέντευξι, ποὺ τὴν προκαλεῖ ἕνα ἄγριο μῖσος. Ὁ ἔρωσ. Ἡ φίλια. Αὐτὰ πάνε, τὰ παίρνει ὁ ἄερας. Ἐνῶ τὸ μῖσος φέρνει καμμιὰ φορὰ πολλὰ χρήματα!

Ἡ δούκισσα Μαλφιέρα ἐδιάβαζε τὸ γράμμα τοῦ Τσιγγάνου, ὅταν οἱ ὀπηρέται τῆς τὸν εἰσήγαγον εἰς τὸ πλούσιο σαλόνι τῆς.

— Ἀ, ἄ, ἐφώναξε μὲ κάποια κακία ἡ Μαλφιέρα μόλις τὸν εἶδε. Νὰ λοιπὸν τὸ «τελευταῖο σκουλήκι τῆς γῆς, ποὺ σέρνεται στὰ πόδια μου!»

— Ἐγὼ εἶμαι σινιορίτα, ὑπεκλίθη ἐκεῖνος. Ὁλόκληρος!

— Καὶ ὅμως ἔχεις τὸ ὕφος ἀνθρώπου, ποὺ σηκώνει κεφάλι! ἐξηκολούθησε ἡ διαβολογυναῖκα.

— Δὲν ὑπάρχει τέτοιος φόβος, ὑψηλοτάτη.

— Ἀλήθεια! Περιέργο, κι' ἐγὼ εἶχα ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα τὴν ἐπιθυμία νὰ διατάξω νὰ σὲ ρίψουν σὲ μιὰ φυλακή, σὰν ἐκείνη ποὺ βρίσκεται ὁ Οὐμπέρτι!

— Ναί, ἀλλ' ὁ δυστυχισμένος αὐτὸς δὲν ἔχει συντροφους στὸ ἐξωτερικόν, ποὺ νὰ γνωσιαθοῦν γιὰ τὴν τύχη του! ἀπήντησεν ὄχι χωρὶς πικρίαν ὁ Τσιγγάνος.

Ἡ Μαλφιέρα ἐδάγκασε τὰ χεῖλη τῆς. Ἀ, αὐτὸς ὁ ἐκβιασμός τὴν ἔκαμεν ἔξω φρενῶν. Δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀμφιβολία. Ἦταν ἀφωπλισμένη ἐμπρὸς σ' αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον!

«Καταραμένη Μικρούλα, ἔψιθύρισεν ἡ διαβολογυναῖκα, πρὸς χάριν σου εἶμαι στὰ χεῖρια αὐτοῦ τοῦ ἀχρείου! Μόνον ὁ θάνατός σου θὰ μὲ ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τοῦ ἐκβιασμοῦς!»

— Φίλε μου Διάβολε, εἶπε στρεφομένη κατόπιν πρὸς τὸν συνένοχόν τῆς. Οἱ τολμηρὲς ἀπειλὲς σου δὲν μὲ τρομάζουν καθόλου. Μὰ δὲν διστάζω νὰ σοῦ εἰπῶ ὅτι ἔχω ἀκόμη τὴν ἀνάγκην σου!

— Τότε, χαριτωμένη καὶ πανίσχυρη πριγκίπισσα, εἶναι δίκαιον νὰ προσθέσῃς κ' ἐνὶ ἀκόμῃ στὴν ἀμοιβή μου.

— Δὲν θὰ καθήσω νὰ κάνω ποζόρια μαζί σου γιὰ τὴν ἀμοιβή σου, ἀπήντησε θυμωμένη ἡ πριγκίπισσα Ρομάνι. Μὰ ἐννοῶ νὰ τελειώνω μιὰ γιὰ πάντα. Τ' ἀκοῦς; Μιὰ γιὰ πάντα!

— Σᾶς ἀκούω, σινιορίτα, καὶ εἶμαι ἕτοιμος νὰ σᾶς ὑπακούσω, εἶπεν ὁ Τσιγγάνος ταπεινά.

— Πρῶτα-πρῶτα πές μου τὶ ἔμαθες γιὰ τὸν μαρκήσιον Τσупριάνι.

Ὁ Τσιγγάνος τῆς ἀφηγήθη τότε τὰ ὅσα εἶχεν ἀκούσει ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Ἑβραίου.

— Πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ μὴ βγάλῃ λέξι ἀπὸ τὸ στόμα του ὁ ἀνθρώπος αὐτός, εἶπε τότε ἡ Μαλφιέρα. Καὶ θὰ τὸ καταφέρωμε αὐτὰ ἂν τὸν φοβερίσωμε ἢ ἂν ἐξαγοράσωμε τὴ σιωπὴ του!

— Τότε θὰ χρειασθοῦν καὶ ἄλλα χρήματα, εἶπεν ὁ Τσιγγάνος.

— Ἔστω! Καὶ γιὰ τὴν ἀνατροφή τῆς Μικρούλας, ποὺ μοῦ ἔγραψες;

Ἀκόμη δὲν ἔπαθε τὸ κορίτσι αὐτὸ κανένα δυστύχημα, ἔπειτα ἀπὸ τὰ τόσα βαρεῖα γυμνάσματα ποὺ τοῦ βάσεις καὶ κάνει; Χάνεται ὁ καιρὸς!

— Αὐτὸ δὲν ἀργεῖ νὰ γίνῃ!

— Λοιπὸν, ἔλα νὰ τελειώνωμε μιὰ καὶ καλή, εἶπεν ἡ Μαλφιέρα μ' ἓνα ἀγέρωχο ὕφος καὶ μὲ τὴν κακία ζωγραφισμένη στὰ μάτια της. Τί θὰ χρειασθῇ γιὰ νὰ μὴν τριγυρίζῃ ἐνόσφ ζῇ ὁ Τζιοβάνι μὲ τὸ κοσποῖμι τοῦ ζητιάνου καὶ τί θὰ χρειασθῇ γιὰ νὰ πεθάνῃ ἡ Μικροῦλα ἀπὸ ἓνα τυχαῖον ἐπεισόδιον; Νὰ ἐξηγούμεθα...

Ὁ Τσιγγᾶνος, θάμπωμένος ἀπ' ὅλην ἐκείνην τὴν πολυτέλειαν ποὺ τὸν ἐτριγύριζεν, ἐσκέφθηκε πονηρά. Ἄφησε τὴν σατανικὴν διοίκισαν στὴ διάθεσί της, νὰ κανόνισῃ τὴν ἀμοιβὴν του γιὰ τὶς ὑπηρεσίες του, οἱ ὁποῖες ἄλλως τε ἦταν τόσο πολύτιμες γι' αὐτήν!

Τὸν ὠδήγησε λοιπὸν ἡ Μαλφιέρα στὸ διαμέρισμά της καὶ ἐκεῖ ἄνοιξε ἓνα μικρὸ συριᾶρι τῆς τουαλέτας της, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔβγαλεν ἀρκετὰ χρυσᾶ νομίσματα.

Ἐπὶ τῇ θέᾳ των ὁ Τσιγγᾶνος ἔμεινε βουβὸς καὶ μὲ ὀλάνυχτα μάτια.

— Ἐλα πάρτα, σοῦ ἀνήκουν, τοῦ εἶπε μὲ μίαν ἐπιτακτικὴν φωνήν.

Ὁ Τσιγγᾶνος δὲν ἐτολμοῦσε νὰ πιστεύσῃ στὰ μάτια του.

Ἡ μαύρη δούκισσα ἐνόμιζεν ὅτι θὰ ἐθριάμβευεν ἴσως. Δὲν ἤξευρεν ὁμως ὅτι σὲ λίγο θὰ ἐξέσπαζε σὰν ἡφαίστειον ἡ ἐπαναστάσις τῆς Νεαπόλεως.

Ἡ τελευταία νύκτα.

Ἡ θαλαμηγὸς τῆς μαρκησίας Τουπριάνι εἶχεν ἀφήσει τὸν ὄρμον τῆς Νεαπόλεως, φέρουσα μαζί της μακρὰ τὸν Οὐμπέρτι. Ἡ Ἑλένα, μὲ κουρελιασμένα τὰ πένθιμα φορέματά της, ἦταν ἐμπρὸς στὸ μέγαρο τοῦ διοικητοῦ, μεταξὺ τῶν ἐπαναστατῶν. Ἦταν ἡ τελευταία νύκτα τῆς ἐπαναστάσεως.

— Δὲν ὑπάρχει γιὰ μᾶς παρὰ μόνον ὁ θάνατος, εἶπε περίτρομος ὁ Ρομάνι στὴν Ἰσαβέλλα, ἀν μείνουμε ἐδῶ. Ἐμπρὸς λοιπὸν, ἀγαπητή μου, ἂς φύγωμε. Ἄς μὴ χάνωμε οὔτε μιὰ στιγμή.

Καὶ προσεπάθησε νὰ ἀνοίξῃ τὴ μυστικὴ πόρτα τοῦ ὑπογείου, ἀπ' ὅπου θὰ ἐδραπέτευαν. Ὅλες του οἱ προσπάθειες ὁμως ἐπῆγαν χαμένες. Ἐξαφνα ἠκούσθη ἐκεῖ κοντὰ ὁ ἐπαναστατικὸς θόρυβος ἀλαλαγμῶν, ὁ ὁποῖος ἀνῆγγειλεν ὅτι τὸ μέγαρον τοῦ τυράννου διοικητοῦ τῆς Νεαπόλεως εἶχε καταληφθῇ ἀπὸ τοὺς ἐπαναστάτας.

— Εἴμεθα χαμένοι! ἐκραύασεν ὁ Ρομάνι καταβάλλων τὰς τελευταίας προσπάθειάς του ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα. Ἀλλ' ἔξαφνα ἔγινε κᾶτι τὸ ἀπροσδόκητον.

Ἡ μυστικὴ πόρτα ἔπρεσε σὲ συντρίμματα. Ὁ ἀλαλαγμὸς τῶν γυναικῶν ἠκούσθη ἄγριος, ἀπειλητικὸς ἔξω.

— Θέλουμε τὴν κακούργα Μαλφιέρα! Θάνατος στὴ Μαλφιέρα! ἐφώναζαν.

Ἡ Ἑλένα ὁμως, ἡ εὐγενικὴ καὶ πονόψυχη Ἑλένα, ποὺ ἀκολυθούσε τὶς ἐξηγριωμένους Ναπολιτᾶνες, μόλις τὶς εἶδε νὰ ὁρμοῦν σὰν χεῖμαρρος, στὴ μυστικὴ πόρτα τοῦ ἀνακτόρου, ἡ ὁποία εἶχε σωρευθῇ σ' ἐρείπια κάτω

ἀπὸ τὰ κτυπήματά των, ἐπενέβη καὶ ἐφώνησε μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῶν πνευμένων της :

— Σὰς ἀπαγορεύω νὰ προχωρήσετε!

Καὶ ἐστάθηκε ἔμπρὸς στὴν πόρτα τοῦ ἀνακτόρου.

— Δὲν θέλω νὰ εἰσέλθετε στὸ σπίτι τῆς ἐχθρᾶς μου!

— Θάνατος στὴν Μαλφιέρα! ἐφώνησαν οἱ Ναπολιτάνοι. Ζήτω ἡ Ἑλενα!

— Λοιπὸν, σὰς τὸ ἔγω ὡς χάριν, νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ μπῶ ἐγὼ πρῶτῃ στὸ ἀνάκτορο τῆς Μαλφιέρα, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἑλενα. Θὰ σὰς φωνάξω μόλις ἔλθῃ ἡ κατάλληλη στιγμὴ. Σὰς τὸ ὑπόσχομαι. Μείνατε ἐδῶ πιστές μου καὶ ἀγαπημένες μου φίλες. Θέλω νὰ μιλήσω γιὰ τελευταία φορὰ εἰς ἐκείνη καὶ ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ μπῶ περισσότερο ἀπὸ σὰς!

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ ἡ Ἑλενα, ἐπροχώρησε θαρραλέα πρὸς τὴν μυστικὴν εἰσοδὸν τοῦ ἀνακτόρου τοῦ διοικητοῦ.

Ὁ διοικητὴς εἶχε μεταμφιεσθῇ εἰς ὑπηρετὴν καὶ προσπαθοῦσε πάντοτε νὰ εὔρῃ μίαν ἄλλην ἔξοδον, ἡ ὅποια θὰ τοὺς ἐγλύτωνεν ἀπὸ τὴν μανίαν τῶν ἐπαναστατῶν. Καὶ ἐπειδὴ δὲν εὔρισκεν, ἐστράφη ἔξαφνα πρὸς τὴν Ἰσαβέλλαν Μαλφιέρα καὶ τῆς εἶπε μ' ἓνα θυμὸ, ποὺ δύσκολα συνεκρατεῖτο :

— Ἀ, Ἰσαβέλλα, ὅλ' αὐτὰ γίνονται ἐξ αἰτίας σας!

— Ναί, ἀπήντησεν ἐκείνη εἰρωνικά. Ἐγὼ μόνον φταίω. Καὶ σὰς, σὰς λατρεύουν οἱ Ναπολιτάνοι. Δὲν ἀκούτε λοιπὸν πῶς μεταχειρίζονται τὸ ὄνομά σας;

Ἐσιώπησε μιὰ στιγμὴ καὶ τοῦ ἔδειξε πρὸς τὴν διεύθυνσιν, ὅπου ἦσαν συγκεντρωμένοι οἱ ἐπαναστάται, ἔξω ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα. Μιὰ μυριόστομη φωνὴ ἤκούετο :

— Κάτω ὁ τύραννος! Θάνατος στὸν Ρομάνι καὶ στὴν Ἰσαβέλλα Μαλφιέρα!

— Μὲ μισοῦν ἐξ αἰτίας σας, ἐπανελάβεν ὁ Ρομάνι κάτωχρος.

Ἐν τῷ μετὰ ὅμως, σὰν νὰ ἄστροψε στὸ θολωμένο μυαλό του μιὰ ἰδέα, ἔσπευσε πρὸς τὸ βάθος τοῦ διαδρόμου. Μιὰ ἄλλη μυστικὴ πόρτα ἦταν ἐκεῖ. Τὰ τρέμοντα χέρια τοῦ διοικητοῦ ἔπιασαν τὸ κλεῖθρόν της.

— Ἑλα Ἰσαβέλλα, ἐσώθημεν, ἐψιθύρισεν ὁ Ρομάνι, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ πιστεύσῃ ἀκόμη ὅτι πράγματι εἶχαν σωθῇ.

Στὴν τραγικὴν αὐτὴν στιγμὴν, ἡ ξανθὴ μαρκησία Ἑλενα κατώρθωσε νὰ σταματήσῃ τοὺς μαινομένους ἐπαναστάτας καὶ εἰσήρχετο εἰς τὸ ἀνάκτορο. Μόλις εἶδε τὴν Μαλφιέρα, ὥρμησε κατ' ἐπ' αὐτὴν τῆς, τὴν ἀρπάξε ἀπὸ τὰ χέρια καὶ μὲ ὅλη τὴ δίκαιη ἀγανάκησιν, στὴν ὁποίαν τὴν ἔφερεν ὁ σπαργαμὸς μιᾶς μητέρας, τῆς εἶπε :

— Ἀ, δὲν θὰ μοῦ ξεφύγῃς πιά! Ποῦ εἶναι τὸ παιδί μου, κακούργα; Τὶ τὼκαμες;

Ἡ μαύρη δούκισσα ἐταράχθη πρὸς στιγμὴν, ὅταν ἀντίκρουσε τὴν Ἑλενα μπροστὰ τῆς. Πονηρὰ καὶ κακὴ φύσις, ὅπως ἦτο, ὅμως συνήλθε γρήγορα. Καὶ γνωρίζουσα ὅτι μέσα στὴν καρδιά τῆς Ἑλενας ἐκρυβόταν μιὰ ἀνεξίτηλη καλωσύνη, τῆς εἶπεν ὅσο μποροῦσε πρὸς ψύχραιμα :

— Πάντοτε τὸ ἴδιο ὄνειρο, δυστυχισμένη. Νὰ ἤξευρες πόσο θὰ ἤθελα καὶ ἐγὼ νὰ γινόταν πραγματικότης τὸ ὄνειρό σου!

— Ψεύδουσαι! τῆς ἐφώνησεν ἡ Ἑλενα. Ὁ Οὐμπέρτι, ποὺ σὺ ἐβασά-

νισες, μοῦ εἶπε τὴν ἀλήθειαν. Λέγε λοιπὸν ποῦ ἔχεις τὸ παιδί μου. Ἡ μοῦ δίνεις τὴν ἀγαπημένη μου Ἑλπίδα, ἥ σὲ παραδίδω στὰ χέρια τῶν ἐπαναστατῶν, ποὺ ζητᾶνε τὸ κεφάλι σου.

— Πιστεύεις στὸ Θεό; τὴ ρώτησε μὲ πολλὴν ψυχραιμίαν ἡ Μαλφιέρα.

— Ἄν πιστεύω; Δὲν σοῦ ἐπιτρέπω νὰ μοῦ κάνης τέτοια ἐρώτησι. Ὡ, πιστεύω χίλιες φορὲς.

— Ἐ, λοιπὸν σοῦ ὁρκίζομαι, Ἑλενα, μπροστά στὸν Ἀνώτατον Κριτὴν, ποὺ θὰ κρίνῃ μιὰ μέρα τίς πράξεις μας, διὰ ἂν ἀνάπησα τρελλὰ τὸν Τζιοβάνι καὶ θέλησα νὰ τὸν κάμω ἄνδρα μου, δὲν ξεύρω τίποτε ὅμως γιὰ τὴν ἀγαπημένη σου Ἑλπίδα, γιὰ τὸ χαριτωμένο ἀγγελούδι σου. Τώρα, ποὺ θὰ πεθάνω ἔπειτ' ἀπὸ λίγο, τὸ ὁρκίζομαι.

Τὰ μάτια τῆς Ἑλενας ἐγέμισαν ἀπὸ δάκρυα.

— Ναί, εἰμαι ὑποχρεωμένη νὰ σᾶς πιστεύσω, εἶπε. Δὲν ἔχω τίποτε ἄλλο πλέον στὸν κόσμον αὐτὸν ν' ἀγαπήσω. Σᾶς συγχωρῶ. Φύγετε! Ἐξαφανιοθῆτε. Καὶ ἂν, ὧ εὐλογημένη, εἶναι ψέμα, μ' ἐγελάσατε, τότε μὴν ξεχνᾶτε, εἰς ἀνάμνησιν τῆς καλωσύνης; ποὺ ἔκαμα, τὸ σπαραγμὸ μιᾶς μητέρας, ποὺ εἶναι σὰν τρελλὴ ἀπὸ τὸν πόνο τῆς. Τὸ θέαμά μου ἔς σᾶς συνοδεύῃ παντοῦ, καὶ πάντοτε. Φύγετε!

Ἐνα ἄγριο γέλιο χαρᾶς ἔλαμψε στὸ πρόσωπο τῆς διαβολογυναίκας. Καὶ ἐνῶ ἀπεμακρύνετο, τὰ χεῖλιά τῆς ἐψιθύρισαν μὲ ἀφάνταστο μῖσος:

— Πρέπει νὰ χάσετε κάθε ἐλπίδα. Ἡ Μικροῦλα σας εἶναι νεκρὴ πιά! Ναί, νεκρὴ!...

••

Ὅπως τὸ εἶπεν ὁ Τσιγγᾶνος, ποὺ εἶχεν ὥς συνένοχον στὶς διαβολικὰς πράξεις τῆς ἡ Μαλφιέρα, εἶχε φθάσει σὲ καλὴ στιγμή, προτοῦ δηλαδὴ ξεσπάσῃ ἡ ἐπανάστασις ἐπὶ Νεάπολι. Καὶ μόλις ἐπῆρε τὴν ἀμοιβή του—τὴν τιμὴν τοῦ αἵματος—ἀπὸ τὰ χέρια τῆς συνενόχου του, τότε ἐπέστρεψε πάλι στὸ κατὰστημα τοῦ Ἑβραίου.

— Τὰ κατὰφερα νὰ μὴ σὲ κρεμάσουν, εἶπε στὸν παλαιοπώλη. Κύτταξε ὅμως τί ἄλλο ἔχω ἐδῶ γιὰ σένα ἂν θελήσης νὰ μ' ἀκούσης.

Καὶ ἔδειξε στὸν κατάπληκτον Ἑβραῖον μερικὰ ἀπὸ τὰ χρυσὰ νομίσματα ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ἡ Μαλφιέρα.

— Αὐτὰ εἶναι γιὰ μένα, ἐξοχώτατε; ἐφώναξεν ἐκεῖνος μὲ χαρὰ, σὰν νὰ μὴν ἐπίστευε στὰ μάτια του...

— Ἄ, μὴ βιάζεσαι. Ἐπωφελήθης βέβαια τῆς τρέλλας τοῦ δυστυχισμένου αὐτοῦ μαρκησιῦ Τουπριάνι γιὰ νὰ τοῦ πάρῃς ὅ,τι εἶχε καὶ δὲν εἶχε, ρορεία, γοήματα, τιμαφῆ... κι' ἔπειτα τὸν ἐσκοτώσες!

— Ὅχι σᾶς εἶπα, ἐξοχώτατε... Σᾶς ὁρκίζομαι... χίλιες φορὲς ὅχι... ἡμεμαρτυρήθην κάτωχρος καὶ τρέμων ὁ παλαιοπώλης.

— Καὶ μολαταῦτα ὅλα ἀποδεικνύουν τὸ ἔγκλημά σου. Ἄλλ' ἔς ἀφῆ-
νωμε τώρα αὐτά. Ἐκεῖνο ποὺ θέλω εἶναι νὰ μὴ βγάλης λέξι, γιὰτὶ οὕτως
ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ καὶ τῆς Σιών δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ σὲ σώσῃ ἀπὸ τὴν
κρεμάλα.

— Μὴν ἀμφιβάλλετε, ἐξοχώτατε, εἶπε πρὸς ἡσυχὸς κάπως ὁ παλαιοπώλης.

Ὁ ἀπαίσιος Τσιγγάνος ἀρπάζοντας τὴ Μικροῦλα στὴν ἀγκαλιά του
βγῆκε ἀπὸ τὸ πάρκο τοῦ μεγάρου τῶν Τσιπριάνι...

— Λοιπὸν ἀπὸ τῆ στιγμῇ αὐτῇ σὲ παίρνω ὑπὸ τὴν προστασίαν μου, ἐξηκολούθησεν ὁ Τσιγγᾶνος. Πάρε τώρα τὰ χρήματα αὐτὰ γιὰ τὴ σωπὴ σου. Τ' ἀκούς; Διαφορετικὰ... ἡ κρεμάλα σὲ περιμένει.

Ἐρριψεν ἔμπρὸς στὸν κατάπληκτον πάντοτε Ἑβραῖο τρία χουσα νομίσματα, τὰ ὁποῖα ἐκεῖνος ἤρπασεν ὥσάν νὰ ἐφοβεῖτο μὴ τοῦ τὰ πύρην κανεῖς.

Καὶ μόλις ὁ Τσιγγᾶνος ἤσυχασε πλέον, ἀφοῦ ἐβεβαίωθηκεν ὅτι ὁ Ἑβραῖος δὲν θὰ ἐβγαῖε λέξι ἀπὸ τὸ στόμα του, ἐπῆρε τὸ δρόμο, πού τὸν ὠδηγοῦσε κοντὰ στοὺς συντρόφους του, ὅπου θὰ μπορούσε πλέον νὰ ἀπολαύσῃ τὰ πλούτη, τὰ ὁποῖα εἶχε κερδίσει γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν τελευταίαν ἀπιθυμίαν τῆς ἀπαισίας δουκίσσης: νὰ σκοτώσῃ τὴν ἄμοιρον τὴ Μικροῦλα!

Ἔως τὴν ἡμέραν ὅπου ἐξέσπασεν ἡ φοβερὰ ἐπανάστασις στὴ Νεάπολι, ἡ Ἰσαβέλλα Μαλφιέρα δὲν ἐγνώριζεν ὅτι κατὰ τὸ ἀνάκτορον τοῦ διοικητοῦ, ὑπῆρχεν ἕνα μυστικὸν πέρασμα, ἀπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐξαφανισθῇ τὴ στιγμῇ τοῦ υπερτάτου κινδύνου ὁ Ρωμάνι... Ἡ δούκισσι λοιπὸν μόλις ἀπηλλάγη ἀπὸ τὴν παρουσία τῆς Ἑλένας, ἐπροχώρησε στὸ σκοτεινὸν διάδρομο. Κατέβηκε μερικὰ σκαλοπάτια κι' ἔπειτα εὐρέθη ἔμπρὸς εἰς ἕνα ψηλὸ τοῖχο. «Τὶ πυκνὸ σκοτάδι πού εἶναι ἐκεῖ μέσα!» Ἐφώναξ με χαμηλὴν φωνήν, γιὰτὶ ἐφοβεῖτο μὴ τυχὸν τὴν ἀκούσῃ κανεῖς:

— Ρωμάνι... ἐγὼ εἶμαι! Ἡ Ἰσαβέλλα! Πού εἶσαι; Ὁδήγησέ με.

Δὲν τῆς ἐδόθη ὅμως καμμία ἀπάντησις. Ἐξω μόνον ἤκούετο ὁ θόρυβος τοῦ πλήθους. Ἦταν μόνη λοιπὸν, ὁλομόναχη ἐκεῖ μέσα στὰ σκοτάδια. Ἡ Ἑλένα φεύγουσα εἶχε κλείσει καλὰ τὴ μυστικὴ πόρτα καὶ ἔσωσε ἑαυτήν παρ' ἐλπίδα, τὴν ἀντίπαλόν της ἀπὸ τὴν μανίαν τοῦ πλήθους.

Καὶ ὅταν ἡ πονόψυχη μαρκησία ἐπέστρεψε κοντὰ στοὺς ἐπαναστάτας, πού ἐζητοῦσαν νὰ σχίσουν μὲ τὰ ἴδια των τα χέρια τὸν τύραννον Ρωμάνι καὶ τὴν ἀπαισίαν σύντροφόν του, τοὺς ἀνήγγειλε μὲ μιὰ φωνὴ πού δὲν ἐπεδέχετο καμμίαν ἀντίρρησην:

— Ὁ διοικητὴς καὶ ἡ γυναῖκά του ἔφυγαν. Δὲν εἶναι πλέον μέσα στὰ ἀνάκτορα. Ζητήστε τους ἄλλοῦ.

Τὸ πλήθος ὅμως εἶχε ἀρπάσει τοὺς ὑπηρέτας τοῦ διοικητοῦ καὶ τοὺς ἀκρατοῦσεν ὡς ὀμήρους, ἀπειλοῦν αὐτοὺς ὅτι θὰ τοὺς ἔσφαζεν ἂν δὲν ἐκρόδιον τὸ καταφύγιον τῶν κυρίων των.

Οἱ δυστυχισμένοι ὑπηρέται, σὰν τρελλοὶ ἀπὸ τὸν φόβον των, ἔλεγον τὴν ἀλήθειαν:

— Ἦταν ἐδῶ μόλις ἄρχισε ἡ ἐπανάστασις. Ἐπειτα ἐκλείσθησαν μέσα στὰ διαμερίσματα των κι' ἔδιναν ἀπὸ κεῖ διαταγὰς χωρὶς ν' ἀνοίγουν πύς πόρτες. Ἐπειτα κατέβηκαν καὶ ἐστάθησαν πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα, πού ἐσπάσασατε. Χωρὶς ἀμφιβολία θὰ ἔχουν κρυφθῇ σὲ κάποια γωνιά. Νὰ ἐδραπέψουν δὲν μποροῦν. Εἶναι ἀδύνατον!

Οἱ ἐπαναστάται ἀνέβηκαν καὶ ἔκαμαν μίαν λεπτομερῇ ἐρευναν σ' ὅλα τὰ διαμερίσματα. Ἀνέτρεψαν τὰ ἐπιπλα, ἔσπασαν τίς ντουλάπες, χωρὶς ὅμως ν' ἀνακαλύψουν τὸν τύραννον διοικητὴν καὶ τὴν ἀπαισίαν σύζυγόν του.

Ἐξαφάν μιὰ κραυγὴ τρόμου ὑψώθη μέσα ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα τοῦ διοικητοῦ:

— Φωτιά! Τὰ ἀνάκτορα καίονται!

Ἐπηκολούθησε πανικός. Ὄταν ὁμως οἱ ἐπαναστάται ἠθέλησαν νὰ φύγουν, εὐρέθησαν περικυκλωμένοι ἀπὸ τοὺς στρατιώτας, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἀρχίσει ἐν τῷ μεταξὺ νὰ κτυποῦν.

— Στρατιῶται, δὲν θὰ κτυπήσετε τοὺς ἀδελφούς σας, τὶς ἀδελφές σας, τὶς μητέρες σας, τὰ παιδιά σας! τοὺς ἐξώρκισε ἡ Ἑλενα καὶ μ' ἓνα ἐκπληκτικὸ θάρρος ἐρρίφθη ἀνάμεσα στοὺς πυροβολοῦντας στρατιώτας.

Μία φωνὴ ἠκούσθη τότε:

— Ἡ Παναγίτσα τῆς ἀκρογιαλιᾶς!

Καὶ ἀμέσως οἱ στρατιῶται ἔπαυσαν νὰ πυροβολοῦν. Ἔτσι οἱ ἐπαναστάται, χάρις στὴν γενναιοψυχίαν τῆς Ἑλενας, ἐσώθησαν.

Ἐνῷ ὁμως αἱ φλόγες κατέτρωγαν τὰ ἀνάκτορα τοῦ διοικητοῦ, ἡ ἑλενὴ Ἰσαβέλλα Μαλφιέρα ἠγωνίζετο μέσα εἰς τὴν ἀπροσδόκητη ἐκείνη φυλακὴ τῆς σιτοῦ ὑπόγειον, νὰ ξεφύγῃ, νὰ βοῇ διέξοδον. Ἐνας σκοτεινός, ὀλοσκότεινος διάδρομος ἠνολίχθη ἔμπρός της, σὲ μιὰ στιγμή, ὅταν τὰ χερίά της τρέμοντα ἐρευνούσαν σιτὸν ὑπόγειο τοῖχο. Ἡ Μαλφιέρα ἤρχισε νὰ προχωρῇ. Ἀλλ' ἐνόσφ προχωροῦσε, μιὰ τρομερὰ ζέστη τῆς ἤρχετο σιτοῦ πρόσωπον. Καὶ σὲ κάθε βῆμά της ἡ ζέστη ἐγινόταν ἀποπνικτικὴ. Μήπως ἐπῆγαινε πρὸς τὸν Βεζουβιον;

— Θεέ μου! ἐπιθύρισε μὲ φρίκην. Συγχώρησέ με καὶ θὰ ἐπανορθώσω τὸ κακὸ ποὺ ἔκαμα. Συγχώρησέ με, Θεέ μου. Μετανοῶ!

Ἐξυφνα μιὰ γλυκεῖα καὶ ἀπαλὴ ἀρμονία ἔφθασε ὥς τ' αὐτιά της. Κάποιος ἐκεῖ κοντὰ ἔπαιζε τόσο μαγευτικὰ ἓνα μουσικὸ ὄργανο, ἐνῷ συγχρόνως ἐτραγουδοῦσε. Ποιὸς ἦταν;

Ἐνα χερί ἀρπαξε τὸ χερί τῆς φυγάδος καὶ μιὰ φωνὴ ἐπιθύρισε κοντὰ τη:

— Βλέπω μέσα στὴ νύχτα. Εἶμαι ὁ ἄνθρωπος τοῦ σκότους. Εἶμαι ὁ Λαζάριο. Ὁ κόσμος δὲν ἔχει κανένα μυστικὸ γιὰ μένα. Ὁ Χριστὸς μὲ ἐδγαλεν ἀπὸ τὸν τάφο, γιὰ νὰ βοῶ τὴν ἀγαπημένη μου Ἑλπίδα.

— Τζιοβάνι! ἐτραύλισεν ἡ Μαλφιέρα. ὦ Θεέ μου, νομίζω πὼς ἦλθε τὸ τέλος τοῦ κόσμου. Νομίζω πὼς βρίσκομαι σιτοῦ Ἀνώτατο Κριτήριον. Μαρκήσιε Τσупριάνι, εἰσθε οεῖς λοιπόν;

— Λαζάριο, εἶπα. Εἶμαι ὁ Λαζάριο, ὁ βασιλίσσα τοῦ σκότους!

— Ἔστω, εἰσθε ὁ Λαζάριο. Ἀλλὰ πέστε μου τοῦλάχιστον ποῦ εἴμεθα; Ποιὸν δρόμο πρέπει ν' ἀκολουθήσωμε γιὰ νὰ βγοῦμε μέσα ἀπ' αὐτὰ τὰ σκοτάδια;

— Ἀ, θέλεις νὰ μὲ γελᾷς, λοιπόν, βασιλίσσα τῶν σκοταδιῶν;

— Ἀπάντησέ μου Τζιοβάνι. Ξεύρεις πολὺ καλὰ ὅτι σὲ ἀγάπησα τόσο.

Ἀπάντησέ μου.

Ἐνα ἄγριο εἰρωνικὸ γέλιο ἐτάραξε τὸν ὑπόγειο ἐκεῖνο θόλο. Καὶ ὁ φτωχὸς τρελλὸς ἐπανελάβε τὰ ἴδια λόγια, ποῦ εἶχε πῇ ἄλλοτε.

— Ἡ καρδιά μου εἶναι δοσμένη σιτοῦ λατρευτὸ μου ἄγγελο, τὴν Ἑλενα. Ἀγαπῶ τὴν Παναγίτσα τῆς ἀκρογιαλιᾶς μὲ τὰ ξαιθὰ μαλλιά καὶ τῆς εἶμαι πάντα πιστός. Μὲ λένε Λαζάριο καὶ εἶμαι αἰωνόβιος, ὅπως ἡ ἀνθρώπινη λύπη, ὅπως ὁ θάνατος!

— Δὸς μου τὴν ἐλευθερίαν, δὸς μου τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, Λαζάριο.

— Βασίλισσα τῆς κολάσεως, δός μου τὴν Ἑλπίδα.
 — Τὴν Ἑλπίδα;
 — Ναί, τὸ πουλὶ τοῦ Παραδείσου!
 — Ἔστω, θὰ σοῦ τὸ δώσω. Μὰ δδήγησέ με πρῶτα στὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

Ἐίχεν ἐμπιστοσύνην ἡ ἀπαισία γυναῖκα στὶς ἀναλαμπές τῆς συναισθησεως, ποὺ ἔχουν καιμιὰ φορὰ οἱ τρελλοί. Ἔτσι τὸ ἄλλο θυμὸς τῆς ὁ Τζιοβάνι, θὰ τὴν ἐγλύτωνε, ἀφοῦ τὴν εἶχε γλυτώσει καὶ ἡ Ἑλενα. Ὡ! τί νύκη τοῦ ἐγκλήματος!

— Ποῦ εἶναι, λοιπόν, ἡ Ἑλπίς; ρώτησεν ὁ Τζιοβάνι.

— Εἶναι στὸν οὐρανό, ἀπήντησεν ἡ Μαλφιέρα.

— Στὸν οὐρανό, βασίλισσα τῆς κολάσεως; Δεῖξέ μου τότε τὸ δρόμο.

— Δεῖξέ μου καὶ σὺ τὸ δρόμο τῆς γῆς.

Ὁ Τζιοβάνι τὴν ἐπῆρε τότε ἀποφασιστικὰ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν ὠδήγησε μέσα ἀπὸ τὴν ξηραμμένην καὶ κρύα λάβαν τοῦ ἡφαιστείου.

— Αὐτὸν τὸν τρελλόν, συλλογίσθηκε ἡ Μαλφιέρα, μοῦ τὸν ἔστειλεν ὁ Θεός. Ὁ Θεός με βοηθαίει λοιπόν.

— Ποῦ εἶναι, λοιπόν, ἡ Ἑλπίς; τὴν ξαναρώτησε ὁ Τζιοβάνι.

Ἡ Μαλφιέρα ἔκαμε μιὰ ἀόριστη χειρονομία καὶ δείχνοντας πρὸς βορρᾶν τοῦ εἶπε:

— Ἐκεῖ εἶναι!

Ὁ τρελλὸς Τζιοβάνι ὥρμησε τότε πρὸς τὰ ἐμπρὸς στὸ χλωμὸ φῶς ποὺ ἔπεφτε μέσα στὰ ἐρείπια καὶ τρέχων μὲ ὀλην τὴν δύναμιν τῶν ποδῶν του ἐφώναξε:

— Ἑλπίς... Ἐδῶ εἰμαι. Ἐρχομαι. Εἴμ' ἐγώ, ὁ ἀγαπημένος σου πατερούλης,

.*

Ἡ Μαλφιέρα, ὅταν εὐρέθη εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ἐκείνην ἔξοδον, δὲν εἶχε καιρὸν νὰ σκεφθῇ. Ὁ θόρυβος ἀπὸ τοὺς τροχοὺς μιᾶς ἀμάξης ἐφθασεν εἰς τὰ ἐξησκημένα αὐτιά της. Ἐτρεξε καὶ διέκρινε ἀπὸ μακριὰ τὸ ἀμάξι τοῦ διοικητοῦ. Μὲ μιὰ στριγγλιάρικη φωνὴ τότε ἐφώναξε:

— Πρίγκηψ Ρομάνι!

Ἄν τὴν ἤκουαν, αὐτὴ ἦτο ἡ τελευταία τῆς ἐλπίς σωτηρίας. Διαφορετικά, ἐκινδύνευε νὰ πέσῃ στὰ χέρια τῶν ἐπαναστατῶν, οἱ ὅποιοι θὰ τὴν ἀνεγνώριζαν. Ὁ ἀμαξᾶς τοῦ διοικητοῦ ἤκουσε τὴν φωνὴν τῆς καὶ ἔσταμάτησε τὴν ἀμαξάν. Ὁ διοικητὴς τῆς Νεαπόλεως τότε, ντυμένος πάντοτε μὲ τὴν φορεσιά ὑπηρετοῦ, ἐπήδησε.

— Πῶς; Σεῖς ἐδῶ, πρίγκηπισσα; τὴν ἠρώτησε κατάπληκτος. Κι' ἐγὼ σὰς ἐπερίμενα στὸ πάροχο. Ἄ, μὰ αὐτὸ εἶναι ἀπίστευτο! Ἐλάτε, ἄς φύγωμε γρήγορα ἀπὸ τὴν καιθηραμένη αὐτὴ χώρα.

Ἐκείνη τὸν ἀπώθησεν ἀπότομα. Ἐπειτα, μὲ τὸ ὕφος τῆς ἐσχάτης περιφρονησεως, τὸν ἔπτυσε κατὰ πρόσωπον, λέγουσα:

— Φύγε, λοιπόν, μόνος σου σὰν δοῦλος, ὅπως σοῦ ταιριάζει ἄνδρσι! Καὶ ἐπρόσθεσε μὲ λύσσα:

— Εἶσαι ὁ πιὸ ταπεινὸς ἄνδρας ποὺ ἔχω γνωρίσει ὡς τώρα!

•••

Ἐπὶ τέλους, ἡ ἐπανάστασις κατέλαυσεν εἰς ὅλην τὴν Νεάπολιν καὶ ἡ καθιέρωσις τοῦ ἀναξίου διοικητοῦ ηὐχαρίστησεν ὅλους. Ἡ νέα κυβένησις ὅμως, ἡ ὁποία ἀνέλιπε νὰ ἐπιβάλη τὴν τάξιν, εἶχε πολὺ ἄσχημα σχέδια ἐναντίον τοῦ λαοῦ. Ἦθελε νὰ ζητήσῃ εὐθύνας διὰ τὴν ἐπανάστασιν. Καὶ ὡς πρῶτον θῖμά της ἐξέλεξε τὴν δυστυχισμένην τὴν Ἑλενα.

— Μαρκησία Τουπριάνι, σηκωθῆτε! ἤκουσε ἑξαφνα μιὰ φωνὴ κοντά της ἡ Ἑλενα

Ἐκκληκτὴ ἐκύτταξε γύρω της. Μερικοὶ στρατιῶται τὴν εἶχαν περιτριγυρισμένη καὶ ἓνας ἀξιωματικὸς ἐστέκετο ἔμπρὸς της.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἐπανέλεβε τὴν πρόσκλησιν:

— Ἐχὼ διαταγὴν νὰ μὲ ἀκολουθήσετε, σινιορίτα, τῆς εἴπε. Πρέπει νὰ σὰς ὀδηγήσω σὶὸ φρούριον, ὅπου θὰ σὰς δικάσῃ τὸ στρατοδικεῖον.

— Νὰ μὲ δικάσουν; ῥώτησε μὲ ἀπορίαν ἡ Ἑλενα.

— Ναι καὶ μοξὶ μὲ σὰ; καὶ ἄλλους.

— Ἀπαυῶσθε! Ἐγὼ ἤμουν φυλακισμένη στὸ μοναστήρι τοῦ Ἀννοντισιάντε.

— Τώρα κατηγορεῖσθε ὅτι ἐγκληματήσατε κατὰ τοῦ κράτους. Ἐλάτε ὅμως, γιατί δὲν ἔχω καιρὸν νὰ χάνω.

Ἡ Ἑλενα δὲν εἶπε λέξιν πλέον, ἀλλ' ἠκολούθησε τὸν ἀξιωματικὸν καὶ τὴν συνοδείαν του. Λίγη ὥρα ἀργότερα ὠδηγεῖτο στὸ φρούριον τῆς Νεαπόλεως. Σὲ μιὰ εὐρύχωρη αἰθουσα ἦτο τὸ στρατοδικεῖον. Ἡ Ἑλενα ἐπρόχωρε, χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν ψυχραιμίαν της, πρὸς τοὺς στρατοδίκας.

— Ἑλενα Φραντσια, μαρκησία Τουπριάνι, τῆς εἶπεν ὁ πρόεδρος, κατηγορεῖσθε ὅτι σεῖς ἐξωθήσατε τοὺς ἐπαναστάτας εἰς ἐμφύλιον σπαραγμὸν.

— Ἀν ἔγινε ἀφορμὴ χωρὶς νὰ τὸ θέλω αἱματοχυσίας, ἀπήντησεν ἡ Ἑλενα, τότε λυποῦμαι πολὺ γι' οὗτό. Δὲν παραλείπω ὅμως νὰ σὰς πῶ ὅτι ἔκαμα διότι μποροῦσα γιὰ νὰ καθισυχάσω τοὺς ἐπαναστάτας.

— Ἐγκοταλείψατε τὴν φυλακὴν σας, ἐξηκολούθησεν ὁ πρόεδρος, γιὰ νὰ τεθῇτε ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἐπαναστατῶν, οἱ ὅποιοι ἔσφαξαν ὑπὸ τὰς ὀδηγίας σας τὸν δικαστὴν σας Πιέτρο. Ἐπειτα ἐτέθητε πάλιν ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἐπαναστατῶν καὶ ἐπολιορκήσατε τὸ μέγαρον τοῦ διοικητοῦ τῆς Νεαπόλεως. Τὶ ἀπολογεῖσθε;

— Ἐπεριποιήθη τὸς πληγωμένους, ἐπαρηγόρησα τοὺς ἐτοιμοθανάτους καὶ ἐξησφάλισα τὴν φυγὴν τοῦ πρίγκηπος καὶ τῆς πριγκηπίσσης Ρομάνι, ἀπήντησε μὲ ὑπερηφάνειαν ἡ Ἑλενα.

— Εφφυγαδεύσατε ἀκόμη τὸν Οὐμπέρτι, τὸν κυριώτερον συνένεχόν σας, μὲ τὴν θ' ἰλαμηγὸν σας!

— Ἐπρεπε νὰ τὸν γλυτώσω ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ἀπαισίων ἐχθρῶν του!

— Ἐχετε τίποτε ἄλλο νὰ προσθέσετε πρὸς ὑπεράσπισίν σας;

— Ὅχι! ἀπήντησεν ἀτάραχη ἡ σύζυγος τοῦ Τζιοβάνι.

Τὸ στρατοδικεῖον ἀπεσύρθη εἰς σύσκεψιν καὶ λίγην ὥραν ἀργότερα ἐξέδιδε τὴν ἀπόφασίν του. Ὁ πρόεδρος τὴν ἐδιάβασε ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴν κατηγορουμένην:

«Ἐλενα Φράντσια, τὸ δικαστήριον σᾶς κρίνει ἔνοχον στάσεως καὶ φόνου. Τὸ ἐγκλημά σας τιμωρεῖται μὲ φόνον. Ἡ Α. Μ. ὁμως ὁ βασιλεὺς μετέτρεψε τὴν ποινὴν σας εἰς ἰσόβια δεσμὰ εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ φρουρίου. Ὅλη ἡ περιουσία σας θὰ διανεμηθῇ καὶ ἀπαγορεύεται τοῦ λοιποῦ νὰ φέρετε τὸν τίτλον τῆς μαρκησίας Τουπριάνι».

Ἡ νέα καὶ ἀπροσδόκητος αὐτὴ περιπέτεια εἶχε ἀφήσει βωβὴν σὰν ἄγαλμα τὴν Ἐλενα. Καὶ ὅταν τὴν ὠδήγησαν στοῖ φορικτὸ ὑπόγειον τοῦ ἀπαισίου φρουρίου, τότε ἐξέσπασεν εἰς λυγμοὺς ποὺ συνεκλόνιζον τὸ φτωχὸ δυστυχισμένον κορμί της. Μιὰ γυναῖκα ἦταν ἐκεῖ κάτω στοῖ φορικτὸ ὑπόγειο. Μιὰ γυναῖκα, ποὺ εἶχεν ἀναλάβει καὶ αὐτὴ χρῆν δεσμοφύλακος. Μόλις λοιπόν, εἶδε τὴν Ἐλενα, τὴν ὁποίαν ἐγνώριζεν, ἡ ἔκφρασις ἑνὸς ἀγρίου μίσους ἀπλώθηκε στοῖ πρόσωπό της. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶχε χάσει τὸ γυιό της ἐπὶ τὴν ἐπανάστασι καὶ ἐθεωροῦσε ὑπεύθυνον γιὰ τὴν ἐπανάστασι τὴν Ἐλενα.

— «Α, δὲν θὰ μοῦ ξεφύγῃς ζωντανή, ἔλεγεν ἡ δεσμοφύλαξ. Ἡ καταραμένη ἐπαναστάτρια. Ἀφήστε με νὰ τῆς διαλέξω ἐγὼ τὸ κελλί της. Γενναῖοι στρατιῶταί μου, ἐμπιστευθῆτέ την σὲ μένα.

Καὶ ἔτρεξε σ' ἓνα κελλί, στοῖ ὁποῖο ἐκοιμᾶτο ὁ σύζυγός της, μεθυσμένος τις περισσότερες ὥρες τῆς ἡμέρας, γιὰ νὰ πάσῃ τὰ κλειδιά τῶν καλλιῶν. Ξαναγύρισε σὲ λίγο κοντὰ εἰς τὴν Ἐλενα, τὴν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ χερί καὶ τὴν ἔφερε ὀρμητικὰ σ' ἓνα κελλί, τὸ ὁποῖον ἐφώτιζαν δυὸ κεριὰ. Σ' ἓνα φορεῖο ἦταν ἓνα πτώμα. Τὸ πτώμα τοῦ γιου τῆς δεσμοφύλακος.

— Νὰ τὸ παιδί μου! οὐρλιαξε ἡ δεσμοφύλαξ. Σὺ μοῦ τὸ σκότωσες, κακούργα. Θέλω, λοιπόν, νὰ τοῦ ζητήσῃς γονατιστὴ συγγνώμην. Ὅλοι μοῦ λένε ὅτι σὺ ἐξαπέλυσες τὴν ἄγρια ἐπανάστασι στόν τόπο. Κακούργα!

Ἡ Ἐλενα ὕψωσε τὸ τρυφερόν βλέμμα της πρὸς τὴν δεσμοφύλακα, ποὺ τὴν ὕβριζε τόσο σκληρὰ, καὶ τῆς ἀπήντησε:

— Ναί, φτωγὴ γυναῖκα. Θὰ προσευχηθῶ γιὰ τὴ σωτηρίᾳ τῆς ψυχῆς τοῦ παιδιοῦ σου!

Καὶ μὲ τὰ μάτια βουρκωμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα ἔπεσεν ἐμπρὸς στοῖ ἀκίνητο σῶμα τοῦ στρατιώτου, ἐνῶ ἡ μητέρα του ἀπεσύρετο μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτη ἀπὸ τρόμο καὶ ἀμφιβολία.

*
* *

— «Ὡ... ὦ... τί βλέπω, ἐφώναξε μὲ τὴν κακίαν ζωγραφισμένην στοῖ πρόσωπό του ὁ Τσιγγᾶνος. Ἐνόσω ἔλεια διεσκεδάζατε καὶ ξεχάσατε ἐκεῖνα ποὺ σᾶς ἔμαθα. Ἡ Μικροῦλα δὲν ξεύρει πιά τίποτα νὰ κἀνῃ. Ἡ Α, σιᾶσου νὰ σὲ μόθῃ τὸ καμτσίκι τί πρέπει νὰ κἀνης τώρα... Ἐλεεινὴ!...

Καὶ ὁ ἀπαισιὸς Τσιγγᾶνος, ἀποφασισμένος νὰ σκοτώσῃ τὸ χαριτωμένον ἐκεῖνο ἀγγελούδι, γιὰ νὰ ἐκανοποιήσῃ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς μαύρης δουκίσσης, ἄρχισε νὰ τὴν κτυπᾷ στοῖ μισόγυμνο σωματάκι της μὲ τὸ καμτσίκι του. Καὶ μόνον ὅταν εἶδε τὸ αἷμα νὰ τρέχῃ ἀπὸ τῆς πληγῆς τῆς ἀμοιῆς Μικροῦλας, μόνον τότε τὴν ἄφησε νὰ γυρίσῃ εἰς τὴν σπιταμάξά του. Ἡ Ἐλπίς ἔκλειε, ἔκλειε ἀδιάρκοπα. Πότε θὰ ἐτελείωναν ἐπὶ τέλους τὰ μαρτύριά της;

Ἡ Ἰουα, ἡ καλόβολη Τσιγγᾶνα, τὴν ἐπλησίασεν, ἔξαφνα, ἀφοῦ ἔτριψε πρῶτα ἓνα βλέμμα καὶ εἶδεν ὅτι ὁ Διάβολος εἶχεν ἀπομακρυνθῇ. Τὴν ἐπῆρε

στην ἀγκαλιά της καὶ τὴν ἔφερε στὸ σταῦλο. Ἐκεῖ δὲν μπορούσε νὰ τὶς ἴδῃ ὁ Διάβολος.

—Κακόμοιρο κορίτσι, τῆς εἶπε. Εἶμαι κι' ἐγὼ ἔνοχη γιατί κάθομαι μ' αὐτοὺς τοὺς ἑλεσινούς. Μὰ ἐλπίζω πολὺ γρήγορα νὰ σὲ ξαναφέρω στοὺς γονεῖς σου. Φτωχή μου Μικρούλα, πρέπει νὰ ξέρης ὅτι εἶμαι κι' ἐγὼ ἓνα κλεμμένο κορίτσι, ὅπως καὶ σύ, ὅπως καὶ τόσα ἄλλα. Δὲν μὲ φοβάσαι πιά, Μικρούλα μου, ἔ;

—ὦ, δὲ... δχι... δὲν σὰς φοβάμαι, ἀπήντησεν ἡ Ἑλπίς. Φοβάμαι μόνο τὸ Διάβολο καὶ τὴ γρηὰ Σαβὰ. Πόσο θὰ ἤθελα νὰ ξανάβλεπα τοὺς...

—Τοὺς γονεῖς σου, ἔ; Ἀνυστυχιμένο μου παιδί. Ἄ! ἐγὼ βλέπεις δὲν σ' ἐμποδίζω νὰ μιλήσης γι' αὐτοὺς. Ἡσύχασε, Μικρούλα μου, κι' ἐλπίζω ὅτι τὰ τοὺς ἴδῃς, καὶ πολὺ γρήγορα μάλιστα. Εἶμαι ἀποφασισμένη νὰ μὲ πῶ καὶ σὴ φυλακὴ ἀκόμα, μὰ θὰ σὲ φέρω στοὺς γονεῖς σου, χρυσῇ μου.

Ἐξαφνα ὅμως, ἡ φωνὴ τοῦ Διαβόλου ἀκούσθηκε στ' αὐτιά της Ἰρμας καὶ τῆς Μικρούλας σὰν ἀστροπελέκι.

—Πῶς; ἔλεγεν ὁ ἀπαίσιος Ταιγγᾶνος. Ὡστε εἶσαι κοντὰ στὴ Μικρούλα: Ἄ, αὐτὴ μᾶς προδίδει. Τὶ λὲς καὶ σύ, Ζίλ;

—Δὲν ἔχει κουράγιο νὰ μιλήσῃ! ἐπενέβη ἡ γρηὰ Σαβὰ μὲ τὴ στοιγ-
γμάριχη φωνή της.

Καὶ τὸ ἀπαίσιο «τρίο» ἐφάνηκε στὴν εἴσοδο τοῦ σταύλου.

—Κλείστε καὶ τὶς δύο μέσα στὸ ἀμάξι! διέταξεν ὁ Διάβολος ἀφρό-
ζοντας ἀπὸ τὴν λύσσα του.

Ἡ γρηὰ Σαβὰ ἐξετέλεσε τὴν διαταγὴν τοῦ ἀμέσως. Ἐκεῖνη τὴ νύχτῃ ὁ Διάβολος ἐξωμολογήθη στὴ γρηὰ Ταιγγάνα, τὴν Σαβὰ, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἐκπλαγῇ, ὅτι καὶ ἂν ἔβλεπε νὰ γίνεται εἰς βάρος τῆς Μικρούλας. Μή-
πως ἡ δοῦκισσα Μαλφιέρα δὲν τοῦ εἶχε δώσει ρητὴ ἐντολὴ νὰ τὴν σκο-
τώσῃ, μ' ἓνα τρόπον ὅμως πού νὰ μὴ φανῇ ὅτι τὴν ἐσκοτώσῃ;

—Δὲν ζητῶ νὰ μάθω τὰ μυστικά σου, τοῦ ἀπήντησεν ἡ γρηὰ Σαβὰ. Εἶσαι κύριος νὰ κάνῃς ὅτι θέλεις. Πρέπει ὅμως νὰ κρύψωμε τὰ λεπτὰ σὲ σίγουρο μέρος.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ὁ Διάβολος διέταξε νὰ φύγῃ τὸ καραβάνι. Οἱ Ταιγ-
γᾶνοι ἐκίνησαν προὶ-προὶ καὶ ἡ Μικρούλα ἔδοκίμασε μιὰ νέα ἀγωνία,
ὅπως ἐδοκίμαζε κάθε φηρὰ πού ἀπεμακρύνετο ἀπὸ τὴν ἀγαπημένην της πόλιν,
τὴν Νεάπολιν, ὅπου ἦσαν οἱ γονεῖς της. Ἐξαφνα ὁ Διάβολος εἶπε νὰ στα-
λοῦν σ' ἓνα ἄγριο κι' ὠχυρωμένο μέρος, σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ ὁποῖο
ὑπῆρχεν ἓνα ἀπαίσιο βράαθρο.

Ὁ Διάβολος ἔσυρε ἓνα σχοινὶ καὶ δείχνοντάς το στὴ Μικρούλα τῆς εἶπε:

—Θὰ τὸ ρίξω ἀντικρυ στὸ βράαθρο, θὰ περάσω ἀπὸ ἐκεῖ πού ἐνώ-
νεται τὸ βράαθρο. Πάω κάτω νὰ τὸ στερεώσω κι' ὕστερα θὰ μάθωμε νὰ
περνᾶμε πάνω ἀπὸ τὸ σχοινὶ αὐτό, χωρὶς νὰ τρικλίζουμε. Ὅλοι ἀπὸ τὰ
τριγυρινὰ χωριά καὶ τὶς πολιτεῖες θὰ τρέξουν νὰ μᾶς ἴδουν. Ἐ, τί λὲς
γι' αὐτὸ Μικρούλα;

—Ὅτι προστάξετε, κύριε, ἐτραύλισε τὸ ἄμοιρο τὸ κοριτσάκι.

—Ἐγὼ δὲν θέλω νὰ γίνῃ αὐτό! ἐπενέβη ἡ Ἰρμα, ἡ ὁποία αἰσθανό-
ταν ὅτι ὁ Διάβολος προετοίμαζε τὸ τέλος τῆς ἁμοιρῆς Μικρούλας.

— Σένα δὲν σοῦ πέφτει λόγος ! τῆς ἀπήντησε μὲ περιφρόνησι ὁ Διάβολος. Τὴν ἰδίαν στιγμὴν ὁ ἀπαίσιος ἄνθρωπος συλλογίζοταν :

— Εἶναι βέβαιον ὅτι δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ κάμῃ τρία βήματα καὶ θὰ πέσῃ.

Ἔτσι θὰ εἶχε τὴν συνειδησί του ἤσυχῃ ἀπέναντι στοὺς συντρόφους του, καὶ πρὸ πάντων ἀπέναντι στὴν Ἰρμα καὶ στὸν ἄνδρα της. Ἡ Μικροῦλα λοιπὸν θὰ ἔμενε στὰ ἀτελείωτα βάρη τοῦ βαρύτερου, χωρὶς νὰ τὴν ξαναδῇ μάτι ἀνθρώπου.

— Δὲ μοῦ φαίνεται ν' ἀγαπᾷς τὸ χορὸ, τῆς ἔλεγεν ὁ Διάβολος. Θὰ σοῦ μάθω ὅμως ἐγὼ ἓνα ἄλλο χορὸ καὶ θὰ σὲ κάμω ξεφτέρει. Θὰ σὲ βλέπουν καὶ θὰ λένε πῶς εἶσαι ἓνα ἀληθινὸ κορίτσι Τσιγγᾶνου. Θέλεις;

— Θέλω, κύριε, ἀπαντοῦσε δευλὰ ἡ ἄμοιρῃ ἡ Μικροῦλα.

— Ὁραῖα. Βλέπεις τώρα ποὺ εἶσαι ἓνα πολὺ καλὸ κορίτσι καὶ δὲν μὲ φέρεις στὴ δύσκολη θέσι νὰ σὲ κυπιάω; Ἔλα μαζί μου μιὰ στιγμὴ. Θὰ ἰδοῦμε τίς ὡμορφιὰς τῆς φύσεως. Κύτταξε τὰ βουνά. Τὶ ὠραῖα ποὺ εἶναι! Ἔλα.

Ἡ Μικροῦλα ἄρχισε νὰ τρέμῃ.

— Γιατί δὲν ἔρχεσαι; τὴν ρώτησεν ὁ Τσιγγᾶνος.

— Γιατί ἡ Ἰρμα μοῦ ἀπηγόρευσε ν' ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ τ' ἀμάξι.

— Αὐτὸ μόνο σοῦ εἶπε; τὴν ξαναρώτησε μ' ἓνα τόνο χαϊδευτικὸ ὁ ἀπαίσιος ἄνθρωπος, γιὰ νὰ τῆς πάρῃ λόγια.

— Ὁχι, μοῦ εἶπεν ἀκόμη νὰ φωνάξω πολὺ δυνατά, ὅταν θελήσετε νὰ μοῦ κάμετε κακό, ἀπήντησε μὲ πολλὴν ἀφέλειαν ἡ Μικροῦλα.

— Φώναξε λοιπόν, διαβολόπαιδο! Φώναξε! τῆς εἶπεν ὁ Τσιγγᾶνος.

Καὶ ὅπως ἄλλοτε στὸ ὡμορφο περιβόλι τοῦ Τσιπριάνι, ὅπου τὸν εἶχε μπάσει ἡ γκουβερνάντα, ἡ Βαρβόρα, ὁ Διάβολος ὥρμησε κατ' ἐπάνω της καὶ τὴν ἤρπασε σὰν ἓνα πούπουλο καὶ τὴν ἐσήκωσε πνίγων κ' αἰθε κραυγὴν της. Ἡ Μικροῦλα ὅμως βρῆκε τὸ θάρρος νὰ δαγκάσῃ τὸν βυσανιστὴν της, νὰ τοῦ γδάρῃ τὸ πρόσωπο μὲ τὰ νύχια της καὶ νὰ φωνάξῃ:

— Μητεροῦλα μου!

Ἡ φωνὴ αὐτὴ, ἔκαμεν ἔξω φρενῶν τὸ Διάβολο. Τὴν ἔσυρεν ὡς τὸ βάρανθο, σὰν τρελλός, καὶ δεικνύων εἰς αὐτὴν τὸ ἀτελείωτο βῆθος του, τῆς εἶπε:

— Βλέπεις ἐκεῖνὴ τὴ μαύρῃ τρυπᾶ, ἐκεῖ κάτω, ὅπου τρέχουν τὰ νερὰ τοῦ βουνοῦ; Ἐκεῖ εἶναι ὁ θάνατος! Ὁ θάνατος...

Μιὰ ἀπροσδόκητῃ γιὰ τὴν ἡλικία της δύναμις ἔκαμε τὴν ἄμοιρῃ Μικροῦλα νὰ κυπιέται καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ τυράννου της.

— Μητεροῦλα μου! Πατερούλη μου! ἐψέλλισαν τὰ γέιλη της.

— Ἦλθε τὸ τέλος σου, διαβολόπαιδο! τῆς ἀπήντησεν ὁ Τσιγγᾶνος. Θὰ πεθάνῃς λοιπόν. Ἔτοιμάσου!

— Καλὴ μου Ἰρμα, ἐφώναξεν ἡ Ἑλπίς. Βοήθησέ με. Ποῦ εἶσαι;

— Ἐδῶ εἶμαι Μικροῦλα μου. Ἔρχομαι, ἤκουσθι ξεφωνα μιὰ φωνή.

Καὶ ἡ Ἰρμα, ἡ σύζυγος τοῦ Ζιλ, ἐφάνηκε μέσα ἀπὸ τοὺς ψηλοὺς θάμνους μ' ἓνα κλαδευτήρι στὰ χέρια. Μ' ἓνα πήδημα ὥρμησε πάνω στὸν Τσιγγᾶνο καὶ κατῶρθωσε νὰ τοῦ ἀποσπᾷ τὴν Ἑλπίδα ἀπὸ τὰ χέρια του, φωνάζοντας:

— Εἶναι δικό μου αὐτὸ τὸ παιδί. Δὲ θὰ τὸ σκοτώσῃς, ὄχι.

— Ὁ Διάβολος τὴν ἐκύτταξε μ' ἓνα ἄγριο βλέμμα.

— Φύγε, ἂν δὲν θέλῃς νὰ με γνωρίσῃς καὶ σὺ ἀπὸ τὴν καλή!

— Σοῦ λέω ὅτι αὐτὸ τὸ παιδί εἶναι δικό μου. Μοῦ ἀνήκει, γιατί μ' ἔκαμε νὰ θυμηθῶ πῶς εἶμαι κι' ἐγὼ ἄνθρωπος, ἐνῶ κοντὰ σὰς εἶχα γίνοι μιὰ κακούργα, μιὰ ἐλεεινή!

— Πρόσεχε τὰ λόγια σου, Ἰρμα. Θὰ μετανοήσῃς.

— Δὲν σὲ φοβάμαι. Σοῦ τὸ εἶπα καὶ ἄλλοτε. Δὲ φοβάμαι οὔτε σένα, οὔτε τὸ θάνατο. Θὰ πεθάνω γιὰ χάρι τῆς Μικροῦλας καὶ αὐτὴ θὰ εἶναι ἡ σωτηρία μου!

— Θ' ἀφέλῃς τὴ Μικροῦλα; Ναὶ ἢ ὄχι;

— Ὅχι! Ἀπότησες μὲ πείσμα ἡ Τσιγγάνα, ποὺ ἔσσεισεν ἀπειλητικὰ τὸ κλαδευτήρι, ἐναντίον τοῦ ἀπαισίου βασιανιστοῦ.

— Ἄ, αὐτὸ εἶναι πάρα πολὺ! ἐκραύγασε σὰν τρελλὸς ὁ Διάβολος. Στάσου λοιπὸν νὰ σὲ σιγουρίσω ἐγὼ γιὰ καλὰ.

Καὶ προτοῦ προφθάσουν νὰ ἀμυνθοῦν τὰ δυστυχημένα τὰ θύματά του, μ' ἓνα ἀπότομο καὶ δυνατὸ τίναγμα τὰ ἔρριπεν εἰς τὸ βάραθρον, ποὺ ἔχασκε μπροστὶά του. Ἐξηφανίσθησαν ἀμέσως. Ἐπηκολούθησε μιὰ τραγικὴ σιγή. Ἐπειτα ἠκούσθησαν ἑξαφνα κραυγές. Καὶ σ' αὐτὲς ἀπήνησαν ἄλλες κραυγές ἀπὸ τὸ βουνό.

— Βοήθεια!... Καλοὶ μου ἄνθρωποι. Ὁ δολοφόνος!... Ὁ δολοφόνος!

— Θάρρος... ἔδω εἴμεθα! Θάρρος!

Καίτοι τοὺ βουνοῦ ἐνεφανίσθησαν ἑξαφνα, ἐνῶ ὁ Διάβολος ἔτρεχε σὰν τρελλὸς νὰ κρυφθῇ. Ἡ Ἰρμα πέφτοντας μαζὶ μὲ τὴν Μικροῦλα κατῶρθωσε μὲ μιὰ θαρραλέα ἐπιδειξιότητα νὰ ἀρπαχθῇ ἀπὸ τὴ ρίζα ἐνὸς δένδρου. Ἐσφιγγε τὴν ἄμοιρη Ἑλπίδα στὰ χέρια της πάντα. Μὰ τὸ δέντρο, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἐπιάσθηκε ἡ Τσιγγάνα, δὲν ἄντεχε σὲ τόσο βάρος καὶ ἐνόσφ ἐπερνοῦσεν ἡ ὥρα ἡ Ἰρμα τὸ ἐνοιωθε νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια της. Ἡρχισ λοιπὸν νὰ κραυγαζῇ καὶ νὰ ζητῇ βοήθεια.

Μαζὶ μὲ τὲς κραυγές της ἡ αὐόντο καὶ οἱ ἀπελπισμένες φωνές τῆς Μικροῦλας. Σὲ μιὰ στιγμή, ὅπου ὁ Διάβολος εἶδεν ὅτι ἐπρόκειτο νὰ σωθοῦν ἡ Ἰρμα καὶ ἡ Μικροῦλα, ἄφησε τὴν κρύπτην του, ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος ἀπ' ὅπου τὰ θύματά του εἶχαν πιασθῇ καὶ ἤρχισ νὰ ρίπτῃ χῶματα καὶ πέτρες, γιὰ νὰ στεῖλῃ γρηγορώτερα στὸ θάνατο τὴν Ἰρμα καὶ τὴν Μικροῦλα.

— Ἄ, κακούργε, σὲ εἶδαμε! Τοῦ ἐφώνησεν ἓνας ἀπὸ τοὺς χωρικοὺς. Ὁ χωρικός ἐν τούτοις ἄφησε τὸν ἀπαισιὸ Τσιγγᾶνο καὶ προσεπάθησε νὰ σώσῃ τὴν Ἰρμα καὶ τὴν Μικροῦλα.

Ἦταν ἀδύνατον! Ἡ πονόψυχη Τσιγγάνα κατῶρθωσε μόνο νὰ σηκώσῃ ψηλὰ τὴν Μικροῦλα ποὺ κρατοῦσε πάντα στὰ χέρια της καὶ νὰ εἰπῇ μὲ μιὰ ἀπελπισμένη φωνή:

— Σώστε τὴν ἀθῶα Μικροῦλα. Σώστε τὴν!

Εὐτυχῶς γιὰ τὴ Μικροῦλα, ὁ χωρικός ἐπρόλαβε καὶ τὴν ἤρπασεν ἀπὸ τὰ χέρια τῆς Τσιγγάνας.

— Ἐλάτε νὰ πιάσωμε καὶ τὴν ἄλλην! ἐφώναξεν ἔπειτα στοὺς συντρόφους του. Θάρρος.

— Πολὺ ἀργά! ἐτραύλισεν ἡ δυστυχισμένη ἡ Ἰουμα, ἐνῶ ἐφέρετο πρὸς τὸ βάραθρον. Θεέ μου, συγχώρεσέ με. Παναγία μου, ζητῶ τὴν προστασία σου!

Λίγο παραπέρα ἡ ἀπαισία σιλουέττα τοῦ Τσιγγάνου ἐφαίνετο μέσα ἀπὸ τὰ δένδρα. Ὁ συνένοχος τῆς Μαλφιέρα παρακολουθοῦσε τὴν τύχη τῶν θυμάτων του. Καὶ ὅταν εἶδεν ὅτι οἱ χωρικοὶ εἶχαν σώσει τὴν Ἑλπίδα ἔγινεν ἔξω φρενῶν. Ἡ ἄμοιρη ἡ Ἰουμα τὸν ἀντίκρουσε στὴ φρικτὴ ἐκείνη πτώσῃ της καὶ ἐφώναξε μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων της, δείχνοντας τὸν Διάβολο στοὺς χωρικούς:

— Αὐτὸς εἶναι ὁ δολοφόνος! Αὐτὸς ὁ Διάβολος...

Καὶ ἔπειτα ἐξηφανίσθη μέσα στὸ φρικτὸ βάραθρο. Ἐμεσολάβησαν λίγα δευτερόλεπτα ἀγωνίας.

Οἱ χωρικοὶ ἐκύτταζαν πρὸς τὸ βάραθρο, ὅπου εἶχε χαθῇ ἡ Τσιγγάνα, χωρὶς νὰ τολμοῦν νὰ κινηθοῦν. Ἐπειτα ὁμως ἡ ἀγανάκτησις των ἐναντίον τοῦ ἀπαισίου Τσιγγάνου ἐξέσπασεν. Ὁρμησαν κατ' ἐπάνω του. Ὁ Διάβολος ἤρχισε νὰ τρέχῃ. Ἀλλὰ σὲ λίγο τὸν περιεκύκλωσαν οἱ χωρικοὶ καὶ κατέρχθησαν νὰ τὸν συλλάβουν.

— Ἦλθεν ἡ σειρὰ σου τώρα κακούργε, τοῦ εἶπαν. Τὸ θυμὸ σου πέθανε. Ἀλλὰ θὰ ἐκδινηθοῦμε τὸ θάνατό του!

Στὴ βιασύνῃ τους ὁμως νὰ συλλάβουν τὸν ἀπαίσιο Τσιγγᾶνο, ἄφησαν μισοπαραμένει ἀπὸ τὸ φόβο της τὴ Μικροῦλα στὴ μέση τοῦ δρόμου. Μιὰ κακούργα γρηὰ τότε ἐπρόβαλε ἀπὸ τοὺς θάμνους καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸ δυστυχισμένο κοριτσάκι τῶν Τσουριάνι. Ἦταν ἡ γρηὰ Σαβὰ, ἡ συνένοχος τοῦ Διαβόλου.

Τὸ τέλος τοῦ τέρατος.

Οἱ δύο Τσιγγᾶνοι, ὁ Ζιλ καὶ ἡ Σαβὰ, ἐκάπνιζαν ἡσυχοὶ καὶ χαρούμενοι ἔπειτα ἀπὸ τὰ χρήματα ποὺ εἶχαν ἐξασφαλίσει χωρὶς στὸν Διάβολο. Ἐξαφνα ὁμως ἡ Σαβὰ ἤκουσε ξεφωνητὰ προερχόμενα ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ βάραθρου καὶ ἔτρεξε. Λίγη ὥρα ἀργότερα ἐπέστρεψε μὲ τὴ Μικροῦλα στὰ χέρια της καὶ ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὸ θυμὸ της.

— Αὐτὴ ἡ κατηραμένη ἡ Ἰουμα εἶπε στὸν Ζιλ καὶ αὐτὴ ἡ μικρὴ πανούκλα λίγο ἔλειψε νὰ μᾶς καταστρέψουν. Καὶ ὁμως ἔτσι ἔπρεπε νὰ τελειώσῃ τὸ πρᾶγμα. Τί θ' ἀπογίνωμε τώρα;

— Ἐ, λοιπόν, τί συμβαίνει; ρώτησεν ὁ Ζιλ. Τί ἔκανε ἡ Ἰουμα; Ποῦ εἶναι;

— Ἐπεσε;

— Ναί, μαζὶ μὲ τὴν Μικροῦλα. Μὰ αὐτὴ ἡ πανούκλα δὲν παθαίνει τίποτε! Νά την. Οἱ χωρικοὶ ἔτρεξαν καὶ τὴν ἔσωσαν γιὰ δική μας κακοτυχία.

— Καὶ ἡ Ἰρμα; Ἡ Ἰρμα τί ἀπέγινε; ρώτησεν ὁ Ζίλ, ὁ ὁποῖος ἀγαποῦσε τὴν σύντροφό του.

— Μπορεῖ καὶ νὰ πέθανε, ἀπήντησεν ἡ Σαβί.

— Σώπα, Σαβί, Σώπα! ἐφώναξεν ἀγριεμένος ὁ Ζίλ.

Καὶ ἐτινάχθηκεν ὀρθίος.

— Ἡ Ἰρμα πέθανε; Τί κάθесαι λοιπὸν καὶ λές;

— Ἀφοῦ σοῦ λέω ὅτι κατρακύλισε στὸν πάτο τοῦ βαράθρου! Ἄ, δὲν ἦταν καλὴ γυναῖκα αὐτή. Ἦταν μιὰ προδότρια.

— Μὴ τὸ ξαναπῆς, τῆς εἶπε πλησιάζοντας ἀπειλητικὰ ὁ Ζίλ.

— Κύτταξέ τον ποὺ θέλει νὰ κτυπήσῃ, νὰ σκοτώσῃ τὴν μάνα του! Καὶ γιὰ παιάν; Γιὰ τὴν Ἰρμα, γιὰ μιὰ ἔλσεινή, ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ μᾶς στείλῃ ὅλους στὴν κρεμάλα, ἀφοῦ κινδυνεύει τώρα ὁ Διάβολος.

Ὁ Ζίλ ὠπισθοχώρησεν ἔκπληκτος.

— Τί κάθесαι καὶ μοῦ λές; ρώτησε. Κινδυνεύει καὶ ὁ ἀρχηγός; Κινδυνεύουμε καὶ μεῖς;

— Δὲν φταίω ἐγὼ γι' αὐτό, ἐξηκολούθησε μὲ ἀγανάκτησιν ἡ Σοβά. Φταίει ἡ Ἰρμα σου, ποὺ φώναζε ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα στοὺς χωρικοὺς: «Πιάστε τον! Εἶναι ὁ δολοφόνος!» Καὶ ἔδειχνε τὸ Διάβολο, τὸν ἀρχηγό μας, ποὺ μᾶς φέρνει τόσα χρήματα!

Ὁ Ζίλ δὲν εἶπε λέξι. Κατάλαβε τί εἶχε συμβῆ. Ἦξευρεν ἐξ ἄλλου ὅτι ὁ Διάβολος ἦταν ἱκανὸς γιὰ ὅλα.

— Ἡ μάνα ἔχει δίκιο, ἐπιθύρτισεν. Ἔτσι ἔπρεπε νὰ γίνη. Ἡ Ἰρμα ἐτιμωρήθηκε δίκαια! Ἦταν ὅμως μιὰ τόσο καλὴ κοπέλλα!

Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως στρατιῶτες μὲ γυμνὰς τίς ξιφολόγχας ἐπολιόρκησαν τὸν καταυλισμὸ τῶν Τσιγγάνων, φέροντες μαζί τους δεμένον τὸν Διάβολον.

Ὅλο τὸ κοπάδι τῶν Τσιγγάνων συνελήφθη καὶ ὠδηγήθη ὑπὸ ἰσχυρὰν συνοδείαν στὴν ἀστυνομίαν τῆς γειτονικῆς κωμοπόλεως. Δὲν ἐχρεαζόταν ἄλλη μορτυρία ἀπὸ τὴ μαρτυρία τῆς δυστυχισμένης τῆς Ἰρμας, ἡ ὁποία κατρακυλῶντας στὸ βάραθρο εἶχε κατηγορήσει τὸν Διάβολο ὡς δολοφόνον.

Ὁ ἀνακριτὴς ρώτησε τὴν Ἑλπίδα:

— Γιατί ἡ μαμά σου ἡ Ἰρμα σὲ ἐπέταξε στὸ βάραθρο;

Ἡ Μικροῦλα ἀπήντησε μὲ μιὰ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε:

— Ὁ Διάβολος μᾶς ἔρριψε!

Ἔτσι ὁ ἀπαίσιος Τσιγγᾶνος κατεδικάσθη εἰς θάνατον. Ὁ ἀνακριτὴς διέταξε νὰ κρεμασθῇ ἐμπρὸς στοὺς ἄλλους Τσιγγάνους καὶ μόλις εἶδε τὸ πτώμα του νὰ αἰωρεῖται στὴν κρεμάλα τότε παρήγγειλε νὰ ἐξοριθοῦν οἱ Τσιγγᾶνοι, ἀφοῦ πρῶτα πωληθοῦν ὅλα τὰ ἀμάξια καὶ τὰ ἀλογά των, γιὰ νὰ πληρωθοῦν μὲ τὸ ἀντίτιμό των τὰ ἔξοδα τῆς Δικαιοσύνης.

Πράγματι τὴν ἐπομένην οἱ Τσιγγᾶνοι ὠδηγήθησαν εἰς τὰ σύνορα ὑπὸ ἰσχυρὰν συνοδείαν. Ἡ ἀπαίσια Σαβί καὶ ὁ Ζίλ, σύροντες μαζί των καὶ τὴν ἄμοιρη τὴ Μικροῦλα, ἔφευγαν, χωρὶς ἀμάξια πλέον, χωρὶς χρήματα. Ποιὸς θὰ ἐπροστάτευε τὴν Ἑλπίδα ἀπὸ τοὺς νέους ἐχθρούς της τώρα; Ἀλλοίμονο. Ἡ δυστυχισμένη ἡ Ἰρμα εἶχε χαθῇ στὸ φρικτὸ βάραθρο.

Ὅταν οἱ στρατιῶται ποὺ συνώδευαν τοὺς Τσιγγάνους καὶ τὴν Μικροῦλα

ἔφθασαν εἰς τὰ σύνορα, ἐστάθησαν καὶ εἶπαν στὸν Ζιλ καὶ τὴν Σαβὰ μὲ φόβος ἀπειλητικόν :

— Ἐμπρός, δρόμο τώρα καὶ νὰ μὴ σᾶς ξαναδοῦμε, ἂν δὲν θέλετε νὰ ἔχετε τὴν τύχη τοῦ Διαβόλου.

Ὁ Ζιλ καὶ ἡ Σαβὰ ἐπατοῦσαν τώρα τὸ γερμανικὸν ἔδαφος. Ἦξε-
λούθησαν λοιπὸν τὸν δρόμο τους, ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ πικνὸ δάσος ποὺ ἀλω-
νόταν ἐμπρός των, λίγη ὥρα ἀργότερα ὅμως ἐστάθηκαν.

— Θὰ πεθάνωμε ἀπὸ τὴν πείνα! ἐφώταξε μὲ τρόμο ἡ Σαβὰ. Ἄ, γιὰ
αὐτὸ τὸ καταραμένο πλάσμα, ἡ Μικροῦλα, νὰ μὴν ἀκολουθήσῃ τὴν Ἰρμα
στὸν τάφο της; Ἡ σωτηρία της εἶναι ὁ θάνατός μας!

Καὶ ὥρμησε πάνω στὴ φτωχὴ Μικροῦλα καὶ ἄρχισε νὰ τῆς τραβᾷ τὰ
μαλλιά καὶ νὰ τῆς γδέρῃ τὸ πρόσωπο μὲ τὰ νύχια της.

— Κακούργα! Γέννημα τοῦ Σατανᾶ!

Ἡ Μικροῦλα ἐφώναξεν, ἔλλαιε, παρακαλοῦσε μάταια:

— Μαμά, Γλυκεῖά μου μαμά, ποῦ εἶσαι;

Ἄλλ' ἡ μαμά της ἦταν πολὺ μακριὰ καὶ τὴν ἐνόμιζε πεθამένη Δυστυ-
χισμένη Ἑλενα, ἂν μπορούσε νὰ ἑβλεπε τὸ μαρτύριο τοῦ παιδιοῦ της! Ἡ
ἐλεεινὴ Μαλφιέρα ἐξ ἄλλου, ποὺ ἐγλύτωσε ἀπὸ τὴν μανίαν τῶν ἐπαναστατῶν
χάρις εἰς τὴν Ἑλενα, κατῳρώθησε καὶ ἔμαθε τὸ τέλος τοῦ συνενόχου της, τοῦ
Διαβόλου. Καὶ ἐφοβεῖτο μήπως ὁ Διάβολος τὴν ἀπεκάλυψε καὶ ἀδηγήθη ἡ
Μικροῦλα στὴν Νεάπολι. Γιὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἡ Μαλφιέρα ἔφυγε ἀπὸ
τὴν Νεάπολι καὶ ἔσπευσε στὴν μικρὰ πόλιν, κοντὰ στα ἱταλογερμανικὰ σύνορα,
ὅπου εἶχαν κρεμάσει τὸν Διάβολο. Ἐκεῖ ἔμαθεν ὅτι ὁ Τσιγγᾶνος δὲν εἶχε
ἀποκαλύψει τίποτε γι' αὐτὴν στὴν ἀνάκρισιν. Ἐμαθεν ὅμως, ἐξ ἄλλου, ὅτι οἱ
Τσιγγᾶνοι μαζὶ μὲ τὴν Μικροῦλα εἶχαν καταφύγει στὴν Γερμανίαν. Καὶ
ἤρχισε τὶς ἔρευνές της γιὰ νὰ τοὺς βρῇ. Ἡ τύχη τὴν ἐβοήθησε. Χωρὶς χρέη-
ματα, οἱ Τσιγγᾶνοι εἶχαν σταματήσει σ' ἓνα χωριό, ποὺ ἦτο κοντὰ στὰ
ἱταλογερμανικὰ σύνορα.

Οἱ Τσιγγᾶνοι εἶχαν καταφύγει σ' ἓνα φτωχικὸ ξενοδοχεῖο, ποὺ βέβαια
δὲν μπορούσε νὰ ἐμφανισθῇ ἡ ἀριστοκρατίσσα Μαλφιέρα. Ἐδίδον ὅμως
κάθε ἡμέρα παρσιτάσεις. Εἰς μίαν ἀπὸ τὶς παρσιτάσεις αὐτὲς παρενέβη
καὶ ἡ μαύρη δούκισσα, ντυμένη μ' ἓνα ἀπλὸ φόρεμα καὶ μὲ τὸ πρόσωπο
κρυμμένον σχεδὸν καὶ χωμένη ἀνάμεσα στὸ λαουτζικο ποὺ διεσκέδαζε μὲ
τοὺς Τσιγγάνους. Ἡ εὐχαρίστησί της ἦταν μεγάλη ὅταν εἶδε τὴν Μικροῦλα
νὰ περπατῇ πάνω στὸ τεντωμένο σχοινὶ καὶ νὰ χορεύῃ τὸ χορὸ τῶν αὐγῶν.

— Ὁ Διάβολος, ἐσκέφθη ἡ Μαλφιέρα, δὲν μοῦ εἶχε πῆ ψέματα. Ἡ
κουκλίτσα τοῦ Τσυπριάνι ἔκαμε μεγάλας προόδους στὸ δίσσημα αὐτό. Ποῦ
νὰ ὑποπτεύωνται αὐτοὶ οἱ ἀπλοῖκοι χωρικοὶ ὅτι χειροκροτοῦν μιὰ μικρὴ
μαρφησιά!

Καὶ ὅταν ἡ ἀνύποπτη Μικροῦλα ἔφερε τὸ δίσκο στὴν Μαλφιέρα
ἐκείνη τῆς ἔρριψε ἓνα μεγάλο νόμισμα, χωρὶς ἡ ἀπαισία γυναίκα νὰ
αἰσθανθῇ καμμιὰ τύψιν γιὰ τὴν κατάντια, στὴν ὁποία εἶχε φέρει, μὲ τὰ
ἱδία της τὰ χεῖρια, τὸ ἀγγελουδί τῶν Τσυπριάνι.

Ἐνα ἄλλο διαβολικὸ σχέδιον εἶχε τώρα στὸ μυαλό της. Νὰ προτείνῃ

στὸν Ζιλ νὰ κάμῃ, ἐκεῖνο πού δὲν ἐπρόφθασε νὰ κάμῃ ὁ Διάβολος· νὰ σκοτώσῃ τὴ Μικροῦλα!

— Πάρε αὐτὸ τὸ πακέτο, Μικροῦλα, καὶ προχώρει!

Ὁ Ζιλ, λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, εἶχε δώσει ἓνα μεγάλο πακέτο στὴν Ἑλπίδα, πὺν μόλις καὶ μὲ δυσκολία ἐσθήκωνε ἐκείνη. Ἀφοῦ ὅμως ἔκαμε λίγα βήματα ἡ Μικροῦλα ἔχασε τὴν ἰσορροπία της ἀπὸ τὸ βίρος καὶ ἔπεσε χάμω. Τότε ἡ Σαβὰ, μ' ἓνα ἄγριο κτύπημα, τὴν ἐσθήκωσεν ὀρθή:

— Τεμπέλα .. πανούκλα, τῆς ἐφώναξε. Ἀρχισες τώρα καὶ βαριέσαι νὰ περπατήσης!

Ἐνα ἀπαίσιο χαμόγελο ἐφάνηκε τότε στὰ χεῖλη τῆς Μαλφιέρα, ἡ ὁποία παρηκολούθησε, χωρὶς νὰ τὴν βλέπουν, αὐτὴ τὴ σκηνή.

— Εἶναι περιττό, ἐπιθύρῃσε ἡ Μαύρη Δούκισσα, νὰ ἐξαγοράσω τὸν οἶκτον τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν. Αὐτὴ ἡ γοργὰ Σαβὰ εἶναι πιὸ σκληρὴ καὶ ἀπὸ τὸ θάνατο.

Καὶ μὲ τὸ ἴδιο ἀπαίσιο γέλιο ἡ Μαλφιέρα ἐπρόσθεσε:

— Καλὸ ταξεῖδι, Μικροῦλα. Θὰ πῶ τὰ νέα στὴν μητέρα σου.

Ὁ Δαίμονας.

Ἡ δεσμοφύλαξ, πὺν ἐφύλασσε, ὅπως εἶδαμε, τὴν Ἑλένα στὴ νέα φυλακὴ της, ἀφοῦ ἔκλεισε τὴν δυστυχισμένη γυναῖκα τοῦ Τσουπριάνι στὸ κελλὶ μαζί με τὸ πτώμα τοῦ γυιοῦ της, ἀνέβηκε ἔπειτα στὸ δωμάτιο τοῦ ἀνδρός της, ὁ ὁποῖος εἶχε τραυματισθῇ κι' αὐτὸς στὶς ταραχές, πὺν ἔγιναν στὴ Νεάπολι, ἀπὸ τοὺς ἐπαναστάτας.

— Ὅρσάτι, εἶπε στὸν ἄνδρα της, ἡ ἀμφιβολία εἶναι μέσα στὴν ψυχὴ μου μαζί με τὴ θλίψη. Ὁ Κάρολός μας πέθανε. Σὺ εἶσαι πληγωμένος. Μὰ νὰ πὺν βρῇκα τὸν ἄνθρωπο πὺν θὰ φυλάξῃ τὸν ἀγαπημένο μας νεκρό, ἕως ὅτου γίνῃ ἡ κηδεῖα του. Εἶναι ἡ Ἑλένα Φράντσια, αὐτὴ πὺν ἔκαμε τοὺς ἐπαναστάτας νὰ ξεσηκωθοῦν!

— Ἡ θεῖα δίκη τὴν ἔφερε στὴ φυλακὴ, τῆς ἀπήντησε ὁ δεσμοφύλαξ πὺν ἔκαίόταν μέσα στὸν πυρὶτό. Ἔτσι μποροῦμε νὰ ἐλπίζουμε ὅτι θὰ τρελλαθῇ. κλιωμένη ἔχει μέσα μὲ τὸ πτώμα τοῦ γυιοῦ μας.

— Ναί, ἀλλὰ δὲν ξέρω γιατί τὴ λυποῦμαι αὐτὴ τὴ γυναῖκα!

— Νὰ τὴ λυπηθῇς; Τὶ λὲς λοιπόν, γυναῖκα ἐτρελλάθηκες; Δὲν τῆς ἄρξει καμμιά λύπη, εἶπε ὁ πληγωμένος, γυρίζοντας μὲ κόπο στὸ κρεβάτι του.

— Ἐχεις δίκη! Σὺ μοῦ δίνεις θάρος. Δὲν πρέπει νὰ λυπᾶται κανεὶς μιὰ γυναῖκα πὺν ἔχυσε τόσο αἷμα καὶ πῆρε στὸ λαιμό της τὰ παιδιὰ τοῦ κόσμου! ἀπήντησε ἡ γυναῖκα τοῦ δεσμοφύλακος.

— Ἀς εἶναι κόλασι ἡ φυλακὴ της, ἐπρόσθεσε ὁ Ὅρσάτι.

— Ἀς εἶναι, ἐπανάλαβε σὰν ἡχὼ ἡ γυναῖκά του.

Τὴ στιγμὴ ὅμως, ὅπου ἐπρόφερε τὰ λόγια αὐτὰ ἡ σύζυγος τοῦ δεσμοφύλακος, ἡιοῦσθησαν φωνές, πὺν τὴν καλοῖσαν συνοδευόμεναι ἀπὸ δυνατὰ κτυπήματα στὴν πόρτα τοῦ κελλιοῦ τῆς Ἑλένας.

— Τρέξατε, κυρία Ὁρσάτι. Τρέξατε. Γρήγορα. Ἄ είναι τρομερό, ἀφάνταστο. Τρέξατε!

— Φωνάζει αὐτὴ ἡ ἑλεσινή, εἶπεν ἡ δεσμοφύλαξ τοῦ φρουρίου. Τὸ αἷμα τοῦ παιδιοῦ μου ποὺ ἐχάθηκεν ἄδικα, ὡς τὴν τυραννήση!

Ναί, ἡ Ἐλενα ἦταν ποὺ ἐκαλοῦσε μὲ ἀπόγνωσιν εἰς βοήθειαν. Ἡ Ἐλενα, ποὺ δὲν ἐπερίμενε πιά παρὰ τὸν θάνατο νὰ τὴν γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ νέα μυστήριά της.

Μὰ ἓνα θαῦμα εἶχε γίνεи μέσα ἐκεῖ στὸ κελλί, ποὺ εὐρίσκετο ἡ δυστυχισμένη μαρκησία, γονατισμένη ἐμπρὸς στὸ πτώμα τοῦ υἱοῦ τῆς δεσμοφύλακος. Καθὼς εἶχε τὰ χέρια της σταυρωμένα, ἔξαφνα ἠρθάνθη ἐπάνω σ' αὐτὰ ἓνα ζεστὸ ὕγρὸ. Ἐκπληκτικῶς ἐσήκωσε τὸ κεφάλι της καὶ στὸ χλωμὸ φῶς τῶν λαμπάδων, ποὺ ἔκαιαν πλαῖι στὸ πτώμα τοῦ στρατιώτου, διέκρινε αἷμα. Ἀπὸ ποῦ λοιπὸν ἔτρεχε τὸ ζεστὸ αὐτὸ αἷμα; Σὰν τρολλὴ ἐτινάχθηκα ν' ὄρθῃ καὶ ὠπισθοχώρησεν μὲ φρίκην.

Δὲν ἀνέπνευε πλέον. Ἐνα μεγάλο βάρος ἐπιέζε τὸ στήθος της. Σιγὰ σιγὰ ὅμως τὴν πρώτη της κατάπληξι ἤρχισε νὰ διαδέχωνται οἱ ψύχραιμες σκέψεις.

— Τρέχει αἷμα, ἐπιθύρουν. Αὐτὸ εἶναι σημεῖον ζωῆς λοιπόν. Δὲν πέθανε ὁ στρατιώτης αὐτός. Τὸν μετέφεραν ἐδῶ γιὰ πεθαμένον, ἐνῶ ἴσως πρόκειται γιὰ νεκροφάνεια. Μὲ τίς ἀπαραίτητες φροντίδες θὰ μπορούσαν ἴσως νὰ συνέλθῃ. Θάρρος, θάρρος, Ἐλενα! Τὸ καθήκον εἶναι ὑπεράνω ὅλων!

Καὶ ἀποφασιστικῶς ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα, μ' ἓνα θάρρος ποὺ τὴν ἔκαμε καὶ τὴν ἴδια ν' ἀπορῇ, ἐπλησίασε τὸ πτώμα, ἐξεκούμβωσε τὸ στρατιωτικὸ ἔνδυμά του καὶ ἐκύταξε τὴν μεγάλη πληγὴ ποὺ εἶχε στὸ στήθος. ὦ, ναί! Ἀπὸ ἐκεῖ ἔτρεχε τὸ αἷμα ἀκόμη. Ἡ Ἐλενα ἔβαλε τὸ κατάλευκο χέρι της στὴν καρδιά του. Ἡσθάνθη ἓνα ἀδύνατον κτύπον. ὦ ναί! ἔζοῦσεν, ὁ υἱὸς τῆς δεσμοφύλακος τοῦ φρουρίου ἔζοῦσεν! Μὲ μιὰ ἀφάνταστη χαρὰ τότε ἡ Ἐλενα, σὰν νὰ ἐπρόκειτο γιὰ δικὴ τῆς παιδί, ἤρχισε νὰ φωνάζῃ τῇ μητέρᾳ τοῦ στρατιώτου. Ἐκείνη, ὠδηγηθεῖσα ἀπὸ τὰς κραυγὰς της εἰς τὴν μεγάλην σιδερένια πόρτα τοῦ κελλιοῦ τῆς Ἐλενας, δὲν τὴν ἤνοιξεν, ἀλλὰ ἐφώναξεν ἀπ' ἔξω στὴν Ἐλενα:

— Τὶ οὐρλιάζεις, δαίμονα; Ἐκεῖ θὰ μείνης γιὰ νὰ φυλάξῃς τὸ παιδί μου, ποὺ σὺ τὸ παῖθανες!

— Ἐλάτε λοιπόν, τὴν παρακαλοῦσεν ἡ Ἐλενα. Ὁ Θεὸς θὰ σᾶς ξανάδωσῃ τὸ παιδί σας. Ξανάνοιξε τὰ μάτια του. Λυπηθῇ τέ το.

— Ὅς νὰ λυπηθῶ σένα κακοῦργα, ἔ; Ὅχι. Ὁ φτωχὸς μου ὁ Κάρολος κοιμᾶται γιὰ πάντα, κοιμᾶται τὸν αἰῶνιο ὕπνο. Πάψε λοιπόν νὰ φωνάζῃς!

— ὦ δυστυχισμένη! Δυστυχισμένη!

Καὶ ἡ Ἐλενα ἔπαισε πιά νὰ παρακαλῇ τὴν μητέρα αὐτὴν, ποὺ ὁ πόνος γιὰ τὸ χαμὸ τοῦ παιδιοῦ της τὴν ἔκαμε σκληρόκαρδη.

— Ἄς κάνω ὅ,τι μπορῶ γιὰ νὰ τὸν σώσω! ἐπιθύρουν ἡ Ἐλενα. Καὶ σέρονοντας τὸ νεκρὸ, ποὺ εἶχαν γι' αὐτὴν ἐκεῖ μέσα, ἤρχισε νὰ βρέχῃ τοὺς κροτάφους τοῦ πληγωμένου. Σιγὰ-σιγὰ τὰ μάτια του ἀνοίγαν, τὰ ὠχρὰ χεῖλη του ἐκινουῦντο.

— Θάρρος! Θάρρος, ἔλεγεν ἡ Ἐλενα στὸν ἑαυτὸ της.

Ἐπὶ τέλους τὰ χεῖλη τοῦ πληγωμένου ἐπιθύρυσαν, μὲ μιὰ σβυμένη φωνή:
— Μητέρα!

Ἡ Ἑλενα ἤκουσεν αὐτὴν τὴν σβυσμένη φωνή καὶ ἐδιπλασίασε τὴς προσπάθειές της γιὰ νὰ ξαναφέρει στὴ ζωὴ τὸν υἱὸν τῆς δεσμοφύλακος, ἐνῷ ἡ μητέρα του ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν περιλούη μὲ ὕβρεις. Ἐξαφνὰ ὅμως ἡ δεσμοφύλαξ ἄφησε μιὰ ὀξεῖα κραυγὴ φρίκης. Εἶχεν ἀκούσει λοιπὸν τὴ φωνὴ τοῦ γιου της; Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Κάρολ Ὁρσάτι, τὸν ὁποῖον οἱ γονεῖς του ἐνόμιζαν νεκρόν, ρώτησε τὴν Ἑλενα:

— Τί συμβαίνει; Ποῦ εἶμαι; Ποιὰ εἰσθε σεῖς;

Ἡ δεσμοφύλαξ τότε ἀνοῖξε σὰν τρελλή τὴν πόρτα καὶ μῆκε στὸ κελλί. Ἐνα ἀπροσδόκητο θαῦμα τὴν ἐπερίμενε ἐκεῖ. Ὁ γυιὸς της ἐξοῦσε. Ὁ γυιὸς της εἶχεν ἀνασηκωθῇ στὸ νεκροκρέββατο, ὑποβασταζόμενος ἀπὸ τὴν Ἑλενα.

— ὦ, ὦ, ἡ Παναγίτσα τῆς ἀκρογιαλιᾶς ἀνέστησε τὸν Κάρολο! ἐτραύλισεν ἡ δεσμοφύλαξ, σὰν νὰ μὴ ἐπίστευε στὰ μάτια της. Εἶναι λοιπὸν δυνατόν, Θεέ μου; Ἀπάντησέ μου, παιδί μου!

Καὶ ἐρρίφθη στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Καρόλου.

— Μὰ ποῦ εἶμαι, λοιπόν, ἐρωτοῦσεν ἀκόμη ὁ νέος μ' ἓνα ὕφος σατισμένου. Τί σημαίνουν αὐτὰ τὰ κεριά γύρω μου; Ἄ, καταλαβαίνω. Μὲ περάσατε γιὰ πεθαμένο; Ναί, τὸ αἰσθάνομαι, θὰ πεθάνω.

— Ὅχι, τοῦ ἀπήντησεν ἡ σταθερὰ φωνὴ τῆς Ἑλενας. Δὲν εἰσθε παρὶ ἐλαφρὰ πληγωμένος. Εἶναι ὁ πυρετὸς ποὺ σᾶς θιολώνει τὸ μυαλό. Εἰλάτε λοιπὸν μαζί μας, φίλε μου.

Καὶ στρεφομένη πρὸς τὴν δεσμοφύλακα, τῆς εἶπε χαμηλοφώνως:

— Βοηθήστε με λοιπόν. Δὲ βλέπετε ὅτι τὸ θέαμα αὐτὸ μπορεῖ νὰ τὸν στείλῃ στὸν τάφο;

Ἡ δεσμοφύλαξ ὑπήκουσε σὰν ἓνα αὐτόματο.

Σὲ λίγο μετέφεραν καὶ οἱ δύο τὸν πληγωμένο στὸ δωμάτιο τοῦ δεσμοφύλακος, ὁ ὁποῖος ἐτινάχθηκε ἔντρομος στὴ θέα τοῦ γιου του.

— Ὁ Κάρολος ζωντανός! ἐφώναξε. Θεέ μου, εἶναι δυνατόν λοιπόν;

— Ὁ καλὸς ἄγγελος τῆς ἀκτῆς, τοῦ ἀπήντησεν ἡ γυναῖκά του, τὸν ἀνέστησε. Καὶ τώρα θὰ τὸν περιποιηθῇ ἡ ἴδια καὶ θὰ μᾶς τὸν ξαναδώσῃ σῶν καὶ ὑγιῇ. Δὲν εἰν' ἔτσι, εὐγενικὴ σινιορίτα;

— Θὰ κάμω ὅτι μπορῶ γι' αὐτό, ἀπήντησεν ἡ Ἑλενα. Πρέπει ὅμως νὰ βρῇτε ἓνα κρεβάτι γιὰ νὰ μεταφέρωμε τὸν πληγωμένο ἐκεῖ, νὰ ξεκουρασθῇ.

— Γυναῖκα, βάλτε τὸν Κάρολο στὸ κρεβάτι μου, εἶπεν ὁ δεσμοφύλαξ στὴν σύζυγό του. Δὲν πειράζει γιὰ μένα. Κάθουμι ἐκεῖ στὴ γωνιά. Ἄ, σινιορίτα Τσμπριάνι, τί καλὴ ποὺ εἰσθε! Κι' ἐγὼ σᾶς ὕβριζα!

— Κι' ἐγὼ! Κι' ἐγὼ, ἐπρόσθεσεν ἡ δεσμοφύλαξ. Θὰ μὲ συγχωρήσετε σινιορίτα γιὰ τὴν ἀχαριστία μου; ὦ, τί καλὴ, τί εὐγενικὴ ποὺ εἰσθε!

Ἐνας γιατρός, τὸν ὁποῖον ἐφώναξαν ἀμέσως, ἀποτελεῖσεν τὸ ἔργο ποὺ εἶχεν ἀρχίσει ἡ Ἑλενα. Ἀλλ' ἡ φήμη γιὰ τὴν ἀνάστασι τοῦ γιου τοῦ δεσμοφύλακος, τοῦ φρουροῦ, τὸν ὁποῖον ἔλεγον ὅτι ἀνέστησεν ἡ γυναῖκα τοῦ Τζωβάνι, δὲν ἄργησε νὰ διαδοθῇ σ' ὅλην τὴν Νεάπολιν, παρ' ὅλην τὴν τρομοκρατίαν, ποὺ ἐβασίλευε μετὰ τὴν ἤτταν τῶν ἐπαναστατῶν ἀπὸ

τὰ κρατικὰ στρατεύματα. Ἡ γοητεία τῆς Παναγίτσας τῆς ἀκρογιαλιάς ἐπροκάλεσε γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμη τὸν θαυμασμό τοῦ κόσμου. Ἀλλὰ τὶ γυναῖκα, ἔλεγαν ὅλοι, εἶναι αὐτὴ ποὺ μπορεῖ νὰ ἀνασταίη καὶ νεκροὺς ἀκόμη;

Ὁ θαυμασμός, ἔξ ἄλλου, ὅλου τοῦ κοσμάκη ἄναψε πάλι τὸ μίσος ἐκείνων ποὺ θεωροῦσαν τὴν Ἑλενα ὑπεύθυνο γιὰ τὴν ἐπανάστασι καὶ γιὰ τὸ αἷμα ποὺ ἐχύθηκε. Καὶ ἀπειλοῦσαν ὅτι θὰ ἐλάμβανον νέα μέτρα ἐναντίον τῆς. Τότε ἡ δεσμοφύλαξ, ποὺ ἐληροφορήθηκε ὅλα αὐτὰ καὶ ποὺ ἀγαποῦσε τὴν Ἑλενα, τῆς εἶπε:

— Θὰ σὰς κλείσω πάνω σ' ἓνα δωμάτιο τοῦ πύργου, ὅπου δὲν θὰ ἔχετε κανένα φόβο. Ἀπὸ κεῖ θὰ βλέπετε τὴν θάλασσα. Τὸ θέαμα εἶναι μαγευτικὸ, ἀλήθεια. Ὅλος ὁ κόλπος τῆς Νεαπόλεως φαίνεται.

Ἐξαφνα ὁμοῦς ἐθυμήθηκε τὴ μεγάλη συμφορὰ ποὺ εἶχε πλήξει τὴν μαρκεσιὰ Τσουπριάνι μὲ τὸ χαμὸ τῆς ἀγαπημένης τῆς Ἑλπίδος, ποὺ ὅλοι ἐνόμιζαν ὅτι ἐπνίγηκε στὸν ὄρμο τῆς Νεαπόλεως καὶ τῆς εἶπε:

— Μὲ συγχωρεῖτε σινιορίτα. Χωρὶς νὰ θέλω σὰς θύμησα τὸν πόνο σας!

Ἡ Ἑλενα τότε ἐψιθύρισε μὲ μιὰ ἀνεξάντλητη τρυφερότητα:

— Δὲν πειράζει, θὰ πορηγορηθῶ ἀπὸ κεῖ βλέποντας τὸν οὐρανὸ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον θὰ νομίζω πὼς μοῦ χαμογελᾷ τὸ ἀγγελουδάκι μου καὶ πὼς προσεύχεται γιὰ μένα.

.*.*

Τὴν ἐποχὴν, ὅπου πλέκονται τὰ ὁρματικὰ γεγονότα, ποὺ ἐφηγοῦμεθα ἦταν βασιλεὺς τῶν Δύο Σικελιῶν, στὸ βασίλειο τοῦ ὁποῖου ὑπῆγετο καὶ ἡ Νεάπολις, ὁ πρίγκηψ Φερνάνδος, ἓνας φιλήδονος μονάρχης καὶ εἰς τὸ ἄκρον ἐγωϊστής. Ὁ Φερνάνδος, ποὺ ἦταν ἀχόρταγος γιὰ ὅλες τὶς ἐρωτικὰς περιπέτειες καὶ ποὺ ἔζοῦσε γι' αὐτὸ μέσα στὰ ὄργια, ἦταν συγχρόνως καὶ σωστός τίραννος καὶ ἐθεωροῦσε τὸ ἔθνος τοῦ σὰν ἓνα κοπάδι πρόβατα, τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ χαϊδεύη, νὰ δαγκάνη ἢ νὰ ματώνη.

Ἡ γυναῖκά του, ἡ χαριτωμένη καὶ γλυκεῖα βασίλισσα Μαρία Βιζέντι, ἔζοῦσε μακριὰ ἀπ' αὐτόν, ἐγύριζε μὲ τὴν εὐγενική της κόρη, τὴν Γκρατσιόζα, καὶ ἦταν εὐτυχισμένη μὲ τὸ νὰ σκέπτεται μόνο ὅτι τὴν ἀγαποῦσεν ὁ βασιλεὺς Φερνάνδος. Ὁ Φερνάνδος, ἔξ ἄλλου, ὁ ἀχόρταγος ἐρωτομανὴς, ἐκυνηγοῦσε τὶς καινούργιες ἐρωτικὰς συγκινήσεις καὶ κάθε ἡμέρα συνῆπτεν ἐρωτικὰς σχέσεις καὶ μὲ μιὰ νέα ἐρωμένη.

— Ἀ, δὲν θ' ἀποκτήσω ποτὲ καμμιά εὐνοουμένη! ἔλεγεν ὁ ἐρωτομανὴς βασιλεὺς, μὲ τὸ κτηνώδες γέλιο του, ποὺ ἐδειχνεν ὅλον τὸν ἐρωτικὸν πόθον του. Ἡ εὐτυχία τῶν θεῶν καὶ τῶν βασιλέων εἶναι μία διαρκὲς πρῶτη νύκτα τοῦ γάμου, ποὺ νὰ παρουσιάξῃ κάθε βράδυ καὶ μία νέα σύζυγο!

Καὶ ἐπρόσθετε πονηρά:

— Ἡ καρδιὰ ποὺ δένεται σὲ μιὰ γυναῖκα εἶναι καρδιὰ αἰχμάλωτη!

Μολταῦτα ἡ δούκισσα Μαλφιέρα, ἡ μοιραία πριγκίπισσα Ρομάνι, ἐσχιδίαζεν, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ὅπου οἱ ἐπαναστάται ἀνέτρεψαν τὸν διοικητὴ Ρομάνι, νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ Νεάπολι καὶ νὰ ξαναγυρίσῃ ὡς ἐρωμένη τοῦ βασιλέως, γιὰ τὸν ὁποῖον ἤξερε τὰ καθέκαστα καὶ ὁ ὁποῖος ἐμίσουσε τόσο τὸν ἄνδρα τῆς, τὸν Ρομάνι, ὥστε οὔτε ἤθελε νὰ τὸν ξαναδιορίσῃ διοι-

κητή τη: Νεαπόλεως. Ἡ διαβολογυναῖκα λοιπὸν ἤρχισε νὰ πραγματοποιεῖ τὸ διυβολικὸ τη; σχέδιο. Κι' ἐνῶ ἔδειχνε πὼς ἐνεθάρρυνε τὸν ἄνδρα της νὰ πολεμήσῃ τὸν βασιλέα Φερνάνδο, γιὰ νὰ ξαναπάρῃ τάχα τὴ θέσι του ὡς διοικητοῦ τῆς Νεαπόλεως, στὰ κρυφὰ διεξήγαγε συνεννοήσεις μὲ τὸν βασιλέα Φερνάνδο, μέσῳ τοῦ πρωθυπουργοῦ Ντιέγκο.

Ὁ βασιλεὺς ἐβλεπεν ἀνήσυχος τὰς κινήσεις τοῦ πρώην διοικητοῦ, ὁ δὲ ποῖος τώρα ἦτο ἐξόριστος. ἤξευρε πολὺ καλὰ ὅτι ὁ Ρομάνι διέθετε ἀρκετὸ στρατὸ πιστὸν σ' αὐτόν, μὲ τὸν ὁποῖον μπορούσε νὰ τὸν πολεμήσῃ. Ἐφοβέτο, λοιπόν, μήπως μὲ τὸν στρατὸ αὐτόν ὁ Ρομάνι, ἔπειτα ἀπὸ τὸ τόσον μῖσός του, καταφέρῃ καὶ τοῦ πάρῃ τὸν θρόνο. Γι' αὐτὸ εἶπε μιὰ ἡμέρα στὸν πρωθυπουργό του:

— Ντιέγκο, εἶναι ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ μὲ ἀπαλλάξῃς τὸ γρηγορώτερο ἀπ' αὐτόν τὸν διάβολο, τὸν Ρομάνι, μὲ κάθε θυσία.

— Εἶναι πολὺ εὐκολο, Μεγαλειότατε! τοῦ ἀπῆντησεν ὁ Ντιέγκο χαμογελώντας.

Ὁ βασιλεὺς ἐτινάχθηκε στὸ θρόνο του.

— Πῶς; Πολὺ εὐκολο εἶπες; Εἶσαι, λοιπόν, μάγος; Ξεύρεις πολὺ καλὰ ὅτι ὁ Ρομάνι δὲν λογαριάζει παρὰ μόνο τὸν πόλεμο. Καὶ γι' αὐτὸ ἐτοιμάζεται.

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε, ἀλλὰ ἡ Ἰσαβέλλα, ἡ γυναῖκά του, ἔχει διαφορετικὴν γνώμην.

— Αὐτὴ θέλει τὴν εἰρήνην; Naί, ἀλλὰ μὲ ποιоὺς ὄρους; Αὐτὸ πρέπει νὰ μάθωμε! Καὶ γρήγορα μάλιστα, Ντιέγκο!

— Ἐπιθυμεῖ νὰ σᾶς τὸ εἰπῇ μόνη της σὲ μιὰ μυστικῇ συνέντευξι, τὴν ὁποῖαν ζητεῖ ἀπὸ τὴν Μεγαλειότητά σας, χωρὶς ἐννοεῖται νὰ τὸ ξεύρῃ ὁ οὐζυγός της, ὁ πρίγκηψ Ρομάνι.

— Ἀ, νὰ τί εἶναι λοιπὸν σοβαρό, δὸν Ντιέγκο. Ποὺς ξεύρει ἂν τὸ διάβημα αὐτὸ δὲν κρύβῃ μιὰ παγίδα. Ὅλα πρέπει νὰ τὰ ὑποπτεύεται κανεὶς, μέσα στὴν ἀνώμαλη κατὰστασι. Φαντάσου ἂν ἡ Μαλφιέρα εἶναι ὀπλισμένη μὲ ἓνα μαχαίρι. Εἶναι ἄξια γιὰ ὅλα.

— Δὲν ἔχω καμμιά ἀμφιβολία. Ἄλλ' ἂν ἡ συνάντησις λάβῃ χώραν στὴν Νεάπολι; Ἡ Μεγαλειότης σας ἔχει μιὰ τόσο ὡραία κατοικία κοντὰ στὴ θάλασσα.

— Θέλεις νὰ εἰπῇς ὅτι μπορῶ νὰ δεχθῶ ἐκεῖ τὴν Μαλφιέρα;

— Ξεύρετε, Μεγαλειότατε, ἡ Μαλφιέρα εἶναι πολὺ ὁμορφη.

— Λίγο μ' ἐνδιαφέρει.

— Ἰσως ἡ γυναῖκα αὐτὴ νὰ κρύβῃ ἓνα σφοδρὸν ἐρωτικὸν πάθος γιὰ τὴν Μεγαλειότητά σας, ὅπως συμβαίνει ἄλλως τε μὲ πολλὰς ὡραῖες κυρίες.

— Καὶ θὰ διασκεδάσω μ' αὐτήν, ὅπως καὶ μὲ τόσες ἄλλες, δὸν Ντιέγκο;

— Καὶ ἂν σᾶς εἰπῶ ὅτι προσφέρει τὴν εἰρήνην, ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ γίνῃ ἐρωμένη σας;

— Ἀ, αὐτὸ εἶναι κατὰ ἀσήμενον γιὰ μένα. Τί ἔχουμε νὰ χάσωμε ἄλλως τε; Δὲν μοῦ εἶπες ὅμως τί σὲ κάνει νὰ ὑποθέτῃς ὅλα αὐτά.

— Ἀπλούστατα, ἡ ἀξίωσις τῆς Μαλφιέρα νὰ σᾶς ἰδῇ ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ πρίγκηπος Ρομάνι.

Παρ' ὅλην αὐτὴν τὴν διαβεβαίωσιν, ὁ Φερνάνδος ἐσῆκωσε τοὺς ὤμους του.

— Ὅχι, εἶπεν. Ἡ Ἰσαβέλλα δὲν κινεῖται ἀπὸ κανένα ἄλλο αἶσθημα, παρὰ μόνον ἀπὸ τὴν φιλοδοξίαν της. Ὅπωςδὴποτε, ἀφοῦ ἐπιμένεις, κάνε ὅ,τι θέλεις, Ντιέγκο. Σ' ἀφήνω στὴ διάθεσί σου στὸ ζήτημα αὐτό.

— Στὰς διαταγὰς σας, Μεγαλειότατε.

Καὶ ὁ πρωθυπουργός, ἀφοῦ ἔλαβε τὴν συγκατάθεσιν τοῦ ἐπιθυμοῦσας, ἔστειλεν ἓνα ταχυδρόμο στὸ Μιλᾶνο νὰ συναντήσῃ τὴν Μαλφιέρα.

Ὅταν ἡ μαύρη δούκισσα ἔλαβε τὴν εἴδησιν γιὰ τὴν πρώτη αὐτὴ ἐπιτυχία, ἐσκέφθη μετ' ὑπερηφάνειας:

— Τὰ παραπέρα μετ' ἀφοροῦν, ἀφοῦ κατώρθωσα νὰ ἐπιτύχω τὴν συνέντευξιν αὐτὴν. Εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ νικήσω.

Καὶ ἡ καταθλονία γυναῖκα, δικαιολογουμένη στὸν ἄνδρα της, τὸν πρίγκηπα Ρομάνι, ὅτι θὰ ἐπῆγγαινε στὴ Ρώμη γιὰ μιὰ σπουδαία οἰκογενειακὴ της ὑπόθεσιν, ἔφθασε στὴν Νεάπολιν χωρὶς νὰ τὴν πάρῃ κανεὶς εἶδῃσι. Μὲ πολλὰ μυστικὰ ἡτὰ διηγεύθη στὴν παλαιάν της ἑπαυλὶ τὴν Ἐπαυλὶ τῶν Ρόδων, πού ἦταν στὴν ἀκροθαλασσίαν, κοντὰ στὴ βίλλα τοῦ βασιλέως Φερνάνδου. Ἀπὸ τὰ ψηλὰ παράθυρα τῆς ἑπαυλῆς της διέκρινε τὴν φυλακὴν τοῦ φρουρίου, στὴν ὁποίαν ἦταν κλεισμένο τὸ θυμὰ της, ἡ δυστυχισμένη ἡ Ἐλενα.

— Αὕτῃ ἡ φυλακὴ θὰ γίνῃ ὁ τάφος της! ἐψιθύρισεν ἡ ραδιοῦργος δούκισσα μετ' ἑνὶ ἀγρίῳ χροᾷ.

Καὶ ἐπερίμενε μετ' ἐκτενέστερον ἀνυπομονησίαν τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ πρωθυπουργοῦ δὸν Ντιέγκο. Μόλις ἐνύχτισεν, ὁ ἔμπιστος πρωθυπουργὸς τοῦ βασιλέως ἔφθασε στὴν ἑπαυλιν.

— Κυρία, ἀνήγγειλεν ὁ δὸν Ντιέγκο στὴν πριγκίπισσα Ρομάνι. Ἡ Μεγαλειότης του εὐηρεσιήθη νὰ σᾶς δεχθῇ εἰς ἀκρόασιν.

Καὶ ὑπεκλίθη ἔμπρὸς στὴ διαβολογυναῖκα, προσθέτων:

— Ἄν ἡ ἐξοχότης σας θέλῃ νὰ μετ' ἀκολουθήσῃ, μπορῶ νὰ τὴν ὀδηγήσω πλησίον τοῦ Μεγαλειοτάτου.

Ἡ Μαλφιέρα εἶχεν ἐτοιμάσει μετ' πολλὴν μαστοριὰν τὴν τουαλέτταν της. Μὲ ἄλλα λόγια ἦταν «στὰ ὄπλα», ἐτοιμὴ ν' ἀγωνισθῇ καὶ νὰ θριαμβεύσῃ. Ἠκολούθησε λοιπὸν τὸν πρωθυπουργὸν δὸν Ντιέγκο. Μία κλειστὴ ἄμαξα τοὺς ἐπερίμενε στὴν πόρταν. Λίγα λεπτὰ ἀργότερα ἡ μαύρη δούκισσα εὗρίσκετο εἰς τὴν βασιλικὴν ἑπαυλιν. Ὁ δὸν Ντιέγκο, ἀφοῦ τὴν ἄφησε νὰ περιμένῃ σ' ἓνα ἀπόμερο σαλονάκι, ἔπειτα τὴν εἰσήγαγε στὸ ἰδιαιτέρο γραφεῖο τοῦ ἐρωτομανοῦς μονάρχου.

Μιὰ δυνατὴ συγκίνησι ἀνεστάτωσε τὴν συνήθως ψυχραίμη καὶ σκληρόκαρδον Ἰσαβέλλα. Ὁ πρωθυπουργὸς εἶχεν ἀποχωρήσει, ὑποκλινόμενος ἔμπρὸς στὸν βασιλεῖα. Ἐν τῷ μεταξύ ἡ Μαλφιέρα ἐπροχώρησε δειλὰ καὶ ταπεινὰ πρὸς τὸν ἐρωτομανῆ μονάρχην, ὁ ὁποῖος εὗρίσκετο ὀρθὸς ἔμπρὸς στὸ γραφεῖόν του. Ἐγονάτισε καὶ ἔμεινε στὴν στάσιν αὐτὴν ἀρκετὰ δευτερόλεπτα. Ὁ Φερνάνδος τῆς ἔρριψε μιὰ ματιὰ γεμάτην ἀπὸ ἐρωτικὸν πόθον. Ἀληθινὰ ἀξίζει ἡ γυναῖκα αὕτη! Τὸ σῶμά της ἦτο πλασμένο γιὰ τὰ ἐρωτικὰ χάδια καὶ τὰ μάτια της νόμιζες πὼς πετοῦσαν ἀστραπεὺς πόθον...

— Κυρία, τῆς εἶπε παίρνοντάς την ἀπὸ τὸ χέρι καὶ φαίρνοντάς την σ' ἓνα ντιβάνι. Συγκατετέθην νὰ διακόψω τὴν ἐξορίαν σας, γιατί ἐλπίζω στὴν εὐλακρινῇ ὑποταγὴν σας. Ἐλπίζω ὅτι ὁ πρίγκιψ Ρομάνι θὰ ἀκολουθήσῃ τὸ παράδειγμά σας καὶ θὰ φανῇ καὶ αὐτὸς ὑποτακτικὸς.

— Δὲν μπορῶ ν' ἀπαντήσω παρὰ μόνον γιὰ τὸν ἑαυτό μου, Μεγαλειότατε, εἶπεν ἡ Μαλφιέρα, μὲ τὴν προσπάθειαν νὰ κάμῃ τὴν φωνὴν της ὅσο μποροῦσε πιὸ τρυφερή.

— Ἡ ἐπανάστασις τοῦ συζύγου σας, κυρία, ἐξηκολούθησεν ὁ βασιλεὺς, δὲν πρέπει νὰ σᾶς ἀνησυχῇ, γιατί εἶμαι ἀπὸ κείνους ποὺ ξεύρουν νὰ τιμωροῦν κάθε θρασὺν ἐπαναστάτην. Ἀλλὰ δὲν ἐννοῶ νὰ χύσω οὔτε μίαν σταγόνα ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ λαοῦ μου! Ὁμιλῆτε λοιπόν. Σᾶς ἀκούω...

— Ἡ τύχη μου, Μεγαλειότατε, εἶναι δυστυχῶς συνδεδεμένη μὲ τὴν τύχην τοῦ πρώην διοικητοῦ τῆς Νεαπόλεως, ὅχι γιατί ἐγὼ τὸ ἠθέλησα, ἀλλὰ γιατί ἔτσι τὰ ἔφερεν ἡ περίστασις. Δὲν μπορῶ ὅμως, Μεγαλειότατε, νὰ σᾶς ἀποκρύψω ὅτι εἶμαι σκλάβα τῆς θελήσεώς σας. Καὶ ἂν παρεκάλεσα τὸν κρωθυπουργό σας νὰ μὲ εἰσαγάγῃ στὸ γραφεῖόν σας, εἶναι γιατί εἶμαι ἀποφασισμένη νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμη. Καὶ ἐσκέφτηκα πολὺ, Μεγαλειότατε, ἕως δικοῦ πάρος αὐτὴ τὴν ἀπόφασιν, γιατί εἶχα τὸ δυστύχημα νὰ εὐρίσκωμαι μεταξὺ δύο προδοσιῶν.

— Δύο προδοσιῶν! ἀνεφώνησεν ἔκπληκτος ὁ Φερνάνδος.

— Ἡ Μαλφιέρα ἐξηκολούθησε προσποιουμένη ὅτι ἦτο ζωηρῶς συγκινημένη.

— Ἀλλοίμονον, ναί! Εὐερεισκόμην στὴν θλιβερὰ ἀνάγκη νὰ προδῶσω ἢ τὸν βασιλέα μου ἢ τὸν σύζυγόν μου.

— Καὶ τί ἀπεφασίσατε, λοιπόν, κυρία;

— Ἡ παρουσία μου ἐδῶ, Μεγαλειότατε, νομίζω ὅτι σᾶς πληροφορεῖ πολὺ καλὰ τί ἀπεφάσισα.

— Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἀποδοκιμάζετε τὸν ἐνοχο σύζυγό σας καὶ ὅτι μοῦ προσφέρετε τὴ συνδρομὴν σας γιὰ νὰ ἐπιτύχωμε μαζὶ τὴν εἰρήνην.

— Ἡ Μεγαλειότης σας τὸ ἐμάντευσε.

— Καὶ ὁ σύζυγός σας θὰ δεχθῇ νὰ ὑποχωρήσῃ ἀνευ ὄρων;

— Ποιᾶ Μεγαλειότατε. Αὐτὴ τὴ στιγμή εἶναι ἐπὶ κεφαλῇς ἐνὸς στρατοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι ἔτοιμος νὰ βαδίσῃ κατὰ τῆς Νεαπόλεως.

— Θὰ τὸν ὑποδεχθοῦμε ὅπως τοῦ πρέπει, εἶπεν ὁ βασιλεὺς κτυπῶν μὲ ὀργὴν τὸ πόδι του. Θὰ προκηρύξω τὸ κεφάλι τοῦ Ρομάνι.

Ἡ ἑλενὴ γυναικα ἐσηκώθηκε ἀπὸ τὴν θέσιν της καὶ πλησιάζουσα τὸν βασιλέα μ' ἓνα ὕψος αἰφνιδίως τόλμης τὸν ἠρώτησε:

— Καὶ ποιὰ θὰ εἶναι, Μεγαλειότατε, ἡ τιμὴ τῆς ἐπικηρύξεως τοῦ συζύγου μου; Περιμένω νὰ τὴν ἀκούσω.

Ὁ βασιλεὺς ἀνεπλήθυνεν. Ἦτο τόσο ἀτιμῇ, τόσο ἐλενὴ λοιπόν αὐτὴ ἡ γυναικα, ὥστε ἐπροθυμοποιεῖτο νὰ προδῶσῃ τὸν ἄνδρα της;

— Πῶς; τὴν ἠρώτησε κατάπληκτος. Μπορῶ λοιπόν νὰ βασίζωμαι σὲ σᾶς; Σεῖς μορεῖτε νά... .

Δὲν ἐτολμοῦσε νὰ συμπληρώσῃ τὴ φράσιν του. Ἀλλὰ τὸ ἀπαίσιο πλάσμα, ἡ καταχθονία Μαλφιέρα τὴν συνεπλήρωσεν:

— Ναί, μπορῶ νὰ θυσιάσω τὸν ἄνδρα μου, πρὸς χάριν τοῦ βασιλέως μου!

Ὁ Φερνάνδος δὲν ἤθελεν ἄλλη ἀπόδειξι τῆς ἐμπιστοσύνης τῆς Μαλφιέρα. Ἐνα ἔγκλημα. Ναί, ἡ διαβολογυναῖκα ἤρχετο νὰ τοῦ προτεῖνῃ ἓνα ἔγκλημα: τὴν δολοφονίαν τοῦ πρίγκηπος Ρομάνι, τοῦ συζύγου της! Καὶ τὸ ἔγκλημα αὐτὸ δὲν ἐτρομάζε καθόλου! Ναί, ἀλλὰ ὁ βασιλεὺς ἀνησυχῶσε τώρα γιὰ τὴν ἀμοιβή πού θὰ τοῦ ἐξητούσε ἡ Ἰσαβέλλα. Τί θὰ ἤθελε, ἀρά γε, ὧς ἀντάλλαγμα τῆς πολυτίμου ὑπηρεσίας της;

— Δὲν μοῦ εἴπατε, σινιορίτα, ἠρώτησε, πῶς θὰ μπορέσω ν' ἀνταμείψω τὴν ὑπηρεσία σας. Φαντάζομαι ὅτι ἡ ἀμοιβή πού θὰ μοῦ ζητήσετε θὰ σᾶς ἱκανοποιήσῃ, ἢ μᾶλλον θὰ οἶ; παρηγορήσῃ, ἀφοῦ θὰ χύσετε τὸν ἄνδρα σας!

— Δὲν ζητῶ ὥς ἀντάλλαγμα παρὰ τὴν ἐλευθερίαν μου. Θέλω νὰ μ' ἀφήσετε νὰ ζήσω ἐλεύθερη στὴ Νεάπολι.

— Ζητεῖτε τὸ τέλος τῆς ἐξορίας σας, ἂν δὲν ἀποτῶμαι. Ἔστω. Ἀλλὰ πρὸς ποῖον σκοπὸν, ὥραία μου πριγκήπισσα;

— Γιὰ νὰ ὑπακούω σ' ὅλας τῆς θελήσεις τοῦ βασιλέως καὶ κυρίου μου. Ὁ Φερνάνδος ἐμειδίασε μὲ ἀνταρέσκειαν.

— Καλά, εἶπε. Ἦσυχάστε. Θὰ μιλήσω στὸν Ντιέγκο γι' αὐτό. Καὶ τώρα μοῦ φαίνεται πῶς μποροῦμε νὰ συζητήσωμε γιὰ πῶς εὐδυνα πράγματα, χαριτωμένη μου... χήρα!

Τὴν ἐκύτταξε παρατεταμένα μὲ τὸ χαμόγελο τοῦ ἐρωτικοῦ πόθου κι' εἰπείτα τὴν ῥώτησε:

— Ὡστε ἡ διαμονή σας στὴ Νεάπολι, σινιορίτα, εἶναι γιὰ σᾶς ἡ ὑπερτάτη εὐτυχία;

— Θὰ εἶμαι κοντὰ στὸ εἶδωλό μου! ἀπήντησεν ἡ Μαλφιέρα, φέρουσα τὸ χέρι της στὴν καρδιά της.

— Καὶ ποῖο εἶναι τὸ εἶδωλο αὐτό;

Ἡ Μαλφιέρα ἐχαμήλωσε τὰ μάτια καὶ μὲ χαδιώτικη, προκλητικὴ φωνή, ἐψιθύρισε:

— Τὸ ἀγαπημένο μου εἶδωλο εἶναι ὁ βασιλεὺς μου!

Ἡ Νεάπολις κοιμᾶται. Εἶναι προχωρημένη ἡ νύχτα. Μόνο μιὰ γυναῖκα τὴν ὥρα αὕτῃ ἀγρυπνεῖ. Πίσω ἀπὸ τὰ χονδρὰ κάγκελλα τῆς φυλακῆς της κυττάζει τὴν ἡσυχὴ θάλασσα τοῦ ὅρμου τῆς Νεαπόλεως. Εἶνε ἡ Ἑλένα Φράντσια, ἡ φυλακισμένη, ἡ δυστυχισμένη μαρκησία Τουπριάνι. Ἐξαφνα τὸ βλέμμα της φεύγει ἀπὸ τὴν θάλασσα καὶ πέφτει στὴ Ἑπαυλὶ τῶν Ρόδων, ἐκεῖ ὅπου ἔμενε τὸ καλοκαίρι συνήθως ὁ διοικητὴς μὲ τὴν γυναῖκά του, τὴν τρομερὴ Ἰσαβέλλα. Παράξενο, ἡ καρδιά της σφίγγεται ἀπὸ ἀγωνία. Ἐνα ἀόριστο προαίσθημα τὴν κάνει νὰ καρφῶνῃ τὸ βλέμμα της στὴν πολυτελεῖ Ἑπαυλὶ. Καὶ νὰ βλέπῃ μιὰ γυναικεῖα σιλουέττα μὲ μαῦρα στὸν μεγάλον ἐξώστην. Ἐνας μυστηριώδης νέος εἶναι κοντὰ της. Τὴν πλησιάζει περὶ σό-τερο καὶ μὲ μιὰ παράφορη χειρονομία ἀγκαλιάζει τὴν μέση της. Ἡ Ἑλένα τρομάζει μπροστὰ στὸ σφικταγκαλιασμένο αὐτὸ ζευγάρι. Εἶναι ὁ βασιλεὺς Φερνάνδος καὶ ἡ Ἰσαβέλλα Ρομάνι.

Ἡ ἔνοχη γκουβερνάντα.

Ὁ Οὐμπέρτι, ὁ ὁποῖος, ὅπως ἐνθυμοῦνται οἱ ἀναγνῶσταί μας, ἐπεβίβασθη, κατ' ἐπιθυμίαν τῆς Ἑλενας, στὴ θαλαμηγὸ τῆς, γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν μανίαν τῶν ἐπαναστατῶν, ἔπεσε μέσα σὲ μιὰ ἄλλη θύελλα. Ὅλες οἱ κακοτυχίες του ἐκτυπώσαν τώρα. Καὶ ὅταν ἡ θαλαμηγὸς ἔφθασε στὴν Τουλῶνα, ἐχρειάσθηκε νὰ τὸν μεταφέρουν στὸ νοσοκομεῖο γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ συνέλθῃ. Ἐκεῖ ὅμως ἔμεινε πολὺν καιρὸν, ὥς ὅτου θεραπευθῇ. Καὶ μόλις αἰσθθῆται πάλι σὲ ἰσόβια δεσμὰ καὶ ὅτι ἐρρίφθη στὶς φυλακὲς τοῦ Πύργου τοῦ Μύλου. Μιὰ ἑλπίς ἀστράφη τότε στὴν σκέψι του. Μὲ τὸ πλοῖο τῆς Ἑλενας θὰ πήγαινε νὰ σώσῃ τὴν ἀγαπημένη κυρία του. Θὰ ἐπήγαινε νὰ τὴν ἐλευθερώσῃ. Ἡ ἑλπίς αὕτῃ τοῦ ξανάδωσε τὰς δυνάμεις του. Καὶ ἀμέσως ἔκαμε γνωστὰ τὰ σχέδιά του στοὺς συντρόφους του, μὲ τοὺς ὁποίους εἶχε φύγῃ ἀπὸ τὴν Νεάπολι. Ἐκεῖνοι ὅμως μὲ κανένα τρόπον δὲν ἠθέλησαν νὰ λάβουν μέρος.

— Αὐτὸ εἶναι καθαρὰ τρέλλα, τοῦ εἶπαν. Μόλις φθάσουμε στὴ Νεάπολι θὰ μᾶς πιάσουν. Οὔτε νὰ σκεφθῆς ἕνα τέτοιο πρᾶγμα!

Καὶ μόνον οἱ ναυτικοί, ποὺ ἦσαν στὴ θαλαμηγὸ τῆς Ἑλενας, μόνον αὐτοὶ ἐφαίνοντο ἀφωσιωμένοι καὶ ἔτοιμοι γιὰ κάθε θυσία ὑπὲρ τῆς κυρίας των. Δὲν κρέπει ὅμως νὰ παραλείψωμε νὰ ποῦμε ὅτι ἀνάμεσα σ' ἐκείνους ποὺ εἶχαν φύγῃ μαζί μὲ τὸν Οὐμπέρτι, ἀπὸ τὴν Ἰταλία, ἦταν καὶ πολλοὶ κακοποιοί. Αὐτοὶ ἐπωφελήθησαν ἀπὸ τὶς ταραχές, γιὰ νὰ κλέψουν ὅ, τι εὑρίσκαν μπροστὰ τοὺς.

Ὅταν ὅμως ἀπεβίβασθησαν στὸν λιμένα τῆς Τουλῶνος, τότε συνέλαβαν τὸ καταχθόνιον σχέδιον νὰ ἀρπάξουν τὴν θαλαμηγὸν τῆς Ἑλενας καὶ νὰ τὴν κάνουν κουρσάτικο καράβι. Τὸ μόνο ἐμπόδιο στοὺς σκοποὺς των ἦταν οἱ γενναῖοι ναῦτες, ποὺ εἶχαν συνηθίσει νὰ ὑπακούουν στὸν Οὐμπέρτι. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ τοὺς ἀπομακρύνουν μὲ κάθε τρόπο. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Οὐμπέρτι συνεννοεῖτο μαζί μὲ τοὺς ναῦτες γιὰ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ σχεδίου του. Καὶ γιὰ νὰ πραγματοποιηθῇ, ἔπρεπε ν' ἀλλάξουν τὸ ἔξωτερικὸ τῆς ὥραίας θαλαμηγοῦ, νὰ σβύσουν τὸ θνομα τῆς Ἑλενας καὶ νὰ βάλουν ὀγγλικὴ σημαία. Ἔτσι, φθάνοντας στὸν λιμένα τῆς Νεαπόλεως, θ' ἀπεμάκρυναν κάθε ὑπόνοια. Καὶ μιὰ ὥραία νύχτα θ' ἀπήγαγαν τὴν Ἑλενα μέσα ἀπὸ τὴ φυλακὴ τῆς. Πῶς θὰ ἐγινόταν αὐτό; Ὁ Οὐμπέρτι δὲν ἔσπευχε, θὰ εὑρίσκε τρόπο.

Μὲ τὶς σκέψεις αὐτὲς περιεφέρετο ἕνα πρωτὶ στὸν λιμένα τῆς Τουλῶνος, ὅταν ἔξαφνα ἐστάθηκε κατάπληκτος ἐμπρὸς σὲ μιὰ γρηά, ἡ ὁποία ἐπερνοῦσεν ἀπὸ κοντὰ του.

— Δὲν εἶναι δυνατόν, ἐπιθύρουν. Αὕτῃ εἶναι ἡ Βαρβάρα! Δὲν γελίεμαι! Σὺν μανιακὸς τὴν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τῆς ἐφώναξε:

— Σὲ ξαναβρίσκω ἐπὶ τέλους ἀτιμῇ γυναῖκα! Ἐλεεῖν!

Ἡ Βαρβάρα, ἡ γκουβερνάντα τῆς ἀμοιρῆς Μικροῦλας, γιὰ αὐτὴ ἦταν πραγματικὰ, διεμαρτυρήθη, ἠθέλησε νὰ φύγῃ, ἀλλ' ὁ Οὐμπέρτι τὴν

ἐκρατοῦσε καλὰ. Σὲ λίγο, ἀπὸ τὶς φωνὰς τοῦ Οὐμπέρτι, ἐμαρτυρήθη κόσμος γύρω τους. Ἡ Βαρβάρα ἔτρεψε ἀπὸ τὸν φόβο της.

— Τὶ τὴν ἔκανες τὴν Ἑλπίδα; Ποῦ τὴν πῆγες ἑλεσινὴ; Τὴν ρώτησεν ὁ Οὐμπέρτι.

— Στὴ θάλασσα! Ρίχτε τὴν στὴ θάλασσα, τὴν κλέφτρα τῶν παιδιῶν! ἐφώναζαν μερικοί, ποὺ εἶχαν πληροφορηθῇ ποὺ ἦταν ἡ Βαρβάρα.

Ἡ ἀστυνομία τοῦ λιμένος ἔτρεξε τότε καὶ ᾤδηγησε στὸ λιμενικὸ σταθμὸ τὴν γκουβερνάντα τῆς Μικρούλας. Ὁ Οὐμπέρτι τὴν ἠκολούθησε λέγων:

— Θὰ μάθωμε τώρα τὴν ἀλήθεια!

Καὶ ἐξήγησε στὸν ἀστυνόμο τοῦ λιμένος τὰ κατορθώματα τῆς Βαρβάρας!

— Αὕτὴ ἡ γοργὰ κακούργα, εἶπεν, ἔκλεψε καὶ ἔδωσε στοὺς Τσιγγάνους ἓνα κοριτσάκι, τὸ ὁποῖο τῆς εἶχαν ἐμπιστευθῇ οἱ γονεῖς του. Εἶναι ἡ συνένοχος μιάς τρομερῆς γυναικάς, τῆς Ἰσαβέλλας Μαλφιέρα.

Ἄλλ' ὅταν ὁ ἀγαθὸς καὶ εὐκρινὴς Οὐμπέρτι ἐταλείωσε τὴν κατάθεσιν του καὶ ὁ ἀστυνόμος ρώτησε τὴν Βαρβάρα: «Τὶ ἔχεις νὰ εἰπῇς στὴν κατηγορίᾳ αὐτῇ;» ἡ ἀνταξία συνένοχος τῆς Μαλφιέρα μὲ ψευδοδάκρυα εἶπε:

— Ρωτήστε καλύτερα αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, ποὺ μὲ κατηγορεῖ, ἀπὸ ποῦ ἔρχεται. Δὲν πᾶνε πολλὲς ἡμέρες, ποὺ ἔλαβα ἀπὸ τὴν Νεάπολι ἓνα γράμμα, στὸ ὁποῖο μὲ πληροφοροῦν ὅτι ἓνας ἑλεσινὸς συκοφάντης ἐρρίφθη στὶς φυλακὰς. Ὁ συκοφάντης εἶναι αὐτὸς ποὺ βλέπετε. Ἐδραπέτευσεν ἀπὸ τὶς φυλακὰς καὶ ἔχει τὴν ἀναίδεια νὰ μὲ κατηγορήσῃ!

Ὁ ἀστυνόμος τοῦ λιμένος ἤξευρεν, ὅτι ἓνα πλοῖο ἀπὸ τὴν Νεάπολιν εἶχεν ἔλθει, μεταφέρον ἀπὸ ἐκεῖ ἐπαναστάτας.

Δὲν τοὺς συνέλαβεν ὁμως, γιατί δὲν εἶχε καμμίαν σχετικὴν ἐντολήν.

Γι' αὐτὸ ἡ κατηγορία, τὴν ὁποίαν ὁ Οὐμπέρτι ἐξεστόμισεν ἐναντίον τῆς Βαρβάρας, τοῦ ἐφάνηκε ὑποπτη.

— Ἐλάτε, φθάνει, εἶπε καὶ στοὺς δύο. Σᾶς θέτω ὑπὸ κράτησιν καὶ τοὺς δυὸ καὶ θὰ ἴδοῦμε ποιὸς ἀπὸ σᾶς λείπει τὴν ἀλήθεια!

Κατατρομαγμένος ὁ δυστυχὴς Οὐμπέρτι ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητὴ αὐτῇ ἐξέλιξι τῆς περιπετείας του, προσεπάθησε νὰ πείσῃ τὸν ἀστυνόμον ὅτι ἡ καταγγελία ἦταν πραγματικὴ. Ἀλλ' ὁ ἀστυνόμος δὲν μετεπείθετο.

— Δὲν μορεῖτε, τοῦ εἶπε στὸ τέλος ὁ Οὐμπέρτι, νὰ φυλακίσετε ἓνα ἄνθρωπον, ποὺ σᾶς καταγγέλλει ἓνα συγκεκριμένο γεγονός, οὔτε μορεῖτε νὰ ρίψετε στὴ φυλακὴ ἓναν ἄρρωστο. Διαμαρτύρομαι ἐν ὀνόματι τοῦ ἀνθρωπισμοῦ!

— Πολὺ καλὰ, τοῦ ἀπήντησεν ὁ ἀστυνόμος. Σὺ θὰ πᾶς στὸ νοσοκομεῖον. Μὴν ξεχνᾷς ὁμως ὅτι εἶσαι ὑπὸ κράτησιν!

Καὶ στραφεὶς πρὸς τὴν Βαρβάραν, ἐρόσθησε:

— Σὺ θὰ πᾶς στὸ τμήμα τῶν γυναικῶν κρατουμένων καὶ θὰ περιμένης ἐκεῖ τὰς διαταγὰς μου.

Οἱ συνωμόται.

Ὡστε διτι συνέβαινε στὴν Ἰταλία μὲ τὴν δικαιοσύνη, συνέβαινε καὶ στὴ Γαλλία; Ἐπαιρναν ἓναν ἀθῶο, χωρὶς νὰ ἐξετάσουν καὶ ἐκεῖνα ποῦ

καὶ ἡγάγετο, καὶ τὸν ἔρριπταν στὴν φυλακὴ· Ἡ ψυχὴ τοῦ Οὐμπέρτι εἶχεν ἐπαναστατήσῃ. Ἄ, τί ἀδικία! Τί ἀδικία! Δι' ἄλλην μίαν φορὰν ἀκόμῃ τὸν ἔκλεισαν μέσα στὴ φυλακὴ. Ἄ, ὦ, ὦ, δὲν ἔπρεπε νὰ περιμένῃ τὴν ἀπόφασιν τῶν δικαστῶν. Ἦξευρεν ἐκ πείρας πλέον ὅτι δὲν εἶχε τίποτις νὰ περιμένῃ ἀπ' αὐτοῦ. Ἰσως ἦτο ἀκόμῃ καιρὸς. Ἐξ ἄλλου τὸ νοσοκομεῖον τῆς Τουλῶνος δὲν ἦταν τὸ ἀπαίσιο φρονήριον τῆς Νεαπόλεως, μὲ τίς σκοτεινὲς κατακόμβες του. Καὶ δὲν θὰ ὑπῆρχαν σ' αὐτὸ οἱ ἀπαίσιοι φύλακες, ποὺ θύληρχιν στὴν Ἰταλία. Ἐπειτα εἶχε καὶ ἕναν ἄλλον τρόπο νὰ γλυτώσῃ τὸ ρόημα! Θὰ ἐδώροδοκοῦσε τοὺς φύλακάς του. Κι' ἔτσι τὴν ἴδια νύχτα θὰ ἦσαν ἐλεύθεροι.

Πράγματι μὲ τὴν τόλμη καὶ τὴν ἀποφασιστικότητα, ποὺ εἶχε τώρα ἀποκτήσῃ ὁ Οὐμπέρτι, κατώρθωσε νὰ δραπτεύσῃ τὴν ἴδια νύχτα ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖον. Ἐβγήκε μὲ χίλις δυὸ προφυλάξεις καὶ ἐξηφανίσθη ἐντὸς ὀλίγου μέσα στοὺς στενοὺς δρόμους τῆς Τουλῶνος. Θὰ ἐπήγαινε νὰ εἰδοκοιτῇ τοὺς ναύτας τῆς θαλαμηγοῦ, γιὰ νὰ ἐλευθερώσουν τὴν Ἑλενα ἀπὸ τὸ φρονήριον τῆς Νεαπόλεως, ὅπου τὴν εἶχαν κλείσει...

... Λίγες ὥρες ἀργότερα ἡ θαλαμηγὸς τῆς μαρκησίας Τσυπριάνι ἄφηνε τὸν λιμένα τῆς Τουλῶνος καὶ ἔπλεεν ὀλοταχῶς πρὸς τὰς ἰταλικὰς ἀκτὰς. Μέσα εἰς αὐτὴν ὅμως ἦσαν καὶ οἱ συνωμῶται, οἱ Ἰταλοὶ κακοποιοὶ δηλαδὴ, ποὺ ἐπεβίβασθησαν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐπαναστάσεως μαζί μὲ τὸν Οὐμπέρτι καὶ ὑπελόγιζαν νὰ ἀρπάσουν τὴν θαλαμηγόν, γιὰ νὰ τὴν κάμουν κουρσάικο καράβι. Καὶ ἐνόσφ τὸ πλοῖον ἔπλεε πρὸς τίς ἰταλικὰς ἀκτὰς, τόσον ἐκείνοι κατέστρωναν τὰ σκεδιά των. Εἶχαν ἄλλως τὴν συνένοχον τώρα καὶ ἕναν ἀπὸ τοὺς καλύτερους ναύτας τῆς θαλαμηγοῦ, τὸν Ἀλέξιανδρο.

Ἀνύποπτος ὁ Οὐμπέρτι ἔβλεπε τὴ θάλασσα νὰ ἀπλώνεται μαρμαράσιμα περὶ τοῦ καὶ ἡ καρδιά του ἐγέμινε ἀπὸ ἐλπίδες. Εἶχεν ἔλθει λοιπὸν ἡ οἰοῦντο νὰ σώσῃ τὴν Ἑλενα! Μὲ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ καραβιοῦ ἦταν βέβαιος ὅτι θὰ κατώρθωνε νὰ τὴν ἀπαγάγῃ μέσα ἀπὸ τὴν φυλακὴ, στὴν ὁποίαν τὴν εἶχαν κλείσει οἱ ἄδικοι ἀνθρώποι! Τὴν ἄλλην ἡμέρα ὁ καιρὸς ἦταν θαυμάσιος, χωρὶς κύματα, καὶ ἡ θαλαμηγὸς ἐπήγαινε σὰν γοργόπτερο πουλὶ. Προτοῦ δμως, ὁ Οὐμπέρτι ἀντιληφθῇ καλὰ-καλὰ τί συνέβαινε, οἱ διδρὲς τοῦ πληρώματος τῆς θαλαμηγοῦ ἤλθαν στὰ χέρια μὲ ἄγριες φωνὲς καὶ ὕβρεις. Οἱ πιστοὶ στὸν Οὐμπέρτι καὶ στὴν Ἑλενα ἐπάλευαν μὲ τοὺς κακοποιούς, ποὺ εἶχαν πάρει μαζί τους ἀπὸ τὴν Νεάπολιν, τὴν ἡμέραν τῶν ταραχῶν, καὶ οἱ ὁποῖοι ἐπιχειροῦσαν τώρα ν' ἀρπάσουν τὴν θαλαμηγόν διὰ νὰ τὴν ὀδηγήσουν ὅπου ἤθελαν ἐκείνοι.

— Παιδιά, πρὸς Θεοῦ, τοὺς παρεκάλεσεν ὁ Οὐμπέρτι. Σκεφθῆτε διὰ πάντες νὰ ἐλευθερώσωμε τὴν κυρά μας, ποὺ εἶναι ἄδικα φυλακισμένη!

Καὶ πρὸς σιγὴν ἔφάνησαν ὅτι συνεμορφώθησαν μὲ τὰ φρόνιμα λόγια τοῦ πιστοῦ ὑπηρετοῦ οἱ κακοποιοί.

Μόλις ἐνύκτωσεν ὅμως ἀγρία θύελλα ἐξέσπασε στὸν πύργον. Ὁ Ἀλέξανδρος τότε, ὁ συνένοχος τῶν κακοποιῶν, ἤρχισε νὰ μανοιβάζῃ τὴν θαλαμηγόν, μ' ἕνα τρόπον, ὁ ὁποῖος προεκάλεσε τὰς δικαίας διαμαρτυρίας τῶν ναυτῶν. Νέος θόρυβος, νέες φωνές. Ἡ εὐκαιρία γιὰ τοὺς κακοποιούς παρουσιάσθηκε πάλιν.

Ἔχει δίκην ὁ Ἀλέξανδρος, ἐφώναζαν. Αὐτοὶ οἱ ναῦται εἶναι μεθυσμένοι καὶ θὰ μᾶς κάνουνε νὰ βουλιάξουμε, ἔτσι ὅπως πᾶνε τὸ καράβι.

Οἱ ναῦται ἀπήντησαν μὲ βαρύτερες φράσεις στὴν πρόκλησιν αὐτὴν τῶν κακοποιῶν καὶ μετ' ὀλίγον ἤρχισε μία νέα πεισματώδης πάλη. Σὰν τρελλὸς τότε ὁ Οὐμπέρτι ἐφώναζε, προσπαθῶν νὰ τοῦ; συμβιβάσῃ. Ἀλλὰ κανεὶς ἐξ αὐτῶν δὲν ἐννοοῦσε νὰ ὑποχωρήσῃ.

Σὲ μιὰ στιγμή ὁ πιστὸς ὑπηρέτης τῶν Τσουπριάνι ἤκουσε τὸν Ἀλέξανδρο νὰ φωνάζῃ πρὸς τοὺς κακοποιούς:

— Θάρρος παιδιά! Πειάχτε στὴ θάλασσα αὐτοὺς τοὺς κανάγιες καὶ ἡ θαλαμηγὸς εἶναι δική μας!

— Δὲν θὰ τὴν πάρετε ποτὲ τὴν θαλαμηγὸ, ἀπήντησαν οἱ πιστοὶ ναῦται.

— Δικὴ μας εἶναι! ὠρύοντο οἱ κακοποιοί, βασιζόμενοι στὶς μανούβρες τοῦ συνενόχου των, τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Ἦσαν δυστυχῶς περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ναῦτες οἱ κακοποιοί. Γι' αὐτὸ ὁ Οὐμπέρτι, ὁ ὁποῖος διείδε τὸν κίνδυνον ποὺ διέτρεχαν, ἐφώναζε στοὺς πιστούς του:

— Ρίψατε ἀμέσως τὴν βάρκα στὴ θάλασσα!

— Πῶς; Τὸν ἠρώτησαν κατάπληκτοι οἱ ναῦται. Θὰ ἐγκαταλείψωμεν λοιπὸν τὴν θαλαμηγόν;

— Ναί, τὸ διατάσσω! Καὶ ἀλλοίμονο σ' αὐτοὺς ποὺ θὰ μείνουν μέσα!

Παρ' ὅλην τὴν γενναιοτήτά των, οἱ ναῦται δὲν ἤμπορουσαν πλέον ν' ἀντισταθοῦν. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ προδότης Ἀλέξανδρος ἐφώναζε:

— Θάνατος στοὺς ἀνθρώπους τῆς μαρκησίας Τσουπριάνι! Δὲν πρέπει νὰ ξεφύγουν!

Ἀλλ' οἱ γενναῖοι ναῦται εἶχαν ρίψει τὴν βάρκα τῆς θαλαμηγοῦ στὴ θάλασσα καὶ ἐπήδησαν εἰς αὐτὴν μαζὶ μὲ τὸν Οὐμπέρτι, προσπαθοῦντες νὰ ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὸ πλοῖον.

— Θὰ σᾶς ξαναπιάσωμε, ἀνάνδροι! ἐφώναζε ὁ Ἀλέξανδρος ἀπὸ τὴν πρύμνη. Θὰ σᾶς βουλιάξωμε!

Ἐξω φρενῶν οἱ ναῦται, γιὰ τὴν ἡσυχίαν ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ φύγουν, ἔσκυβαν καταντροπιασμένοι τὰ κεφάλια τους καὶ ἐκωπληματοῦσαν γρήγορα.

— Σεῖς εἰσθε προδότες! ἀπήντησε ὁ Οὐμπέρτι στὸν Ἀλέξανδρο, δροσούμενος μέσα ἀπὸ τὴν βάρκα. Ἡ τελευταία σας ὥρα ἦλθε. Ἡ θαλαμηγὸς κλείνει τὴν τιμωρίαν σας, τὴν ἐκδίκησίν σας!

Μιὰ κατατρομαγμένη κραυγὴ ὑπήρξε ἡ ἀπάντησις:

— Φωτιά! Καϊόμεθα! Φωτιά!

— Ναί! συνέχισε ὁ Οὐμπέρτι. Φωτιά! Καὶ εἶμαι ἐγὼ ποὺ τὴν ἀνάψα. Σὲ λίγο θὰ γίνετε ὅλοι στάχτη!

Καὶ στρεφόμενος ὁ πιστὸς ὑπηρέτης τῶν Τσουπριάνι πρὸς τοὺς καταπληκτικούς, τοὺς εἶπε:

— Κυττάχτε, λοιπόν, πῶς τιμωροῦνται οἱ προδότες!

Ἐνας πυκνὸς καπνὸς μὲ φλόγες ἀνέβαινε ἀπὸ τὴν θαλαμηγόν. Καὶ οἱ κακοποιοὶ ἔτρεχαν σὰν δαίμονες μέσα εἰς αὐτὴν διὰ νὰ σωθοῦν. Ἐξαφνα μιὰ φωτεινὴ στήλη ὑψώθη πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ μία τρομακτικὴ ἐκρηγξὶς ἐπηκολούθησε. Ἐπειτα ἓνα πυκνὸ σύννεφο ἐσκέπασεν ὅλα

Ὅταν το σύννεφο διελύθη, ἡ ὥραία θαλαμηγὸς τῆς μαρκτησίας Του-
πρινίι δὲν ὑπῆρχε πλέον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης.

Ἔρω; καὶ αἷμα.

Ὁ καθέννας λέει ἐδῶ σ' αὐτὸν τὸν κόσμον βρίσκει τὸν μάστορά του.
Ἔτσι καὶ ὁ Φερνάνδος, ὁ ἔκφυλος βασιλεὺς, εἶχε βοῇ τὴν ξρωμένην του
στὸ πρόσωπον τῆς καταχθονίας Μαλφιέρα. Ἡ διαβολογυναῖκα εἶχε κατορ-
θῶσει νὰ τὸν κάμῃ νὰ τὴν ἐρωτευθῇ στὰ γερά. Τεχνίτρα στὸν ἔρωτα, τὸν
εἶχε μαγέψει μὲ τὰ τρελλὰ χάδιά της καὶ τὰ φιλιὰ της! Ὁ βασιλεὺς Φερ-
νάνδος ἦταν δοῦλος τῶν ὁμηγερέων της, ἕτοιμος νὰ ὑποταχθῇ σὲ
κάθε θέλησί της. Ἔτσι ὁ Ρομάνι ὁ πρῶν διοικητὴς τῆς Νεαπόλεως, ἦταν
γι' αὐτὸν δυὸ φορὲς ἐχθρὸς τώρα. Πρῶτον γιὰτὶ εἶχε συγκεντρώσει τὰ
στρατιῦματα, τὰ πιστὰ εἰς αὐτόν, καὶ ἔτοιμαζόταν νὰ βαδίσῃ κατὰ τῆς
Νεαπόλεως, καὶ δεύτερον γιὰτὶ ἦτο ὁ σύζυγος αὐτοῦ τοῦ θερμοῦ πλάσματος,
αὐτῆς τῆς ὥραίας γυναίκας, τῆς Μαλφιέρα, τὴν ὁποίαν ἀγαποῦσε τώρα
τρελλά. Ἀ! ἔκρεπε λοιπὸν νὰ πεθάνῃ τὸ γρηγορώτερον ὁ Ρομάνι. Αὐτὸ
ἤθελε ὁ βασιλεὺς Φερνάνδος, μὲ δὴν του τὴν καρδιά.

— Ἀ, Ντιέγκο, ἔλεγε στὸν ἐμπιστον πρωθυπουργόν του, πόση εὐγνω-
μοσύνη σοῦ ὀφείλω, γιὰτὶ μ' ἔκαμες νὰ γνωρίσω τὴν Μαλφιέρα. Ἡ γυναῖκα
αὕτη εἶναι ἡ μόνη γυναῖκα ποὺ κατώρθωσε νὰ μὲ συγκινήσῃ ἀληθινὰ ὥς
τώρα. Εἶναι ὁ μόνος μου ἔρω; καὶ ἡ σιωπὴ μου. Σὲ βεβαιῶ ὅτι ἡ
γυναῖκα αὕτη μ' ἔκαμε νὰ γνωρίσω ἀγνωστές μου συγκινήσεις. Καὶ ὅταν
βρίσκωμαι μαζὶ της, ὅταν περνῶ τίς ἀξέχαστες ἐρωτικὰς νύχτες στὴν Ἑπαυλὶ
τῶν Ρόδων, τότε μὲ καταλαμβάνει ἕνα ντελίριο τῶν αἰσθησεων. Ὡ! τὴ
γυναῖκα, τὴ γυναῖκα, καλέ μου Ντιέγκο!

Ὁ πρωθυπουργὸς τοῦ ἀπαντοῖσε τότε:

— Ἡ μεγαλειότης σας δὲν νομίζει ὅτι εἶναι καιρὸς νὰ ξαναστείλῃ τὴν
καὶ Ἰσαβέλλα κοντὰ στὸ σύζυγό της, στὸ Μιλάνο, γιὰ ν' ἀποτελειώσῃ τὴν
ὑπηρεσία ποὺ ἀνέλαβε;

— Καὶ ἂν δὲν ξαναγυρίσῃ;

— Ἀν τὸ πιστεύω, γιὰτὶ τῆς ἀρέσει τόσο ἡ Νεάπολις. Ἐπειτα ἀγαπᾷ
τόσο τὸν βασιλέα της!

— Βλέπεις πολὺ καλὰ, Ντιέγκο, ὅτι φοβᾶμαι πολὺ μήπως τὴν χάσω.

— Φοβεῖσθε μᾶλλον ὅτι ἡ παρουσία της στὴν Ἑπαυλὶ τῶν Ρόδων
μπορεῖ νὰ δημιουργήσῃ κανένα σκάνδαλον.

Ὅχι, δχι, τὴν ἀγαπῶ τρελλά, Ντιέγκο. Αὕτη ἡ γυναῖκα διαφέρει τόσο
ἀπὸ τίς ἄλλες. Ἐχει θέλητρα, ποὺ δὲν εἶχε καμμιά ἀπ' ὅσες ἐγνώρισα ὥς
τώρα. Ὁ ἔρωτάς της λοιπὸν μ' ἐνδιαφέρει καὶ τίποτ' ἄλλο.

— Ὁ ἔρω; χωρὶς τὴν εἰρήνην, Μεγαλειότατε, ἐτόλμησε νὰ παρατηρήσῃ
ὁ πρωθυπουργός, δὲν εἶναι βέβαια εὐτυχής. Καὶ ἡ εἰρήνη δὲν ἐξαγοράζε-
ται παρὰ μόνον μὲ τὸ αἷμα τοῦ ἀντιπάλου σας. Συγχωρήστε με γιὰ τὴν
εἰλικρινειά μου.

— Θὰ ξιναφύγῃ λοιπὸν ἡ Μαλφιέρα; Ἡ ἀπουσία της θὰ μοῦ στοι-
χίσῃ τόσο πολὺ! Ἡ ζωὴ της ἔγινε καὶ δική μου ζωή. Ὡ! ἡ ἀξιολάτρευτη

Ἰσαβέλλα. Τὴν ἀγαπῶ τόσο πολύ. Δὲν τὸ ἀρνοῦμαι πλέον. Δχι. Μὰ χάνω τὸν καιρὸ μου μιλῶντας γι' αὐτήν, ἐνῶ μπορῶ νὰ πάω νὰ τὴν συναντήσω. Ἀντίο φίλε μου.

Καὶ ὁ δὸν Ντεῖγχο εἶδε τὸν βασιλέα νὰ φεύγῃ τρέχων. Ἐσθήκασα τότε τοῦ ὤμου του, ἓνα χαμόγελο ἐφάνηκε στὸ πρόσωπό του καὶ τὰ χεῖρά του ἐψιθύρσαν:

— Τρολλέ! ..

Κι' ἔπειτα ἐπρόσθεσε μὲ πείσμα:

— Ναί, ἀλλ' αὐτὸ εἶναι δική μου δουλειά... Πῶς θὰ μὲ ἀντομείψῃ ἡ Μαλφιέρα, ἡ ὁποία πρὸς χάριν μου ἐγένεν εὐνοοῦμένη τοῦ βασιλέως; Αὐτὸ θὰ τὸ ἴδουμε.

Τυλιγμένος μέσα σ' ἓνα βαρὺ μανδύα ὁ βασιλεὺς Φερνάνδος καὶ μὲ τὸ πρόσωπο κρυμμένο κάτω ἀπὸ τὸ πλατύγυρο καπέλλο του, ἔτρεχε πρὸς τὴν Ἐπαυλιν τῶν Ρόδων, ἡ ὁποία μὲ τὰ κατάκλειστα παράθυρα ἔμοιαζε σὰν ἐγκαταλειμμένη. Καὶ διὸς ὁ ἤρχε μιὰ ὑπαρξὶς ἐκεῖ μέσα, ἡ Μαλφιέρα, ἡ ἀγαπημένη τοῦ βασιλέως. Πῶ νὰ φαντασθῇ μιὰ τέτοια εὐτυχία ἡ διαβολογυναῖκα, τὴ στιγμὴ ὅπου ἐγλύτωσε ὡς ἐκ θαύματος ἀπὸ τὰ χεῖρα τῶν ἐπαναστατῶν. Τώρα ὁμως, πού ἐπερίμενε μὲ ὑπερηφάνειαν τὸν βασιλέα, ἐψιθύριζε:

— Ὁ αν πέφτω, ἀν-βαίνω ἔπειτα ψηλότερα! Ναί, πράγματι, ἀνέβαινα, ἀλλὰ τὸ ἀνέβασμά της ἐγινόταν μὲ χίλιες δυὸ ἀτιμίες.

Μέσα στὸ πολυτελὲς δωμάτιο τῆς Ἐπαύλεως τῶν Ρόδων τώρα ἐπερίμενε τὸν βασιλέα. Μέσα ἀπὸ τὴν ντεκολιτέ τουαλέττα της ἐπρόβαλλε τὸ χυτὸ σῶμά της.

— Ἀγαπημένε μου, κύριε τῆς καρδιάς μου, ἐψιθύρισε μόλις ἀντίκρουσε τὸν Φερνάνδον νὰ ἔρχεται.

Ἐκεῖ-ος ἔτρεξε καὶ τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του. Χαδιύρα τότε σὰν παιγνιδιάσα γατοῖλα ἡ Μαλφιέρα, ἄρχισε τὰ τρελλὰ παιγνίδια της.

— Μὰ σὲ λίγο, εἴν νὰ ἐμάντευσε τὴν εὖνοια τοῦ ἀγαπημένου της, τοῦ εἶπε μὲ θλιμμένη φωνή:

— Ἀογησα νὰ φύγω γιὰ τὴν ἀποστολή μου. Δὲν εἶν' ἔτσι; Μὰ ὑπάρχει γιὰ μένα ἓνα δικαιολογητικὸ. Ἡ ἀγάπη γιὰ τὸ βασιλεῖά μου! Πρέπει λοιπὸν νὰ φύγω;

— Ἀλλοῖμονο, ναί! τῆς ἀπήντησε θλιμμένος ὁ βασιλεὺς.

— Πῶς λοιπὸν Φερνάνδε, λυπᾶσαι γι' αὐτό;

— Καὶ τολμᾷς νὰ μοῦ κάνῃς μιὰ τέτοια ἐρώτησι, πολυαγαπημένη μου, ἀφοῦ ξέρεις πόσο σὲ λατρεύω...

— Ὡ τί εὐτυχία γιὰ μένα! Ἀλλὰ τότε γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσω τὸ βασιλεῖά μου θὰ φύγω αὐριο!

— Ναί, γλυκειά μου ἀγάπη. αὐριο, γιατί ἡ σημερινὴ ἡμέρα εἶναι ἀφιερωμένη στὸν ἔρωτά μας.

Καὶ ὁ ἐρωτευμένος βασιλεὺς ἐσφράγισε τὸ φιλήδονο στόμα τῆς Μαλφιέρα μ' ἓνα θερμὸ ὁλόθερμο φιλή, πού ἔκαμε τὸ σῶμά της νὰ σφαδαῖζῃ ἀπὸ ἐρωτικὸ πόθο.

Τὴν αὐγὴ ὁ Φερνάνδος ἐβγῆκεν ἀπὸ τὴν μυστικὴ πόρτα τῆς Ἐπαύ-

λεως τῶν Ρόδων καὶ ἐπέστρεψε στὰ ἀνάκτορα, ὅπου ἐκάλεσε τὸν πρωθυπουργὸ Ντιέγκο.

— Ἡ κυρία Ἰσαβέλλα, τοῦ εἶπε συγκατατίθεται νὰ θυσιασθῇ γιὰ μένα. Μὰ ἀν δέχωμαι τὴ θυσία της, δὲν θέλω νὰ κινδυνεύσῃ καθόλου ἡ ἴδια.

— Καταλαβαίνω, ἀπήντησεν ὁ Ντιέγκο, ἡ Μεγαλειότης σας ὑπονοεῖ, χωρὶς ἁμφιβολία, τὸ τέλος τοῦ πρίγκηπος Ρομάνι... Πρέπει νὰ ξεφανισθῇ ὁ πρίγκηψ... Ἀν πρέπει ὅμως νὰ κινδυνεύσῃ ἡ χαριτωμένη καὶ εὐγενικὴ Ἰσαβέλλα.

— Ἀκριβῶς... Καὶ θὰ ἀναλάβῃς σὺ τὴν ἀσφάλειάν της, δὸν Ντιέγκο.

Ὁ Ντιέγκο δὲν ἔχαιτο πλὴν. Ἡ εἵδησις αὐτὴ τὸν εἶχεν ἀφήσει κατάπληκτον. Ἐψιθύρισε μόνοι:

— Μεγάλῃ τιμῇ γιὰ μένα, Μεγαλειότατε. Ἐυχαριστῶ γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ τὸν ἀρχοντά μου!

Ὁ ἔμπιστος πρωθυπουργὸς καταλάβαινε πολὺ καλὰ τὴν σημασίαν ποὺ εἶχαν τὰ βασιλικά ἐκεῖνα λόγια. Ἄν ἀπετύγγανε τὸ σχέδιο τῆς Μαλφιέρα, θὰ ἦταν αὐτὸς ὑπεύθυνος... Γι' αὐτὸ μὲ τὴν ἐκφρασιν τοῦ τρόμου ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό του, ἐπρόσθεσεν:

— Ἡ ἀποστολὴ της θὰ ἐπιτύχῃ, Μεγαλειότατε.

— Ἄ ἐλθισμένη! εἶπεν ὁ βασιλεὺς, φέρων τὸ χεῖρ τοῦ στὸ ριτιδωμένο μέτωπό του. Ἡ κυρία Ἰσαβέλλα δὲν θὰ μοῦ τὸ ἐσυγχωροῦσε ποτέ. Μοῦ παρεπονέθηκε γιὰ τὴν μαρκησία Τσουπριάνι, πρέπει λοιπὸν νὰ τὴν ἱκανοποιήσωμαι καὶ στὸ ζήτημα αὐτό. Μοῦ φαίνεται πῶς εἶναι πολὺ εὐκόλο. Κρατοῦμε τὴν Ἑλένα φυλακισμένη στὸν Πύργο τοῦ Μώλου. Εἶναι ἀνάγκη ὅμως ἡ φυλακίσις της νὰ εἶναι ἐξαιρετικὰ αὐστηρὰ ἐκεῖ μέσα. Καὶ πρὸ πάντων νὰ προσέξωμαι μὴ τυχὸν δραπετεύσῃ, γιατί ἡ ὥραία μου φίλη, δὲν θὰ μοῦ τὸ συγχωροῦσε ποτέ. Συνεννοήσου λοιπὸν μαζί με τὴν κ. Ἰσαβέλλα καὶ θὰ σοῦ εἰπῇ ἐκεῖνη τί πρέπει νὰ κάνῃς γιὰ τὴν μαρκησία Τσουπριάνι! Ἄς γίνῃ τὸ ὑέλμημά της!

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε, ἀπήντησε πειθήνιος πάντοτε ὁ Ντιέγκο.

Ὅταν ὁ ἔμπιστος πρωθυπουργὸς τοῦ Φερνάνδου παρουσιάσθηκε στὴ Μαλφιέρα, γιὰ νὰ τεθῇ ὑπὸ τὰς διαταγὰς της, ἡ πανοῦργα γυναῖκα ἐσκέπτετο:

— Δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ τίς ὑπηρεσίες σου πλέον, Ντιέγκο. Ὁ βασιλεὺς εἶναι δικός μου.

Ὁ Ντιέγκο ἀντελήφθη τὴν σημασίαν τοῦ διλέμματός της καὶ ἐσυλλογίζετο καὶ αὐτὸς μὲ τὴν σειρὰν του:

— Τίποτε δὲν εἶναι αἰώνιο στὸν κόσμον! Πρόσεξε καλά, ὁμορφούλα μου, γιατί κανεὶς δὲν ξέρει ποῖος ζῇ καὶ ποῖος πεθαίνει.

Ἡ Μαλφιέρα, ἡ ὁποία συνεπλήρωνε ἐκεῖνη τὴν στιγμὴ τὴν τουαλέττα της, τὸν ἠρώτησε:

— Τί προσιάζει, λοιπόν, ὁ πανίσχυρος βασιλεὺς μας;

— Ὁ πανίσχυρος ἀφέντης μας, ἀπήντησεν ὁ Ντιέγκο, ὑποβάλλει τὰ σέβη του. Καὶ ἐγὼ προσφέρω τὰς ταπεινάς μου ὑπηρεσίας στὴ βασίλισσάν της Νευκόλεως!

— Βασίλισσα; ρώτησεν ἐκπληκτη ἡ Ἰσαβέλλα. Τί πυράξενη κολακεία εἶν' αὐτῇ;

— Εἶν' ἡ ἀλήθεια, σινιορίτα, ἀπήντησεν ὁ Ντιέγκο.

Ἡ φιλόδοξη γυναῖκα ἐχαμογέλασε καὶ νομίζουσα ὅτι ὁ Ντιέγκο ἦταν ἕνας πιστός της θεράπων, ἤλθε κατευθεῖαν στὸν σκοπὸν.

— Γιατί μοῦ μιλεῖτε γιὰ βασιλεία, τὴν στιγμή ὅπου ἡ Μαρία Βιζέντι ζῇ ἀκόμη καὶ ἐξ ἄλλου ἐγὼ δὲν εἶμαι χήρα;

— Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἤλθα νὰ σᾶς συναντήσω, σινιορίτα.

Ἡ Μαλφιέρα προσεποιήθη τὴν ἐκπληκτη.

— Τί θέλεις νὰ εἰπῇς, Ντιέγκο;

— Ἄν τὸ θέλετε, θὰ γίνετε βασίλισσα, τῆς ἀπήντησεν ἐκεῖνος.

— Ἡ ἐπανάστασις τοῦ πρίγκηπος Ρομάνι ἀπασχολεῖ τὸν βασιλέα γιὰ τὴν ὥρα.

— Γιὰ κάθε ἀρρώστεια ὑπάρχει φάρμακο, εἶπεν ἡ Μαλφιέρα.

— Ἀκριβῶς τὸ φάρμακον αὐτὸ σᾶς τὸ φέρνω κι' ἐγώ, βασίλισσά μου!

Κολακευμένη ἡ Μαλφιέρα ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ Ντιέγκο, τὸν ἐκύτταξε κατάματα. Τότε ἐκεῖνος ἐβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα μικρὸ φιαλίδιον καὶ τῆς τὸ ἔδωσε.

— Μὲ λίγες σταγόνες ἀπὸ τὸ δηλητήριον αὐτό, βασίλισσά μου, ἀπαλλάσσεσθε ἀπὸ ἕνα ἀνεπιθύμητο πρόσωπο. Σᾶς τὸ ἐμπιστεύομαι. Τὸ ἔχω ἀπὸ τὰ χέρια μιᾶς γοητῆς Ἰνδῆς.

— Σ' εὐχαριστῶ, Ντιέγκο, ἐψιθύρισε μ' ἕνα σατανικὸ γέλιο ἡ Μαλφιέρα.

Καὶ ἔκρουψε στὸ στήθος της τὸ φιαλίδιον μὲ τὸ ἀπαλὸν δηλητήριον.

Τότε ὁ ἐμπιστος ἀνθρωπος τοῦ βασιλέως ἐγονάτισε στὰ πόδια της, ἐπῆρε τὸ ἄκρον τῆς ἐσθῆτός της, τὸ ἔφερε στὰ χεῖλιν του κι' ἔπειτα ἐψιθύρισε:

— Καλὸ ταξίδι, καλὴν ἐπιτυχίαν καὶ καλὴν ἐπάνοδον, ὡραία μου βασίλισσα!

Τρεῖς ἡμέρες ἀργότερα ἡ Μαλφιέρα εἶχεν ἐπιστρέψει στὸ Μιλᾶνο κοντὰ στὸν ἄνδρα της, τὸν πρίγκηπα Ρομάνι. Ἀνύποπτος ἐκεῖνος γιὰ τὰ σχέδια τῆς διαβολογυναίκας του, διοργάνωνε τὸν στρατόν, μὲ τὸν ὅποιον θὰ ἐξεστράτευε κατὰ τῆς Νεαπόλεως. Καὶ ἦταν βέβαιος ὅτι θὰ ἐνικουσε τὸν ἀντίκρητοῦ, ἀπὸ τὴν ὁποίαν τὸν εἶχεν ἐκδιώξει.

— Κύτταξε, λοιπόν, εἶπε στὴν Ἰσαβέλλα, δεῖκνύων εἰς αὐτὴν τὸν παρατεταγμένον στρατόν, τί ἔκαμα κατὰ τὴν ἀπουσίαν σου. Θαύματα! Θαύματα! Καὶ ἐπρόσθεσεν ὑπερήφανα:

— Αὐτὴν τὴν φορὰν θὰ συντρίψω τὸν Φερνάνδον. Ὁ Φερνάνδος δὲν ἔχει οὔτε στρατιώτας, οὔτε στρατηγούς γενναίους. Ὁ στρατός του ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀνάνδρους.

Ἕνα καταχθόνιον μεῖδιμα φάνηκε στὸ πρόσωπο τῆς Μαλφιέρα.

Τὸ ἴδιον βράδυ τῆς ἀφίξεως τῆς Μαλφιέρα, ὁ Ρομάνι ἠθέλησε νὰ ἐορτάσῃ τὴν ἐπιστροφὴν της. Διέταξε, λοιπόν, καὶ τοῦ ἔφεραν τὸ καλύτερον κρασί ἀπὸ τὸ ὑπόγειον τῆς κατοικίας του καὶ βέβαιος γιὰ τὴν νίκη του ὕψωσε τὸ ποτήρι τοῦ πρὸς τὴν ὁμορφὴν Ἰσαβέλλα λέγων:

— Πίνω στήν ύγεια σου, πολυαγαπημένη μου σύζυγε. Πίνω εἰς ὑγείαν τοῦ γενναίου στρατοῦ μας, ὁ ὁποῖος θὰ μᾶ; ξαναφέρῃ στὰ παλαιὰ μεγαλεῖά μας!

— Εἰς ὑγείαν! ἀπήντησεν ἡ Μαλφιέρα μὲ ἓνα δόλιο χαμόγελο.

Ἐπέρασαν λίγες στιγμὲς ἀκόμη, διὰν ἔξαφνα ἡ Ἰσαβέλλα, προφασισθεῖσα ὅτι εἶχε νὰ δώσῃ μίαν ἐπελγούσαν παραγγελίαν, ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ ἐξηφανίσθη εἰς τὰ λαθουρινθώδη διαμερίσματα τῆς κατοικίας τοῦ Ρομάνι. Μόλις ὅμως ὁ Ρομάνι ἔμεινε μόνος, κατελήφθη ἀπὸ φρικτοὺς πόνους, σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε ἤρχισεν νὰ κυλιέται στὸ πάτωμα καὶ νὰ οὐρλιάζῃ, σὰν πληγωμένο θηρίο:

— Βοήθεια! Μοῦ ἔδωσαν δλα τὰ δηλητήρια τῆς Κολάσεως! ἔκραύγαζεν συστρεφόμενος μὲ μανίαν καὶ ἀπειλῶν δλους, καὶ πρὸ πάντων τὴν σύζυγόν του, τὴν Ἰσαβέλλαν. Ἡ διαβολογυναῖκα ὅμως εἶχε φροντίσει νὰ κλείσῃ καλὰ ὅλες τὰς πόρτες. Ἦξευρε ὅτι τὸ δηλητήριον ποὺ τῆς ἐνεπιστεύθη ὁ Ντιέγκο ἐπροκαλοῦσε τὴν τρέλλαν καὶ ἔπειτα τὸν θάνατον.

Καὶ διὰν ἐπείσθη ὅτι ὁ Ρομάνι ἐφθασεν στὸ τέλος του, τότε ἤνοιξε τὰς πόρτες τῆς τραπεζαρίας καὶ ἐκάλεσεν δλους τοὺς ὑπηρέτας.

— Ἐλᾶτε δλοι ἐδῶ, τοὺς εἶπεν. Ὁ κύριός σας ἔχασεν τὰ λογικά του!

Πράγματι ὁ Ρομάνι συνεστρέφετο, οὐρλιάζε, ἔθραυεν τὰ ἐπιπλα καὶ ἔξεμοῦσε τὰς ἀπαισιωτέρας ὕβρεις.

Οἱ ὑπηρέται ἐσπευσαν εἰς τὴν τραπεζαρίαν, ὅπου ἐξακολουθοῦσε νὰ τρέγῃ σὰν ἀλλόφρων ὁ Ρομάνι. Τὸν συνέλαβαν χωρὶς πολὺν κόπον καὶ τὸν μετέφεραν εἰς τὸ διαμέρισμά του. Ἡ Μαλφιέρα, ἡ ὁποία ἐν τῷ μεταξὺ προσποιεῖτο τὴν ἀπαρηγόρητην, διέταξε νὰ εἰδοποιήσουν ἓνα ἱατρόν. Ὁ ἱατρὸς κατέφθασε σὲ λίγο, ἐξήτησε τὸν Ρομάνι ἐπὶ πολλὴν ὥραν καὶ ἔπειτα ἐπέσχεψε πησίον τῆς Μαλφιέρα.

— Πέστε μου τὴν ἀλήθεια, γιατρέ μου, τὸν παρεκάλεσεν ἐκείνη μὲ πολλὴν προθυμίαν, διὰ νὰ δείξῃ ὅτι ἀγνοοῦσε πράγματι διὰ τὴν τύχην ἐκείνου ποὺ εἶχε σκοτώσει μὲ τὰ ἴδια της τὰ χέρια.

— Κυρία, ὁ σύζυγός σας προσεβλήθη ἀπὸ ἓνα ἀλλόκοτον πυρετόν. Ἡ θέσις του εἶναι πολὺ ἀσχημῇ.

— Μὰ τί τοῦ συνέβη λοιπόν;

— Ποιὸς ξέρει! Ἰσως τὸ πολὺ ποτόν.

— Μήπως πρόκειται περὶ ἐγκλήματος, γιατρέ μου; Ἐχομε τόσους ἐχθρούς!

— Ἡ λύπη σᾶς παρασύρει νὰ βάζετε ἄδικες ὑποψίες στὸ νοῦ σας.

Ἦχι, κυρία μου, δὲν πρόκειται περὶ ἐγκλήματος.

Ἡ Μαλφιέρα ἐξέσπασε σὲ δάκρυα, κρῦβοντας τὸ πρόσωπό της μέσα στὰ χέρια της. Μιὰ ὥρα ἀργότερα ὁ Ρομάνι ἐξψυχούσε, μέσα σὲ φρικτοὺς σπασμούς.

Γιὰ δευτέρα φορὰ ἡ διαβολογυναῖκα ἐθριάμβευε.

— Εἰμαι ἐλεύθερη τώρα! ἐπιθύρτισε μὲ σφιγμένα δόντια.

Αὐτὲς τὶς λέξεις βρῆκε νὰ εἰπῇ γιὰ τὸ θάνατο τοῦ ἀνδρός της...

Ἡ Α. Μ. ὁ βασιλεὺς τῆς Νεαπόλεως Φερνάνδος ὁ Α' ἐφάνη ἀρκετὰ γενναίουψυχος ἐμπρὸς στὸ ἀτύχημα, ποὺ ἐπληξε τὴν Μαλφιέρα. Ἡ πρώτη του δουλειὰ ἦταν νὰ υπογραφῇ ἓνα διάταγμα, διὰ τοῦ ὁποίου ἐπετρέπετο

στην Μαλφιέρα νὰ ἐπιστρέψῃ στὴ Νεάπολι καὶ νὰ κατοικήσῃ ἐλεύθερα πλέον στὴν ἑπαυλὶ της. Ἐπίσης τῆς ἐπέτρεψε νὰ μεταφέρῃ τὸν νεκρὸν τοῦ συζύγου της καὶ νὰ τὸν θάψῃ στὴν Νεάπολι, ἐν μεγάλῃ κομπῇ. Ὅλα εἶχαν λησμονηθῇ πλέον ἀπὸ τὸν Φερνάνδον, ὁ ὁποῖος δὲν παρέλειψε μολათαῖτα νὰ ἀποκτήσῃ τὸν στρατὸν ποὺ εἶχε σχηματίσει διὰ λογαριασμὸν τοῦ ὁ Ρομάνι... Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Ἰσαβέλλα Μαλφιέρα προσεπείτειν τὴν ἀπαρηγόρητη, στὴν ἑπαυλὶ τῶν Ρόδων, ὅπου εἶχεν ἐγκατασταθῇ. Κι' ἔτσι ἡ κωμωδία ἐτελείωσε...

Τὶ ἄλλο μπορούσε νὰ περιμένῃ ἡ Μαλφιέρα ἀπὸ τοῦ γίνῃ ἡ ἀγαπημένη τοῦ βασιλέως Φερνάνδου! Γι' αὐτό, ἄλλως τε, ἔκαμε καὶ ἕνα τόσο βδελυρὸ ἔγκλημα. Ναί, ἀλλὰ τὰ σχέδιά της, τὰ διαβολικὰ σχέδιά της, δὲν εἶχαν ἀρχίσει ἀκόμη πραγματοποιούμενα. Εἶχε μίαν ἄλλην ἀντίπαλο τῶρα, τὴν βασίλισσαν Μαρίαν, τὴν κομπὴν σύζυγον τοῦ Φερνάνδου. Ἡ ἀμοιβὴ βασίλισσα Μαρία, ἕνας ἄγγελος τρυφερότητος καὶ ἀγάπης κι' αὐτὴ σὰν τὴν Ἑλενα, ὑπέφερε σὲ μιὰ γωνιά τῆς Σικελίας. Μέσα σὸ ἀπέραντο μὰ ἔρημο γι' αὐτὴν παλάτι, μακρὰ ἀπ' τὴ δόξα ποὺ τὴν περιφρονεῖ τὴν βλέπετε νὰ εἶναι σκυμμένη πάνω ἀπὸ τὸ κρεβάτι ἐνὸς μικροῦ κοριτσιοῦ. Τὸ ἀγαπημένο της κοριτσάκι, ἡ μικρὴ Γκρατσιόζα, θὰ πεθάνῃ, καταδικασμένο ἀπὸ τοὺς γιαιτροὺς, ἐγκαλεισμένο ἀπὸ τὸν πατέρα του, ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι τώρα παρὰ ὁ σκλόβος τῆς διαβολικῆς Μαλφιέρα. Ἡ δυστυχισμένη μητέρα ἔστειλε πολλὰς φορὰς στὸν σκληρόκαρδο συζυγό της, στὸν βασιλέα Φερνάνδο, ἐπείγοντα γράμματα, μὲ τὰ ὁποῖα τὸν ἔκαλούσε κοντὰ της. Ἐκείνος ὅμως τῆς ἀπαντοῦσεν ὅτι αἱ υποθέσεις τοῦ βασιλείου του τὸν κρατοῦν μακρὰ καὶ ὅτι δὲν διαθέτει καθόλου καιρὸν νὰ πάῃ νὰ τὴν ἰδῇ!

Ἐξαφνα ἡ βασίλισσα Μαρία σκέπτεται τὴ γυναῖκα αὐτὴ, ἐκεῖ κάτω στὴ Νεάπολι, τὴν Ἑλενα, ἡ ὁποία κάνει θαύματα. Ἔτσι λένε τοῦλάχιστον ὅλοι, ὅτι ἀνέστησε τὸ γυιὸ τῆς δεσμοφύλακος. Δὲν μπορούσε, λοιπόν, ἡ Ἑλενα νὰ ξαναδῶσῃ, μὲ τὴ μαγικὴ δύναμι ποὺ εἶχε, τὴν ὑγεία της στὴ μικρὴ κόρη τῆς βασιλίσσης, τὴν Γκρατσιόζα;

— Μπορεῖ νὰ ταξειδεύσῃ ἡ κόρη μου; ἐρωτᾷ τὸν καλύτερο γιαιτρὸ ἡ βασίλισσα Μαρία.

— Οὔτε νὰ τὸ σκέπτεσθε, Μεγαλειοτάτη, τῆς ἀπαντᾷ ἐκεῖνος.

— Καὶ ὅμως πρέπει νὰ ξαναγυρίσω στὴ Νεάπολι, ὅπου μὲ περιμένει ὁ βασιλεὺς. Θέλει νὰ ξαναἰδῇ τὸ παιδί του!

Ἀμέσως ὁ γιαιτρὸς τοῦ παλατιοῦ ἔκαμε τότε ἕνα συμβούλιο, γιὰ νὰ ἀποφανθῇ γιὰ τὴν κατάστασι τῆς μικρῆς Γκρατσιόζας.

— Ἡ μικρὴ σινιορίτα, λένε, εἶναι χαμένη. Τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ τὴν σώσῃ. Ἡ ζωὴ της εἶναι ζήτημα ἡμερῶν, ἀν ὄχι ὥρων.

— Θὰ φύγωμε ἀπόψε, ἀπαντᾷ ἡ πονεμένη μητέρα στὴν ἀποφασιστικότητά τῶν ἱατρῶν, γιὰτὶ ἤλπιζεν ὅτι ἡ Ἑλενα θὰ μπορέσῃ νὰ κἀνῃ καλὰ τὸ πολυαγαπημένο της κοριτσάκι.

Καὶ ἐνῶ ἡ βασίλισσα κλαίει γιὰ τὴν τύχη τῆς κόρης της, ὁ βασιλεὺς διασκεδάζει μὲ τὴν ἐρωμένην του, τὴν Μαλφιέρα. Τὸ πένθος ἔχει τελειώσει πὰ γιὰ τὴν πανοῦργα γυναῖκα. Πιετᾷ τὰ μαῦρα κρόπια καὶ φορεῖ ἀνοικτό-χρώμας τουαλέττες, οἱ ὁποῖες ἀφήνουν μισόγυμνο τὸ ἀγαλμάτινο καὶ γεμάτο

τσακινιὰ κορμί της. Αἱ σχέσεις της μὲ τὸν βασιλέα δὲν εἶναι πιά μυστικές. Ὅλοι ἐεύρουν διὰ τὴ Μαλφιέρα εἶναι ἡ ἐρωμένη τοῦ Φερνάνδου.

Ἡ Νεάπολις ἔχει κι' αὐτὴ τὸ Βόσπορό της. Καὶ τὴν ἄμορφη αὐτὴ, μυρωμένη καὶ ἀστροφώτιστη νύχτα ἡ Νεάπολις πανηγυρίζει. Ἀμέτρητες φωτισμένες βάρκες σχίζουν τὰ ἡσυχὰ νερά, ποὺ ἀντιφεγγίζουν. Καὶ σὲ μιὰ μεγάλη βάρκα εἶναι ὁ βασιλεὺς ντυμένος μὲ τὴ μεγαλοπρεπὴ στολὴ του, κοντὰ στὴν Μαλφιέρα, ἡ ὁποία ἀκτινοβολεῖ μέσα στὴν πιὸ φανταχτερὴ τουσάλητά της, πανηγυρίζουσα τὸν θρίαμβό της.

Ὁ βασιλεὺς διασκεδάζει, ἐνῶ ἡ βασίλισσα κλαίει!

Ἡ βασίλισσα Μαρία ἐκείνη τὴ μαγικὴ νύχτα φθάνει στὰ ἀνάκτορα μὲ τὴν ταπεινὴ ἀκολοιθία της καὶ σφίγγοντας στὴν ἀγκαλιά της τὸ ἀγαπημένο της κορίτσι. Τὴ στιγμή αὕτη δὲν αἰσθάνεται τίποτ' ἄλλο παρὰ ὅτι εἶναι μιὰ μητέρα! Μὰ ποῦ εἶναι ὁ βασιλεὺς; Τὰ ἀνάκτορα εἶναι ἄδεια. Ἡ βασίλισσα Μαρία ἐρωτᾷ μὲ ἀγωνία νὰ μάθῃ ποῦ εἶναι ὁ σύζυγός της. Κανεὶς μολαταῦτα δὲν τολμᾷ νὰ τῆς ἀπαντήσῃ. Ποιὸς μπορεῖ νὰ τῆς ἀναγγεῖλῃ ὅτι ὁ βασιλεὺς Φερνάνδος δίνει μιὰ νυκτερινὴ ἐορτὴ πρὸς τιμὴν τῆς ἐρωμένης του, τῆς Μαλφιέρας;

Ἡ μικρὴ Γκρατσιόζα εἶναι στὴν ἀγκαλιά τῆς μητερούλας της, σὰν μισοπεθαμένη.

Ὁ πρωθυπουργὸς δὸν Ντιέγκο, εἰδοποιηθεὶς διὰ τὸν ἀπρόοπτον ἐρχομὸ τῆς βασιλίσσης, ἔβριξε νὰ τὴν συναντήσῃ.

— Ἡ μεγαλειότης σας, τῆς λέγει μὲ πολλὴν ὑποκρισίαν, θὰ ξεύρῃ βέβαια διὰ τὸ κύριός μου καὶ βασιλεὺς μας ἔχει βαρύτερα καθήκοντα, τὰ ὁποῖα τὸν κρατοῦν μακριὰν τῶν ἀνακτόρων.

— Πρόκειται γιὰ τὸ παιδί μας, τοῦ ἀπαντᾷ ἡ βασίλισσα λυπημένη. Εἰδοποιήσατέ τον ἀμέσως, σὰς παρακαλῶ.

Ὁ πρωθυπουργὸς ὑποκλίνεται βαθυτάτα, χωρὶς νὰ προσθέσῃ λέξι, καὶ τρέχει νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν βασιλέα, καὶ πρὸ πάντων τὴν πανοῦργον ἐρωμένην του, τὴν Μαλφιέρα.

Ἡ βασίλισσα θυμῶς τὸν ξαναφωνάζει κοντὰ της:

— Ποῦ εἶναι ἡ Ἑλένα Τουπριάνι; τὸν ἐρωτᾷ.

— Ἡ σινιορίτα Τουπριάνι, ἀπαντᾷ ὁ Ντιέγκο, ὑπῆρξεν ἡ κυριωτέρα ἐνοχος τῆς ἐπαναστάσεως, καὶ δι' αὐτὸ τὴν ἔχουν κλείσει εἰς τὰς φυλακὰς τοῦ Πύργου, ἀπὸ τὰς ὁποίας δὲν θὰ ἐξέλθῃ ποτε πλέον.

— Πρέπει νὰ βγῇ γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ παιδιοῦ μου, δὸν Ντιέγκο. Θέλω νὰ τὴν ὀδηγήσουν ἐδῶ, αὕτη τὴ στιγμή. Μοῦ εἶπαν πὼς ἡ γυναῖκα αὕτη κάνει θαύματα.

— Ὁ βασιλεὺς, Μεγαλειότητι, ἔχει δώσει αὐστηρὰς διαταγὰς γι' αὐτό, παρετήρησεν ὁ Ντιέγκο. Δυστυχῶς δὲν μποροῦμε νὰ τὴν βγάλωμε ἀπὸ τὴ φυλακὴ τῆς γυναῖκα αὐτῆς.

— Μὴν ἐξηγᾶτε, δὸν Ντιέγκο, ὅτι ὁ βασιλεὺς εἶναι καὶ πατέρας συγχρόνως τῆς Γκρατσιόζας. Σὰς διατάσσω λοιπὸν νὰ ὑπακούσετε, ἐν ὀνόματι τοῦ παιδιοῦ μου. Ἐξεχάσατε ὅτι εἰμαι βασίλισσα;

Ὁ Ντιέγκο ἔκαμε μιὰν βαθυτέραν ὑπόκλησιν καὶ ἐξηφανίσθη. Μόλις ἐφθάσε στὸ διαμέρισμά, ὅπου ἔμενεν ὁ ἀρηνεγὸς τῆς φρουρᾶς τῶν ἀνακτό-

ρων, ἀμέσως ἔδωσε διαταγὰς νὰ ὀδηγήσουν ἀπὸ τὰς φυλακὰς τοῦ Μώλου τὴν Ἑλενα Φράντσια, κοντὰ στὴ βασιλίсса. Ἐπειτὰ ἔσπευσε εἰς τὸν ὄρμον τῆς Νεαπόλεως, ὅπου ἐώρατεν ὁ βασιλεὺς μαζί μὲ τὴν ἐρωμένην του, μεθυσμένους ἀπὸ εὐτυχίαν, γιατί εἶχε κοντὰ του ἐκείνην ποὺ ἀγαποῦσε τόσο τρελλά.

Μόλις ὁ Ντιέγκο ἐπιθύρισε στ' αὐτὶ τοῦ βασιλέως τὸ ἀπροσδόκητον ἄγγελμα, ὁ ἐρωτευμένος μονάρχης ἔγινε ἀμέσως κατάχλωμος.

— Τὶ δυσάρεστα νέα λοιπὸν μᾶς φέρνει ὁ ἄνθρωπος αὐτός; ρώτησε ἡ Μαλφιέρα μὲ νευρικότητα.

— Πρέπει νὰ ἐπιστρέψετε στὴν Ἑπαυλὶ τῶν Ρόδων, τῆς εἶπεν ὁ Φερνάνδος. Ἡ βασιλίсса Μαρία εἶναι ἐδῶ αὐτὴ τῇ στιγμῇ καὶ ἡ κόρη μου, ἡ Γκρατσιόζα, κινδυνεύει. ὦ, μοῦ ἐφέρατε τὴ δυστυχίαν.

— Εἶμαι στὰς διαταγὰς σας, κύριέ μου, τοῦ ἀπήντησεν ἡ Μαλφιέρα μὲ πολλὴν ὑποκρισίαν. Θὰ σᾶς περιμένω ἐκεῖ, γιὰ νὰ μοῦ ἐκφράσετε τὴ λύπην σας γιὰ ὅ,τι μοῦ εἶπατε αὐτὴ τῇ στιγμῇ. Ἀντίο, Φερνάνδε!

Ἦτο ἔξω φρενῶν ἐκείνη τὴν στιγμῇ ἡ πανούργα γυναῖκα.

— Ἡ Γκρατσιόζα κινδυνεύει; ἐσκέπτετο. Τόσο τὸ καλύτερο. Μπορεῖ καὶ ἡ μητέρα ν' ἀκολουθήσῃ τὴν τύχην τοῦ παιδιοῦ της, καὶ γρήγορα μάλιστα.

* * *

Ἐπέρασαν πολλοὶ μῆνες ἀπὸ τότε. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ γυιὸς τοῦ δεσμοφύλακος, ὁ Κάρολος Ὁρσάτι, εἶχεν ἀνακτήσει τὴν ὑγείαν του καὶ ἀνέλαβε πάλιν τὴν ὑπηρεσίαν του στὸ φρούριον, ὅπου ἦσαν οἱ φυλακές. Μιὰ νύκτα, ἐνῷ ὁ Κάρολος ἦταν σκοπὸς στὸ φρούριον, τὸν ἐπλησίασε, παρὰ τὴν ἀπαγορευτικὴν διαταγὴν, ἕνας ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος κάμνων τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ τοῦ εἶπε:

— Ὁ Θεὸς σῶζοι τὴν Ἑλενα Φράντσια!

Ὁ Κάρολος ἀνεπήδησε:

— Πίσω, δυστυχισμένε! ἐφώναξε. Πίσω!

— Εἶσαι ἄνανδρος; τοῦ ἀπήντησεν ὁ μυστηριώδης ἄνθρωπος. Naί, ἄνανδρος!

— Ἄνανδρος ἐγώ; Τώρα θὰ σοῦ δείξω.

Καὶ τὰ χέρια του ἔψαυσαν τὴν σκανδάλην τοῦ ὅπλου του.

— Γιὰ τελευταία φορὰ, εἶπε, σὲ διατάσσω νὰ ὀπισθοχωρήσῃς ἡ...

— Κι' ἐγὼ σοῦ λέω, οἱ εἶσαι ἕνας ἄνανδρος! ἐπανελάβεν ὁ ἄγνωστος.

— Ποιὸς εἶσαι, λοιπόν, καὶ ποιὸς σοῦ ἔδωκε τὸ δικαίωμα νὰ μιᾶς ἔτσι;

— Εἶμαι ἕνας πιστὸς ὑπηρέτης τῆς μαρκησίας Ἑλενας, ἐνῷ σὺ εἶσαι ἕνας ἄνανδρος, ἕνας προδότης!

— Ἑλα, φθάνουν τὰ λόγια. Πές μου τὶ θέλεις;

Καὶ πλησιαζὼν τὸν ἄγνωστον, προσεπάθησε νὰ τὸν διακρίνῃ μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας.

— Μήπως εἶσαι ὁ Οὐμπέρτι; ρώτησεν ἔξαφνα.

— Ποιὸς ξεύρει!

— Καὶ ἔρχεσαι νὰ ἐλευθερώσῃς τὴν Ἑλενα Φράντσια;

— Τὶ σ' ἐνδιαφέρει!

Ὁ Κάρολος Ὁρσάτι ἀνεπήδησε.

Ὁ Τζοβάννι ψιθύριζε λόγια αἰωνίας ἀγάπης στὴν πολυαγαπημένη του Ἑλένα.

— Θέλεις, λοιπόν, νὰ σώσης τὴν Ἑλένα; Εἶσαι ὁ Οὐμπέρτι Δὲν θάφορχει ὁμφιβόλεια. Αὐτὸ μοῦ ὁρκεῖ. Γιατί δὲν μοῦ τὼλεγες, λοιπόν, τόση ὄρα; Ἐμπρός, κάμε ὅ,τι θέλεις, Δὲν θὰ σὲ ἐμποδίσω. Χρυσῶς τόσα σ' αὐτὴν!

— Ὡραία. Οἱ δικοί σου δὲν θὰ πάρουν εἶδησι. Θὰ φυγαδεύσω τὴν μαρκησίαν χωρὶς ν' ἀντιληφθῶν τίποτε. Τὰ ἔχω προετοιμάσει ὅλα.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ γίνω σκλάβος σου. Ἐμπρός, μίλησα. Τί πρέπει νὰ κάμω; Θὰ σὲ ὑπακούσω.

— Τὸ γρηγορώτερο πρέπει νὰ μὲ ὀδηγήσης κοντὰ στὴν εὐγενική καὶ αἰνυχ κυρία μου. Ποῦ εἶναι; Ποῦ τὴν ἔχουν κλεΐσει;

— Ἡ μητέρα μου ἔχει τὰ κλειδιὰ τοῦ κελλιοῦ της!

— Θὰ τὰ δώσῃ πρὸς χάριν τοῦ γιουῦ της.

— Καὶ ὁ πατέρας μου, ποῦ εἶναι ἄγρυπνος;

— Θὰ κοιμηθῇ.

— Ὁ παραιμικρὸς θόρυβος τὸν ξυπνᾷ.

— Θὰ φροντίσωμε νὰ μὴ ξυπνήσῃ. Ἐν ἀνάγκῃ θὰ τὸν κλείσωμε στὸ δωμάτιό του.

— Ἔστω!

— Σ' εὐχαριστῶ, Κάρολς, εἶπεν ὁ ἄγνωστος καὶ ἔσφιξε τὰ χέρια τοῦ ναυαγοῦ στρατιώτου, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε ξεχάσει ὅτι ἡ Ἑλένα τὸν ξανάφερε στὴ ζωὴ.

Πράγματι ἦταν ὁ Οὐμπέρτι αὐτός, ποῦ εἶχε πλησιάσει μὲ τόσο θάρρος στὸ φρούριο τοῦ Μώλου καὶ ἐξήτο'σε νὰ σώσῃ τὴν Ἑλένα. Ὅπως θὰ ἐνθυμῶνται οἱ ἀναγνώσταις μέ, ὁ Οὐμπέρτι εἶχε πηδήσει μὲ τοὺς πιστούς του ναύτας στὴ βάρκα τῆς θαλαμηγοῦ τῆς Ἑλένας, τὴν ὁποίαν παρέδωκε στὶς φλόγες. Ἀφοῦ λοιπὸν περιεπλανήθησαν οἱ ναυαγοὶ στὸ πέλαγος κι' εἶδαν τὸ χάρο μὲ τὰ μάτια τους, περισυνελέγησαν ἔπειτα ἀπὸ ψαράδες, ποῦ τοὺς συνήνησαν. Ὁ Οὐμπέρτι ἦταν σὲ κακὰ χάλια! Ὅλιγον ἔλειψεν ἡ περιπέτειά του αὐτὴ νὰ τοῦ στοιχίσῃ τὴ ζωὴ. Ἐπὶ τέλους κατώρθωσε καὶ ἐπέστρεψε στὴν Νεάπολι, ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴ τὸν ἀναγνωρίσουν, γιὰτὶ ὅλοι τὸν ἤξευραν, μετριοφύεσθη καὶ ἔφθασε μὲ τὴν βοήθειαν τῶν πιστῶν στὴν Ἑλένα ψαράδων τῆς ἀκτῆς πίσω στὸ φρούριο, ὅπου ἦταν κλεισμένη ἡ μαρκησία Τσυπριάνι. Προηγούμενως ὅμως εἶχεν ἐτοιμάσει μιὰ μεγάλη βάρκα, ἡ ὁποία θὰ παρελάμβανε τὴν Ἑλένα. Ἡ Ἑλένα τοῦ εἶχε ξαναδώσει τὴ ζωὴ. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ τῆς ξαναδώσῃ κι' αὐτὸς τὴν ἐλευθερίαν της.

Μέσα στὸ κελλὶ τῶν φυλακῶν τοῦ φρουρίου, ἡ μαρκησία Τσυπριάνι, δὲν κοιμᾶται καθόλου. Καὶ πῶς νὰ κοιμηθῇ, ἀφοῦ γύρω της ὅλα ἐορτάζουν; Ἡ φύσις εἶναι τόσο ὁμορφη καὶ ἡ θάλασσα ἐξακολουθεῖ, κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ κελλιοῦ της, τὸ αἰῶνιο, τὸ ἀδιάκοπο τραγοῦδι της. Ἐξαφνα βλέπει ν' ἀνοίγεται ἡ πόρτα τοῦ κελλιοῦ της.

— Πῶς, εἶσθε σεῖς, Οὐμπέρτι; ψιθυρίζει κατάπληκτη.

— Ναί. Καὶ γονατιστὸς στὰ πόδια της ὁ πιστὸς ὑπὸχρέτης φυλεῖ μὲ συγκίνησιν τὸ ἄκρον τοῦ φορέματός της.

— Συγχωρήστε με, μαρκησία, ψιθυρίζει ἐκεῖνος. Ἄν ὑποφέρετε, ὑποφέρετε ἀπὸ μένα σήμερα.

“Ὁχι, ἀγαπητέ μου Οὐμπέρτι. Μὴ τὸ λές αὐτό. Μὰ πῶς ἤλθεz εἰδῶ; Κινδυνεύεις λοιπὸν τῇ ζωῇ σου γιὰ μένα; Καὶ χωρὶς ἐλπίδα αὐτῇ τῇ φορά. Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως μιὰ φωνὴ τῆς ἀπήντησε!

— “Ὁχι, δὲν κινδυνεύει τῇ ζωῇ του, χωρὶς ἐλπίδα, εὐγενικὴ σινιορίτα.

Ἡ Ἑλενα ἐστράφη ἐκπληκτικῇ. Ἦταν ἡ δεσμοφύλαξ, ἡ μητέρα τοῦ Καρόλου Ὁρσάτι, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπαναφέρει στὴ ζωὴ μὲ τίς περιποιήσεις της.

— “Α, τώρα καταλαβαίνω, ἐψιθύρισεν ἡ Ἑλενα. Μὰ δὲν θέλω νὰ θυσιασθῆτε, δὲν θέλω νὰ κινδυνεύσετε γιὰ μένα.

Ὁ Οὐμπέρτι ἐπενέβη:

— Μιὰ μεγάλη ψαρόβαρκα, τῆς εἶπε, μᾶς περιμένει. Ἐλᾶτε νὰ φύγωμε. Ἐχομε μαζί μας τοὺς πιὸ πιστοὺς συντρόφους τῆς ἀκτῆς! Ἐλᾶτε. Ἄς μὴ χάνωμε καιρό.

Ὅταν ἡ Ἑλενα ἦταν φυλακισμένη στὸ μοναστήρι τοῦ Ἀννουντσιάντε, δὲν ἤθελε νὰ δραπετεύσῃ διὰ νὰ μὴ δώσῃ εἰς τοὺς ἐχθροὺς της ἀφορμὴν νὰ λένε ὅτι ἦταν ἐνοχος. Τώρα ὅμως ἐπέισθη ὅτι ἡ πρόφασίς της αὐτῇ ἦταν ματαία καὶ ἀπέναντι τῶν ἀπαισίων ἐχθρῶν της δὲν ἐχρειάζοταν τόση γενναιοψυχία καὶ εὐγένεια. Ἄν ἔμενε λοιπὸν μέσα στὶς φυλακὰς τοῦ φρουρίου, θὰ ἦταν στὴ διάθεσι τῆς Μαλφιέρα.

— Πᾶμε, εἶπε ἀποφασιστικά. Δὲν θέλω νὰ μ’ ἔχῃ στὰ χέρια της ἡ γυναῖκα αὐτῇ. Φεύγωμε, ἀγαπητοί μου φίλοι.

Ἐκατέβηκαν ἀπὸ τὴ μεγάλη πέτρινη σκάλα ὅσο πιὸ σιγὰ μπορούσαν, ἐνῶ ὁ πατέρας τοῦ Καρόλου, ὁ δεσμοφύλαξ, ἐκτυποῦσε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου, μέσα στὸ ὁποῖον τὸν εἶχαν κλείσει, γιὰ νὰ μὴ τυχὸν ἐμποδίσῃ τὴν δραπέτευσί τῆς Ἑλενας. Τὴν στιγμὴν ὅμως ὅπου ἡ Ἑλενα, ὁ Οὐμπέρτι καὶ ὁ Κάρολος ἦσαν ἕτοιμοι νὰ διασχίσουν τὴν σιδερένια πόρτα τῆς φυλακῆς, γιὰ νὰ βροθοῦν ἔξω στὸ ἀκρογιάλι, μιὰ φωνὴ ἠκούσθη:

— Ἐν ὀνόματι τῆς Α. Μ., τοῦ βασιλέως Φερνάνδου τοῦ 1ου καὶ κατὰ διαταγὴν τῆς εὐγενοῦς μας βασιλίσσης, ἡ Ἑλενα Φράντσια, ἡ κρατουμένη εἰς τὰς φυλακὰς τοῦ κράτους, ν’ ἀφεθῇ ἐλευθέρα! Ἀνοίξατε, ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως!

Κανεὶς δὲν ἀπήντησε. Τόσο τοὺς εἶχε καταπλήξει ὅλους ἡ ἀπροσδόκητος αὐτῇ ἐπέμβασις.

— Τί συμβαίνει λοιπὸν; ρώτησεν ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς συνοδείας, πρὸς εἶχε πᾶσι στὰς φυλακὰς. Δὲν ἀπαντᾶτε;

Ἐνας ἄλλος στρατιώτης τῆς συνοδείας ρώτησε:

— Νομίζετε λοιπὸν συνάδελφοι ὅτι ἡ σινιορίτα Τσουπριάνι θὰ κάμῃ ἕνα δεύτερο θαῦμα, γιατρεύοντας τὴ σινιορίτα Γκρατσιόζα;

— Αὐτὸ θὰ εἶναι φάρσα! τοῦ ἀπήντησεν ἕνας ἄλλος.

— Οἱ γιατροὶ λένε πῶς ἡ μικρὴ δὲν ἔχει οὔτε μιὰ σταλαγματιὰ αἷμα στὶς φλέβες της.

— Δὲν θὰ τῆς δώσῃ βέβαια ἡ Ἑλενα τὸ δικό της αἷμα.

— Καὶ ὁ βασιλεὺς διασκεδάζει ἐν τῷ μεταξὺ μὲ τὴν εὐνοουμένην του, τὴν Μαλφιέρα.

— Μμ, αὐτὴ μάλιστα κάνει θαύματα! Ὁ Φερνάνδος, δὲν εἶναι παρὰ ἓνα τυφλὸν ὄργανόν της.

— Καὶ πόσο θὰ βαστάξῃ αὐτό;

— Γιὰ πολὺν καιρὸν. Ἡ Μαλφιέρα εἶναι διαβολογυναῖκα. Εἶναι ἁμορφη, ἄλλως τε, πολὺ ἁμορφη.

— Πάει, ἐτρελλάθηκε ὁ βασιλεὺς μαζί της!

— Οὐμπέρτι, ἀκουσες τί εἶπαν οἱ ἄνθρωποι αὐτοί; ρώτησεν ἡ Ἑλενα, ἡ ὁποία εἶχεν ἀπομακρυνθῇ τῷ ὄντι μαζί με τὸν πιστὸν της ὑπηρετὴν ἀπὸ τὸ φρούριο, ἔτοιμη νὰ ἐπιβιβάσθῃ στὴν ψαρόβαρκα ποὺ τὴν ἐπερίμενε.

— Καὶ τί σὰς ἐνδιαφέρει σινιορίτα τί λένε αὐτοί; τῆς εἶπεν ὁ πιστὸς ὑπηρετῆς.

— Εἶμαι κι' ἐγὼ μητέρα, Οὐμπέρτι, καὶ νοιώθω τὴν καρδιά μου νὰ σπαράξῃ στὸν πόνο μιᾶς ἄλλης; μητέρας.

— Καὶ ἡ ἐλευθερία σας;

— Θὰ σώσω ἓνα παιδί, Οὐμπέρτι, ἡ τοῦλάχιστον, ἂν δὲν μπορέσω νὰ τὸ σώσω, θὰ παρηγορήσω μιὰ μητέρα.

— Τότε εἴμεθα χαμένοι!

— Ὅχι. Μὴ φοβάσαι, Οὐμπέρτι. Ἀντίο Οὐμπέρτι, σ' ἀφήνω.

— Ἀντίο γιὰ πάντα! ἀπήντησεν ἐκεῖνος, με δάκρυα στὰ μάτια.

Μιὰ φωνὴ τρυφερὴ καὶ πονεμένη ἠκούσθη μέσα στὴ νύχτα:

— Στρατιῶται τοῦ βασιλέως, ὁδηγήσατέ με κοντὰ στὴ βασίλισσα Μαρία.

Ἦταν ἡ φωνὴ τῆς Ἑλενας.

Σ' ὅλη τὴ Νεάπολι εἶχε διαδοθῇ ὅτι ἡ μικρὰ πριγκίπισσα Γκρατσιόζα πνέει τὰ λείσθια. Ὁ μικρὸς ἄγγελος περνᾷ τίς τελευταῖες στιγμὲς του καὶ ὁ πατέρας της, ὁ βασιλεὺς Φερνάνδος, στέκεται, με τὴν ἀγωνία ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό του, κοντὰ στὸ προσκέφαλό της. Ὅλες οἱ ἱατρικὲς ἐξοχότητες εἶναι στὰ Ἀνάκτορα.

— Πέστε μου τὴν ἀλήθεια, παρακαλεῖ τοὺς γιατροὺς ἡ βασίλισσα.

Κανεὶς ὅμως δὲν τῆς ἀπαντᾷ. Ἐξαφνα ἀκούεται κάποιος θόρυβος στὴν εἴσοδο τῶν Ἀνακτόρων.

— Μιὰ γυναῖκα, ψιθυρίζουν οἱ αὐλικοί.

Ὁ θόρυβος φθάνει ὡς τὴ βασίλισσα, ποὺ τρέχει δεξιὰ κι' ἀριστερὰ με ἀγωνία.

— Εἶναι ἡ Ἑλενα Φράντσια, λέγει ἡ βασίλισσα. Φέρτε τὴν ἀμέσως ἐδῶ!

— Ἦλθα, ἀπαντᾷ τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ μαρκησία Τσουπριάνι.

Καὶ προβάλλει στὴν πόρτα τοῦ δωματίου τῆς μικρᾶς ἄρρωστης. Ὅλοι ὑποκλίνονται με σεβασμὸ ἐμπρὸς της, γιὰ τὴν ἐξέουσάν της. Ὁ μεγαλύτερος χειροῦργος τῆς Νεαπόλεως τὴν πλησιάζει καὶ τῆς λέγει:

— Γιὰ νὰ σωθῇ ἡ Γκρατσιόζα πρέπει νὰ μεταγγισθῇ στὶς φλέβες της αἷμα καθαρὸ καὶ ὑγιές.

— Δίνω τὸ δικό μου, ἀπαντᾷ τότε με καταπληκτικὴν ψυχραιμίαν ἡ Ἑλενα.

— Σινιορίτα, τί λέτε; φωνάζει κατὰπληκτη ἡ βασίλισσα ποὺ δὲν πιστεύει σ' ὅ,τι ἀκούει.

— Εἶμαι κι' ἐγὼ μητέρα, προσθέτει με μιὰ πονεμένη ἔκφρασι ἡ Ἑλενα.

Ὁ χειρουργὸς ἐπεμβαίνει γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμη.

— Πρέπει νὰ εἰδοποιήσω, λέγει, τὴν μαρκησία Τσουπριάνι ὅτι κάνοντας αὐτὴ τὴ θυσία διατρέχει ἕνα σοβαρὸν κίνδυνον.

— Δὲν μὲ ἐνδιαφέρει, ἀπαντᾷ ἡ Ἑλενα. Τίποτε δὲν μὲ κρατεῖ πιά στὴ ζωὴ καὶ θὰ ἦτο μεγάλη χαρὰ γιὰ μένα νὰ πεθάνω, ἀφοῦ πρῶτα δώσω τὴ ζωὴ στὴ μικρὴ πριγκίπισσα.

— Ὡ πολυαγαπημένη μου φίλη! Σὺ εἶσαι κάτι παραπάνω ἀπὸ ἀδελφὴ γιὰ μένα! τῆς λέγει ἡ βασίλισσα. Ὅχι ὅμως, δὲν πρέπει νὰ πεθάνετε. Καὶ δὲν θὰ πεθάνετε.

— Εἶναι θλιβερό, ἐξακολουθεῖ ἡ Ἑλενα, γιατί δὲν μπορῶ νὰ δώσω τὸ αἷμά μου καὶ γιὰ τὴν ἀγαπημένη μου τὴν Μικροῦλα.

— Σᾶς θαυμάζω! τῆς λέγει ἡ βασίλισσα. Εἰσθε μιὰ ὑπέροχη γυναῖκα.

— Ἐμπρός, τί περιμένετε; λέγει καὶ στρέφεται πρὸς τὸν χειρουργόν ἡ Ἑλενα.

Ὁ χειρουργὸς προχωρεῖ.

Νεκρική σιγὴ βασιλεύει στὸ δωμάτιο τῆς μικρῆς ἄρρωστης.

Ἡ Ἑλενα ἀπλώνει τὸ δέριμα τη; στὸ νυστέρι τοῦ χειρουργοῦ. Οὕτω ἕνας μῦς τοῦ προσώπου της δὲν συσπάται. Καὶ ἡ ἀφαίμαξις γίνεται μέσα στὴν κατάπληξι καὶ τὴν συγκίνησιν τῶν παρισταμένων.

Ἐπειτα ὁ χειρουργὸς πλησιάζει τὴν Γκρατσιόζα γιὰ νὰ τῆς μεταγγίσῃ τὸ αἷμα ποὺ ἐπῆρεν ἀπὸ τὴν Ἑλενα.

Λίγη ὥρα ἀργότερα ὅλα εἶχαν τελειώσει. Ἡ μεταγγίσις ἐπέτυχεν. Ἡ Γκρατσιόζα, ὁ μικρὸς ἄγγελος, ἀνοίγει τὰ ματάκια της, γεμάτα ζωὴ τώρα, καὶ χαμογελᾷ στὸν πατέρα της καὶ στὴν μητέρα της. Εἶναι τόσο χαρούμενη, γιατί ξαναγυρίζει στὴν ζωὴν.

Ἡ ἀπόπειρα δραπειτεύσεως τῆς μαρκησίας Τσουπριάνι, ἀνεκαλύφθη τὴν ἴδια ἐκείνη νύχτα, ὅπως ἀνεκαλύφθη καὶ ὁ Οὐμπέρτι, ὁ ὁποῖος ἠθέλησε νὰ τὴν βοηθήσῃ νὰ δραπετεύσῃ ἀπὸ τὰς φυλακὰς τοῦ φρουρίου. Ἀμέσως ὁ βασιλεὺς Φερνάνδος διέταξε νὰ στείλουν τὸν Οὐμπέρτι στὴ φυλακὴ, παρ' ὅλας τὰς παρακλήσεις τῆς συζύγου του καὶ τῆς μαρκησίας Τσουπριάνι. Ἐπίσης ἔχαναν τὴ θέσι των ὁ δεσμοφύλαξ Ὁρσάτι καὶ ἡ γυναῖκά του. Ὅσο γιὰ τὸν Κάρολο, αὐτὸς ἐξηφανίσθη.

Εἰς τὴν Ἑλενα ἐξ ἄλλου ἐπετροπή νὰ ἀποσυρθῇ στὸ μοναστήρι τοῦ Ἀννουντσιάντε, ὅπου θὰ ἐξοῦσεν ἡσυχᾶ, μακριὰ ἀπὸ τὸν κόσμον. Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ὁ βασιλεὺς Φερνάνδος τῆς ἐφανερώανε τὴν εὐγνωμοσύνην του γιὰ τὴ θυσία, ποὺ εἶχε κάνει γιὰ τὴν μονάκριβη κόρη του, τὴ Γκρατσιόζα, τὴν ὁποίαν ἔσωσεν ἀπὸ τὸν βέβαιον θάνατον.

ΜΕΡΟΣ Β'.

Ἐκείνο τὸ φθινοπωρινὸ βράδυ τὸ Στρασβούργον ἦταν ἀνάστατο! Ὅλοι οἱ κάτοικοί του ἔτρεχαν στὸ βασιλικὸ θέατρο τὸ ὁποῖον ἐκολυμποῦσε μέσα στὰ φῶτα. Μεγάλα προγράμματα στὴν εἰσοδὸ του ἀνήγγελλαν ὅτι θὰ ἐμφανίζετο ἡ Μαριάννα, ἡ περίφημη ἠθοποιὸς, γιὰ τὴν ὁποίαν ἔγραφαν μ' ἕναν ἀφάνταστον ἐνθουσιασμόν αἱ ἐφημερίδες τῆς Γαλλίας.

Στὴν πολυτελῆ πλατεῖα τοῦ θεάτρου ὁ κόσμος συγκεντρώνεται ἀδιάκοπα. Κυρίες μὲ φανταχτερὲς τουαλέττες ἐσπερίδος καὶ κομψοντυμένοι κύριοι γεμίζουν τὰ θεωρεῖα καὶ τὴν πλατεῖαν. Ἀνάμεσα σ' ὅλο αὐτὸ τὸ ἀνυπόμονο πλῆθος, ποὺ περιμένει νὰ χειροκροτήσῃ τὴ φημισμένη Μαριάνναν, εἶναι καὶ ὁ Φρειδερίκος Μάιστερ, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Βίλφριστ Μάιστερ, τοῦ βαθυπλούτου ἐμπόρου. Ὁ Φρειδερίκος εἰς τὸ πείσμα τῆς ἡλικίας του, ἡ ὁποία ἔχει προχωρήσει, φλέγεται ὀλόκληρος ἀπὸ ἐρωτικὸ πόθο γιὰ τὴ Μαριάνναν. Μέσα ἀπὸ τὸ θεωρεῖο του τώρα ἀνυπομονοῦσε πότε νὰ ἰδῇ τὴν κοσμοαγάπητη ἠθοποιὸν νὰ βγῇ στὴ σκηνή. Ἐξαφνα ὁμως γίνεται κατὰχλωμος. Αἰσθάνεται τὰ χέρια του νὰ τρέμουν.

Στὰ πρῶτα καθίσματα τῆς πλατείας, αὐτὰ ποὺ εἶναι κοντὰ στὴν ὀρχήστρα, διακρίνει ἕνα νέο. Εἶναι ὁ γυῖος τοῦ ἀδελφοῦ του, μοναχοπαίδι, ὁ Βίλελμ. Μία ἄγρια ζήλεια δαγκώνει τὴν καρδιά του. Νὰ τώρα τὰ βλέμματα θεῖου καὶ ἀνεψιοῦ συναντῶνται, γιὰ νὰ ἐκφράσουν ὅλο τὸ μῖσος ποὺ τοὺς χωρίζει!

Ὁ ἐρωτόληπτος θεῖος μισεῖ ἀφάνταστα τὸν νεαρὸν ἀνεψιόν, γιὰτὶ ἀγαπᾷ καὶ αὐτὸς τὴν Μαριάνναν μὲ ὅλον τὸν τρελλὸν πόθο τῶν δεκαοκτῶ χρονῶν του. Κι' ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὁ Βίλελμ, τὸν ὁποῖον δὲν εἶχε ἐληρεάσει ὡς τότε τὸ πέρασμα καμμιᾶς γυναίκας, θὰ ἐπῆγαινε νὰ συναντήσῃ τὴν ἀγαπημένην του στὰ παρασκήνια, γιὰ νὰ τῆς ἐξομολογηθῇ τὸν ἐρωτὰ του καὶ νὰ τῆς προτείνῃ νὰ τὴν πάρῃ ἀπὸ τὸ θέατρο, γιὰ νὰ ζήσουν μαζί.

Νὰ ὁμως, ποὺ μπαίνουντας στὸ θέατρο ὁ Βίλελμ ἀντίκρυζε τὸν ῥωτόληπτο θεῖό του. Ἦξευρε πολὺ καλὰ ὁ νεαρὸς ἐρωτευμένος ὅτι τὸν θεῖό του τὸν εἶχε δεχθῇ ἡ ὥραία Μαριάννα πολλὰς φορὰς στὸ καμαρίνι της, χάρις στὴν πιστὴ ἀκόλουθό της, τὴν Βαρβάρα, ἡ ὁποία εἶχε μεσολαβήσει.

Τὴν ἴδια στιγμή, μέσα ἀπὸ τὴ μικρὴ τρυπίτσα τῆς αὐλαίας, ἡ πανέμορφη Μαριάννα ἐκύνταζε τὸν κόσμον, ποὺ ἐμαζευόταν στὴν πλατεῖα καὶ στὰ θεωρεῖα. Ἐξαφνα ἐτινάχθηκε χαρούμενη. Εἶχε διακρίνει τὸν Βίλελμ.

— Νά τος πάλι αὐτὸς ὁ νέος! ἐπιθύρυσεν. Ὁ καημένος! Μὰ αὐτὸς δὲν εἶναι πλούσιος, οὔτε ἐλεύθερος. Ἡ Βαρβάρα ἔχει δίκην! Δὲν πρέπει νὰ τὸν σκέπτομαι καθόλου.

Καὶ ἡ χαριτωμένη νέα, ἡ ὁποία πολλὰς φορὰς ὡς τότε εἶχεν ὑπακούσει στὶς ἀπαιτήσεις τῆς ζωῆς μιᾶς ἀρτίστας, καμμιὰ φορὰ μάλιστα μὲ φρίκη, ἀφοῦ εἶχε γιὰ συμβουλευτριά τὴν ἀπαισία Βαρβάρα, ἄφησε νὰ τῆς διαφύγῃ ἕνας βαθὺς στεναγμός.

— Πάντα ἀνοησίες, λοιπόν, θὰ κάνης, κόρη μου; ἤκουσεν ἔξαφνα μὴ φωνὴ κοντά της. Κυττάξεις ἀκόμη αὐτὸν τὸν νέον; Δὲν συμφωνήσαμε νὰ μὴ τὸν ξανακυττάξῃς; Ἔλα, πῆγαινε στὸ ἀριστερὸ προσηκνίον ποὺ σὲ περιμένει ὁ ἀληθινὸς φίλος σου νὰ σὲ γεμίσει μὲ δῶρα καὶ μὲ λουλούδια!

Ἦταν ἡ Βαρβίρα, ἡ ἀπαισία γκουβερνάντα, ἡ ὁποία εἶχε βυθίσει σὲ πένθος τὴν οἰογένειαν Τσουπριάνι. Ἡ Βαρβίρα, ποὺ εἶχε συλληφθῇ ἀπὸ τὴν ἀστυνομίαν τῆς Τουλῶνος καὶ ἀφέθη ἐλευθέρα τὴν ἄλλη ἡμέρα, λόγῳ ἑλλείψεως ἀποδείξεων, ἐσκέφθη ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀφήσῃ τὴν Τουλῶνα. Ἦλθε λοιπὸν στὸ Παρίσι, ὅπου συνεδέθη μὲ μιὰ νεαρὰν ἡθοποιὸν, τὴν Μαριάννα. Ἡ Μαριάννα ἦταν ὁμορφῇ, ἀλλὰ πολὺ φτωχή, γιὰ εἶχε μιὰ δειλία ἐπάνω της, ποὺ τὴν ἡμπόδιζε νὰ συνάπτῃ γνωριμίες μὲ τὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα θὰ τὴν ὑπεσιήριζαν.

— Ἄκουσε, Μαριάννα, τῆς εἶπε ἡ μέγαιρα. Θὰ σὲ κάμω πλουσίαν. Θὰ σὲ κάμω σωστὴ βασίλισσα, φθάνει νὰ μὲ ὑπακούῃς!

Ἡ Μαριάννα δὲν ἐδέχθη στὴν ἀοχή γιὰτὶ καταλαβαίνει καλὰ τι ἐκρυβόταν κάτω ἀπὸ τὰ λόγια τῆς Βαρβάρας. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ φτώχεια καὶ ἡ κακομοιριά τὴν περιώρισαν, ἠναγκάσθη νὰ δεχθῇ τὰς προτάσεις τῆς ἀπαισίας μέγαιρας.

Ὅταν ἡ Μαριάννα, λοιπόν, ἐβγῆκε ἐκεῖνο τὸ βράδυ στὴν σκηνή, τὴν ὑπεδέχθη θύελλα χειροκροτημάτων. Καὶ ὅταν ἐτελείωσε τὸ πρῶτό της τραγούδι, τὰ μπουκέτα ἔπεφταν βροχηδὶν ἐπάνω στὸ παλκοσένικο. Μὲ τὴν πονηρία, στὴν ὁποία τὴν εἶχε συνηθίσει ἡ μέγαιρα, εἶδε τὸ μπουκέτο ποὺ ἔρριπεν ὁ θεῖος τοῦ Βίλελμ. Ἐτρεξε λοιπὸν, τὸ ἐπῆρε στὰ χέρια της καὶ τὸ ἐγέμισεν ἀπὸ φιλία, ὑπακούουσα στὶς συμβουλὰς τῆς Βαρβάρας. Ὁ Βίλελμ ἔγινε κατάχλωμος. Κι' ἐπερίμενε, μὲ τὴν ἀγωνία ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπο, νὰ τελειώσῃ ἡ παράστασις γιὰ νὰ ὀρμήσῃ στὸ παρασκήνιο. Ἀνεβαίνοντας ὁμοῦς, ἔπεσε πάνω στὸν μηχανικὸ τῆς σκηνῆς.

— Ἐ, φίλε, δὲν περνᾶτε ἀπὸ δῶ, τοῦ εἶπεν ἐκεῖνος. Ἀπαγορεύεται!

Χωρὶς νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ ὁ Βίλελμ τὸν παραμέρισε καὶ ἔφθασε ὡς τὸ καμαρίνι τῆς Μαριάννας. Μόλις ὁμοῦς ἀνοίξε τὴν πόρτα του, εὐρέθηκε ἀπέναντι στὸ θεῖό του. Θεῖος καὶ ἀνεψιὸς τότε ἀντήλλαξαν ἓνα βλέμμα γεμῆτο μίσος.

— Τί ἔρχεσαι νὰ κάμης ἐδῶ; τὸν ρώτησε μὲ πολὺν θυμὸν ὁ θεῖός του, ὁ Φρειδερίκος.

— Καὶ σεῖς, θεῖέ μου, τί κάνετε;

— Εἶσαι αὐθάδης! Τὸ πάθος σου σὲ παρασύρει μέχρι τοῦ σημείου νὰ ὀμολῇς μὲ τέτοιον τρόπον στὸ θεῖό σου!

— Καὶ τὸ δικό σας πάθος ποὺ τὸ βάζετε; Εἶμαι ἐλεύθερος, νομίζω, ν' ἀγαπήσω.

— Δυστυχισμένη, δὲν ξεύρεις τί λές! Τώρα θὰ βάλω τὴν Μαριάννα τὴν ἴδια νὰ σὲ διώξῃ σὰν ἓνα ὑπηρέτη!

Ἐνα κῆμα ὀργῆς ἀνέβηκε στὸ πρόσωπο τοῦ νεαροῦ Βίλελμ. Ὑψωσε τὸ χέρι, ἔσφιξε τὸν γρόνθον του καὶ ἦταν ἔτοιμος νὰ τὸν καταφέρει κατὰ

τοῦ θεοῦ του. Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως ἀνοιξεν ἡ πόρτα τοῦ καμαρινοῦ καὶ φάνηκε ἡ Μαριάννα, ἡ ὁποία ἐγύριζεν ἀπὸ τῆ σκηνῆς.

— Ἐμπρός, λοιπόν, θεϊέ μου, εἶπεν ὁ Βίλελμ, πέστε στὴ Μαριάννα νὰ μὲ διώξῃ ὅαν ἓνα ὑπηρέτην της. Τὶ περιμένετε;

Ὁ θεῖος τοῦ Βίλελμ ἐστύρωσε τὰ χέρια.

— Εἶναι ντροπὴ, εἶπεν ἔπειτ' ἀπὸ λίγο. Κανεῖς ὥς τώρα δὲν ἐτόλμησε νὰ σηκώσῃ χερί ἐναντίον μου. Ποιὰ τιμωρία ἀρμόζει στὴν πράξιν σου αὐτήν;

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Βίλελμ εἶχε καθησυχάσει. Ἡ Μαριάννα, μπαίνοντας ἄλλωστε στὸ καμαρίνι της, τοῦ εἶχε σφίξει θερμὰ τὸ χερί κι' αὐτὸ τὸν ἔκαμε νὰ μὴ σκέπτεται τὸ θυμὸ του.

Ἐπειτα τὸ χαριτωμένο ἐκεῖνο πλάσμα τοῦ ἐψιθύρισε βιαστικὰ καὶ φοβισμένα στ' αὐτί.

— Ἀφήστε τον... Σὲ μόνον ἀγαπῶ... Σοῦ τὸ ὀρκίζομαι!

Ὁ Βίλελμ τότε, τρελλὸς ἀπὸ εὐτυχία, ἐπροχώρησε πρὸς τὸν θεῖό του καὶ τοῦ εἶπε:

— Θεϊέ μου, σᾶς ζητῶ συγγνώμην. Λυποῦμαι πολὺ γιὰ ὅ,τι συνέβη. Καὶ γιὰ νὰ σᾶς ἀποδείξω τὴν λύπην μου, θὰ φύγω ἀμέσως ἀπὸ δῶ... Θὰ σᾶς ὑπακούσω...

— Πήγαινε, σὲ συγχωρῶ. τοῦ ἀπήντησεν ὁ θεῖος, εὐχαριστημένος γιατί θ' ἀπὴλθᾶσσετο ἀπὸ τὸν ἀντίπαλόν του...

Καὶ ὁ Βίλελμ, ἀφοῦ ἔρριψε μιὰ ματιὰ γεμάτη τρυφερότητα στὴν Μαριάννα, μιὰ ματιὰ ποὺ ἔλεγε πολλὰ, ἐβγήκεν ἀπὸ τὸ καμαρίνι της.

* *

Τὴν ἴδια στιγμή ἡ Βαρβάρα ἐπλησίασε τὸν Φρειδερίκο, τὸν γηραιὸν ἐραστὴν τῆς Μαριάννας, καὶ τοῦ εἶπε:

— Μὴν ἐπιχειρῆτε τίποτε αὐτῇ τῇ στιγμή. Ἐμπιστευθῆτε σὲ μένα. Καὶ νὰ εἰσθε σιὴν ἔξοδῳ τοῦ καμαρινοῦ τὴν ὥρα ὅπου θὰ τελειώσῃ τὸ θέατρο. Ξεύρετε τὸ αὐτοκίνητο τῆς Μαριάννας; Ἐ, τὰ παρακάτω μὲ ἀφοροῦν.

Ὁ γηραιὸς ἐρωτευμένος κατάλαβε ὅτι ἂν δὲν ὑπήκουε στὰς ὁδηγίας τῆς Βαρβάρας ἐκινδύνευε νὰ χάσῃ γιὰ πάντα τὴν Μαριάννα. Ἐνευσε λοιπόν στὴ μέγαιρα ὅτι ἦταν σύμφωνος μὲ τὸ σχέδιό της κι' ἔπειτα ἐπλησίασε τὴν Μαριάννα.

— Χαριτωμένη μου μικροῦλα, τῆς εἶπε, δεχθῆτε αὐτὸ τὸ μπουκέτο.

Μία ἔκφρασις περιφρονήσεως ἐφάνηκε στὸ πρόσωπο τῆς νεαρᾶς ἡθοποιοῦ. Μόλις ὅμως τὰ μάτια της συνήντησαν τὰ μάτια τῆς Βαρβάρας, ἀμέσως ἔγινε κατάχλωμη καὶ ἐψιθύρισε:

— Τὸ δέχομαι. Σᾶς εὐχαριστῶ!

— Καὶ τώρα σᾶς ἀφήνω, ὥραίά μου μικροῦλα, καὶ ἐλπίζω νὰ σᾶς ἰδῶ μετὰ τὴν παράστασιν.

Καὶ ὁ Φρειδερίκος ὑπεκλίθη ἐμπρὸς στὴν Μαριάννα, ἔλῃρε τὸ χερί της καὶ τὸ ἔφερε στὰ χεῖλιν του, μὲ μιὰ τρυφερότητα ποὺ τὸν ἔκαμε κομωκτό.

Ὅταν ὁ Φρειδερίκος ἐβγήκεν ἀπὸ τὸ καμαρίνι, ἡ Βαρβάρα ἤρχισε νὰ περιουῇ μὲ τίς πιὸ πρόστυχες ὕβρεις τῇ δυστυχισμένῃ τῇ Μαριάννα.

—Δὲν σοῦ εἶπα ὅτι δὲν μπορεῖς νὰ κάμῃς ἐκ ἑνοῦ ποὺ θέλεις σύ; τῆς ἐφώναζε. Πρόσχευε καλὰ, ἐλεεινὴ, γιατί θὰ τὸ μετανιώσῃς!

Ἡ Μαριάννα συγκρατοῦσε μὲ πολὺν κόπο τὰ δάκρυα.

Τὴν ἴδια στιγμή ὁμοῦ ὁ ρεζισέρ ἐφώναζεν:

—Ἐμπρός, δεσποινὶς Μαριάννα, στὴ σκηνή, γρήγορα!

Ἡ Μαριάννα, μὲ τὴ σκέψι τὴν νερὰ Βίλελμ, ἔτρεξε στὴ σκηνή. Τὸ πρόσωπό της ἀκτινοβολοῦσε ἀπὸ εὐτυχία μολις ἔφερε στὸ νοῦ της τὴν γεμάτη εὐγένεια καὶ τρυφερότητα ὅψι του.

Μία μεγάλη ἀπογοήτευσι ἐπερίμενεν ὁμοῦ τὸν Βίλελμ. Δύο ἡμέρες ἀργότερα εἶδε τὸ θεῖό του νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς πολυαγαπημένης του, τῆς Μαριάννας. Ὡ, πόσο ἐσπαράχθηκεν ἡ καρδιά του! Αὐτὴ λοιπὸν ἦταν ἡ ὑπόσχεσις ποὺ τοῦ ἔδωσεν ὅτι θ' ἀγαποῦσε μόνον ἐκεῖνον; Ὁ κόσμος ὁλόκληρος: ἔσβυσε μπροστά του. Δὲν ἤθελε πιά νὰ μείνῃ οὔτε στιγμή στὸ Στρασβούργο, τὸ ὁποῖο τοῦ ἐφαινόταν μαῦρο. Ἔτσι ἐπῆρε τὴν ἀπόφασιν νὰ φύγῃ μακριά. Θὰ ἐπῆγαινε στὴ Γερμανία καὶ στὴν Ἰταλία, γιατί ἀν' ἐξακολουθοῦσε νὰ μένῃ ἐκεῖ, θὰ ἐκινδύνευε νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴ λύπη του.

—Πῆγαινε, παιδί μου, τοῦ ἔλεγεν ἡ μητέρα του, καὶ ὁ Θεὸς ἂς εἶναι μαζί σου!

Καὶ τὰ δάκρυα ἔτρεχαν ἀπὸ τὰ μάτια τῆς καλῆς ἐκείνης γυναῖκας.

Στὸ Μαῦρο Δάσος.

Ὅταν ὁ Βίλελμ Μάϊστερ διέσχισε τὸν Ρήνον, ἐστράφη καὶ ἔστειλε ἓνα τελευταῖο χαιρετὸ στὸ Στρασβούργο. Πόσες ὥραιες ἀναμνήσεις εἶχε ἀπὸ τὸν τόπον αὐτόν, ποὺ ἐγεννήθηκε! Ἐνῶ ὁμοῦ ὁ Βίλελμ, ἔφθανε μὲ τὸ ἄλογό του στὸ Μαῦρο Δάσος, ἔξαφνα ἤκουσε κραυγές:

—Βοήθεια! Βοήθεια! Σώστε με!

Ἀφοβὸς ὁ Βίλελμ ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος ἀπ' ὅπου προήρχοντο αἱ κραυγαί. Τρεῖς κακοποιοὶ εἶχαν πιάσει ἓνα ταξειδιώτην καὶ προσπαθοῦσαν νὰ τὸν ληστεύσουν.

—Ψηλὰ τὰ χέρια! τοὺς ἐφώναξε ὁ Βίλελμ, ἡ σὰς πετάω τὰ μυαλὰ στὸν ἀέρα.

Οἱ κακοποιοί, ποὺ ἐνόμισαν ὅτι εἶχαν νὰ κάμουν μὲ πολλοὺς, ἄφησαν τὸ θῦμά των καὶ ἔσπευσαν νὰ ἐξαφανισθοῦν. Ὁ Βίλελμ τότε ἐπλησίασε πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ποὺ εἶχαν συλλάβει, καὶ τὸν ἐρώτησε τί συνέβαινε.

—Ἐνόμιζαν ὅτι θὰ εὗρισκαν χρήματα πάνω μου, εἶπεν ἐκεῖνος. Ἄ, πῶς νὰ σὰς εὐχαριστήσω καλὲ μου ἄνθρωπε, ποὺ μὲ σώσατε.

—Δὲν εἴσθε λοιπὸν ἀπ' αὐτόν ἐδῶ τὸν τόπο; Ἀπὸ τῆ γλῶσσα ποὺ μιλάτε μαντεύω πῶς εἴσθε ξένος, τοῦ εἶπε πάλιν ὁ Βίλελμ.

—Ὅχι, καλὲ μου ἄνθρωπε, εἶμαι ἀπ' τὴ Νεάπολιν τῆς Ἰταλίας, ἀπὸ τὴν δημοφῆ Νεάπολιν.

—Καὶ γιατί ἔφυγες ἀπὸ κεῖ;

— Ἐφοβώμουν τὴν δογὴν τοῦ βασιλέως Φερνάνδου. Μὴ φοβᾶσθε ὅμως... εἶμαι ἕνας τίμιος ἄνθρωπος.

— Τότε σὲ παίρνω μαζί μου, τοῦ εἶπεν ἀποφασιστικὰ ὁ Βίλεμ.

Οἱ δύο νέοι ἐξηκολούθησαν τὸ δρόμο των. Ὁ Ἰταλὸς τότε διηγήθη στὸν Βίλεμ τὴν ἱστορία του.

Ὅπως θὰ ἀντελήφθησαν ἴσως οἱ ἀναγνώσταί μας, ὁ Ἰταλὸς ἦταν ὁ Κάρολος Ὁρσάτι, τὸν ὁποῖον αἱ κατακτητικαὶ ἀρχαὶ τῆς Νεαπόλεως κατηγοροῦσαν, διότι εἶχεν ἀπλευθερώσει ἀπὸ τὴς φυλακῆς τοῦ φρουρίου τὴν μουρῆσιαν Ἑλενα Τσупριάνι.

— Κάρολε, τοῦ εἶπεν ὁ Βίλεμ, φαίνεσαι ἕνα τίμιον παιδί. Ἐγὼ χρειάζομαι ἕναν ἄνθρωπον κοντά μου. Θέλεις λοιπὸν νὰ μὲ συνοδεύσης;

— Δέχομαι μ' εὐγνωμοσύνην, κ. Μαΐστερ, ἀπήντησεν ὁ Κάρολος ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν πρότασιν.

— Ἐ, λοιπὸν θὰ διατρέξωμε μαζί ὅλον τὸν κόσμον, ἔχοντες γιὰ σύντροφο τὰ περιστροφὰ μας καὶ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ!

— Βασιζεσθε σιὸ θάρος μου! ἐπρόσθεσεν ὁ Ὁρσάτι, ὑπερήφανος, γιὰ τὴ θὰ ἦτο πλέον ὁ σύντροφος ἑνὸς εὐγενικοῦ νέου.

Ἐνα μῆνα ἀργότερα οἱ δύο φίλοι, ὁ Κάρολος κι' ὁ Βίλεμ, ἐφθάσαν στὴ Βαυαρία. Ἦσαν ἔτσι μοι ν' ἀκολουθήσουν τὸν δρόμον πρὸς ὠδηγοῦσε ἀπὸ τὸ Μόναχον σιτὴ Νυρεμβέργη καὶ εἶχαν καθήσει διὰ νὰ ξεκουρασθοῦν εἰς ἕνα ἐξουχικὸν κέντρον τοῦ Μονάχου, ὅταν εἶδιν μίαν ἀμαξα νὰ στέκεται ἔξω ἀπὸ τὸ κέντρο κι' ἕνα νέον μὲ ἀγριωπὴν ὄψιν νὰ πηδᾷ ἀπ' αὐτὴν καὶ νὰ δίδῃ τὸ χέρι του σὲ μιὰ κυρία.

— Κατεβῆτε νὰ ξεκουρασθοῦμε λίγο, πριγκίπισσα, εἶπεν ὁ νέος μὲ τὴν ἀγριωπὴν ὄψιν σιτὴν κυρία πρὸς ἣν μέσα σιὸ ἀμάξι.

— Βλέπω ὅμως ὅτι δὲν ὑπάρχει θέσις ἐδῶ.

— Θὰ βροῦμε. Μὴν ἀνησυχῆτε!

Ὁ νέος ἐπροχώρησε. Περνώντας ὅμως κοντὰ ἀπὸ τὸν Βίλεμ τὸν παραμέρισε μ' ἕνα κακὸν τρόπον.

— Νομίζω ὅτι πρέπει νὰ προσέχετε, τοῦ εἶπεν ὁ Βίλεμ.

— Νὰ μοῦ κάνῃς τὴ χάρι νὰ μὴν εἶσαι αὐθάδης!

Ὁ Βίλεμ ἦτο ἔτοιμος νὰ ὀρμήσῃ κατ' ἐπ' αὐτὸν του, παρ' ὅλον ὅτι ἡ παρουσία τῆς κυρίας πρὸς ἣν συνώδευε τὸν ἔκαμε νὰ σκέπτεται ἂν ἔπρεπε νὰ δώσῃ ἕνα καλὸ μάθημα σ' αὐτὸν τὸν ἀναιδῆ. Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως ἡ κυρία πρὸς ἣν εἶχε κατεβῆ ἀπὸ τὸ ἀμάξι, ἔτρεξε κοντὰ εἰς τὸν νέον καὶ τοῦ εἶπε τρομαγμένη:

— Φύρφελντ, ἔτρελλαθήκατε λοιπόν; Ξεχνάτε τὴν ἀποστολήν μας; Ξεχνάτε ὅτι δὲν πρέπει νὰ φαίνεσθε;

Καὶ ἐξηκολούθησε μὲ χαμηλοτέραν φωνήν:

— Ἄν τὸν τραυματίσετε ἢ ἂν σᾶς τραυματίσῃ, ἡ ἀποστολή μας ναυαγῇ. Μὴν ξεχνάτε ὅτι ἡ βασίλισσα Μαρία Βιτζέντι ἀπέκτησε πάλιν τὴν ἐπιρροήν

της ἐπὶ τοῦ Φερνάνδου καὶ χρειάζεται νὰ ξαναρχίσωμε ἀπὸ τὴν ἀρχή. Σκεφθῆτε ὅτι πρέπει ἀπόψε νὰ βρεθοῦμε στὴν ἐπαυλὶ τοῦ Γκόλβερχθ.

— Εἰν' ἀλήθεια ἀπήντησεν ὁ νέος. Συγχωρήστε με, πριγκήπισσα Ρομάνι. Καὶ στραφείς πρὸς τὸν Βίλελμ τοῦ εἶπε:

— Ἐπιφυλάσσομαι νὰ σοῦ δώσω ἄλλοτε τὸ μάθημα ποῦ σοῦ πρέπει.

— Εἰμαι ἐτοιμὸς νὰ σᾶς τὸ ἀνταποδώσω, ἀπήντησεν ὁ Βίλελμ μ' ἓνα περιφρονητικὸ μειδίσμα.

Ἐξω φρενῶν τότε ὁ νέος, τὸν ὁποῖον ἡ πριγκήπισσα Ρομάνι, ἡ πανοῦργα Μαλφιέρα, δῶτι αὐτὴ ἦτο, εἶχεν ἀποκαλέσει Φόρφελντ, ἐπρόσθεσε:

— Νὰ μὲ περιμένετε αὐριο ἔξω ἀπὸ τὸν πύργον τοῦ Γκόλβερχθ.

— Τί ὄρα θέλετε; ρώτησε ὁ Βίλελμ.

— Ἀῖριο, τὴν ἴδια ὥρα.

— Εἰμαι σύμφωνος, ἐπρόσθεσεν ὁ Βίλελμ, ὁ ὁποῖος ὑπεκλίθη μὲ πολλὴ εὐγένεια ἔμπρὸς στὴν Μαλφιέρα καὶ μ' ἓνα ἀρρενωπὸ βῆμα ἐπέστρεψε κατόπιν κοντὰ στὸν σύντροφό του, τὸν Κάρολον.

Ἔπειτα ἀπ' ὀλίγην ὥραν ἡ ἄμαξα, ποῦ ἔφερε τὴν Μαλφιέρα καὶ τὸν Φόρφελντ, ἔφρευγεν ἀφήνοντας σύγνεφο σκόνης πίσω της.

— Τί ἤρχετο λοιπὸν ἡ ἔλθειν αὐτὴ γυναῖκα νὰ κάμῃ στὴ Γερμανία; Ποία νέα ἐγκλήματα προετοίμαζε; Ποιᾶς νέες συμφορὰς θὰ ἐσκόρπιζε τὸ ἀπαίσιο πέρασμά της;

•••

Ὁ Βίλελμ Μάιστερ, ἀντὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον του πρὸς τὴν Νυρεμβέργην, ὅπως εἶχεν ἀποφασίσει, διηυθύνθη πρὸς τὸν πύργον τοῦ Γκόλβερχθ, ὅπου τὸν ἔφερε τὸν νεανικὸν του θάγγρος. Ὁ Κάρολος τὸν ἠκολούθει πιστῶς.

— Ἄν δὲν εἴχαμε κι' αὐτὴ τὴ μονομαχίαν, τὸ ταξεῖδι μας θὰ ἦταν μονότονο, Κάρολε, εἶπεν ὁ Βίλελμ στὸ γυιὸ τοῦ δεσμοφύλακος.

— Ἐγὼ νομίζω ὅτι πρέπει νὰ σκεφθῆτε, προτοῦ ν' ἀποφασίσετε τὴν μονομαχίαν αὐτήν, ἀπήντησεν ἐκεῖνος.

Μιά ὥρα πρὶν αὐτοὺς εἶχε περάσει ἀπὸ τὸν ἴδιον ἐκεῖνο δρόμον ἡ ἄμαξα, ποῦ ἔφερε τὴν Μαλφιέρα καὶ τὸν Φόρφελντ. Ἡ Μαλφιέρα σ' ὅλο τὸ διάστημα τοῦ ταξιδίου των ἦταν μελαγχολικὴ. Ἐξαφνα ἄφησε μιὰ κραυγὴ:

— Κυτάχτε! εἶπε καὶ ἔγινε κατάχλωμη.

— Τί συμβαίνει λοιπόν; Τί ἔχετε; τὴν ρώτησε ἐκπληκτος ὁ Φόρφελντ.

— Τίποτε. Δὲν εἶναι τίποτε. Εἰμαι λίγο δεισιδαίμων. Αὐτὸ εἶναι ὅλο. Θυμᾶσθε ἐκεῖνον τὸν παραῖξνο ζητιᾶνο, ποῦ εἴχαμε συναντήσῃ, ἐδῶ καὶ λίγους μῆνας, στίς Ἀλλεῖς;

— Ἄ, ναὶ ἓνα τρελλόν, ποῦ ἔπαιζε κάποιον μουσικὸ ὄργανο, νομίζω.

— Ναί. Μοῦ φάνηκε πῶς τὸν εἶδα κι' ἐδῶ. Μὰ τί θέλει αὐτὸς στὴ Γερμανία; Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω. Γιατὶ τὸν συναντῶ γιὰ δεύτερην φορὰ στὸ δρόμό μου;

Καὶ ἡ Μαλφιέρα ἤρχισε νὰ τρέμῃ. Ὁ Φόρφελντ προσεπάθησε τότε νὰ τὴν καθησυχάσῃ.

- Πῶς λοιπόν, ἡ θεά αὐτοῦ τοῦ τρελλοῦ σᾶς ἀναστατώνει τόσο;
 — Ναί, γιατί μοιάζει μὲ ἐκεῖνον, πού εἶχα γνωρίσει ἄλλοτε. Μοῦ φέρνει κάποιο ὀδυνηρὸ προαἶσθημα.
 — Θέλετε νὰ πῶ στὸν ἀμαξᾶ νὰ τρέξῃ περισσότερο;
 — Ὁχι, ἀπήντησεν ἡ Μαλφιέρα σκεπτική.

••

Πράγματι ἦταν ὁ Λαζάριο, ὁ πρίγκηψ Τσουπριάνι, δηλαδή, τὸν ὁποῖον εἶχε διακρίνει ἡ Μαλφιέρα, μέσα ἀπὸ τὸ ἀμάξι της. Ἐβράδιζε σιγὰ καὶ μὲ κυρτωμένο τὸ κορμί. Στὴν πλάτη του ἐκρεμόταν τὸ μουσικὸ ὄργανο.

Ἐπερνοῦσε τώρα ἀπὸ τὸ δάσος, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἐπρόκειτο νὰ περάσουν σὲ λίγο ὁ Βίλελμ καὶ ὁ Κάρολος Ὁρσάτι.

Στὸ μέσον τοῦ δάσους ὅμως συνήντησε μιὰ σπιτάμαξα. Ἦταν μιὰ σπιτάμαξα Τσιγγάνων. Μιὰ γρηὰ ἐκαθόταν ἔξω ἀπ' αὐτὴν καὶ ἔκαμνε μυστηριώδη σχήματα μὲ τὰ χέρια της. Ἐξαφνα ἔπαυσε καὶ στρεφομένη πρὸς τοὺς ἄλλους Τσιγγάνους, τοὺς εἶπε:

— Δὲν πρέπει νὰ μποῦμε στὸ χωριὸ αὐτό, γιατί ἡ δυστυχία μᾶς περιμένει! Φοβᾶμαι. Ἐχῶ ἕνα κακὸ προαἶσθημα.

— Ἀδύνατον, Σαβᾶ, τῆς ἀπήντησεν ἕνας ἀπὸ τοὺς Τσιγγάνους. Στὸ χωριὸ αὐτὸ θὰ βροῦμε καὶ νὰ κλέψωμε, διαφορετικὰ θὰ πεθάνωμε ἀπὸ τὴν πείνα.

— Πῶς τολμᾷς Ζιλ νὰ μὴ μὲ ὑπακούης;

— Δὲν ἀκούω καὶ τὸν Σαβαῶθ τὸν ἴδιο τῇ στιγμῇ πού πεινῶ! ἀπήντησεν ἐκεῖνος.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τοὺς ἄλλους ἐπρόσταξε:

— Ἐμπρός, ἐτοιμασθῆτε, σὲ μιὰ ὥρα πρέπει νὰ εἴμαστε μέσα στὸ χωριὸ καὶ ν' ἀρχίσωμε τὴν παράστασι!

Πράγματι οἱ Τσιγγᾶνοι ἤρχισαν νὰ ἐτοιμάζωνται, παρ' ὅλες τὶς διαμαρτυρίες τῆς γρηᾶς Σαβᾶ.

••

Σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸν Ζιλ, ὁ ὁποῖος εἶχε πάρει τώρα ἀνάμεσα στοὺς Τσιγγάνους τὴ θέσι τοῦ Διαβόλου, εὗρίσκετο γονατισμένη, ἔμπρὸς σ' ἕνα ρουάκι, μιὰ μικροῦλα. Ἦταν ντυμένη μὲ ροῦχα ἀγοριοῦ, μὰ ἐφαινόταν πολὺ ὁμορφη. Τὸ γλυκὸ προσωπάκι της ἔδειχνε πῶς εἶχεν ὑποφέρει ἀρκετά. Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ὅμως ἕνα χαμόγελο εὐτυχίας ἐπλανᾶτο στὴν ἐκφρασί της. Ἦταν τόσο χαρούμενη, γιατί βρισκόταν ἀνάμεσα στὰ λουλούδια! Ἐξαφνα ὁ Ζιλ τὴν ἐπλησίασε καὶ ὑψώνων τὸ καμτσίκι, πού ἐκρατοῦσε, τὸ κατέφερε ὀρμητικὰ στὸ προσωπάκι της. Μιὰ ὀξεῖα κραυγὴ λύπης ἐβγήκε ἀπὸ τὰ χεῖλη της.

— Λυπηθῆτέ με, ἐψέλλισε, μόλις ἐστράφη καὶ εἶδε τὸν Ζιλ ἢ ἄμοιρον Μικροῦλα.

— Νὰ σὲ λυπηθῶ, γιατί κάθεσαι καὶ τεμπελιάζεις ἐδῶ τόσην ὥρα, ἔλεινῃ; Παίζεις μὲ τὰ νερὰ καὶ τὰ λουλούδια, ἀντὶ νὰ ἐργάζεσαι; Θέλεις λοιπόν νὰ μᾶς καταστρέψης;

Και ἡ κάθε λέξι τοῦ τσιγγάνου συνωδεύετο καὶ ἀπὸ ἓνα κτύπημα, στὸ λεπτὸ σῶμα τοῦ χαριτωμένου παιδιοῦ.

— Ἐλεος! Ἰψέλλιζε ἐκεῖνη. Λυπηθῇτέ με!

— Σὺ δὲν θέλεις λύπη. Σὺ θέλεις μόνο νὰ σὲ δέρνουνε, ἐλεεινή! Ναί, νὰ σὲ δέρνουνε ἀλύπητα!

Τὰ χέρια του τώρα ὑψώνοντο καὶ ἔπεφταν μὲ μανία κατὰ τῆς Μικρούλας. Μὰ τὸ μαρτύριό της δὲν ἐβάσταξε πολὺ. Τὸ φτωχὸ κορμάκι της ἐλιποθύμησεν ἀπὸ τὰ βασανιστήρια.

— Ἔτσι θέλεις νὰ σὲ μεσχειρίζωνται! τῆς εἶπε ὁ Ζιλ καὶ ἀπεμακρύνθη, προφέρον μιά αἰσχρὰ βροσιά.

Σὲ λίγο ὅμως τὸ δροσιρὸ ἀεράκι ποὺ φουσοῦσε τὴν ἔκαμε νὰ συνέλθῃ. Ἄνοιξε τὰ μάτια της καὶ εἶδε ἓνα ἄγνωστο πρόσωπο, σκυμμένο ἐπάνω της, νὰ τὴν κυττάξῃ μ' ἓνα τρυφερὸ ὕφος. Ἦταν ἓνας ἄνδρας μὲ θλιμμένα μάτια, μὲ μακρὰ μαλλιά καὶ μὲ γένεια. Γονατιστὸς κοντὰ της, ἐσφόγγιζε τὸ αἷμα ποὺ ἔτρεχε ἀπὸ τὶς πληγές, τὶς ὁποῖες εἶχε κάνει τὸ καμτσίκι τοῦ Τσιγγάνου στὸ πρόσωπό της.

— Φτωχὸ παιδί, τῆς εἶπεν ὁ ἄγνωστος, ποῖος λοιπὸν εἶναι τόσο σκληρὸς σὲ σένα; Δὲν ἔχεις οὔτε πατέρα οὔτε μητέρα σ' αὐτὸν τὸν κόσμον, γιὰ νὰ σὲ προστατεῦσουν;

Ἡ μικρὴ ἔκαμε μιὰ ἀόριστη χειρονομία καὶ ἀπήντησεν:

— Ὁ Διάβολος πέθανε.

— Καὶ μὲ ποιὸν ζῆς; τὴν ξαναρώτησεν ὁ ἄγνωστος.

— Νά, αὐτοὶ ἔκεῖ εἶναι οἱ κύριοί μου.

— Οἱ Τσιγγᾶνοι; Καὶ σὺ ποῖα εἶσαι φτωχὴ μικρὴ;

— Ἐγὼ εἶμαι ἡ Ζιγκαρέλλα, ἡ μικρὴ Τσιγγάνα!

— Καὶ ποῦ πηγαίνεις;

— Δὲν ξέρω.

Ὁ ἄγνωστος τὴν ἐκύτταζε παρατεταμένα καὶ μὲ τὴν ἴδια τρυφερὴ ἔμφρασι πάντοτε. Μὴ παράξενη συγκίνησι τὸν συνεκλόνηζε δολόκληρον. Ἡ μικρὴ τσιγγάνα ἐξ ἄλλου τὸν ἐκύτταζε ντροπαλά, ταυτοχρόνως ὅμως ἠσθάνετο κάποια συμπάθεια γι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον ποὺ τῆς μιλοῦσε τόσο τρυφερά. Μὲ τὴ σειρά της τώρα ἐδοκίμασε μιὰ ζωηρὴ περιέργεια. Γι' αὐτὸ ρώτησε τὸν ἄγνωστον:

— Καὶ σὺ ποιὸς εἶσαι ποὺ ἐνδιαφέρεσαι γιὰ μένα;

— Ἐγὼ, παιδί μου, εἶμαι ὁ Λαζάριο. Δὲν ἔχω πιά οὔτε πατρίδα οὔτε σπίτι. Εἶμαι ἓνας φτωχὸς ἐξόριστος. Εἶμαι ἡ συμφορά. Ἐνας μικρὸς ἄγγελος, μὲ γαλανὰ ἀθῶα μάτια καὶ μὲ ξανθὰ μαλλιά, μὲ τραβᾷ πρὸς τὰ ἐδῶ. Τὸ ξέρω ὅτι ζῇ ὁ ἄγγελός μου καὶ θέλω νὰ τὸν βρῶ. Γι' αὐτὸ γυρίζω!

— Μὰ γιὰ ποιὸν ἄγγελο μοῦ μιλεῖς; ρώτησεν ἡ μικρὴ Τσιγγάνα.

— Γιὰ τὴν ἀγαπημένη μου τὴν Ἑλπίδα! Μήπως τὴν συνήτησες; Μήπως τὴν εἶδες; ὦ. πές μου, παιδί μου. Εἶναι μικρούλα κι' αὐτὴ καὶ φλυαρεῖ σὰν ἓνα πουλάκι. Τὴν συνήτησες λοιπόν;

Ἡ μικρὴ Τσιγγάνα, βυθισμένη σὲ σκέψεις τώρα, ἐκούνησε θλιβερὰ τὸ κεφάλι. Ὁ Λαζάριο τὴν ἐκύτταζε παρατεταμένα κι' ἔπειτα τὴν ἀρπάξε ξαφνικὰ καὶ τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του.

Καὶ οἱ δύο ἔκλαιγαν.

— Ἀντίο παιδί μου, τῆς εἶπεν ἔπειτα ὁ Λαζάριο, φιλῶντας τὸ μέτωπό της. Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάη.

— Ἀντίο καλὲ πατέρα! Τοῦ ἀπήντησεν ἡ μικρὴ Τσιγγάνα.

Ὁ Λαζάριο, μόλις ἤκουσε τὴ λέξι πατέρας, ἀνατρίχιασε σύγκορμος. Ὡ, πόσο τρυφερὴ ἦταν γι' αὐτὸν ἡ λέξι: πατέρας! Καὶ πόσον καιρὸ εἶχε νὰ τὴν ἀκούσῃ. Μὰ ποῦ ἦταν ἀρὰ γὰρ ὁ ἄγγελός του; Ποῦ ἦταν ἡ Ἐλπίδα του, τὸ λατρευτό του κοριτσάκι;

Τὴν ἴδια στιγμή ἀντήχησεν ἡ ἀπαισία φωνὴ τοῦ Ζιλ:

— Θὰ ἔλθῃς ἐδῶ δαίμονα ἢ θέλεις πάλι νὰ σὲ πᾶρω μὲ τὸ καμτσίκι;

Ἡ μικρὴ Τσιγγάνα ἀναστενάξε μέσα ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς της.

— Γιὰ μιὰ στιγμή ἀνοίξεν ὁ οὐρανὸς γιὰ μένα, ἐψιθύρισε. Τώρα πρέπει νὰ ξαναγυρίσω στὴν κόλασι!

Καὶ τρέμουσα διηυθύνθη πρὸς τὴν ἀμαξα τῶν Τσιγγάνων.

— Ἐλα, περπάτα γρήγορα καὶ ἄφησε τὰ νάζια! Τῆς ἐφώναξεν ὁ Ζιλ. Φεύγομε. Δὲν πῆρες εἰδησι σύ;

Πράγματι σὲ λίγο ἡ μεγάλῃ σπιτάμαξα τῶν Τσιγγάνων ξεκινοῦσε. Καὶ μιὰ ὥρα ἀργότερα ἐφθασαν στὸ ἴδιο γερμανικὸ χωριό, πού εἶχαν φθάσει καὶ ὁ Μάϊστερ μὲ τὸν Κάρολον Ὁρσάτι.

— Ἐδῶ θὰ δώσωμε μιὰ παράστασι, πού θὰ μᾶς κἀνὴ πλούσιους! Εἶπεν ὁ Ζιλ καὶ διέταξε τοὺς Τσιγγάνους νὰ στήσουν τίς τέντες.

— Ἄς εἰσχωρήσωμε γιὰ λίγες στιγμὲς κάτω ἀπὸ τὴν τέντα αὐτῶν τῶν τσιγγάνων. Ἐνὰς ἄνδρας καὶ μιὰ γυναῖκα συζητοῦν.

— Ὁ Ζιλ θὰ ἔλθῃ σὲ λίγο, λέγει ὁ ἄνδρας, πού σηκώνει δυὸ μεγάλα βάρη.

— Ναί, τοῦ ἀπαντᾷ ἡ γυναῖκα. Καὶ τότε ἀλλοίμονο στὴν Ζιγκαρέλλα, πού δὲν θέλει νὰ ἐτοιμασθῇ!

Καὶ ἕνα γέλιο ἀπαίσιον συνοδεύει τὴ φράσι της. Τὴν ἴδια στιγμή ἕνας ἀναστεναγμὸς ἢ μᾶλλον μιὰ οἰμωγὴ ἀκούεται, ἀπὸ μιὰ γωνιά, ὅπου πάντως στὰ ἄχυρα εἶναι ξαπλωμένον ἕνα κοριτσάκι, τὸ ὁποῖο αἱ στερήσεις καὶ ἡ κακομοιριά τὸ εἶχαν καταντήσῃ σωστὸ σκελετό.

— Κυρὰ-Σαβὰ, λέγει τότε ὁ ἄνδρας στὴ γερὰ Τσιγγάνα, πὲς στὴ Ζιγκαρέλλα νὰ ἐτοιμασθῇ, γιατί ὁ Ζιλ ἔρχεται!

Ἡ γερὰ τσιγγάνα ὅμως φαίνεται ὅαν νὰ μὴν ἀκούῃ, γιατί εἶναι βυθισμένη στὴν μυστηριώδη προσεσχὴ της. Τὴν ἴδια στιγμή ἕνας ἄνδρας μπαίνει στὴν τέντα. Εἶναι ὁ Ζιλ.

— Ἐλάτε, φωνάζει. Εἰσθε ἐτοιμοί; Ὁ κόσμος περιμένει. Θὰ βγῇ σύ, Μαλβίνα, πρῶτη κι' ἔπειτα ἡ Ζιγκαρέλλα.

Ἐξαφνα ὁ Ζιλ βλέπει τὴ μικρὴ Ζιγκαρέλλα, πού εἶναι γυρμένη στὰ ἄχυρα. Γίνεται ἔξω φρενῶν.

— Πῶς; φωνάζει. Ἀκόμα κάθεται αὐτὴ; Γρήγορα ἐπάνω!

Καὶ ἀφρίζοντας ἀπὸ τὸ θυμὸ του τρέχει καὶ ἀρπάζει τὸ μαστίγιον, μὲ τὸ ὁποῖο κτυπᾷ ἀλύπητα τὴ δυστυχισμένη τὴ Ζιγκαρέλλα.

—Τευπέλα, νὰ κοιμᾷσαι ξέρεis μόνο, τίποτ' ἄλλο; τῆς λέγει. "Ελα, σῆκω ἐπάνω. Σῆκω, θὰ χορεύῃς τὸ χορὸ τῶν αὐγῶν!

Ἡ Μικρούλα, γιατί αὐτὴ ἦταν ἡ Ζιγκαρέλλα, ἐτινάχθηκεν ὀρθία, ἔπειτα ἀπὸ τὰ ἄγρια κτυπήματα τοῦ ἀπαισίου αὐτοῦ ἀνθρώπου. Ἐσταύρωσε τὰ γόδια τῇ σιδὸ στήθός της καὶ κύτταζε μὲ μιὰ ἐσπιάτη περιφρόνησι τὸν βασανιστὴν της. Οὔτε μιὰ φωνὴ διαμαρτυρίας δὲν ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χεῖλη της. Οὔτε μιὰ παράκλησι. Ἡ ἡλικία της φαίνεται ἀκαθόριστι.

Ἄλλ' ἓνας προσεκτικὸς παρατηρητὴς δὲν τὴν κάνει παραπάνω ἀπὸ δεκαπέντε χρονῶν. Ὁ ἴδιος αὐτὸς παρατηρητὴς θὰ ἔμενεν ἐκκληκτος ἐμπρὸς στὸ εὐγενικὸ ὄψος τῆς Μικρούλας, πού προοιδοῖ διὰ δὲν εἶναι μιὰ Τσιγγανοπούλα, ἀλλ' ἓνα κορίτσι ἀπὸ σπιτί. Ἡ Μικρούλα ἔχει θαυμάσια ξανθὰ μαλλιά, τὰ ὅποια ἔρχονται σὲ μιὰ ὁμορφὴ ἀντίθεσι μὲ τὸ ἡλιοκαμένο πρόσωπό της. Τὰ μάτια της λάμπουν παρὰ ξένα. Ἀλλοίμονον ὅμως! Τὸ χαριτωμένο αὐτὸ σωματάκι εἶναι πληγωμένω ἀπὸ τὸ μαστίγιό τοῦ ἀπαισίου βασανιστοῦ της.

—"Ελα, χόρευε, Μικρούλα! ἀκούεται πάλιν ἄγρια ἡ φωνὴ τοῦ Ζιλ.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ εὐγενικὴ μικρὴ ἐξακολουθεῖ νὰ κυττάζῃ τὸν τσιγγάνο, μὲ τὴν ἴδια πάντοτε περιφρόνησι, ὁ ἀπαίσιος ἀνθρώπος ὁρμᾷ κατ' ἐπάνω της μὲ τὸ μαστίγιό καὶ τῆς ματώνει τίς ἀδύνατες σάρκες. Αὐτὴ τὴ φορὰ αἱ δυνάμεις ἐγκαταλείπουν τὴν ἁμοιρῇ τὴ Μικρούλα. Σὰν ἓνα φτωχὸ λουλουδάκι, πού ποδοπατοῦν ἄγρια καὶ ἀλύπητα, σωριάζεται ἐμπρὸς στὸ δῆμιό της. Φτωχὴ Μικρούλα!

Οἱ θ αταὶ τοῦ θεάτρου τῶν Τσιγγάνων διεσκέδαζαν μὲ τὸ νὰ παρακολουθοῦν τὰ διάφορα γυμνάσματα, πού ἔκαναν ἐπάνω στὸ πρόχειρο πάγκο ὁ Ζιλ καὶ οἱ σύντροφοί του. Σὲ μιὰ στιγμή ὅμως ὁ Ζιλ ἀνῆγγελε:

—Ὁ χορὸς τῶν αὐγῶν ἀρχίζει.

Οἱ θεῖται εἶδαν τότε ἓνα λεπτὸ κοριτσάκι νὰ βγαίνει στὴ σκηνὴ διὰ τῆς βίας. Ὁ ἀπαίσιος Ζιλ τὴν ὠθοῦσε νὰ παρουσιασθῇ ἐμπρὸς στὸν κόσμον. Σ' ἓνα τάπητα, ἐξ ἄλλου, ἦσαν παρατεταγμένα κάμποσα αὐγά.

—"Ελα, Μικρούλα, χόρευε, τῆς εἶπε μὲ μιὰ φωνὴ πού προσπαθοῦσε μὲ πολλὴν ὑποκρισίαν νὰ τὴν κάμῃ ἡσυχὴ καὶ χαϊδευτικὴ.

Ἡ Μικρούλα ὅμως ἐκύτταζεν ἐμπρὸς της, χωρὶς νὰ κινῆται καθόλου.

—Χόρευε! τῆς ἐφώναζεν ἔξω φρενῶν τώρα ὁ ἀπαίσιος ἀνθρώπος.

Ἡ Μικρούλα ἐκούνησε τὸ κεφάλι της καὶ ἀπήντησε:

—Ὅχι, δὲν χορεύω!

Μόλις ἤκουσεν αὐτὸ τὸ ὄχι ὁ Ζιλ, ἔρριψε τὴν μάσκα τῆς ὑποκρισίας καὶ ὀρπύζων τὸ μαστίγιό του, χωρὶς νὰ συλλογισθῇ ὅτι τὸν ἐβλεπαν τόσοι θεαταὶ, ὥρμησεν ἀπειλητικὸς κατὰ τῆς Μικρούλας.

—Θὰ χορεύῃς; τὴν ρώτησε γιὰ τελευταίαν φορὰ.

—Ὅχι! ἀπήντησε πάλιν ἡ Μικρούλα καὶ ἔκλεισε τὰ μάτια.

Μὲ μιὰ ἀφάνταστη μανία ὁ Ζιλ ἤρριψε νὰ καταφέρῃ τὸ μαστίγιό ἀναντίον της. Τὰ μαλλιά τῆς δυστυχισμένης Μικρούλας, τὰ ὠραῖα ξανθὰ μαλλιά, ἐλύθησαν στοὺς ὤμους της καὶ σὲ λίγο τὸ βασανισμένο κορμάκι της, ἔπειτα ἀπὸ τὰ ἄγρια ἐκεῖνα κτυπήματα, ἔπεσε χάμω, στὰ σανίδια τῆς

σκηνης. Ὁ ἀπαίσιος ἄνθρωπος ὅμως δὲν ἐσταμάτησεν, ἀλλ' ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν κυτπᾷ οὐρλιάζοντας :

— Χόρευε, Μικροῦλα ! Χόρευε, Μικροῦλα !

Μιά κραυγὴ ἀγανακτήσεως ἠκούσθη τότε μέσα ἀπὸ τὸ πλήθος, ποὺ παρακολουθοῦσε τὸ θέαμα αὐτό. Καὶ ἓνας νέος πήδησε πάνω στὴ σκηνή, ἄρπαξε τὸ χέρι τοῦ Τσιγγάνου, μὲ ἀποφασιστικότητα καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἀφῆσε, λοιπόν, αὐτὸ τὸ δυστυχιομένο παιδί !

Ὁ Ζιλ, ἐκπληκτος ἀπὸ μιὰ τέτοια τόλμη, ἐστάθηκε καὶ κύτταζε τὸν νέον, ποὺ εἶχεν ἀνεβῆ στὴν σκηνήν. Ἦσαν ὁ Βίλεμ Μόϊστερ, ὁ ὁποῖος ἔτυχε νὰ βρίσκεται μετὰ τῶν θεατῶν τοῦ θεάτρου τῶν Τσιγγάνων.

— Καὶ τί σ' ἐνδιαφέρει; τὸν ρώτησε ἀπότομα ὁ Ζιλ.

— Σὲ διατάσσω ν' ἀφήσης αὐτὸ τὸ παιδί, ξαναεἶπε ὁ Βίλεμ διαφορετικά...

Ὁ Ζιλ, χωρὶς νὰ τοῦ δώσῃ ἀπάντησιν ἰσχυρὰ, ἔσκυψε πάνω ἀπ' τὴν Μικροῦλα καὶ ἄρχισε νὰ τὴν κυτπᾷ πάλιν ἀλύπητα. Τότε ὁ Βίλεμ τὸν ἀπώθησε. Συνήφθη ἀγορία πάλιν μετὰ τῶν δύο νέων, ἀλλ' οἱ Τσιγγᾶνοι βλέποντες τὸν ἀρχηγὸ των νὰ κινδυνεύῃ, στὰ χέρια τοῦ Βίλεμ, ὥρμησαν γιὰ νὰ τὸν σώσουν. Τὸ ἴδιο ἔκαμαν καὶ μερικοὶ θεαταί, τοὺς ὁποίους εἶχεν ἀγανακτῆσει τὸ θέαμα αὐτό καὶ ἔτσι σὲ λίγο ὅλοι ἐφώνησαν :

— Θάνατος στὸ κτῆνος ! Θάνατος !

Ἐν τῷ μετὰ τὸν Ζιλ, σὲ κακὴ κατάστασι, μὲ πληγὴς σ' ὅλο του τὸ σῶμα, μετεφέρετο ἀπὸ τοὺς συναδέλφους του στὴ σπιτάμαξα. Καὶ ὅταν λίγον ἀργότερα ἡ σπιτάμαξα ἔτρεχε πρὸς τοὺς ἀγρούς, ἡ γρηᾷ Σαβά, ἡ ὁποία προσπαθοῦσε νὰ γιάνῃ τις πληγὰς τοῦ Ζιλ μὲ τὸ ἀρωματένιο κρασί, ποὺ εἶχε φυλαγμένο σ' ἓνα μπουκαλάκι, ἔλεγε :

— Δὲν σᾶς τὸ εἶχα πῆ ὅτι μᾶς περιμένει δυστυχία σ' αὐτὸ τὸν τόπο !

Ὁ Βίλεμ εἶχε κατορθώσει νὰ ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Ζιλ τὴν Μικροῦλα, μισολιποθυμημένη δὲ τὴν μετέφερε βοηθούμενος ἀπὸ τὸν Κάρολον Ὁρσάτι στὸ ξενοδοχεῖο καὶ τὴν ἔβαλε πάνω σ' ἓνα κρεβάτι. Ἡ γυναῖκα τοῦ ξενοδόχου καὶ ἡ κόρη του ἀνέλαβαν νὰ περιποιηθοῦν τὸ δυστυχισμένο τὸ παιδί. Καὶ ὅταν ἡ Μικροῦλα συνῆλθε, τότε ὁ Βίλεμ τὴν ἐπλησίασε καὶ τὴν ἐκύτταξε παρατεταμένα. Εἶχεν ἀνοίξει τὰ μάτια της, τὰ ὠραῖα φωτεινὰ μάτια της, καὶ τὸν ἐκύτταζε μὲ εὐγνωμοσύνη.

— Ὁ Θεὸς μὲ ἄκουσε, ἐψιθύρισε, καὶ μοῦ ἔστειλε τὸν σωτῆρά μου.

— Φτωχὴ Μικροῦλα, εἶπε ὁ Βίλεμ. Μπορεῖς νὰ μοῦ ἀπαντήσης σὲ αὐτὸ ποὺ θὰ σὲ ρωτήσω;

— Τί θέλετε;

— Ἐπιθυμεῖς, λοιπόν, νὰ ξαναγυρίσης σ' αὐτοὺς τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους;

— Ὡ, ὅχι, ὅχι... Κύριε, κρατήστε με μαζί σας, ἐκραύγασε μὲ τρόμον ἡ Μικροῦλα. Μὴ μὲ ξαναστέλνετε σ' αὐτούς !

— Μείνε ἡσυχῇ, δὲν σὲ στέλνω, τὴν καθησύχασε ὁ Βίλεμ. Πές μου ὅμως ἡ μητέρα σου εἶναι μαζί μ' αὐτοὺς τοὺς σαλτιμπάγκους;

— Ἡ μητέρα μου πέθανε. Ἔτσι μοῦ εἶπαν.

— Καὶ ὁ πατέρας σου;
 Ἔκαμε μιὰ ἀόριστη χειρονομία ἡ Μικροῦλα καὶ ἀπήντησεν:
 — Καὶ ὁ Μεγάλος Διάβολος ἀπέθανε.
 — Εἶναι πολὺς καιρὸς πού ζῆς μαζί μ' αὐτοὺς τοὺς κακούργους πού σὲ βασανίζουν;
 — Εἶδα δέκα φορὲς τὰ δένδρα ν' ἀνθίζουνε καὶ δέκα φορὲς τὸ χιόνι νὰ σκεπάζῃ τὴ γῆ ἀπὸ τότε πού τοὺς θυμᾶμαι...
 — Καὶ τώρα τί θέλεις;
 — Θέλω νὰ γίνετε σεῖς κύριοι μου καὶ νὰ μ' ἐξουσιάζετε γιὰ πάντα.
 Ὁ Βίλεμ, συγκινημένος ἀπὸ τὴ συζήτησι αὐτῇ, ἐχαίδεψε τὸ πρόσωπο τῆς Μικροῦλας. Ἐκείνη ὅμως ἔπειτα ἀπὸ τὰ τόσα κτυπήματα πού τῆς εἶχε δώσει ὁ Ζιλ, ἐλιποθύμησε πάλλι.

Ἐνῶ συνέβαιναν αὐτὰ τὰ γεγονότα, ἡ Μαλφιέρα εὗρίσκετο στὸν πύργον Γκόλφερθ μαζί μὲ τὸν συνοδὸν τῆς κόμητα Φόρφελντ καὶ τὸν μαρκήσιον Γκόλφερθ. Τρελλὸς ἀπὸ ἔρωτα γιὰ τὴν Μαλφιέρα ὁ κόμης καὶ τὴν φιλοδοξία ν' ἀνατρέψῃ τὸν Φερνάνδο ἀπὸ τὸν θρόνον του, ἤξευρεν ὅτι ἡ Μαλφιέρα ὑπῆρξεν ἐρωμένη τοῦ Φερνάνδου. Στὲν πύργον ἐξ ἄλλου εἶχον συγκεντρωθῇ καὶ ἄλλα πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἐπιθυμοῦσαν νὰ βοηθήσουν τοὺς δύο ἐραστὰς στὴν ἀνατροπὴν τοῦ βασιλέως. Ἡ Μαλφιέρα ὅμως εἶχεν ἀνάγκην ἐν τῷ μεταξὺ νὰ ἰδῇ τοὺς Τσιγγάνους, γιὰ νὰ συμπληρώσῃ τὴν ἐκδίκησίν της ἐναντίον τῆς Ἑλενας. Γι' αὐτὸ κατῶρθωσε νὰ τοὺς ἀνακαλύψῃ μέσα στὴν τέντα πού εἶχαν στήσῃ μιὰ νύχτα πού περιεπλανᾶτο πρὸς ἀναζήτησίν των. Πρώτῃ ἡ γοργὰ Σαβὰ τὴν εἶδε νὰ πλησιάζῃ στὸ τσαντήρι της καὶ τὴν διέταξε νὰ σταθῇ. Εἶχε φοβηθῇ ἄλλως τε ἔπειτα ἀπ' ὅσα συνέβησαν στὸ χωριό.

— Πῶς! Δὲν μὲ ἀναγνωρίζετε λοιπόν; ρώτησε ἡ Μαλφιέρα, χωρὶς νὰ βγάλλῃ ἀπὸ τὸ πρόσωπό της τὸ κάλυμμα. Ἐγὼ σᾶς γνωρίζω, γιατί συνδεόμουν στενωτάτα μὲ τὸν Μεγάλον Διάβολο. Καὶ ἔμαθα τὸν θάνατό του. Ἄ, ἦταν τόσο πολὺτιμος γιὰ μένα! Πέστε μου τώρα, ἀπὸ πόσα καὶ πιά πρόσωπα ἀποτερεῖται ὁ θίασός σας;

— Εἰμ' ἐγώ, τῆς εἶπεν ὁ Ζιλ, ἡ Σαβὰ καὶ ἡ Μαλβίνα.

— Πόσον χρονῶν εἶναι ἡ Μαλβίνα;

— Δὲν εἶναι ἀκόμῃ εἴκοσι πέντε.

— Δὲν ἔχετε ἄλλα κορίτσια στὸ θίασό σας;

— Ὁχι, σινιορίτα.

— Δὲν ἔχετε ἕνα μικρὸ κοριτσάκι δεκατεσσάρων ὥς δέκα ἔξ ἐτῶν;

— Ὁχι, ἀπήντησεν ὁ Ζιλ στενοχωρημένος, γιατί εἶχε χάσει μέσα ἀπὸ τὰ χέρια του τὴν Μικροῦλα.

— Ἡ Μαλφιέρα ἐβυθίσθη σὲ σκέψεις. Τί εἶχε γίνῃ λοιπὸν ἡ μικρὴ κόρη τοῦ Τουπριάνι;

— Ἀκούστε με, τοὺς εἶπεν ἀποφασιστικά. Ἡ τύχη σας σᾶς ἔρριψε στὸ δρόμο μου. Εἶμαι πλουσία, πολὺ πλουσία. Μπορῶ αὐτῇ τῇ στιγμῇ νὰ σᾶς κάμω νὰ ζήσετε ξένοιαστοι κι' εὐτυχισμένοι. Μὰ εἶμαι ἀκόμῃ καὶ πανίσχυρη. Ἄμα θέλω μπορῶ νὰ διατάξω νὰ σᾶς κλείσουν μέσα στὴν πιὸ φρικτὴ

φυλακή, φθάνει νὰ πῶ μιὰ λέξι. Μὰ δὲν θὰ τὸ κάμω ἂν μὲ βοηθήσῃ. Ὑπάρχει στὸν κόσμον αὐτὸν ἓνα μικρὸ κορίτσι ποὺ μ' ἐνδιαφέρει. Θέλω λοιπόν, νὰ μάθω: Πέθανε τὸ κορίτσι αὐτό; Ζῇ; Ἔχω πολλοὺς λόγους νὰ πιστεῦω ὅτι ἡ Μικροῦλα αὐτὴ εἶναι μαζί σας. Μὲ βεβαιώνετε ὅτι δὲν εἶναι;

— Τὸ ὀρκίζομαι, σινιορίτα, στὸν Μεγάλον Βελζεβούλ! τῆς ἀπήνησεν ὁ Ζιλ, ὁ ὁποῖος ἐφοβεῖτο νὰ μιλήσῃ γιὰ τὴν Μικροῦλα, ἀφοῦ τὴν ἐπῆραν ἀπὸ τὸ θέατρο οἱ ἐχθροὶ του.

— Ζιλ, σκέψου προτοῦ μοῦ ἀπαντήσῃς. Θυμήσου καλὰ. Δὲν εἵχατε μὴ Μικροῦλα μαζί σας;

— Ὅχι.

— Ἐ, λοιπόν, λὲς ψέματα!

— Μὰ ἀφοῦ σὰς ὠρκίσθηκα, σινιορίτα, στὸ Βελζεβούλ!

— Λὲς ψέματα, Ζιλ, ἐπανελάβην ἡ Μαλφιέρα.

— Ὅχι.

Ἐκείνη τὴν στιγμή ἐπενέβη ἡ γορὰ Σαβὰ καὶ εἶπε στὸν Ζιλ σιγὰ:

— Πάψε, παιδί μου, νὰ λὲς ψέματα καὶ πὲς στὴν εὐγενική κυρία ὅτι ξέρεις γιὰ τὴ Μικροῦλα.

— Πῶς; Ποιὰ εἶναι αὐτὴ ἡ Μικροῦλα; ρώτησε μὲ ἓνα ζωηρὸ ἐνδιαφέρον ἡ Μαλφιέρα.

Ὁ Ζιλ τὴν ἐκύτταξε λίγες στιγμὲς καὶ ἔπειτα τῆς εἶπε:

— Δὲν ἤξευρα ὅτι ἡ εὐγένειά σαςμποροῦσε νὰ ἐνδιαφέρεται γι' αὐτὸ τὸ παιδί. Εἶν' ἀλήθεια, αὐτὸ τὸ παιδί μᾶς; τὸ εἶχε παραδώσει ὁ Διαβολὸς Φαινόνταν πῶς ἦταν ἀπὸ καλὴ ράτσα.

— Ἐξακολούθησε, εἶπε ἡ Μαλφιέρα τρίζοντας τὰ δόντια της.

— Ἀλλοίμονο! Πέθανε! ἐπρόσθεσεν ὁ Ζιλ.

— Πῶς; Ἡ Μικροῦλα πέθανε; ρώτησε χαρούμενη ἡ Μαλφιέρα.

Πάλιν ὁμως ἡ Σαβὰ ἐπενέβη καὶ εἶπε:

— Ὅχι! Ὁ Ζιλ λέει ψέματα. Ἡ Μικροῦλα δὲν πέθανε.

— Ἐπὶ τέλους δὲν θὰ μοῦ εἰπῇτε ποιὰ εἶναι ἡ ἀλήθεια; ἐφώναξεν ἡ Μαλφιέρα ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὸν θυμὸν της.

— Δὲν πέθανε, εἶπε ἡ γορὰ Σαβὰ.

— Τὶ ἀπέγινε; Διατὶ τότε δὲν εἶναι μαζί σας; Πέστε μου τὴν ἀλήθειαν! Τὶ ἀπέγινε τὸ καταραμένο αὐτὸ παιδί;

Ἡ γορὰ Σαβὰ διηγῆθη τότε στὴν Μαλφιέρα πῶς ἔπειτα ἀπὸ τὴν σκηνὴ τοῦ χοροῦ τῶν αὐγῶν, ὅπου ἡ Μικροῦλα δὲν ἤθελε νὰ χορεύσῃ, ὁ Ζιλ ἀναγκάσθηκε νὰ τὴν κτυπήσῃ καὶ ἐπενέβη τότε κάποιος ἀπὸ τοὺς θεατάς, ὁ ὁποῖος τὴν ἄρπαξε μέσα ἀπὸ τὰ χέρια του.

— Θὰ τὸν ἐσφριζα σὰν ἀρνί, εἶπε ὁ Ζιλ, ἀλλὰ ἔπесαν καὶ ἄλλοι πάνω μου καὶ λίγο ἔλειψε νὰ μὲ ξεμπερδεψουν.

— Πότε ἐγιναν ὅλ' αὐτά; ρώτησε ἡ Μαλφιέρα μὲ τὸ ἴδιο ζωηρὸ ἐνδιαφέρον.

— Χθὲς τὸ βράδυ.

— Καὶ ποῦ εἶναι αὐτοὶ ποὺ πῆραν τὴν Μικροῦλα;

— Θὰ εἶναι στὸ χωριὸ ἀκόμη.

— Μπορεῖς ν' ἀναγνωρίσῃς αὐτὸν ποὺ σοῦ ἄρπαξε τὴν Μικροῦλα ἀπὸ τὰ χέρια, ἐνῶ τὴν ἐκτυποῦσε;

—“ὦ, ναί, τὸν θυμοῦμαι πολὺ καλὰ!

Καὶ ὁ Ζιλ ἀπειλεῖσας τὴ φράσιν του μὲ μιὰ ἀπειλητικὴ χειρονομία.

— Πῶς εἶναι ντυμένος; Εἶναι γέρος; ρώτησε ἡ Μαλφιέρα.

— “Ὁχι, εἶναι νέος. Δὲν φαίνεται παραπάνω ἀπὸ εἴκοσι ἐτῶν.

— Κατάγεται ἀπ’ αὐτὴν ἐδῶ τὴ χώρα;

— “Ὁχι, εἶναι περαστικός. Ἔχει τὴν φυσιογνωμίαν ἐνὸς πλουσίου Γάλλον.

— Αὐτὸς εἶναι! ἐπιθύρισε τότε ἡ Μαλφιέρα, σὰν νὰ μιλοῦσε στὸν ἑαυτὸ της. Αὐτός, ποὺ συναντήσαμε στὸ δρόμο καὶ ποὺ ἤθελε νὰ κτυπηθῇ μὲ τὸν Φόρφελντ.

Καὶ συνέχισεν ἀπευθυνομένη πρὸς τὸν Ζιλ :

— “Ἀκουσέ με, θέλεις νὰ κερδίσης πολλὰ χρήματα γιὰ νὰ μπορῇς νὰ ταξιδεύης σ’ ὅλον τὸν κόσμον;

— “Ὁλη ὁ γῆ εἶναι δική μας, ἀπήντησεν ὁ Ζιλ. “Ἀμα ἔχουμε χρήματα ἀκόμη καλύτερα.

— “Ὡραία. Γι’ αὐτὸ δὲν ἔχεις παρὰ νὰ μὲ ὑπακούσης.

— Εἴμεθα στὴ διάθεσί σας, ὥραία μου κυρία. Τί πρέπει νὰ κάμωμε;

— Σχεδὸν τίποτα. Νὰ πᾶτε ἐκεῖ ποὺ θὰ σᾶς πῶ, νὰ ἰδῇτε, ἐκεῖνο ποὺ πρέπει νὰ δῆτε, ν’ ἀκούσετε ἐκεῖνο ποὺ πρέπει ν’ ἀκούσετε κι’ ἔπειτα νὰ ἔλθετε νὰ μοῦ τὰ πῆτε ὅλ’ αὐτά.

— Εἶμαι σύμφωνος, ἀπήντησεν ὁ Ζιλ.

— Κι’ ἐγὼ σᾶς ὑπόσχομαι μιὰ μεγάλη ἀμοιβὴ γιὰ ὅλ’ αὐτά! Ἀκούστε τώρα τί πρέπει νὰ κάμετε.

Καὶ ἡ διαλογουναῖκα ἔσκυψε κοντὰ στὸν Ζιλ καὶ στὴ Σαβὰ, οἱ ὁποῖοι τὴν ἤκουαν προσεκτικὰ, καὶ ἤρχισε νὰ τοὺς δίδῃ ὁδηγίες. Μιὰ ἀγρία χαρὰ ἔλαμπε πάλι στὸ τρομερὸ βλέμμα της. Καὶ ὅταν ἐγύριζε κοντὰ στὸν Φόρφελντ συλλογιζόταν :

— Δὲν πῆγε ἄδικα ἡ νύχτα μου. Πόσο μισῶ τοὺς ἄνδρες. Θεέ μου! Γιὰ τὴν ὥρα ὅπως μοῦ χρειάζεται ὁ Φόρφελντ, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ ξεμπερδέψῃ αὐτὸν τὸν Γάλλον, ποὺ μπῆκε ἐμπόδιο στὰ σχέδιά μου!

••

— Τὴν ὥρα ὅπου ἡ πανούργα γυναῖκα ἐπέστρεψε στὸν πύργο Γκόλ-
βερθ, ἀφοῦ προηγουμένως ἔδωσεν, ὅπως εἶδαμε τὶς κατάλληλες ὁδηγίες
στὴν Τσιγγάνα, ὁ δυστυχισμένος τρολλός, ὁ μαρκήσιος Τσουπριάνι, ποὺ λε-
γόταν Λαζάριο, ἔφθασε στὸ γερμανικὸ χωριὸ καὶ ἐπῆγαινε γιὰ νὰ κοιμηθῇ
στὸ σταῦλο τοῦ ξενοδοχείου. Τὴ χεῖλη του ἐπιθύριζαν τὸ ὄνομα τῆς ἀγα-
πημένης του Ἑλπίδος. Ποῦ νὰ ἤξευρεν ὁ ἀτυχὸς πατέρας ὅτι ἡ λατρευτὴ
τοῦ Μικροῦλα ἐκοιμόταν κάτω ἀπὸ τὴν ἴδια στέγη, ἀφοῦ τὴν εἶχε σώσει
ὁ εὐγενικός Βίλελμ.

Ἐνας θόρυβος στὴν πόρτα τοῦ σταύλου ἔκαμε τὸν μαρκήσιο Τσουπριάνι
νὰ τιναχθῇ ἔξωφρα. Ἀκροάσθηκε καὶ μισάνοιξε τὰ μάτια του, χωρὶς νὰ
κινήθῃ. Ἐνας ἀνθρωπος μῆλκε στὸ σταῦλο. Ἦταν ὁ ξενοδόχος. Πίσω
ἀπ’ αὐτὸν ὅπως ἐρχόταν ἓνας ἄλλος, ὁ Τσιγγᾶνος Ζιλ. Ὁ Τζιοβάνι ἀνα-
τρίχιασε βλέποντας τὴν ἀπαίσια φυσιογνωμία τοῦ Τσιγγᾶνου. Σὰν νὰ προαι-
σθάνθηκε ὅτι κατὰ τὸ ἀποτρόπαιον ἐπρόκειτο νὰ συμβῇ, ἀμέσως ἔκλεισε τὰ

μάτια καὶ προσεποιήθη, ὅτι ἐκοιμῶταν. Προσεπάθησεν ὁμως νὰ μὴ χάση οὔτε λέξι ἀπὸ τὴν συνομιλίαν τοῦ ξενοδόχου καὶ τοῦ Ζιλ.

Τὴ στιγμῇ, ποὺ οἱ δύο ἄνδρες ἐπροχωροῦσαν στὸ σταῦλο, ὅπου ἐκοιμῶταν ὁ Τζιοβάνι, ἡ Μικροῦλα ἐκοιμῶταν ξένοιαστη στὸ κρεβάτι, ποὺ τὴν εἶχε τοποθετήσῃ ὁ εὐγενικὸς Βίλελμ. Στὸ ἄθωο προσώπκι τῆς μιᾶ ἐκφρασι χαρούμενη ἀπλωνόταν τώρα.

— Τὶ παρᾶξενο πλάσμα, ἐπιθύρυσεν ὁ Βίλελμ κυττάζοντάς την, χωρὶς νὰ κάμῃ θόρυβο, γιὰ νὰ μὴ ταράξῃ τὸν ὕπνο τῆς. Ποιὰ μπορεῖ νὰ εἶναι αὕτῃ ἡ Μικροῦλα; Δὲν φαίνεται βέβαια γιὰ Τσιγγάνα... Δὲ μοῦ λές Κάρολε ὅλα εἶναι ἔτοιμα;

— Ὅλα, κύριε.

— Τὰ πιστόλια μου;

— Μάλιστα, κύριε.

— Ἐύρω ὅτι μοῦ εἶσαι ἀφωσιωμένος, μὰ ὅταν θὰ πάω νὰ μονομαχήσω μ' αὐτὸν τὸν ἀναιδῆ, ποιὸς θὰ μείνῃ γιὰ νὰ φυλάξῃ τὴ Μικροῦλα;

— Μοῦ ἐσώσατε τὴ ζωῇ, εἶπεν ὁ Κάρολος Ὁρτάσι. Ἡ ζωῇ μου σᾶς ἀνῆκει λοιπόν! Εἶμαι κοντά σας γιὰ νὰ σᾶς βοηθήσω, γιὰ νὰ πεθάνω μαζί σας ἂν χρειασθῇ!

— Σ' εὐχαριστῶ, καλὲ μου Κάρολε, ἐπρόσθεσε ὁ Βίλελμ μὲ συγκίνησι. Θὰ ἴδῃς ὅτι ὅλα θὰ πάνε καλὰ, φθάνει μόνο νὰ κρατήσης τὸ μυστικόν.

— Ὅσο γιὰ τὴ Μικροῦλα, ποὺ ἐσώσαμε ἀπὸ τὰ χέρια αὐτοῦ τοῦ κακούργου, θὰ τὴν ἐμπιστευθοῦμε στὸν ξενοδόχο. Μοῦ φαίνεται καλὸς ἀνθρωπος.

— Ὡραῖα! Ἄκουσε τώρα, ἀγαπητέ μου Κάρολε, ἂν τυχὸν κατὰ τὴν μονομαχίαν σκοτωθῶ, τότε θὰ πάρῃς αὐτὸ τὸ γράμμα, μέσα ἀπὸ τὴ τσέπη μου, καὶ θὰ τὸ πᾶς στὸ Στρασβοῦργο, στὴ μητέρα μου. Μοῦ τὸ ὑπόσχεσαι;

— Αἱ διαταγαί σας θὰ ἐκτελεσθοῦν καταλεπτῶς, κύριε.

— Καὶ τώρα πῆγαινε νὰ ἐτοιμάσης ὅ,τι χρειάζεται καὶ γύρισε νὰ μὲ εἰδοποιήσης ὅταν εἶναι καιρὸς.

Ὁ Κάρολος Ὁρτάσι ὑπεκλίθη καὶ ἐξῆλθεν, ἐνῶ ὁ Βίλελμ εἰσῆλθε στὸ δωμάτιο, ὅπου ἦταν Μικροῦλα.

Μόλις τὸν εἶδεν ἐκεῖνη, ἐπετάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι τῆς καὶ τοῦ εἶπε, ἐνῶ τὰ μάτια τῆς ἔλαμπαν ἀπὸ χαρὰ:

— Πῶς; Σὺ; Σὺ εἶσαι; Κι' ἐγὼ ἐφοβήθηκα τόσο!...

— Ἐφοβήθηκες γιατί; τὴ ρώτησεν ὁ Βίλελμ.

— Μήπως φύγῃς. Ὡ, ἔλα, πές μου ὅτι δὲ θὰ μ' ἐγκαταλείψῃς. Πές μου ὅτι θὰ μὲ πάρῃς μαζί σου, γιὰ νὰ σὲ ὑπηρετῶ.

— Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι.

— Πόσο καλὸς εἶσαι!...

Καὶ ἡ Μικροῦλα ἤρπασε τὸ χέρι τοῦ Βίλελμ καὶ τὸ ἐγέμισε μὲ φιλιὰ εὐγνωμοσύνης. Ὁ γιατρὸς ποὺ τὴν εἶδε διέταξε νὰ μείνῃ ὀκτὼ ἡμέρες ἀκίνητη μέσα στὸ δωμάτιο.

— Πῶς σᾶς λένε; ρώτησε ἡ Μικροῦλα τὸν Βίλελμ, ὅταν ἐφυγεν ὁ γιατρός.

— Βίλελμ Μάϊστερ, ἀπῆντησεν ἐκείνος.

— Βίλελμ Μ. ἴσαρ! ἀπήντησεν ἡ Ἑλπίς. Αὐτὸ τὸ ὄνομα δὲν θὰ βγῇ ἀπὸ δῶ μέσα!... Καὶ ἔδειξε τὴν καρδιά της.

— Σὺ ὅμως δὲν μοῦ εἶπες τὸ ὄνομά σου, τὴ ρώτησε ὁ Βίλελμ.

— Μὲ λένε Μικροῦλα...

— Τὶ χαριτωμένο ὄνομα καὶ πῶς ταιριάζει σ' ἓνα τόσο λεπτὸ καὶ εὐγενικὸ πλάσμα, ὅπως εἶσαι σύ. Μὰ αὐτὸ εἶναι τὸ πραγματικὸ σου ὄνομα;

— Δὲν ξέρω ἂν μοῦ ἔχουν δώσει ἄλλο...

— Εἰσαι Τσιγγάνα;

— Δὲν ξέρω, κύριε.

— Ὅλα ἀποδεικνύουν πῶς δὲν εἶσαι Τσιγγάνα, καὶ μένη Μικροῦλα.

— Εἶναι τόσο κακοὶ ἄνθρωποι οἱ Τσιγγᾶνοι. Πολλὲς φορὲς θέλησα νὰ σταθῶ καὶ ν' ἀκούσω τὸ τραγοῦδι τῶν πουλιῶν, νὰ ἰδῶ τὰ ὄμορφα λουλουδάκια στὸ δάσος, μὰ μὲ ἔδεχναν ἀλύπητα γι' αὐτό... Ἐπρεπε νὰ περπατῶ ἀδιάκοπα... Κι' ὅταν στεκόμαστε στὶς πολιτεῖες ἢ στὰ χωριά, ἔπρεπε νὰ χορεύω τὸ χορὸ τῶν αὐγῶν. Εἶναι τόσο δύσκολος χορὸς!..

— Καὶ πόσον καιρὸ εἶσαι μαζί μ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους;

— Δὲν ξέρω. Δέκα χρόνια, μοῦ φαίνεται, ἀπήντησεν ἡ Μικροῦλα σκεπτικῇ.

— Καὶ πρὶν δὲν θυμᾶσαι ποῦ ἔξοῦσες;

— Ὅχι, δὲν θυμᾶμαι τίποτε. Σὲν σὲ ὄνειρο μόνο βλέπω μιὰ πολὺ ὄμορφη γυναῖκα νὰ μὲ κυττάζῃ τρυφερά. Ποιὰ εἶναι αὐτὴ ἡ γυναῖκα; Δὲν τὴν ξέρω.

— Τὶ ἄλλο βλέπεις Μικροῦλα; Προσπάθησε νὰ θυμηθῇς.

— Βλέπω ἓνα θαυμάσιο μέγαρο μὲ ὠραῖον κῆπο καὶ μὲ ἀγάλματα. Ἐπειτα βλέπω μιὰ θάλασσα.

— Μικροῦλα, ἐφώνησε μὲ συγκίνησι ὁ Βίλελμ, μαντεύω τώρα τὴ θλιβερὴ ἱστορία σου. Μεῖνε ἡσυχῇ λοιπόν. Θὰ ξαναβρῇς τὸ μέγαρο αὐτό, ποῦ ἐπέρασες τὰ παιδικὰ σου χρόνια.

— ὦ, κύριε, εἶν' ἀλήθεια λοιπόν αὐτό, ποῦ μοῦ λέτε;

— Ναί. Θὰ προσπαθῇσω νὰ σὲ ξαναφέρω ἐκεῖ, ἀπ' ὅπου σὲ πῆραν οἱ ἀπαίσιοι βασανισταὶ σου!

Ἡ Μικροῦλα τὸν ἐκύτταξε μὲ ἔκστασι, μὲ θαυμασμό, σὰν νὰ ὠνευόταν.

— Ὁ Θεὸς σ' ἔφερε λοιπόν στὸ δρόμο μου, καλὲ μου ἄνθρωπε; εἶπε μὲ μιὰ φωνὴ ποῦ ἔτρεμε.

Καὶ ἐνῶ τοῦ μιλοῦσε τοῦ ἐχάιδευσεν μ' εὐγνωμοσύνη τὸ χέρι.

— Ἐλπιζε, Μικροῦλα, τῆς ἔλεγεν ἐκεῖνος γλυκά, χαϊδευτικά, σὰν ἓνας μεγαλύτερος ἀδελφός της.

Ἐκείνη τὴ στιγμή ἐκτύπησαν τὴν πόρτα. Ἦταν ὁ Κάρολος Ὁρσάτι.

— Κύριε Βίλελμ, εἶπε. Τὰ ἄλογα εἶναι ἔτοιμα. Εἶναι ὥρα νὰ φύγωμε.

Ἡ Μικροῦλα ἐτινάχθηκε.

— Πῶς! θὰ φύγετε λοιπόν καὶ θὰ μ' ἀφήσετε; ρώτησε τρουαγμένη. ὦ, τρέμω καὶ νὰ τὸ σκέπτομαι. Ποῦ θὰ πᾶς, καλὲ μου κύριε; Θεέ μου! Πῶς φοβᾶμαι!

— Φύγετε Μικροῦλα, μὴ στενοχωρεῖσαι. Θὰ ξαναγυρίσω.

— Ἀφῆσέ με νὰ ἔλθω μαζί σου κι' ἐγώ.

— "Ὁχι, δὲν θυμᾶσαι τί σοῦ εἶπεν ὁ γιατρός; Πρέπει νὰ μένης στὸ κρεβάτι, νὰ κοιμηθῇς, νὰ ἡσυχάσῃς.

— Δὲν θέλω νὰ κοιμηθῶ.

— Τί θὰ κάνῃς λοιπόν, Μικροῦλα μου;

Τὸν ἐκύτταξε σοβαρὰ καὶ τοῦ ἀπήντησε:

— Θὰ σὲ σκέπτωμαι!

Ὁ Βίλελμ ἔσκυψε πάνω της. Τὰ χεῖλη τοῦ ἔψαυσαν τὸ μέτωπό της, μ' ἓνα φίλημα ἀγνὸ καὶ ἄδολο.

— Θὰ σὲ ξαναδοῦμε πολὺ γρήγορα, Μικροῦλα, τῆς εἶπεν ἔπειτα.

— Στὸ καλὸ, ἐψιθύρισε ἡ Μικροῦλα λυπημένη, ἐνῶ τὰ ὠραῖα ἐμφραστικά μάτια της τὸν παρακολουθοῦσαν ὡς τὴ στιγμή πού ἐβγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο. Ἐπειτα τὸ πρόσωπό της ἔπεσε στὰ μαξιλάρια καὶ δυὸ χονδρὰ δάκρυα ἐκύλησαν στὰ μάγουλά της. Ὀνειρευόταν τώρα ὅτι ὁ εὐγενικὸς νέος τὴν ἔφερνε πάλι στὸ παλάτι, πού ἔβλεπε τακτικά μέσα στίς ἀναμνήσεις της. Ἐκεῖνὴ τὴ στιγμή ὅμως ἡ πόρτα ἀνοίχθηκε καὶ κάποιος μπῆκε στὸ δωμάτιο φροντίζων νὰ μὴ κάνῃ καθόλου θόρυβο. Ἡ Μικροῦλα ἀνοιξε τὰ μάτια της μὲ τρόμο. Μιὰ κραυγὴ φρίκης ἔφυγεν ἀπὸ τὰ χεῖλη της. Ἀμέσως ὅμως ὁ μυστηριώδης ἐπισκέπτης, μὲ μιὰ ταχύτητα ἀστραπῆς, ὤρμησε πρὸς τὸ κρεβάτι.

— Φύγε... σκότωσέ με... ἐφώναζεν ἡ Μικροῦλα. Δὲν θὰ σὲ ἀκολουθήσω...

Ἦταν ὁ Ζίλ, ὁ ἀπαίσιος Ζίλ. Ἡ Ἑλπίς τὸν εἶχε γιωρῶσει.

— Βοήθεια! Βοήθεια! Βίλελμ, ἐξηκολούθησε νὰ φωνάζῃ ἡ Μικροῦλα.

Ὁ Ζίλ ὅμως τὴν ἔδεσε γρήγορα-γρήγορα, τὴν ἐφίμωσε καὶ τὴν ἐσήκωσε σὺν ἓνα πούπουλο ἀπὸ τὸ κρεβάτι.

— Ἐλα τώρα καὶ θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃς ἀκριβὰ αὐτό, πού μοῦ ἔκαμες, τῆς εἶπε μὲ ἄγριο θυμὸ!

Ἡ Μικροῦλα εἶχε λιποθυμήσει ἐν τῷ μετοξὺ ἀπὸ τὸ φόβο της. Στὴν ἐξώπορτα τοῦ ξενοδοχείου τὸν ἐπερίμεναν ἓνα ἀμάξι. Προτοῦ ὅμως ὁ Ζίλ ἀιεβῇ, ἐστάθηκε καὶ ἔδωσε κάμποσα χαρτονομίσματα στὸν ξενοδόχο, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχε διευκολύνει στὴν ἀπαγωγὴ τῆς Μικροῦλας.

Υπῆρχε μολαταῦτα κάποιος, πού εἶχε παρευρεθῇ σ' αὐτὴν τὴν σκηνή.

Ἦταν ὁ Λαζάριο, ὁ Τζιοβάνι Τσυπριάνι, ὁ φτωχὸς, ὁ τρελλός, ὁ πατέρας τῆς ἁμοιρῆς Μικρούλας! Ἦθελε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο, μὰ καί τὸν ἐκρατοῦσεν ἐκεῖ, ὅπου ἐπέρασε τὴ νύχτα του. Καὶ χωρὶς νὰ τὸν πάρουν εἰδῇσι, παρέυρεθῃ στὴν συνομιλία τοῦ ξενοδόχου μὲ τὸν Τσιγγᾶνον.

Ἡ κραυγὴ, πού ἀφῆσεν ἡ Μικροῦλα, τὸν ἔκαμε νὰ τιναχθῇ. Τί παρὰ-ἔξο! Ἄν καὶ εἶχε χάσει τὸ λογικὸ του, μολαταῦτα ἀνεγνώρισε τὴ φωνὴ αὐτῇ, πού εἶχεν ἀκούσει στὸ δάσος. Μὰ δὲν μποροῦσε νὰ κινηθῇ. Ἦταν τότε κουρασμένος! Καὶ ἡ σκηνὴ τῆς ἀπαγωγῆς ἐπέρασεν ἀπὸ μπροστά του σὺν ἓνας ἐφιέλτης τῆς τρέλλας του.

Ὁ Βίλελμ Μαῖστερ καὶ ὁ Κόρρολος Ὅρσατι εἶχαν πάρει τὴ διεύθυνσι, πού τοὺς εἶχε δώσει ὁ κόμης Φόρφελντ, ὁ συνοδὸς τῆς Μαλφιέρα. Οἱ δύο ἄνδρες ἔφθασαν ἐπὶ τέλους, ὅστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα, στὸ πάρκο, πού ἦταν ἀπέ-

— "Ἠλθαμε πρώτοι, εἶπεν ὁ Βίλεμ.

— Πράγματι, δὲν βλέπω κανέναν ἐδῶ, ἀπήντησεν ὁ Κάρολος.

— "Ἄς περιμένουμε λοιπόν.

Ὁ Ὀρσάτι ἐν τῷ μεταξύ ἔδωσε τὰ ἄλογα σ' ἓνα δένδρο. Ἐπειτα ἔρριψε μιὰ ματιὰ στὰ πέριξ. Ἐξαφνα διέκρινε μιὰ ομάδα, ἡ ὁποία ἐπροχωροῦσε πρὸς τὸ σημεῖον, ὅπου εὐρίσκετο ὁ Βίλεμ. Ἀνεγνώρισεν ἀμέσως τὸν κόμητα Φόρφελντ, συνοδευόμενον ἀπὸ τὴν «κυρίαν μὲ τὰ μαῦρα». Κι' ἐκείνη ἐφοροῦσε τώρα στολὴν ἱππότη. Δύο ἄλλα πρόσωπα ἤρχοντο μαζί μὲ τὸν ἀντίπαλον τοῦ Βίλεμ. Ὁ κόμης Φόρφελντ ἐπροχώρησε πρῶτος καὶ ἐχαιρέτησε τὸν Βίλεμ, ὁ ὁποῖος τοῦ ἀνταπέδωσε τὸν χαιρετισμόν.

— Εἶμαι ἔτοιμος, κύριε, τοῦ εἶπεν ὁ Φόρφελντ, ἀφοῦ προηγουμένως ἀντήλλαξε χαμηλοφώνως ὀλίγες λέξεις μὲ τὴν Μαλφιέρα.

Οἱ μάρτυρες ἐδιάλεξαν τὸ ξίφος γιὰ τὴν μονομαχίαν, καὶ μετ' ὀλίγον οἱ δύο ἀντίπαλοι ἐπῆραν τὴν ἀνάλογον θέσιν.

Ἡ μονομαχία ἤρχισεν. Δὲν ἤκούετο τώρα παρὰ ὁ θόρυβος, ποὺ ἔκαναν τὰ σπαθιά. Ἐξαφνα ἡ Μαλφιέρα ἄφησε μίαν κραυγὴν. Οἱ φίλοι τοῦ Φόρφελντ ἔτρεξαν. Ὁ Βίλεμ τὸν εἶχε κτυπήσει μ' ἓνα ἐπιδέξιον τέχνασμα. Τὰ μάτια τοῦ Καρόλου Ὀρσάτι ἔλαμπαν ἀπὸ χαρὰ. Ὁ κύριός του ἦταν νικητής.

Σὰν τρελλὴ ἡ Μαλφιέρα ἔτρεξεν ἐπάνω ἀπὸ τὸν κόμητα, ποὺ εἶχε σωριασθῇ, καὶ προσπαθοῦσε νὰ τοῦ δέσῃ προχειρῶς τὴν πληγὴν του.

— Νερό, ἔλεγεν ἡ μαύρη δούκισσα.

Σὲ λίγο ἔφεραν νερό, τὸ ὁποῖον ἡ Ἰσαβέλλα πλησίασε στὰ χεῖλη τοῦ πληγωμένου.

— Εὐχαριστῶ, ἐψιθύρισε ἐκεῖνος.

Ὅλο αὐτὸ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς διαβολογυναικας ὅμως ἦταν προσποιητό, γιὰτὶ ἂν ἐπρόσχε κανεὶς τὸ βλέμμα της, θὰ ἔβλεπεν ὅτι εἶχε μιὰ ἔκφρασι μίσους καὶ περιφρονήσεως γιὰ τὸν κόμητα, ὁ ὁποῖος δὲν κατῴρθωσε νὰ κτυπήσῃ τὸν Βίλεμ, τὸν θρασὺν νέον, ὅπως τὸν ἔλεγεν ἡ Μαλφιέρα.

Καὶ ὅταν οἱ ἄνθρωποι της ἔφυγαν γιὰ νὰ πάνε νὰ φέρουν τὸ ἀμᾶξι, ἡ Μαλφιέρα ἔσκυψε στὸν κόμητα καὶ τοῦ εἶπε μὲ μιὰ εὐγενικὴ ψυχρότητα:

— Ἐπρεπε νὰ τὸν κτυπήσετε!

Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως ἐπλησίασε τὸν πληγωμένο ὁ Βίλεμ καὶ τοῦ εἶπε μὲ μιὰ φωνὴ γεμάτην ἀπὸ εἰλικρίνειαν:

— Κύριε, εἶμαι λυπημένος ποὺ οἷς βλέπω σ' αὐτὴν τὴν κατάστασιν.

— Αὐτὰ εἶναι τὰ ἀπρόοπτα τῆς μονομαχίας, ἀπήντησεν ἐκεῖνος ψυχρὰ.

— Ἐλπίζω ὅτι δὲν ἐτραυματισθήκατε βαρεῖά.

— Σὲ δὲ τὶς ἡμέρες θὰ εἶμαι ἐντελῶς καλά. Καὶ τότε...

Ἐσιώπησε. Ἡ λύσσα τὸν ἔπνιξε. Ὁ Βίλεμ μὲ πολλὴν διάκρισιν υπεκλίθη καὶ ἔφυγε, χωρὶς νὰ ἰδῇ τὴν Μαλφιέρα, ἡ ὁποία ἐστήλωσεν ἐπάνω του ἓνα ἄγριο βλέμμα μίσους. Ἐξαφνα ὅμως ἤκουσε μιὰ φωνὴ γεμάτη ἀπὸ εὐγένειαν νὰ τὸν καλῇ. Ἦταν ἡ φωνὴ τῆς ἀπαισίας αὐτῆς γυναικας.

— Εἶναι θλιβερόν, κύριε, τοῦ ἔλεγεν, ὅτι ἐγνωρισθήκαμεν ὑπὸ τὸσον θλιβερὰς συνθήκας. Ὁ καλός μου ὁ κ. κόμης ὅμως θὰ σᾶς δώσῃ τὸ χέρ

καὶ θὰ γίνετε φίλοι. Ἔλα, ἀγαπητέ μου, δώσε τὸ χέρι σου στὸν κ. Βίλελμ Μάιστερ. Τὸ θέλω.

Ὁ κόμης ἐξετέλεσε μὲ πολλὴν κακοκεφιά τὴν ἐπιθυμίαν αὐτὴν τῆς φίλης του.

— Ὡραῖα. Τώρα εἵμαστε φίλοι! εἶπεν ἡ Μαλφιέρα.

— Εἶναι καὶ ἡ ἰδική μου ἐπιθυμία, κύριε, ἀπήντησεν ὁ Βίλελμ μὲ πολλὴν εὐγένειαν.

— Ἐλπίζω ὅτι θὰ ἐπανιδωθῶμεν, ἐπρόσθεσεν ἡ διαβολογυναῖκα.

— Εὐχαρίστως, εἶπεν ὁ Βίλελμ, καὶ ἀπεμακρύνθη ἀκολουθούμενος πάντοτε ἀπὸ τὸν πιστὸν τοῦ Κάρολον Ὅρσατι.

Ὅταν ἔκαμαν ἀρκετὰ βήματα, τὸ πρόσωπον τῆς Μαλφιέρα ἐπῆρε πάλι τὴν ἐκφρασί τοῦ μίσους, ἐνῶ τὰ χεῖλη τῆς ἐψιθύριζαν :

— Θὰ τὸν ἀφήσωμε νὰ φύγῃ ἔτσι ;

Καὶ τὰ μάτια τῆς ἔδειχναν ὅτι κατέστρωνε μέσα στοῦ ἐγκληματικὸ μυαλό της ἓνα ἀκόμη σχέδιο.

..

Ὅταν ὁ Βίλελμ καὶ ὁ Ὅρσατι ἔφθασαν στοῦ ξενοδοχείου, πού ἔμεναν, εἶδαν κόσμον μαζεμένον μπροστὰ στὴν πόρτα. Τὸ ἀμάξι μιᾶς ἡθοποιοῦ ἦταν ἐκεῖ καὶ μερικοὶ περιέρχοι, ὅπως πάντοτε, ἔτρεχαν νὰ τὴν ἰδοῦν.

Ὁ Βίλελμ διέσχισε τὸν κόμον καὶ ἀνέβηκε στοῦ δωματίου του. Ἡ κροάσθη γὰρ νὰ ἰδῇ ἂν ἦταν ξύπνια ἡ Μικροῦλα, δὲν ἤκουσεν ὅμως κανένα θόρυβον.

— Θὰ κοιμᾶται, ἐσκέφθη.

Ἐνα περίεργον προαίσθημα ὅμως τὸν ἔκαμε νὰ σπεύσῃ στοῦ δωματίου τῆς Μικροῦλας. Τὶ παρᾶξενο! Ἡ Μικροῦλα δὲν ἦταν στοῦ κρεββάτι.

— Πῶς! ἐσηκώθη; διηρωτήθη κατάπληκτος ὁ Βίλελμ.

Σὰν τρελλὸς ἤρχισε νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ ψάχνῃ στοῦ δωματίου, πίσω ἀπὸ τὰ ἔπιπλα, παντοῦ. Ἡ Μικροῦλα δὲν ἦταν ἐκεῖ. Ἐφάναξε τὸν ξενοδόχον, τὶς καμαριέρες, τοὺς ὑπηρέτες. Κανεὶς δὲν ἤξευρε νὰ τὸν πληροφορήσῃ.

Ἡρπασε τότε τὸ ἀλογό του καὶ ἔφυγε γιὰ νὰ ἐρευνήσῃ στὰ πέριξ τοῦ χωριοῦ. Χαμένος κόπος ὅμως, γιατί τρεῖς ὥρες ἀργότερα ἐπέστρεψεν ἀπρακτος. Τότε τὸν ἐπλησίασεν ὁ ξενοδόχος, πού εἶχε βοηθήσει τὸν Ζιλ στὴν ἀπαγωγὴ τῆς Μικροῦλας, καὶ τοῦ εἶπε :

— Θέλετε τὴ γυνῆ μου; Τὸ κορίτσι τὸ ξαναπῆραν οἱ Τσιγγᾶνοι. Δὲν μποροῦσε αὐτὴ νὰ ζήσῃ χωρὶς αὐτούς, θὰ ντύθηκε λουπὸν καὶ θὰ πῆγε νὰ τοὺς βρῇ.

— Φθάνει, τὸν διέκοψεν ὁ Βίλελμ. Ἡ Μικροῦλα δὲν εἶναι Τσιγγάνα. Κᾶτι ἄλλο συμβαίνει. Ἐμπρός, Κάρολε, ἐτοίμασε τὰ ἄλογα, θὰ πᾶμε νὰ τὴν βροῦμε.

Λίγη ὥρα ἀργότερα ὁ Βίλελμ ἐπηδούσεν ἐπάνω στοῦ ἀλογό του. Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως κατέφθασεν στοῦ ξενοδοχείου ἓνας ἄλλος ἱππεύς, ὁ ὁποῖος ἐζήτησε νὰ ἰδῇ τὸν κ. Βίλελμ Μάιστερ.

— Ἐγὼ εἶμαι, τοῦ εἶπεν ὁ Βίλελμ ἐκπληκτος. Τὶ θέλεις;

— Μ' ἔστειλαν ἀπὸ τὸν πύργον τοῦ Γκόλβεργκ καὶ μοῦ ἔδωσαν αὐτὸ τὸ γράμμα γιὰ σᾶς.

Ὁ Βίλελμ ἀνοιξε τὸ γράμμα καὶ ἐδιάβασε:

«Κύριε,

Ἡ γενναιότης σας καὶ ἡ εὐγένειά σας μᾶς ἔδωσαν τὴν ἐπιθυμίαν νὰ σᾶς γνωρίσωμεν καλύτερα. Διὰ νὰ ἐπισφραγίσωμεν λοιπὸν τὴν συμφιλώσιν μας, σᾶς παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς τιμήσετε μὲ τὴν παρουσίαν σας στὸν πύργο Γκόλβεργ, ὅπου σᾶς περιμένουμε, γιὰ νὰ περάσετε μερικὲς ἡμέρες. Σᾶς παρακαλῶ νὰ βεβαιωθῆτε ὅτι ὄχι μόνον δὲν θὰ μᾶς δώσετε κανένα βάρος, ἀλλ' ἀπεναντίας ἡ παρουσία σας στὸν πύργο θὰ μᾶς προξενήσῃ μεγάλην εὐχαρίστησιν. Ὁ φίλτατός μου κ. κόμης Φόρφελντ προετοιμάζει ἄλλως τε μιὰ μικρὴ ἐορτή. Καὶ γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸν προσεκάλεσε μερικοὺς ἡθοποιούς, περαστικοὺς ἀπὸ δῶ, μεταξὺ τῶν ὁποίων εὐρίσκεται καὶ ἡ διάσημος ἡθοποιὸς Μαριάννα. Σᾶς περιμένουμε λοιπὸν, κύριε, διὰ νὰ πεισθοῦμε, ὅτι δὲν ἔχετε τίποτε ἐναντίον μας.

Πριγκήπισσα Ἰσαβέλλα».

Διαβάζοντας τὸ ὄνομα τῆς ἡθοποιοῦ Μαριάννας ὁ Βίλελμ, ἐσκίρτησε.

— Διέβωλε, ἐσκέφθη, νὰ μία πρόσκλησις, τὴν ὁποίαν δὲν ἐπερίμενα. Μὴ ποιά εἶν' αὕτη ἡ πριγκήπισσα Ἰσαβέλλα; Μήπως εἶναι αὕτη ἡ κυρία, ποὺ συνάδευε τὸν Φόρφελντ στὸν τόπον τῆς μονομαχίας;

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν ἱππέα, ποὺ τοῦ εἶχε φέρεи τὸ γράμμα αὐτό, τοῦ εἶπε:

— Καλά, πῆγαινε καὶ θὰ ἔλθω.

Ὁ ἱππεὺς ἀπεμακρύνθη, ἐνῶ ὁ Βίλελμ ἔκαμε γνωστὸν στὸν Ὅρσατί τὸ περιεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς.

— Καὶ σκέπτεσθε νὰ πᾶτε στὸν πύργο; τὸν ρώτησεν ἐκεῖνος.

— Ναί. Γιατὶ νὰ μὴν πάω;

— Ἀ, κύριε, δὲν μοῦ ἀρέσει καθόλου αὕτη ἡ γυναῖκα.

— Δὲν βαριέσαι. Τί ἔχουμε νὰ χάσωμε;

— Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς φυλάῃ τότε, ἐπρόσθεσεν ὁ Κάρολος, ἀποφασισμένος ν' ἀκολουθήσῃ τὸν κύριόν του, ὅπου καὶ ἂν ἐπῆγαινε.

Μόλις ἡ πανούργα γυναῖκα, ἡ Ἰσαβέλλα, ἐκατέβηκε ἀπὸ τὸ ἀμάξι, μὲ τὸ ὁποῖον εἶχε μεταφέρει τὸν τραυματισμένον ἀπὸ τὴν μονομαχίαν Φόρφελντ, ἐπῆγε κατ' εὐθείαν σ' ἓνα σαλόνι τοῦ πύργου, ὅπου τὴν ἐπερίμεναν ὁ συν-ἐνοχός της, ὁ Τσιγγᾶνος Ζίλ.

— Ἐ, τί ἔγινε; τὸν ρώτησε μὲ μιὰ φωνὴ ποὺ ἐφανέρωνεν ὅλην τὴν ἀγωνίαν της.

— Ἐτελείωσαν ὅλα, ἀπήντησεν ἐκεῖνος μ' ἓνα ἀπαίσιο γέλιο! Ἡ Μικροῦλα εἶναι ἐδῶ.

— Δὲν σᾶς ἐπῆρε κανεὶς εἴδησι;

— Ὅχι. Εἶν' ἀλήθεια ὅτι ἐκινδυνεύσαμεν, ἀλλ' ἡ ἀφοσίωσίς μου σὲ σᾶς νικᾷ κάθε κίνδυνον.

— Ὡραῖα, ἀπήντησεν ἡ Ἰσαβέλλα μ' ἓνα ἄγριο χαμόγελο χαρᾶς. Πάρε λοιπὸν γιὰ τὴν ἀφοσίωσί σου.

Καὶ τοῦ ἔδωσεν ἓνα πακέτο χαρτονομίσματα.

— Αὐτὴ τῇ φορὰ δὲν θὰ μοῦ ξεφύγῃ! ἐπιθύρῃσεν ἡ διαβολογυναῖκα. Μὰ πρέπει νὰ κανονίσω τῇ θέσῃ μου καὶ μὲ τὸν ἄλλον τώρα.

Καὶ στραφεῖσα πρὸς τὸν Ζιλ τοῦ εἶπε:

— Θὰ κερδίσῃς ἄλλα τόσα χρήματα ἂν ἐπιτύχῃς καὶ μιὰ ἄλλη δουλειά, πού θὰ σοῦ ἀναθέσω.

— Εἶμαι στὸς διαταγὰς σας.

— Στὸ Ντίτσμπουργκ, τὸ ὁποῖον ἀπέχει τρεῖς ὥρες ἀπὸ δῶ, εἶναι ἕνας θίασος, ὁ θίασος τῆς Μαριάννας. Θὰ πᾶς λοιπὸν νὰ συναντήσῃς αὐτὴν τὴν ὁμορφὴ ἡθοποιὸ καὶ θὰ τῆς πῇς ὅτι θέλεις νὰ μιλήσῃς στὴν γκουβερνάντα της, τὴν Βαρβάρα.

— Ὡστε εἶναι ἡ ἴδια ἡ γκουβερνάντα;

— Σιωπῇ. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐπαναλαμβάνῃς γνωστὰ πράγματα. Μόλις συναντήσῃς τὴν Βαρβάρα θὰ τῆς δείξῃς ἀμέσως αὐτό.

Καὶ ἡ Μαλφιέρα ἔδωσε στὸν Τσιγγᾶνο ἕνα μενταγιόν, τὸ ὁποῖον ἤρχειεν ἐκεῖνος νὰ ἐξετάξῃ προσεκτικὰ.

— Ἀμα ἰδῇ τὸ μενταγιόν αὐτό, ἐξηκολούθησεν ἡ διαβολογυναῖκα, ἡ Βαρβάρα θὰ σὲ ἀκολουθήσῃ καὶ θὰ ὑπακούσῃ σὲ ὅ,τι καὶ ἂν τῆς εἰπῇς. Θὰ τὴν πέρῃ; λοιπὸν καὶ θὰ τὴν φέρῃς ἐδῶ ἀμέσως. Κατάλαβες;

— Μάλιστα ἐσοχωτάτῃ. Ἐχετε τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου ὅτι ἡ Βαρβάρα θὰ εἰσὶ στὸν πύργο πολὺ γρήγορα.

— Ὡραία. Καὶ τώρα θὰ πάω νὰ ἰδῶ τὴν Μικροῦλα. Σὺ μπορείς νὰ φύγῃς!

Ἡ μεγάλη αἰθουσα τοῦ ὑπογείου, εἰς μίαν γωνίαν τῆς ὁποίας ἦτο ἡ Μικροῦλα, εἶχε βυθισθῇ σὲ σκότος. Ἡ διαβολογυναῖκα ἔδωσεν ὁδηγίαν νὰ κλείσουν τὰ παράθυρα καλὰ καὶ νὰ φρουροῦν ἔξω ἀπὸ τὶς πόρτες τῆς οἱ ὑπηρέται, μὴ τυχὸν ἀποπειραθῇ νὰ δραπετεύσῃ ἡ Μικροῦλα.

Ὅταν ἡ Μαλφιέρα εἰσῆλθε στὴν αἰθουσα, ἡ Μικροῦλα ἤκουσε τὸν ἦχον τῶν βημάτων της καὶ ἐτινάχθη ὄρθια στὸ μικρὸ κρεβάτι πού τὴν εἶχαν.

— Ποῦ εἶμαι; ἐπιθύρῃς κατατρομαγμένη.

— Εἶσαι στὸ σπίτι φίλων, τῆς ἀπήντησεν ἡ Μαλφιέρα. Ἡσυχάσε, παιδί μου.

Ἡ Μικροῦλα ἔθριψε γύρω της ἕνα βλέμμα γεμᾶτο τρόμο.

— Κυρία, εἶπεν ἔπειτα, σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ ὁδηγήσῃς στὸ μικρὸ ξενοδοχεῖο, πού εἶναι ὁ εὐγενικὸς προσιάτης μου. Ἀφήστε με σᾶς παρακαλῶ, νὰ φύγω. Σᾶς ὀρκίζομαι ὅτι μὲ περιμένουν.

— Σὲ λίγο θὰ φύγῃς; παιδί μου, ἀλλὰ δὲν μοῦ εἶπες ποῖος εἶναι ὁ καλὸς αὐτὸς προστάτης σου.

— Εἶναι ὁ κύριος Βίλεμ, κυρία, ἐξωμολογήθῃ μὲ ἀφέλειαν ἡ Μικροῦλα. Νὰ ξεύρατε πόσο καλὸς ἐφάρθηκε σὲ μένα, οἶν ἀδελφός μου.

— Καὶ τὸν ἀγαπᾷς πολὺ αὐτὸν τὸν κ. Βίλεμ;

— Εἶναι γιὰ μένα ἕνας καλὸς ἀδελφός. Τοῦ χρωστῶ, ἄλλως τε, τὴν ζωήν μου.

— Ἄ, νομίζω ὅτι ἐγνώρισα αὐτὸν τὸν κύριο, ἐξηκολούθησεν ἡ Μαλφιέρα. Εἶναι ἕνας νέος εἴκοσι ἐτῶν, ἔ; Μὲ μιὰ εὐγενικὴ φυσιογνωμία;

— Μάλιστα, κυρία. Αὐτὸς εἶνε, εἶπε χαρούμενη ἡ Μικροῦλα.

Κί' ἔπειτα, μὲ μιὰ φωνὴ ποὺ ἐφανέρωνεν ὅλον τὸν πόνον της, ἐπρόσθεσε:

— Ω κυρία! Ἄν τὸν ξεύρετε, σᾶς ἱκετεύω νὰ μὲ ὀδηγήσετε κοντὰ του.

— Εἶναι περὶ τό, παιδί μου, τῆς ἀπῆντησε μὲ ἓνα διαβολικὸ γέλιο ἡ Μαλφιέρα. Σὲ λίγο θὰ ἔλθῃ αὐτὸς ἐδῶ.

— Αὐτὸς ἐδῶ; ρώτησεν ἐκπληκτῇ ἡ Μικροῦλα. Ποῦ εἶμαι λοιπόν;

Σοῦ εἶπα: Εἶσαι στὸ σπίτι φίλων, κόρη μου.

— Ω σᾶς εὐχαριστῶ, κυρία, σᾶς εὐχαριστῶ! Μὰ δὲν μοῦ εἶπατε πῶς εὐρέθηκα ἐδῶ;

— Ω καταλαβαίνω, καταλαβαίνω, παιδί μου, ἐξηκολούθησεν ἡ διαβολογυναίκα. Θές νὰ μύθῃς πῶς ἐγίναμε φίλοι; Θεέ μου, εἶναι τόσον ἀτλό. Εἶχα βγῇ σήμερα γιὰ νὰ κάμω τὸν περίπατό μου στὴν ἐξοχή, μὲ δύο-τρεῖς γνωστούς μου, μετὰ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ σπιτιοῦ, ὅπου εἰσθε αὐτὴ τῇ στιγμῇ. Ἐξάφνα στὰ περὶχωρα τοῦ Γκόλβεργθ εἶδαμε ἓνα ἀμάξι ποὺ ἔτρεχε μ' ἓναν τρόπο ὑποπτο. Οἱ κύριοι ποὺ μὲ συνώδευαν εἶχαν τ' ἀλογά του. Ἀμέσως ἔτρεξαν καὶ σταμάτησαν τὸ ἀμάξι. Τότε εἶδαμε ὅλοι στὸ ἀμάξι ἓνα κορίτσι λιπόθυμο. Ἦσουν σύ, παιδί μου, μαζί μ' ἓναν ἀγριάνθρωπο.

— Ἀ, ναί, ξεύρω, ἀπῆντησεν ἡ Μικροῦλα, ἦταν ὁ Ζίλ. Ἀ, κυρία, νὰ ἡξεύρατε πόσο κακὸς εἶναι ὁ ἄνθρωπος αὐτός. Εἶναι ὁ δῆμιός μου. Μὲ ἀπήγαγε γιὰ νὰ μὲ σκοτώσῃ ἢ τοῦλάχιστον γιὰ νὰ μὲ ἐπαναφέρῃ στοὺς Τσιγγάνους.

— Πιωχὸ παιδί! ἔκαμε μὲ πολλὴν ὑποκρισίαν ἡ Μαλφιέρα. Μὰ ἔχεασα νὰ σοῦ τελειώσω τὴν ἱστορίαν. Οἱ φίλοι μου σ' ἔσωσαν ἀπ' τὰ χέρια τοῦ ληστοῦ αὐτοῦ, αὐτὸς ὁμῶς κατάφερε καὶ ξέφυγε.

— Ω, πόσον καλὴ εἰσθε, κυρία, καὶ πόσῃν εὐγνωμοσύνην σᾶς ὀφείλω.

— Τῇ στιγμῇ ὁμῶς ὅπου ἐφύγαμε γιὰ νὰ σὲ φέρουμε ἐδῶ, ἐξηκολούθησεν ἡ Μαλφιέρα μὲ μιὰν παρὰ ξενὴ λάμπι στὰ μάτια, εἶδαμε νὰ καταφάνουν δύο ἄγνωστοι. Ὁ ἓνας ἀπ' αὐτοὺς μᾶς εἶπεν ὅτι λέγεται Βίλελμ Μάϊστερ. Ὁ ἄλλος ἦταν ὁ ὑπηρέτης του.

Ἡ Μικροῦλα ἄφησε μιὰ χαρούμενη φωνὴ ἐκπλήξεως στὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος τοῦ Βίλελμ.

— Μᾶς εἶπεν ὅτι σᾶς εἶχεν ἐμπιστευθῇ στὶς φροντίδες τοῦ ξενοδόχου κα' ἐπρόσθεσεν ἔπειτα... μὰ φαίνεσθε ὅτι συμπαθεῖτε πολὺ αὐτὸν τὸν νέον καὶ δὲν ξεύρω ἂν πρόπει...

— Τὶ θέλετε νὰ εἰπῇτε, κυρία; ἐφώνασεν ἡ Μικροῦλα γλωμιάζοντας.

— Θεέ μόν! ξεύρετε, παιδί μου, ὅτι δὲν πρόπει νὰ κρίνετε τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ μιὰ τους λέξι. Εἶμαι βεβαία ὅτι αὐτὸς ὁ Βίλελμ εἶναι ἓνα πολὺ καλὸ παιδί, ἂν καί...

— Ἀν καί... Πές τε μου, τί θέλετε νὰ εἰπῇτε, κυρία; Ὡ, σᾶς ἱκετεύω, πές τε μου τὴν ἀλήθειαν...

— Ἔστω, βλέπω ὅτι πρόπει νὰ σᾶς τὰ πῶ ὅλα. Ἐ, λοιπόν, αὐτὸς ὁ Βίλελμ μᾶς εἶπεν ὅτι ἐλυπήθηκε ποὺ σᾶς ἐπῆρε ἀπὸ τὰ χέρια τῶν Τσιγγάνων, γιὰτὶ δὲν ξεύρει τί νὰ σᾶς κάνῃ. Ἦθελεν ἐξ ἄλλου νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον του.

—“ὦ!... ἀνεστέναξεν ἡ Μικροῦλα

—Καὶ ἀκόμη ἔλεγεν ὅτι ἤθελε νὰ τρέξη νὰ βρῇ τὸν Ζίλ, νὰ τὸν παρακαλέσῃ νὰ σᾶς πάρῃ μαζί του.

Στὸ ἀκουσμα τῆς φράσεως αὐτῆς ἡ Μικροῦλα ἀφησε μιὰ σπαρακτικὴ κραυγὴ πού ἐφανέρωνε ὅλον τὸν πόνο της καὶ ἐλιποθύμησε.

—“Α, ἐπιθύρῃσε τότε μὲ μιὰ ἀγκρία χαρὰ ἡ πανοῦργα γυναῖκα, αὐτὸ δὲν εἶναι παρὰ ἡ ἀρχή. Ἐχε ὑπομονή, κόρη μου... Μὰ δὲν πρέπει νὰ λιποθυμήσῃς τώρα, γιατί σὲ χρειάζομαι.

Καὶ πλησιάζουσα σ’ ἓνα τραπεζάκι ἡ τρομερὴ Μαλφιέρα, ἐπῆρε ἓνα φιαλίδιον, τὸ ἐξεβούλλωσε κι’ ἔπειτα ἔδωκε στὴ μύτη τῆς Μικροῦλας.

Ὑπὸ τὴν ἐπήρειάν του ἔκλειν ἀνοίξε τὰ μάτια της. Ἡ ἀπογοήτευσίς διεκρίνετο στὴ μορφὴ της. Τὰ χεῖλη της ἦταν κάτασπρα καὶ τὰ μάτια της εἶχαν μιὰ τόσο πονεμένη ἔκφρασι!

Ἡ Μαλφιέρα ἔσκυψε καὶ τῆς χαμογέλασε.

—“Ὁ Βίλεμ, τῆς εἶπεν, ἦταν εὐχαριστημένος γιατί σᾶς ἔβλεπε μαζί μας. Μὲ παρακάλεσεν ὅμως νὰ σᾶς κρατήσω κρυμμένην, ἐνόςῳ θὰ ἦτο αὐτὸς ἐδῶ στὸν πύργον.

—Θὰ ἔλθῃ ἐδῶ; Θὰ ἔλθῃ; ῥώτησε μὲ ἀγωνία ἡ Μικροῦλα. Ὁ Βίλεμ θὰ ἔλθῃ. “ὦ, τότε θέλω νὰ τὸν ἰδῶ, ἔστω καὶ γιὰ μιὰ στιγμή μόνο.

—Δὲ σοῦ εἶπα τίποτε λοιπὸν παιδί μου; “ὦ, τί ἀνόητη πού εἰμαι, Θεέ μου! Ἐλησμόνησα νὰ σοῦ πῶ τὴν πραγματικὴν αἰτίαν τῆς ἐπισκέψεώς του ἐδῶ, σ’ αὐτὸ τὸ σπίτι.

Καὶ ἡ ἑλεεινὴ γυναῖκα διηγήθη στὴν Μικροῦλα ὅτι ὁ Βίλεμ θὰ ἦρχετο στὸν πύργον γιατί θὰ συναντοῦσε ἐκεῖ μιὰ γυναῖκα πού ἀγαποῦσεν ἀπὸ καιρὸ τρελλά, τὴν ἐλάτρευε, ἦταν τρελλὸς γι’ αὐτήν!

Ἡ ἄμοιρη Μικροῦλα μόλις ἤκουσε τὴν ἀφήγησιν τῆς μαύρης δουκίσσης, ἔκρυψε τὸ πρόσωπόν της στὰ χέρια της, καὶ ἐξέσπασε σὲ λυγμούς. Σὲ μιὰ στιγμή ὅμως, παρ’ ὅλην τὴν συντριβὴν της, ἀντελήφθη τὴν Μαλφιέρα πού ἐχαμογελοῦσε μὲ τὸ ἀγκριο χαμόγελο τοῦ θριάμβου. Σᾶν τρελλὴ ἐπινάχθηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι καὶ τῆς ἐφώναξε:

—“Ὅχι, ὄχι, ἑλεεινὴ γυναῖκα. Λὲς ψέματα! Ὁ Βίλεμ δὲν μ’ ἐγκατέλειψε. Ὁ Βίλεμ θὰ ἔλθῃ εἰς βοήθειάν μου. Ὁ Βίλεμ δὲν ἀγαπᾷ αὐτὴ τὴ γυναῖκα. Λὲς ψέματα.

Τὴν ἴδια στιγμή ἡ Μαλφιέρα ἤκουσε θόρυβον προερχόμενον ἀπὸ μακριά. Ἐσυρε τότε τὴ Μικροῦλα πρὸς τὸ κιγκλιδόφρακτον παράθυρον, τὴν ἔβαλε νὰ καθήσῃ σὲ μιὰ καρέκλα καὶ ἔπειτα τῆς εἶπε:

—“Α, λὲς ὅτι ψεύδομαι, ἔ; Ἀφοῦ λοιπὸν σοῦ χρειάζονται ἀποδείξεις θὰ τίς ἔχῃς σὲ λίγο. Ἄκουσε καὶ κύτταξε.

Ἐρχόμενος στὸν πύργον τοῦ Γκόλβερχ ὁ Βίλεμ ἦρχετο διὰ νὰ ἰδῇ τὴν πολυαγαπημένην του Μαριάνναν. Πόσος καιρὸς εἶχε περάσει ἀπὸ τότε, ὅπου τὴν εἶδε γιὰ τελευταία φορὰ! Τὴν εἶδε κοντὰ στὸ θεῖό του καὶ ἡ καρδιά του ἐσπαράχθηκε.

Ὅταν ὅμως ἐπλησίασεν εἰς τὸν πύργον, μαζί μὲ τὸν ἀχώριστο σύντροφό του, τὸν Κάρολον Ὁρσάτι, τότε ὁ Κάρολος τοῦ εἶπε ῥίπτων ἓνα βλέμμα γύρω του.

— Δὲν σᾶς φαίνεται ὑποπιτος ὁ πύργος αὐτός; Βλέπω ὅτι προστατεύεται γύρω-γύρω ἀπὸ στρατιωτικὰ ἔργα. Θὰ κατασκοπεύσω λοιπὸν γιὰ νὰ ἰδῶ τί γίνεται.

— Κατασκόπευσε, φίλε μου.

— Ὡστε ἔχετε καὶ σεῖς ὑποπίες; Αὐτὴ ἡ κυρία μὲ τὰ μαῦρα δὲν μοῦ φαίνεται τόσο παστρικό ὑποκείμενο.

— Ἴσως, ἀλλὰ πρὸς Θεοῦ δὲν πρέπει νὰ φανῇς ὅτι κατασκοπεύεις.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Βίλελμ ἐπήδησεν ἀπὸ τὸ ἄλογό του καὶ προχώρησε πρὸς τὸν πύργο. Ἐξαφνα ὁμως μιὰ μαγευτικὴ ὀπτασία ἐφάνηκε ἔμπρὸς του. Ἦταν ἡ Μαριάννα, ἡ ὁμορφη ἡθοιοὶδς Μαριάννα, ντυμένη μ' ἓνα λευκὸ φόρεμα, ποὺ τὴν ἔκαμε νὰ μοιάζῃ σὰν ἓνα ἄσπρο τριαντάφυλλο.

Τρέμων ἀπὸ τὴν συγκίνησίν του ὁ Βίλελμ ἐπῆγε κοντά της καὶ τῆς εἶπε:

— Εὐλογημένη ᾧ. εἶναι ἡ στιγμὴ ποὺ σᾶς ἔφερε κοντά μου!

Τὸ θελκτικὸ πρόσωπο τῆς Μαριάννας ἐκοκκίνισε.

— ὦ, τί εὐχάριστη ἐκπληξίς! εἶπε.

Ὁ Βίλελμ ἐπροχώρησε περισσότερον καὶ τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι.

— Καὶ τώρα, ἐπιτρέψατέ μου, ὠραία μου δεσποινίς, νὰ ἀνεβῶ στὸν πύργο γιὰ νὰ ὑποβάλω τὰ σέβη μου στὴν πριγκήπισσα Μαλφιέρα, ποὺ μᾶς φιλοξενεῖ, καθὼς καὶ στὸν κόμητα Φόρφελντ.

— Δὲν θὰ βρῆτε κανένα αὐτὴν τὴν στιγμὴν. Ἡ πριγκήπισσα ἐπῆγε γιὰ νὰ ἐπισκεφθῇ κάποιες δυστυχημένες ἄρρωστες χωρικές, στὰ περὶχωρα. Ὅσο γιὰ τὸν κόμητα, ὁ γιατρὸς τοῦ συνέστησε νὰ μὴ δεχθῇ κανένα. Ἄν θέλετε... Ἄν θέλετε νὰ καθίσωμε ἐδῶ σ' αὐτὸν τὸν μπάγκο λίγο. Εἶναι τόσον ἀναπαυτικά.

Καὶ ἔδειξε ἓνα μπάγκο, ὁ ὁποῖος εὗρίσκετο κάτω ἀπὸ ἓνα παράθυρο τοῦ ἱσογείου. Τὸ παράθυρο αὐτὸ ἦτο κλειστὸ καὶ εἶχε σιδερένια κάγκελλα ἀπ' ἔξω. Ἐκάθησαν. Ὁ Βίλελμ ἐφαίνετο τρελλὸς ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν του γιὰ τὴν ἀπροσδόκητὴ αὐτὴν συνάντησιν.

— Σᾶς ἱκετεύω, τῆς εἶπεν ὁ Βίλελμ μὲ συγκίνησιν, πέστε μου τί σκέπτεσθε γιὰ μένα. Μήπως δὲν μ' ἀγαπᾶτε;

— ὦ Βίλελμ! ἐψιθύρισεν ἡ νέα, τῆς ὁποίας τὰ μάτια ἐφανέρωναν μιὰ ἀτελείωτη λατρεία.

— Σᾶς εὐχαριστῶ... σᾶς εὐχαριστῶ. Μιὰ ἀνίκητη δύναμις μὲ φέρνει κοντά σας. ὦ Θεέ μου, πόσο εὐτυχισμένος εἶμαι!

— Βίλελμ, ἐψιθύρισε πάλιν ἡ Μαριάννα καὶ ἐπλησίασε περισσότερον τὸν νέον.

— Σᾶς ἀγαπῶ. Σᾶς λατρεύω! Σᾶς ἀγαπῶ ὅσο δὲν ἀγάπησε κανεὶς στὸν κόσμον αὐτόν.

Καὶ προφέρων τὴν φράσιν αὐτὴν ἐπῆρε στὰ χερίά του τὰ χέρια τῆς Μαριάννας καὶ τὰ ἔσφιξε μὲ θερμῇ, μὲ παραφορά. Ἐκείνη ἔφερε τὸ κεφάλι της στὸ στήθος του. Σὲ λίγο τὰ χεῖλη των ἐνώθησαν σ' ἓνα γλυκὸ, ἐρωτικὸ φιλί. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁμως μιὰ κραυγὴ ἁγωνίας, μιὰ κραυγὴ σπαρακτικὴ, ἀντήχησε κοντά τους. Ἐκεῖ πίσω ἀπὸ τὸ κλειστὸ παράθυρο... Ἐνόμιζε κανεὶς πὼς ἦτο ἡ κραυγὴ ἐνὸς παιδιοῦ, ποὺ πέθαινε μέσα στὰ πιὸ φορικτὰ βασανιστήρια.

Ἦταν ἡ φωνὴ τῆς Μικρούλας, ἡ ὁποία εἶχε ἀκούσει τὶς θερμὰς ὑποσχέσεις τοῦ Βίλελμ πρὸς τὴν Μαριάνναν, εἶχε ἰδῆ μέσα εἰς τὰ δένδρα τοῦ παραθύρου, στὸ ὁποῖο τὴν ἔφερε ἡ κακούργα Μαλφιέρα ἐπίτηδες, τοὺς δύο νέους ν' ἀνταλλάσσουν τὸ παράφορον ἐκεῖνο ἐρωτικὸ φιλί.

— "Ἄκου... καὶ κύτταζε, τῆς εἶχε πῇ ἡ κακούργα Μαλφιέρα.

Καὶ πράγματι τὸ δυστυχησμένο τὸ κορίτσι εἶχε ἰδῆ καὶ εἶχε ἀκούσει... Καὶ ἡ τρυφερὴ ψυχὴ τῆς δὲν μπόρεσε νὰ ὑπομείνῃ τὸ φρικτὸν δι' αὐτὴν θέαμα. "Ὅλος ὁ κόσμος; ἐσβύσθηκε μπροστά της καὶ ἓνα μαῦρο πυραπέ-
τασμα τῆς ἔκρυψε τὴν ὁμορφὴ ζωή. Καὶ λιποθύμησε.

"Ὅταν ἡ Μικρούλα συνῆλθε, εἶδε σκυμμένην ἐπάνω της τὴν Μαλφιέρα, μ' ἓνα χαμόγελο ἱκανοποιήσεως.

— Ἐπείσθης τώρα, παιδί μου; τὴν ρώτησε ἡ διαβολογυναῖκα.

— Νὰ χαρῆτε ὅτι ἀγαπᾶτε, κυρία, μὴ μοῦ μιλάτε αὐτὴ τῇ στιγμῇ γιὰ τὸν Βίλελμ καὶ γιὰ ὅτι εἶπα. Ἀφήστε με μόνο νὰ φύγω.

— Ἀδύνατον.

— Σᾶς παρακαλῶ, σᾶς ἐφορκίζω ἐν ὀνόματι τῆς μητέρας μου.

— Ἡ λέξις αὐτὴ ἔκαμε τὴν Μαλφιέρα ν' ἀναπηδήσῃ. Κατ' ὀρθωσας ὁμῶς γογγίζουσα νὰ κρύψῃ τὴν λύσσα της κάτω ἀπὸ ἓνα ὑποκριτικὸ χαμόγελο,

— Ξεύρεις πολὺ καλὰ, εἶπε, ὅτι ἐνδιαφέρομαι γιὰ σένα. Μὴ ζητῆς λοιπόν, τ' ἀδύνατα, Μικρούλά μου. Ὅταν θὰ ξανάρθω ἐδῶ, θὰ σοῦ κάμω μιὰ πρότασι πού θὰ σ' εὐχαριστήσῃ πολὺ.

— Δὲν θέλω! Θέλω νὰ φύγω! εἶπε ἡ Μικρούλα μὲ συγκίνησι.

— Ἀδύνατον, τῆς ἀπήντησε ἡ Μαλφιέρα.

Καὶ ἀφοῦ ἔκρυψε ἓνα τελευταῖο βλέμμα, γεμᾶτο ἀπὸ μῖσος, στὸ φτωχὸ βασανισμένο πλάσμα, ἐξῆλθε, φροντίζουσα νὰ κλείσῃ καλὰ τὴν πόρτα.

— Εἶμαι αἰχμάλωτη αὐτῆς τῆς γυναίκας, ἐσκέφθη ἡ Μικρούλα. Θεέ μου, πόσο κακὴ εἶναι! Ἡ φωνὴ τῆς μὲ κάνει νὰ τρέμω. Καὶ ὁμῶς μὲ βεβαιώνει πῶς θέλει τὸ καλὸ μου. ὦ Θεέ μου, Θεέ μου, λυπήσου με! Προστάτευσέ με, ἀφοῦ ὅλοι μ' ἐγκατέλειψαν. Ἀφοῦ μ' ἐγκατέλειψε καὶ ὁ Βίλελμ, πού τὸν ἀγάπησα τόσο, πού τὸν ἐλάτρευσα.

Τὰ δάκρυα ἐγέμισαν τὰ μάτια της, ἐνῶ τὰ χεῖλη της ἐξακολουθοῦσαν νὰ ψιθυρίζουν τὸ ὄνομα τοῦ Βίλελμ.

Ἡ τρυφερὴ ψυχὴ τῆς δὲν ἤξευρε τὸν ἀληθινὸν ἔρωτα, ἀλλ' ἀπὸ τὴν στιγμὴ πού εἶχε μάθει ὅτι μιὰ ἄλλη γυναῖκα θὰ συνώδευε τὸν Βίλελμ στὸ ὠνειρεμένο ταξίδι, πού εἶχε ὑποσχεθῇ σ' αὐτήν, ἡ καρδιά της ἐσφιγ-
γόταν ἀπὸ τὴν ἀγωνία.

.*.*

Τὴν στιγμὴ ὅπου ἡ Μικρούλα, ἀπηλπισμένη, ἔκλαιε στὸ κρεββάτι, ὅπου τὴν εἶχεν αἰχμάλωτη ἡ Μαλφιέρα, ἓνας ἀνθρώπος μὲ ἐνδύματα κατα-
σκονισμένα ἔφθανε στὸν πύργον τοῦ Γκόλβεργ. Ἐφαίνετο κατάσκοπος ἀπὸ τὴν κούρασι καὶ ἐστηρίζετο σ' ἓνα χονδρὸ μπαστούνι. Στὸ ἄλλο χεῖρ του ἐκρατοῦσεν ἓνα μουσικὸ ὄργανο. Χωρὶς πλέον κόπον θὰ ἀνεγνώριζε κανεὶς τὸν Λαζάριο, τὸν τρελλὸν πατέρα τῆς ἁμοιρῆς Μικρούλας. Μόλις ἔφθασε

στὸν πύργο ἐστάθη. Ἐσφόγγισε τὸν ἰδρώτά του, ἔρριψε μιὰ ματιὰ στὸν πύργο καὶ ἐψιθύρισε:

— Ἐδῶ μέσα μπῆκε. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία. Ναί, εἶδα τὸ καταραμένο ἑμάξι νὰ μπαίνει ἐδῶ μέσα. Μὰ πῶς θὰ τὸ μάθω;

Ἐπροχώρησε πρὸς τὴν μεγάλην εἴσοδον τοῦ πύργου. Ἄλλ' ἔξαφνα μιὰ φωνὴ τὸν ἐσταμάτησε:

— Ποιὸς εἶσαι σὺ καὶ τί θέλεις;

Τὸν ρωτοῦσε ἓνας ὥπλισμένος σὺν στρατιώτης, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο ὅτι ἐφρουροῦσε τὸν πύργον.

— Φύγε ἀπὸ ἔδῳ. Δὲν κάνουν ἐλεημοσύνες ἐδῶ!

— Δὲν ἔρχομαι νὰ ζητιανέψω, ἀπήντησε μὲ ὑπερηφάνεια ὁ Λαζάριο.

— Τότε τί θέλεις; Γνωρίζεις κανένα ἐδῶ στὸν πύργο; Μὰ πές μου πρῶτα-πρῶτα ποιὸς εἶσαι.

— Ποιὸς εἰμαι, ἔ; ἀπήντησε ὁ Λαζάριο μ' ἓνα μικρὸ χαμόγελο. Ποιὸς ἤμουν ἄλλοτε νὰ ρωτᾷς. Ἀλλοίμονο! Περπατῶ τῶρα ἡμέρες, ἐβδομάδες, μῆνες γιὰ νὰ τὸν ξαναβρῶ.

— Ποιὸν νὰ ξαναβρῇς; τὸν ρώτησεν εἰρωνικὰ ὁ φρουρὸς τοῦ πύργου.

— Το παιδί μου, τὴν πολυαγαπημένη μου τὴν Μικροῦλα, μὲ τὰ γαλανὰ μάτια. Ἀ, πέστε μου, καλέ μου ἄνθρωπε, ἂν τὴν συναντήσατε πουθενά. Πέστε μου, σᾶς ἰκετεύω! Ἄν μοῦ τὸ εἰπῆτε, θὰ σᾶς κάμω πλούσιο. Θὰ σᾶς δώσω ἐπαυλεις, μέγαρα, ὅ,τι θέλετε.

Ὁ φύλαξ τοῦ πύργου ἤρχισε νὰ γελᾷ. Τὴν ἰδίαν στιγμήν τὸν ἐπλησίασαν καὶ οἱ ἄλλοι φύλακες, οἱ ὁποῖοι ἤρχισαν καὶ αὐτοὶ νὰ γελοῦν βλέποντες τὸν Λαζάριο, ἓνα φτωχὸ ζητιάνο νὰ ὑπόσχεται μέγαρα καὶ ἐπαυλεις.

— Ἐλα, φύγε ἀπὸ ἔδῳ γρήγορα, ἐφώναξε ὁ ἀρχιφύλαξ στὸν Τζιοβάνι.

— Θέλω τὴν Ἑλπίδα μου, τὸ ἀγαπημένο μου τὸ παιδάκι, ἐπέμενε μὲ δάκρυα στὰ μάτια ὁ Τζιοβάνι.

Ὁ ἀρχιφύλαξ τότε ἐσήκωσε τὸ ραβδί του διὰ νὰ τὸν κτυπήσῃ. Ἐξαφνα ὅμως ἤκούσθη μιὰ φωνή:

— Μὰ τί κάνεις αὐτοῦ;

Ἦτο ἓνας ἀξιωματικός, ἀπ' αὐτοὺς στοὺς ὁποίους εἶχεν ἀνατεθῇ ἡ ἐποπτεία τοῦ πύργου.

— Θέλει νὰ μπῇ στὸν πύργον αὐτὸς ὁ ζητιάνος, εἶπεν ὁ ἀρχιφύλαξ, διὰ νὰ δικαιολογηθῇ.

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὁ μουσικὸς τὸν ὁποῖον περιμένει ὁ κόμης Φόρφελντ διὰ τὴν ἑορτήν. Εἶναι ἓνας μεγάλος μουσικός.

— Ὡ, σᾶς εὐχαριστῶ, τοῦ εἶπεν ὁ Λαζάριο. Μὰ ἀκούστε, ὑπάρχει κάποιος πίσω ἀπ' αὐτὸ τὸ παράθυρο ποὺ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ μένα.

Καὶ σὺν ὀδηγούμενος ἀπὸ ἓνα καταπληκτικὸ προαίσθημα ὁ πατέρας τῆς Μικροῦλας, ἔδειξε τὸ παράθυρο, πίσω ἀπὸ τὸ ὁποῖο εὗρίσκετο ἡ δυστυχισμένη κόρη του.

— Ὁχι, ὄχι ἀπαταᾶσθε, τοῦ ἀπήντησε μὲ καλὸν τρόπον ὁ ἀξιωματικός. Δὲν εἶναι κανεὶς ἐκεῖ μέσα. Σ' αὐτὸ τὸ διαμέρισμα τοῦ πύργου ἄλλως τε δὲν κάθεται κανεὶς.

Διὰ μίαν ὅμως ἀκόμη φορὰν ὁ Λαζάριο ἔφερε τὸ αὐτί του κοντὰ στὸ

παράθυρο καὶ ἠκροάσθη. Δὲν ἤκουσε τίποτε ὁμως. Ἡ πονεμένη, πιγμένη κραυγή, πού εἶχε ξεχωρίσει λίγη ὥρα πρὶν, δὲν ἠκούετο πλέον. Ἄφησε ἓνα ἀναστεναγμὸ ἀνακουφίσεως, ἔφερε τὸ χέρι του στὸ ἰδρωμένο μέτωπό του καὶ ἠκολούθησε τὸν ἀξιωματικό, ψιθυρίζων:

— Ἐγγελάσθηκα! Δὲν εἶναι ἐδῶ!

Τὴν ἰδίαν στιγμήν ὁ Ζιλ ὁ Τσιγγᾶνος, ἐκτελῶν τὰς ὁδηγίας τῆς Μαλφιέρα, ἔφερε μαζί του τὴν Βαρβάρα, τὴν γκουβερνάντα πού εἶχεν ἡ Μικροῦλα ὅταν τὴν ἀπήγαγαν ἀπὸ τὸ πατρικὸ της σπίτι. Ἀνέβηκε μὲ πολλὰς προφυλάξεις στὸν πύργον καὶ ἔφθασεν εἰς τὸ ἰδιαιτέρο δωμάτιο τῆς Μαλφιέρα. Ἐκεῖ συνήνητησαν τὴν Μαλφιέρα καὶ τὴν Τσιγγάνα Σαβά. Ἔτσι συνεπληρώθη ὁ κύκλος τῶν ἀπαισιῶν αὐτῶν γυναικῶν μετὰ τὴν ἐμφάνισιν τῆς Βαρβάρας.

— Σαβά, εἶπεν ἡ Μαλφιέρα στὴν Τσιγγάνα, ἐτακτοποίησες αὐτὸ πού σου εἶπα;

— Μάλιστα, κυρία. Καὶ ἐπέτυχα, παρ' ὅλας τὰς δυσκολίας, πού συνήνητησα.

— Ὁ ἀμειψθῆς γι' αὐτὸ Σαβά.

Ἐκοπίασα τόσο! Ἐδιάβασα τὸ βιβλίον πού ἔχει ὅλα τὰ βότανα καὶ πού μόνον ἐγὼ ξέρω νὰ διαβάξω. Καὶ ἐπέτυχα ἐπὶ τέλους νὰ φτιάσω τὸ ποτόν, πού θέλει ἡ ἐξοχότης σας. Πάρτε το. Αὐτὸ εἶναι!

Καὶ μὲ μίαν ἔκφρασιν θριάμβου στὸ ἀπαισίον πρόσωπό της, ἔδειξε ἓνα φιαλίδιον μὲ ἓνα χρωματιστὸ ὑγρὸ, ἐπιμελῶς σφραγισμένο.

— Καὶ εἶσαι βεβαία διὰ τὴν ἀποτελεσματικότητά τοῦ ὑγροῦ αὐτοῦ;

Ἡ Τσιγγάνα ἐγγέλασε, ἐνῶ μὴ φρικτὴ γκριμάτσα ἔκαμεν ἀπαισιώτερον τὸ πρόσωπό της.

— Λίγες σταλαματιᾶς ἀπ' αὐτὸ μέσα σ' ἓνα ποτήρι ἀρκοῦν. Ἐκεῖνος ἡ ἐκείνη πού θὰ τὸ πιῇ τὸ φάρμακό μου, θὰ νοιώσῃ ἀμέσως στὰ στήθια του ὅλη τὴ φλόγα τῆς κολάσεως νὰ τὸν κατακαίῃ.

Ἡ Μαλφιέρα, ἀφοῦ ἤκουσε μὲ πολλὴ προσοχὴ τὰ λόγια αὐτὰ τῆς Τσιγγάνας, τῆς ἔδωσε κάμποσα χαρτονομίσματα, τὰ ὁποῖα ἐκείνη ἔσπευσε νὰ ἐνθυλακώσῃ.

— Καὶ τώρα πῆγαινε, Σαβά, δὲν σέ χρειάζομαι πιά, τῆς εἶπεν ἡ κακούργα γυναῖκα.

Ἡ Τσιγγάνα ὑπεκλίθη καὶ ἐξῆλθε σφίγγοντας στὰ χέρια της τὰ χρήματα πού τῆς εἶχε δώσει ἡ Μαλφιέρα. Καὶ ὅταν ἡ Σαβά ἐξηφανίσθη, τότε ἡ πανούργα γυναῖκα ἐστράφη πρὸς τὴν Βαρβάρα καὶ τῆς εἶπε μὲ ἓνα ὕφος ἀπότομον:

— Καὶ τώρα, οἱ δύο μας, ἔχομε νὰ μιλήσωμε γιὰ σοβαρὰ πράγματα!

Ἡ παλαιὰ γκουβερνάντα τοῦ Τσουπριάνι ἐπερίμενε τίς ἐρωτήσεις τῆς συνενόχου της.

— Δὲν ἄλλαξες καθόλου Βαρβάρα, τὸ ξεύρεις; Καὶ αὐτὴ ἡ ἡθοποιὸς Μαριάννα εἶναι πάντοτε μαζί σου;

— Ἡ ἐξοχότης σας τὸ ξεύρει, ἀπήνητησε μ' ἓνα ὕφος γεμᾶτο ἀπὸ ὑποκρισίαν ἡ Βαρβάρα.

— Τὸ ξεύρω, ἀλλὰ ἤθελα νὰ σέ ρωτήσω ἂν εἶναι γιὰ σένα μιὰ καλὴ ὑπόθεσι.

— Μμ... από ένα έπαισόδιο πού τή: συνέβη στο Στρασβούργον έλλαξε... ελώμιασεν, άδυνάτισε. Έχασε τή χάρι πού είχα.

— Όστε δέν είσαι ικανοποιημένη, δέν είν' έτσι;

— Άλλοίμονο! Όλα φθείρονται σ' αυτόν τόν μάταιον κόσμο και πρό πάντων ή όμορφύ.

— Και πώς σύ, πού είσαι τόσο δραστηρία, δέν σκέπτεσαι νά τήν αντικαταστήσῃ;

— Μμ... βρίσκειται άράγε εύκολα αντικαταστάτρια; Τά όμορφα κορίτσια πού βυσανίζονται από τή φτώχεια και πού είναι μόνα τους στον κόσμο είναι σπάνια.

— Μπᾶ, όταν ψάξης βρίσκεις.

— Έξ άλλου αί άναζητήσεις του είδους αυτού δέν είναι και εύκολες.

— Θέλεις λοιπόν νά σέ βοηθήσω εγώ, Βαρβάρα, νά βρῇς;

Η Βαρβάρα τήν εκύτταξε σάν νά μή πιστεue στ' αὐτιά της.

— Άκουσε, Βαρβάρα, τῆς ξαναεῖπεν ή Μαλφιέρα. Ξεύρω μιᾶ νέα... μικρούλα ακόμη... πολὺ όμορφη και άγνή σάν ένα κρίνο. Είναι ένας άγγελος, ναι, ένας άγγελος.

Μία άγρία μανία συνέσπα τὸ πρόσωπο τῆς άπαισίας αὐτῆς γυναίκας.

— Θά τὴν πάρω, λοιπόν, ξεηκολούθησε, και θά τήν ἔχῃς κοντά σου. Μά δὲ θά τήν παραδώσῃς σ' ένα όμορφο κι' ευγενικό νέο, πού μπορεί ἴσως νά τήν αγαπήσῃ σά σοβαρά. Όχι. Θά τήν ρίψῃς στήν ατιμία, θά τήν κυλίσῃς στο βούρκο, Βαρβάρα. Άκοῦς; Θά τήν φέρῃς στήν άγκαλιά του προστυχανθρώπου πού είναι άποκτηνωμένος από τὸ κρασί. Αυτό ζητῶ από σένα Βαρβάρα. Και μή άνησυχῇς γιά τίποτε. Εγώ πληρώνω.

Εἶπε τὰ τελευταῖα λόγια μ' ένα πάθος πού τήν ἔκαμε κατακόκκινη. Ἔπειτα ἔκαθησε στον καναπέ και ξεηκολούθησε:

— Δέν πρέπει νά βιτσιθῇς όμως Βαρβάρα. Μὲ τήν ήσυχία σου νά τακτοποιήσῃς αὐτὴ τὴ δουλειά. Θ' άρχίσῃς μὲ τὸ νά σκορπᾷς στήν καρδιά της τὸν τρόμο και τήν άπογοήτευσί. Και θ' άποτελειώσῃς τὸ ἔργο σου σιγά-σιγά. Η Μαριάννα άλλωστε θά σέ βοηθήσῃ σ' αὐτὴ τὴ δουλειά. Και ἔγὼ θά ἔρχωμαι κάθε τέσσαρες-πέντε μέρες νά παρακολουθῶ τὶ ἔκαμες. Θά ἔρωτῶ τὴ Μικρούλα, πού θά σου ἐμπιστευθῶ, κι' από τίς άπαντήσεις της θά καταλαβαίνω τάς... προόδους της! Ἄν τώρα άντισταθῇ, τότε θά μεταχειρισθῇς τὸ φάρμακον αὐτὸ πού μου ἔδωσε ή Τσιγγάνα Σαβά. Τέσσαρες σταγόνες μέσα σ' ένα ποτήρι νεροῦ φθάνουν. Πάρτο. Πρόσεχε όμως μή τυχὸν τὴ σκοτώσῃς. Πρόσεχε μή τυχὸν ρίψῃς στο νερὸ περισσότερες σταγόνες και μου τήν δηλητηριάσῃς. Θέλω νά ζήσῃ κάμποσον καιρό. Τ' άκοῦς;

Και προφέρουσα τὰς τελευταίας λέξεις ἔδωσε τὸ φιαλίδιον, πού περιεῖχε τὸ περιόφημο δηλητήριο στήν Βαρβάρα. Ἐκείνη τὸ ἔπῃρε μὲ πολλὴν προσοχήν και τὸ ἔκρυψε στο στήθος της.

— Πρόσεχε, Βαρβάρα, βασίζομαι σὲ σένα, τῆς ξαναεῖπε ή άπαισία γυναίκα. Πάρε τώρα τήν πρώτη δόσι τῆς συμφωνίας μας.

Και ἔδωσε στήν συνένοχόν της ένα πολύτιμον περιδέραιον. Η Βαρβάρα τὸ ἔπῃρε και τὸ εκύτταξε μ' ένα τρόπο, σάν νά μὴν ἐπίστεue στο μέγεθος τῆς εὐτυχίας της.

— Ἡ ἐξοχότης σας ὅμως εἶπεν ἔπειτ' ἀπὸ λίγο, ἔξεχασε νὰ μοῦ εἰπῇ τὸ ὄνομα τῆς μικρῆς ποῦ θὰ μοῦ ἀναθέσῃ.

— Δὲν τὸ μαντεύεις, λοιπόν, Βαρβάρα; Εἶναι ἡ Ἑλπίς, ἡ μικρὴ κόρη τῶν Τσουπριάνι!

Καὶ ἐνῶ τὸ γέλιο τῆς ἀντήχησεν ἀπαίσια μέσα στὴν αἰθουσα, ἔνευσε στὴν κατάπληκτη Βαρβάρα νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ.

Ἐξω στὴν αὐλὴν τοῦ πύργου ἕνας ἄνθρωπος πηγαινοερχόταν σὰν αὐτόματο. Ὅταν τὸν κυττάξῃ κανεὶς προσεκτικὰ, νομίζει ὅτι εἶναι ὑπνοβάτης, τόσο ἀφηρημένο φαίνεται τὸ βλέμμα του καὶ μηχανικὸ τὸ βῆδισμά του. Εἶναι ὁ Λαζάριο, ὁ πατέρας τῆς Μικρούλας, ὁ δυστυχησμένος τρολλὸς Τζιο-βάνι Τσουπριάνι. Ἐξαφνα πλησιάζει σ' ἕνα παράθυρο καὶ καρφώνει ἐπίμονα τὸ βλέμμα του ἐκεῖ.

— Ἀ! ψιθυρίζει. Τὸ ἤξευρα πὼς εἶναι κάποιος ἐδῶ. Μὰ ποιοὺς; Θεέ μου, κάμε με νὰ τὸν ἀναγνωρίσω. Βοήθησέ με νὰ βρῶ ἐκείνην ποὺ ζητῶ. Ἄς ἰδοῦμε πρῶτα αὐτὴν τὴν πόρτα.

Ὁ Λαζάριο προχωρεῖ καὶ μπαίνει κάτω ἀπὸ τὴ θυλωτὴ πόρτα. Ἐνας διάδρομος ἀνοίγεται ἐμπρὸς του. Προχωρεῖ ἀκόμη καὶ φθάνει σὲ μιὰ πόρτα δοῦνῃ, κάτω ἀπὸ τὴν ὁποῖαν βλέπει ἀκτῖνες φωτός.

— Ἄς εἶναι δοξασμένο τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! ψιθυρίζει ὁ Λαζάριο.

Νάτος ποὺ ψάχνει τώρα νὰ βρῇ τὸ κλειδὶ Ἄλλ' ὅχι μόνον κλειδί δὲν ὑπάρχει, ἀλλὰ—ἡ κλειδαρότρυπα εἶναι βουλωμένη καλὰ. Ὁ Λαζάριο κολλᾷ τὸ αὐτί του καὶ προσπαθεῖ ν' ἀκροασθῇ τί γίνεται πίσω ἀπ' τὴν πόρτα ἐκείνη. Στὴν ἀρχὴ ὁ θόρυβος μιᾶς ἀναπνοῆς φθάνει ὡς τ' αὐτιά του. Ἐπειτα μιὰ φωνή, καὶ σὰν ψιθυρός.

— Ποιὸς εἶναι λοιπόν, αὐτοῦ; λέγει ἡ φωνὴ ἀπὸ μέσα. Ποιὸς με φωνάζει; Εἶναι ἕνας διάβολος ἢ ἄγγελος; Ὅποιος καὶ ἂν εἶναι δεῖ με λυπηθῇ.

— Μὴ φοβεῖσθε τίποτε ἀπὸ ἐμέ, ψιθυρίζει ὁ Λαζάριο συγκινημένος. Εἶμαι ἕνας φίλος, ἕνας σωτήρ. Πές μου μόνον ἂν δὲν ἀπατῶμαι. Πές μου ἂν ἀνεγνώρισα αὐτὴν τὴν φωνήν. Εἶναι ἡ ἴδια φωνὴ ποὺ με φώναζεν ἄλλοτε τόσο τρυφερά, τόσο γλυκά: πατέρα;

— Ἄς εἶναι δοξασμένο τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ὁφοῦ μοῦ στέλνει ἕνα σωτήρα. Εἶμαι ἐκείνη ποὺ οἱ δῆμιοι μου, οἱ βασανισταὶ μου με λένε: Μικρούλα.

Μιὰ χαρούμενη φωνὴ ποὺ φανερώνει ὅλη τὴ λαχτάρα μιᾶς πατρικῆς καρδιάς, τῆς ἀπαντᾷ. Καὶ ὁ φτωχὸς Λαζάριο ἀρχίζει τὴ δουλειὰ του. Ἐχει ἕνα στερεὸ μαχαίρι στὴν τσέπη του. Τὸ βγάζει καὶ προσπαθεῖ ν' ἀνοίξῃ μ' αὐτὸ τὴν πόρτα, χαράζοντας τὸ ξύλο, ποὺ περιτριγυρίζει τὴ κλειδαριά. Ἐργάζεται πυρετωδῶς. Νομίζει κανεὶς πὼς τὰ χέρια του ἔχουν ἤλεκτρικὴ ταχύτητα. Καὶ τὸ ξύλο τῆς πόρτας ἀρχίζει νὰ ὑποχωρῇ. Μὲ τὰ δόντια σφιγμένα, μὲ τὸ μάτι καρφωμένο στὴν πόρτα καὶ μὲ μίαν ἔντασιν, ἐλευθερώσῃ τὴν Μικρούλα. Ὁ ἰδρώς τρέχει ἀπὸ τὸ μέτωπό του, τὰ δάκτυλά του ἔχουν ματωθῇ. Χωρὶς ὅμως νὰ χάσῃ οὔτε ἕνὸς λεπτοῦ καιροῦ, ἔξακο-

λουθεῖ τῇ δουλειᾷ του. Γύρω του εἶναι σκοτάδι σχεδόν. Ὁ διάδρομος ἐκεῖνος δὲν ἔχει οὔτε παρὰθυρο.

— Θάρρος. Μικροῦλα μου, ψιθυρίζει. Νάμαι κόρη μου!...

Ἐξαφνα ὅμως μιὰ στριγγιλιάρικη κραυγὴ ἀντηχεῖ. Ἡ πόρτα ἀνοίγει καὶ ὁ Λαζάριο προχωρεῖ στὸ δωμάτιο μὲ τὰ χέρια ματωμένα.

— Ἐλα κόρη μου! Ἄς φύγωμε ἀπ' τὸ κατηραμένο αὐτὸ σπίτι. Ἄς μὴ χάνωμε οὔτε στιγμή.

Ἄλλ' ἀντὶ νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ ἡ Μικροῦλα, μὲ τὰ μάτια μεγαλωμένα ἀπὸ τὴ φρίκη, κατὰχλωμη, παγωμένη ἀπὸ τὸν τρόμο της, ἀπλώνει τὰ χέρια της πρὸς αὐτόν. Γρήγορα βήματα, ὅμως, ἀντήχησαν τὴν ἴδια στιγμή στὸ διάδρομο. Ὁ Λαζάριο στρέφεται καὶ βλέπει μὲ φρίκη δυὸ γυναῖκες. Ἡ μιὰ ἀπ' αὐτὰς κρατεῖ ἓνα ἡλεκτρικὸ φανάρι. Ἡ ἑκφράσις τῆς φυσιογνωμίας των εἶναι ἀπαισία. Ἐν γέλιο γεμῆτο εἰρωνεία ἀκούεται τότε. Εἶναι ἡ νεωτέρα ἀπὸ τὶς δυὸ γυναῖκες ποὺ γελᾷ. Καὶ ὁ Λαζάριο μένει βουβός. Ποιὲς εἶναι, λοιπόν, αὐτὲς οἱ γυναῖκες;

Ἐπροχώρησεν ἔπειτα πρὸς τὸ δωμάτιον, γιὰ νὰ πεισθῇ ὅτι δὲν ἦτο τὸ θῦμα μιᾶς ὀφθαλμαπάτης. Ἄλλ' εἰς τὰ πρῶτα βήματα ποὺ ἔκαμεν, ἦσθάνθη δυὸ χέρια νὰ τὸν ἀρπάζουν καὶ προτοῦ ἀκόμῃ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν ἐκπλήξιν του, ὁ μυστηριώδης ἄνθρωπος ποὺ τὸν ἤρπασε τοῦ ἔδεσε τὰ χέρια στερεὰ μὲ ἓνα σχοινὶ καὶ ἔπειτα τὸν ἔρριψε σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ δωματίου.

Ἀνανδρία! ἐφώνηξε ὁ δυστυχισμένος Τσουπριάνι. Ἀνανδροὶ. Ποιοὶ εἶσθε λοιπόν; Βοήθεια! Βοήθεια!

— Φίμωσέ τον ἀμέσως Ζιλ! εἶπεν ἡ Μαλφιέρα πρὸς τὸν Τσιγγᾶνο, διότι αὐτὴ εἶναι μαζί μὲ τοὺς δυὸ συνενόχους της, τὸν Ζ λ καὶ τὴν Βαρβάρα.

Ὁ Τσιγγᾶνος ἐξετέλεσε τὴν διαταγὴν τῆς ἀπαισίας γυναίκας ἀμέσως. Τὴν ἴδια στιγμή ἡ Μικροῦλα περιπίπτουσα ἀπὸ ἐκπλήξεως εἰς ἐκπλήξιν κατέπεσε λιπόθυμος στὸ πάτωμα.

Ἡ Μαλφιέρα ἐπῆρεν ἔπειτα ἀπὸ τὰ χέρια τῆς Βαρβάρας τὸ ἡλεκτρικὸ φανάρι καὶ τὸ ἔφερε στὸ πρόσωπο τοῦ Λαζάριο. Ἀνεπήδησε καὶ συνεκράτησε μὲ κόπο μιὰ κραυγὴ ἐκπλήξεως, ὅταν ἀνεγνώρισε τὸν Τζοβάνι Τσουπριάνι, τὸν πατέρα τῆς Μικροῦλας. Μιὰ στιγμή μάλιστα ἀμφέβαλεν ἂν εὐρίσκετο εἰς τὴν πραγματικότητά ἢ εἰς κάποιον ὄνειρο. Τόσον ἀπίστευτο τῆς ἐφάνη νὰ φθάσῃ ὁ τρελλὸς πατέρας τῆς Μικροῦλας στὸν πύργο καὶ ν' ἀνακαλύψῃ τὸ καταφύγιον τῆς αἰχμάλωτης κόρης του.

— Αὐτός... ἐψιθύρισε. Μὰ εἶναι λοιπόν δυνατόν;

Σὰν τρελλὴ ἔπειτα, σὰν νὰ ἤθελε νὰ πεισθῇ, ἔτρεξε στὴν Βαρβάρα καὶ τῆς ἐψιθύρισε στὸ αὐτὶ τὸ ὄνομα τοῦ Τζοβάνι. Ἐμεινε καὶ ἐκεῖνη κατάπληκτη καὶ εἶπε, ἀνοίγοντας διάπλατα τὰ μάτια της:

— Ὅχι! Δὲν εἶναι δυνατόν!

— Τὸν ἀνεγνώρισα, ἐπρόσθεσεν ἡ Μαλφιέρα, ἀπὸ τὴν πληγὴν ποὺ τοῦ ἔκαμα τότε στὸ δάσος, μὲ τὸ περιστροφὸ μου!

Ἐπειτα ἐστράφη πρὸς τὸν Ζιλ καὶ τὸν διέταξε:

— Γρήγορα, πρέπει νὰ πάρῃς τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν ἀπὸ δῶ. Ἐλα, ἀκολούθει με.

Καὶ ἡ Ἰσαβέλλα ἐπροχώρησε μὲ τὸ φανάρι της στὸν σκοτεινὸν διάδρομο,

ὁ ὁποῖος ὠδηγοῦσεν εἰς τὸ ὑπόγειον τοῦ πύργου. Ἐπροχώρησεν ἀρκετά, ὅταν ἔξαφνα ἐστάθη ἔμπρὸς σὲ μιὰ κατάκλειστη πόρτα. Τὴν ἤνοιξε. Μιὰ σκάλα ἐφάνηκε. Ἐσιράφη γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν τὴν ἀκολουθοῦσεν ὁ Ζιλ μὲ τὸ φορτίον του. τὸν δυστυχισμένο τὸν Λαζάριο. Καὶ ὅταν εὐρέθησαν στὸ ὑπόγειο, ἡ διαβολογυναῖκα τοῦ ἔδειξε ἕνα στενὸ καὶ κατασκότεινο χώρισμα καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἀφῆσέ τον ἐκεῖ!

Ὁ Ζιλ συνεμορφώθη μὲ τὴν διαταγὴν τῆς καὶ ἄφησε σὲ μιὰ γωνιά τὸν πατέρα τῆς Μικρούλας.

Ἔτσι ὁ Τζοβάνι ἔμεινε μόνος, ὀλομόναχος, στὸ ὑπόγειο τοῦ πύργου, ἐγκαταλειμμένος μέσα στὸ σκοτάδι καὶ στὴν ἀπελπισία του.

Λίγη ὥρα ἀργότερα ἕνα ἀμάξι ἀπεμακρύνετο ἀπὸ τὸν πύργον. Ἦταν τὰ ἀμάξι πὺν ἔφερε τὴν Μικρούλα, μαζί μὲ τὸν καινούργιο δῆμιό τῆς, τὴν Βαρβάρα.

Πεσμένος χάμω, στὸ ὑγρὸ χῶμα τοῦ ὑπογείου, ὁ Τζοβάνι Τσουπριάνι ἔκλαιε, σκεπτόμενος τὴν Μικρούλα. Οἱ ὥρὲς του ἔπερνούσαν ἐκεῖ μέσα θλιβερές, ἀτελείωτες. Ἡ πείνα καὶ ἡ δίψα τὸν ἐβασάνιζαν τώρα. Μὰ τὰ χεῖλη του δὲν ἐπρόφεραν παρὰ μόνον τὸ ἀγαπημένο του ὄνομα: Μικρούλα! Ἐλπὶς!

Τρεῖς ἡμέρες ἐβασανίσθηκε, ἀγωνίσθηκε ἐκεῖ μέσα μὲ τὴν πείνα καὶ τὴν δίψα. Ἐπὶ τέλους, τὴν τετάρτην ἤκουσε τὸν θροῦν μιᾶς ἐσθῆτος. Ἦτο ἡ Μαλφιέρα, ἡ ὁποία ἤρχετο νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ. Ἡ ἑλεεινὴ γυναῖκα, ἀφοῦ ἔγριψε τὶς ἀκτίνες τοῦ φαναριοῦ τῆς στὸ πρόσωπο τοῦ θύματός τῆς, ἔπειτα ἐπιθύρισε:

— Ζῇ... Ζῇ ἀκόμη!

Ἐκαμιν ὀλίγα βήματα καὶ τὸν ἐπλησίασε. Ὑστερα ἔγειρε ἐπάνω του, ἐσήκωσε τὰ χεῖρα τῆς στὸ πρόσωπό του καὶ ἔφερε στὰ χεῖλη του ἕνα φιαλίδιο πὺν ἐκρατοῦσε.

Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ὑγροῦ πὺν περιεῖχε τὸ φιαλίδιον, ἦταν κεραυνοβόλον. Ὁ Τζοβάνι ἀνοιξε τὰ μάτια του, ἐκύτταξε γύρω του καὶ τὰ χέρια του ἐκινήθησαν.

— Ποῦ εἶμαι; ἐπιθύρισε. Τί συνέβη; Θεέ μου! Σὲ σᾶς, λοιπόν, κυρία μου, χρωστάω τὴ ζωὴ μου; Σεῖς ἤλθατε νὰ μὲ ἐλευθερώσετε;

Σ' αὐτὴν τὴν κραυγὴν τῆς ἀπελευθερώσεως ἡ Μαλφιέρα ἀπήντησε μ' ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο:

— Δὲν ἤλθα γιὰ νὰ σὲ γλυτώσω, τοῦ εἶπε, γιὰτὶ σὲ πληροφορῶ ὅτι πρέπει νὰ πεθάνῃς ἐδῶ. Ἦλθα νὰ σοῦ μιλήσω γιὰ τὴν κόρη σου, τὴν ἀγαπημένη σου τὴν Ἐλπίδα.

— Πῶς; Εὐρύτερὸ λοιπὸν τί ἀπέγινεν ἡ Ἐλπίς μου, τὸ ἀγαπημένο μου τὸ παιδί; ρώτησε μὲ ἀσυγκράτητη χαρὰ ὁ Τζοβάνι.

— Γι' αὐτὸ ἤλθα ἐδῶ!

Ὁ φτωχὸς τρελλὸς τότε ἐγέλασεν ἕνα νευρικὸ γέλιο, πὺν ἔμοιαζε περισσότερο μὲ κλάμα καὶ πὺν θὰ ἔκαμνε καὶ τὸν πῦρ σκληρόκαρδο δῆμιό

νά τὸν λυπηθῇ. Ἐπειτα ἀπλωσε τὰ χέρια του πρὸς τὴν Μαλφιέρα καὶ τῆς εἶπε :

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία, ἂν σᾶς ἐπρόσβαλα. Εἶμαι τρελλός. Δὲν ἤξευρα τὶ ἔκανα. Μὰ πῆστε μου τοῦλάχιστον ζῇ ἡ πολυαγαπημένη μου Ἑλπίς;

— Ναί, ζῇ, ἀπήντησεν ἡ Μαλφιέρα.

— ὦ, ἃ; εἶναι εὐλογημένο τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τότε! Ποῦ μπορῶ νὰ ἰδῶ τὸν ἄγγελό μου;

— Δὲν θὰ τὴν ξαναδῆτε πιά! Θὰ μάθης ὅμως τώρα ἀπὸ μένα τὶ ἀπέγινεν ἡ κόρη σου. Ἐ, λοιπόν, σὲ πληροφορῶ ὅτι τὴν ἄρπαξαν Τσιγγᾶνοι καὶ τὴν σέρνουν ἀπὸ πόλι σὲ πόλι. Ἀπὸ τὴν Γαλλία τὴν ἔφεραν στὴν Γερμανία, τὴν ἔμαθαν τὶς πιὸ βαρεῖς δουλειές, τὴν ἔμαθαν νὰ ζητιανεύη. Ἀκοῦς ἔμαθαν τὴν κόρη σου νὰ ζητιανεύη. Καὶ κάθε ἡμέρα τὴν ἔδεχναν ἀλύπητα μὲ τὸ ραβδί, μὲ τὸ καμτσίκι, ἐμαρτυροῦσε Δὲν ὑποφέρει ὅμως στὸ σῶμα. Ὑποφέρει καὶ στὴν ψυχὴ. Γύρω τῆς ἀπλώνεται τὸ μίσος καὶ ἡ καταφρόνια. Τὴν ἔμαθαν νὰ μιῇ τὸν πατέρα τῆς καὶ τὴν μητέρα τῆς. Τὴν ἔμαθαν νὰ τοὺς ἐχάσῃ. Στάσου. . . περίμενε. . . Τὰ βάσανά τῆς δὲν ἔχουν τελειώσει. Ἡ βασανισμένη αὐτὴ ζωὴ ἐβάσταξε δέκα χρόνια, ναί, δέκα ὁλόκληρα χρόνια. Μέσα στὸ διάστημα αὐτὸ ἡ ἀγαπημένη σου κόρη ἔχασε τὴν ὁμορφιά τῆς, ἡ καρδιά τῆς ἐσκληρύνθηκε. Ἀκου ἀκόμη. Τὸ κοριτσάκι σου ἐμεγάλωσε, ἔγινε μιὰ σωστὴν τεμναζέλλα. Μιὰ τελευταία ντροπὴ τὴν ἐπερίμενε Ἡ πιὸ φριχτὴ ντροπὴ. Θέλεις λοιπόν νὰ μάθης τὶ ἀπέγινεν ἡ κόρη σου; Αὐτὴ τὴν στιγμή εἶναι μιὰ κοινὴ γυναῖκα, πού σέρνεται ἀπὸ ἀγκαλιὰ σὲ ἀγκαλιὰ. Καὶ ξέρεις ποίος παρέδωσε τὴν κόρη σου στοὺς Τσιγγάνους, ποίος τὴν ἐκύλισε μέσα στὸ βόρβορο τῆς ἀτιμίας; Ἦλθε ἡ στιγμή νὰ τὸ μάθης. Ἐγὼ. Ναί, ἐγώ! Δὲν ντρέπεται νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ.

Ὁ δυστυχισμένος τρελλὸς ἐτινάχθηκε ὀρθίως.

— Σὺ; ῥώτησε μὲ φρίκη. Καὶ ποίος δαίμονας εἶσαι σὺ λοιπόν;

— Θέλεις νὰ μάθης ποιά εἶμαι, ἔ; Θὰ σοῦ εἰπῶ τὸ ὄνομά μου, δὲν θὰ σοῦ τὸ κρύψω. Μὰ πρῶτα-πρῶτα μάθε ὅτι σὲ γνωρίζω Δὲν εἶσαι ὁ μουσικὸς Λαζάρω. Εἶσαι ὁ μαρκήσιος Τσμπριάνι.

Στὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ὁ πατέρας τῆς Μικρούλας ἀνεπήδησε. Μέσα στὸ σκοτεινισμένο ἀπὸ τὴν τρέλλα μυαλό του ἔλαμψε στὴ στιγμή μιὰ ἀκτίνα, πού τὸν ξανάφερε στὴν πραγματικότητα.

— Ἐ, λοιπόν, δὲν με ἀνεγνώρισες, ἐξάιδελέ μου Τζιοβάνι; ἐξηκολούθησεν ἡ Μαλφιέρα. Κύτταξέ με καλά. Θυμήσου πῶς με περιφρόνησες, ὅταν ὁ πατέρας σου ἠθέλησε νὰ γίνης ἄνδρας μου. Ἐγὼ σ' ἀγαποῦσα ναί, σ' ἀγαποῦσα. Μὰ σὺ ἐπροτίμησες τὴν κόρη τοῦ φτωχοῦ ψαρά. Πέε μου, Τζοβάνι, θυμᾶσαι τὴν ἐξαδέλφη σου, τὴν Ἰσαβέλλα, τὴν δούκισσα Μαλφιέρα;

Ὁ Τζοβάνι τὴν ἐκύτταξεν, ἐνῶ τὰ μάτια του ἐπετοῦσαν φλόγες.

— Ναί, σὲ ἀναγνωρίζω, εἶπεν. Σὲ θυμᾶμαι δαίμονα τῆς κολάσεως. Καὶ τὸ ὀρκίζομαι στὸ Θεό, πού πιστεύω, ὅτι δὲν θὰ βγῇ ζωντανὴ ἀπὸ δῶ μέσα. Ἐγώ, ὁ Τζοβάνι Τσμπριάνι, ὁ πατέρας τῆς Ἑλπίδος καὶ ὁ ἄνδρας τῆς δυστυχισμένης τῆς Ἑλενας, πού ξαναβρῆκα τὰ λογικά μου ὕστερ' ἀπὸ δέκα χρόνια, σοῦ ὀρκίζομαι ὅτι σὲ κατεδίκασα εἰς θάνατον!

Καὶ μόλις ὁ Τζοβάνι ἐπρόφερε τὴν τελευταίαν φράσιν, ἐρρίφθη εἰς τὸν λαιμὸν τῆς Μαλφιέρα, ἀποφασισμένος νὰ τὴν πνίξῃ.

Ἀμέσως ὅμως τὰ δάκτυλά του ἐκάμφθησαν καὶ ἄφησαν τὸ λαιμὸ τῆς

πανούργας γυναίκας. Ὁ Τζιοβάνι Τσουλριάνι ἐκκλίσθηκε χάμω. Κρύς, ἰδρώ-
τας ἔλουζε τὸ μέτωπό του. Ἡ ἀγωνία ξανάρχιζε. Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ
ναρκωτικοῦ, ποὺ τοῦ εἶχε ρίψει ἡ Μαλφιέρα στὸ στόμα, ἤρχιζαν τὴ στιγμή αὐτή.

Τότε ἡ διαβολογυναίκα ἐγέλασεν ἕνα ἡχηρὸ καὶ ἀπαίσιον γέλιο καὶ
ἐπροχώρησε πρὸς τὴν ἔξοδον, χωρὶς νὰ λάβῃ τὸν κόπον νὰ κλείσῃ τὴν πόρτα.
— Πάει ὁ ἕνας, ἐψιθύρισε. Καὶ τώρα τοὺς ἄλλους δύο, τὴν Ἑλπίδα
καὶ τὴν Ἑλενα.

••

Ὁ Λαέρτιος, ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχε διαλέξει ἡ Μαριάννα γιὰ νὰ τὴν
βοηθήσῃ εἰς τὰς παραστάσεις ποὺ θὰ ἔδιδε, σ' ἐκεῖνο τὸ γερμανικὸ χωριό,
εἶχεν ἐρωτευθῇ ξαφνικὰ τὴ Μαριάννα. Ἐκεῖνη δὲν τοῦ ἔδωσε μεγάλη προ-
σοχή στὴν ἀρχή, τοῦ ἐχάρισεν ὅμως ἔτσι, ἀπὸ γυναικεῖο καπρίτσιο, λίγα
βιαστικὰ φιλιά. Τὴ στιγμή αὐτὴ ξαναβρίσκουμε τὸν Λαέρτιο, ὁ ὁποῖος
ἄλλως τε προήρχετο ἀπὸ μεγάλη οἰκογένεια, ἐγκατεστημένον στὸν πύργον
τῆς Μαλφιέρα μαζὶ μὲ ὅλον τὸν θίασον τῆς Μαριάννας.

Ἐνα πρωτὶ ὁ Λαέρτιος, ποὺ εἶχε τὴν συνήθειαν νὰ ξυπνᾷ πολὺ ἑνωρὶς,
περιεφέρετο στὸ πάρκο τοῦ πύργου, γιὰ νὰ πνίξῃ τὸν πόνον του. Ἡ
Μαριάννα δὲν τὸν ἀγαποῦσε πιά.

Ἀγαποῦσε ἄλλον κι' αὐτὸν τὸν εἰρωνεύετο. Ὡ, ναὶ δὲν ὑπῆρχε καμμιά
ἀμφιβολία. Ἀγαποῦσε τὸν Βίλελμ, τὸν ὠραῖον καὶ πλούσιον νέον. Καὶ στὸ
αἶσθημά της αὐτὸ—ὁ Λαέρτιος δὲν εἶχε καμμιά ἀμφιβολία—τοὺς εἶχε
βοηθήσει ἡ Ἰσαβέλλα Μαλφιέρα.

Ἐξαφνα ὅμως, ἐκεῖ ὅπου ἔκαμνε τὶς θλιβερὰς αὐτὰς σκέψεις ὁ ἀπαρη-
γόρητος Λαέρτιος, εἶδε μίαν γυναικίαν σιλουέτταν νὰ διολισθαίνῃ μέσα
ἀπὸ τὰ δένδρα τοῦ πάρκου. Ἐκύτταξε καλύτερα καὶ ἀνεγνώρισε τὴν Μαλφιέρα.

— Αὐτὸ εἶναι περίεργον, ἐψιθύρισε ὁ Λαέρτιος. Ποῦ μπορεῖ λοιπὸν
νὰ πηγαίνει τέτοια ὥρα, αὐτὴ ἡ αἰνιγματικὴ γυναίκα, ἡ ὁποία δὲν μοῦ
ἐμπνέει καμμίαν ἐμπιστοσύνην; Νομίζει κανεὶς ὅτι προσπαθεῖ νὰ κρυφθῇ.
Μὰ πρέπει νὰ μάθω ποὺ πάει.

Καὶ ὁ Λαέρτιος ἐκρυφθῃκε πίσω ἀπὸ ἕνα δένδρον διὰ νὰ παρακολου-
θῇ καλύτερα τὴν μυστηριώδη γυναίκα. Σὲ λίγο ὅμως τὴν εἶδε νὰ εἰσχωρῇ
στὸ ὑπόγειον τοῦ πύργου. Χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῇ, ἔτρεξε καὶ ἐκεῖνος πρὸς
τὰ ἐκεῖ, φροντίζων νὰ μὴ κἀνῃ τὸν παραμικρὸν θόρον. Ἐξαφνα ἤκουσε
μίαν φωνήν. Ἦτο ἡ φωνὴ τῆς Μαλφιέρα, ἀπειλητικὴ. Μιὰ ἄλλη φωνὴ
ἦς ἀπάντησε. Ἦταν τόσο παρακλητικὴ! Ὁ Λαέρτιος τὴν ἀνεγνώρισε.
Ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ πλανοδίου ἐκείνου μουσικοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχε σώσει ἀπὸ
τὰ χεῖρα τῶν φρουρῶν τοῦ πύργου, ποὺ ἤθελαν νὰ τὸν κακομεταχειρισθοῦν.

— Τὶ συμβαίνει λοιπόν; διηρωτήθη ὁ Λαέρτιος. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς
ἐξηφανίσθη ἔδῳ καὶ τρεῖς ἡμέρες ἀπὸ τὸν πύργον. Νὰ τὸς τώρα, ποῦ
κλαίει καὶ ὀδύρεται ἐκεῖ κάτω στὸ μυστηριώδες αὐτὸ ὑπόγειον. Τὶ συμ-
βαίνει ἔδῳ μέσα; Ἐπέσαμε στὰ χεῖρα δολοφόνων;

Ἐπλησίασε περισσότερο καὶ ἠκροάσθη. Ὅ, τι ἤκουσε τότε τὸν ἄφηνεν
ἀνυπόμονον. Οἱ τριῖνες τῆς κεφαλῆς του ἠνωρῶνθησαν. Τὰ δόντια του ἔτρεμαν
ἀπὸ τὴν φρίκην.

— "Αν ἡ γυναῖκα αὐτή, ἐσκέφθη, μάθη ὅτι ἀνεκάλυψε τὸ μυστικὸ της εἶμαι χαμένος. Μὰ αὐτὴ δὲν εἶναι γυναῖκα, εἶναι τίγρις. Καὶ αὐτὸς ὁ δυστυχισμένος! "Ω θὰ τὸν σώσω! Πρέπει νὰ τὸν σώσω! Πρέπει ὅμως ἡ πονηρία μὲ τὴ φρονιμάδα νὰ ἐνωθοῦν γιὰ τὸν σκοπὸν αὐτόν. Ἐμπρός, ἐπὶ τὸ ἔργον!

Ὁ Λαέρτιος δὲν εἶχε ἀκούσει ὅλην τὴν συνομιλίαν τοῦ Λαζάρου καὶ τῆς Ἰσαβέλλας. Ἀγνοοῦσε λοιπὸν τὸ πραγματικὸν ὄνομα ἐκείνου, ποὺ ἐθεωροῦσεν ὡς ἕνα φτωχὸν τραγουδιστήν, ὡς ἕνα ζητιᾶνον. Ἀλλὰ τὰ λόγια ποὺ ἤκουσε τοῦ ἔφθαναν γιὰ νὰ τοῦ ἀποδείξουν ὅτι ὁ Λαζάριος ἦταν ἕνα τραγικὸν θῦμα τῆς πλέον φρικτῆς ἐκδικήσεως. Γιατὶ ἀρά γε; Νό, τί ἔπρεπε νὰ μάθη. . . Ἄν μποροῦσε νὰ μείνῃ βέβαια στὴν θέσιν ἐκείνην θὰ τὸ ἐμάνθανε. Ἐκινδύνευε ἐν τούτοις μένων ἐκεῖ νὰ τὸν ἰδῇ ἡ ἀπαισία γυναῖκα, ἡ ὁποία μποροῦσε ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν νὰ φανῇ. Γι' αὐτὸ ὁ Λαέρτιος ἔτρεξε καὶ ἐκρύφθηκε στὸ βάθος τοῦ διαδρόμου. Μισὴ ὥρα ἐπέρασε ἀκόμη. Ἐπειτα εἶδε τὴν Μαλφιέρα νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ ὑπόγειο, νὰ κλείνῃ προσεκτικὰ τὴν πόρτα καὶ νὰ ρίπτῃ γύρω της ἕνα φιλόπομπο βλέμμα. Ἐπειτα τὴν εἶδε (ἀφοῦ πρῶτα ἐβεβαιώθη ὅτι δὲν ἦτο κανεὶς ἄλλος ἐκεῖ μέσα) νὰ διευθύνεται πρὸς τὰ διαμερίσματά της. Τότε ὁ Λαέρτιος ἔτρεξε στὸ δωμάτιό του, ἐπῆρε ἀπὸ ἐκεῖ ὅ,τι ἐργαλεῖα εὗρε καὶ πρόχειρα, κι' ἐφωδισμένος μ' αὐτὰ καὶ μ' ἕνα ἡλεκτρικὸ φανάρι ἐκατέβηκε πάλι στὸ ὑπόγειο, ὅπου ἦτο κλεισμένος ὁ ἄμοιρος Λαζάριος.

Μισὴ ὥρα ἀργότερα ἐπέστρεψε ὁ Λαέρτιος στὸ δωμάτιό του, φέρων μαζὶ του, μὲ καρδιοκτύπι, μὴ τυχὸν τὸν ἀνακαλύψουν, τὸ σῶμα τοῦ μισολλοθυμημένου Λαζάρου. Ἦτο καιρός, γιατί τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἤκουσε βήματα καὶ ὀμιλίες τῶν ὑπηρετῶν τοῦ πύργου, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ξυπνήσει ἐν τῷ μεταξύ.

Ἐπρεπε ὅμως νὰ ἐπαναφέρῃ στάς αἰσθήσεις του τὸν Λαζάριον. Καὶ τὸ κατώρθωσε ἔπειτ' ἀπὸ πολὺν κόπον.

— Παινῶ. . . διψῶ. . . ἦσαν αἱ πρῶται λέξεις τοῦ πατέρα τῆς Μικρούλας.

— Δυστυχισμένε, σὲ ἄφησαν λοιπὸν νὰ πεθάνῃς ἀπὸ τὴν πείνα καὶ τὴ δίψα; τὸν ρώτησε μὲ φρίκην ὁ Λαέρτιος. Καὶ ἔτρεξε νὰ τοῦ δώσῃ ἕνα ποτήρι νερό, τὸ ὁποῖον ὁ Λαζάριος ἀδειασε μὲ ἀπληστίαν.

— Ἀκόμη. . . δώσέ μου κι' ἄλλο νερό, ἐπιθύοισα μὲ σβυσμένη φωνή.

— Φτωχέ μου ἀνθρώπε! τοῦ ἀπήντησε ὁ Λαέρτιος καὶ τοῦ ἔδωσε πάλιν νερό καὶ ψωμί, ἔπειτα ὀλίγο κρασί.

Ἐπειτα τοῦ ἐσήκωσε τὸ κεφάλι στὸ μαξιλάρι.

— Προσπάθησε νὰ κοιμηθῇς γιὰ νὰ ξεκουρασθῇς, τοῦ ἐπιθύρισε ὁ Λαέρτιος. Θὰ πάω νὰ σοῦ φέρω ἕνα ζουμί νὰ πιῇς, γιὰ νὰ συνέλθῃς. Στὸ διάστημα ποὺ θὰ λείψω ὅμως μὴν πῇς οὔτε λέξι. Καὶ πρὸ πάντων μὴ φωνάξῃς κανένα γιὰ νὰ σὲ βοηθήσῃ, γιατί εἰμάστε χαμένοι καὶ οἱ δύο μας.

Ὁ Λαζάριος τοῦ ἔνευσε ὅτι εἶχε καταλάβει τί τοῦ ἔλεγε, γιατί δὲν μποροῦσε ὁ δυστυχὴς ἀπὸ τὴν ἐξάντλησιν νὰ μιλήσῃ. Τὸ βλέμμα ποὺ ἔρριπτε πρὸς τὸν Λαέρτιον εἶχε μιὰ τέτοια εὐγνωμοσύνην! Ἐπειτα ἔκλεισε τὰ μάτια του προφέρον τὸ ὄνομα τῆς πολυαγαπημένης του Ἑλπίδος.

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἐπέρασε χωρὶς κανένα ἐπαισώδιο. Ὁ Λαέρτιος ἐφαί-

νετο πολὺ ἀνήσυχος. Οἱ ἄλλοι μέσα στὸν πύργο ἀπέδιδον τὴν ἀνησυχίαν του στὴ προετοιμασία, ποὺ ἔκανε γιὰ τὴ βραδυνὴ παράστασι! Αὐτὸς ὅμως ἐσκέπτετο μὲ ποῖον τρόπον θὰ κατώρθωνε νὰ φυγαδεύσῃ τὸν Λαζάρου ἀπὸ τὸν πύργο. Μιὰ ἰδέα τοῦ ἦλθεν ἔξαφνα. Ν' ἀπευθυνθῇ στὸν ἀντεραστὴν του, τὸν Βίλεμ Μάιστερ, καὶ νὰ τοῦ ζητήσῃ τὴν βοήθειάν του. Ἄν καὶ εἶχε κάθε λόγον ὁ Λαέρτιος νὰ μισῇ τὸν νέον αὐτόν, ἔπειτα ἀπὸ τὴν προτίμησιν, ποὺ τοῦ ἔδειχνε ἡ Μαριάννα, μολαταῦτα τοῦ ἦταν συμπαθητικὸς.

— Ἡ θὰ ἐπιτύχωμε, ἐσκέπτετο ὁ Λαέρτιος, ἡ ἂν ἀρνηθῇ ὁ Βίλεμ θὰ προσπαθῶ νὰ φυγαδεύσω μόνος μου τὸν δυστυχισμένον αὐτὸν ἄνθρωπον.

Ἡ νύχτα ἦλθεν. Ὁ Λαέρτιος ἐμοιράσθηκε τὸ δεῖπνό του μαζί μὲ τὸν Λαζάρου, ὁ ὁποῖος δὲν μποροῦσε νὰ συνέλθῃ ἀκόμη ἀπὸ τὴν ἐξίτηλσιν. Τὴν ἐπομένην, πρωὶ-πρωί, ὁ Λαέρτιος ἔτρεξε καὶ ἐκτύπησε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου ποὺ εἶχε παραχωρήσει ἡ Μαλφιέρα στὸν Βίλεμ. Ὁ Βίλεμ ἐξεπλάγη πολὺ ἀπὸ τὴν ἀπρόοπτον αὐτὴν ἐπίσκεψιν.

— Κύριε, τοῦ εἶπεν ὁ Λαέρτιος, φαίνεσθε ἕνας ἄνθρωπος μὲ χιρρακτῆρα. Θέλετε νὰ μοῦ δώσετε τὸ λόγο σας ὅτι δὲν θὰ πῆτε σὲ κανένα τίποτε, γιὰ τὸ μυστικὸ ποὺ θὰ σᾶς ἐμπιστευθῶ;

— Μιλήστε, κύριε, τί συμβαίνει; Ἔχετε τὸ λόγο μου ὅτι δὲν θὰ εἰπῶ τίποτε, τοῦ ἀπήντησεν ἑκπληκτος πάντοτε ὁ Βίλεμ.

Μὲ λίγα λόγια ὁ Λαέρτιος καὶ τρέμων ἀπὸ ἀγανάκτησιν διηγήθη εἰς τὸν καλὸν νέον τὴν περιπέτειαν τοῦ δυστυχισμένου τοῦ Λαζάρου.

— Καὶ τώρα ζητῶ τὴν βοήθειάν σας, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ φυγαδεύσω ἀπ' αὐτὸν τὸν κατηραμένον πύργον τὸν Λαζάρου.

— Κύριε, σᾶς ἔστειλεν ὁ Θεὸς σὲ μένα, τοῦ εἶπεν ὁ Βίλεμ. Μάθετε λοιπὸν ὅτι ἔχω καὶ ἐγὼ λόγους νὰ ὑποπεύωμαι τὴν γυναῖκα αὐτῆν, τὴν πριγκίπισσαν Ἰσαβέλλαν, ὅπως τὴν λένε, τῆς ὁποίας ἡ ὑπαρξὶς περιβάλλεται ἀπὸ ἕνα τόσον σκοτεινὸν μυστήριον.

— Πῶς συμβαίνει τότε νὰ ἔλθετε ἐδῶ, ἀφοῦ τὴν ὑποπτεύεσθε; Δὲν φοβᾶσθε μὴ τυχὸν σᾶς παρασύρῃ σὲ καμμιά παγίδα;

— Εἶχα κάποιον λόγον, ποὺ ἦλθα. Μιὰ νέα, μιὰ μικρὴ Τσιγγάνα, γιὰ τὴν ὁποίαν ἐνδιαφέρομαι, ἐξηφανίσθη μυστηριωδῶς ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Κόλβερθ, ὅπου ἔμενα. Ἐρχόμενος ἐδῶ, εἶχα μίαν προαίσθησιν ὅτι θ' ἀνεκάλυπτα τὰ ἴχνη τῆς Μικροῦλας.

— Πῶς, εἶπατε Μικροῦλα; Μικροῦλα τὴ λένε;

— Ναί, αὐτὸ εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ δυστυχισμένου αὐτοῦ κοριτσιοῦ. Μὰ γιατί ἐκπλήττεσθε;

— Νὰ γιατί, αὐτὸς ὁ φτωχὸς τρελλός, τὸν ὁποῖον ἐγλύτωσα ἀπὸ τὰ χέρια τῆς πανούργας γυναίκας, δὲν παύει νὰ ἐπαναλαμβάνῃ μέσα στοῦ παραλήρημά του τὸ ὄνομα Μικροῦλα καὶ Ἐλπις, νομίζω. Πότε τὴ φωνάζει Μικροῦλα καὶ πότε Ἐλπίδα. Ἐλάτε λοιπὸν μαζί μου καὶ ἴσως ὁ Θεὸς μᾶς βοηθήσῃ νὰ βροῦμε τὸ κλειδί τοῦ μυστηρίου. Πρὸ πάντων ὅμως πρέπει μὲ κάθε τρόπον νὰ ἐξασφαλίσωμε γι' ἀπόψε τὴν φυγὴν τοῦ Λαζάρου.

Καὶ οἱ δύο ἄνδρες ἐπέστρεψαν στοῦ δωματίου τοῦ Λαερτίου, ὅπου εὐρίσκετο ὁ δυστυχισμένος ὁ Λαζάρου. Μόλις ὅμως ὁ Βίλεμ τὸν ἀντίκρυσεν, ἐφώναξεν:

—Τὸν ἔχω ξαναδῆ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον. Ἀλλὰ ποῦ; Πότε; Ἀ! τώρα θυμήθηκα... στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Γκόλβερθ... Στὸ ἴδιο αὐτὸ ξενοδοχεῖο συνήντησα τὴν κατηραμένη συμμορία τῶν Τσιγγάνων. Κάποιος σύνδεσμος θὰ ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ καὶ τῶν Τσιγγάνων.

—Ἄς τὸν ρωτήσωμεν, εἶπεν ὁ Λαέρτιος. Ἴσως μέσα στὴν τρέλλαν του ἔχει καὶ στιγμὲς ποὺ λογικεύεται.

Ὁ Βίλελμ ἐπῆρε τότε τὸ χέρι τοῦ Λαζάριο καὶ κυττάζοντάς τον κατὰ ματα τὸν ρώτησε:

—Θέλεις λοιπόν, καλέ μου ἄνθρωπε, νὰ ξαναδῆς τὴν Μικροῦλα;

Ἀμέσως μόλις ἤκουσε τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Λαζάριο ἐτινάχθηκεν ὀρθιος, ὡσὰν νὰ τὸν ἐπέρασεν ἡλεκτρικὸ ρεῖμα.

—Μικροῦλα, ἐπανέλαβε μὲ μιὰ τρεμουλιαστή φωνή. Μικροῦλα... ὦ καὶ θέλω νὰ τὴν ἰδῶ... Μὲ περιμένει... Φέрте μού τὴν λοιπὸν γρήγορα, κοντά μου.

—Σὲ λίγο θὰ τὴν ἰδῆτε, σὲ λίγο, ἐψιθύρυσεν ὁ Βίλελμ. Μὰ πρέπει πρῶτα νὰ ἀπαντήσετε στὶς ἐρωτήσεις μου.

Ἀλλ' ὁ Λαζάριο δὲν μιλοῦσε πιά. Εἶχε ξαναπέσει πάλι στὴν συνήθη ἀπάθειάν του. Ἐφερε μόνον τὸ χέρι στὸ μέτωπό του καὶ ἐψιθύρισε:

—Ὡστε δὲν πέθανε λοιπὸν ἡ Μικροῦλα; ὦ ναί, πέθανε... Καὶ πάει πολὺς καιρὸς ἀπὸ τότε. Μοῦ τὸ εἶπαν. Δὲν θυμᾶμαι ποιὸς μοῦ τὸ εἶπε...

—Ὅχι, ἡ Μικροῦλα δὲν πέθανε, τοῦ ἀπήντησε ζωηρότατα ὁ Βίλελμ. Ἐκεῖνος ποὺ σοῦ τὸ εἶπε σοῦ εἶπε ψέματα. Ἡ Μικροῦλα σὲ περιμένει. Θυμᾶσαι τὸ μικρὸ ξενοδοχεῖο;

—Τὸ ξενοδοχεῖο;

—Νά, ἐκεῖ ποὺ σὲ συνήντησα γιὰ πρώτη φορὰ. Τί ἔκαμνες ἐκεῖ;

—Περιεπλανώμην... Ἀ... ἐφώναξεν ὁ Λαζάριο καὶ ἤρπασε τὸ χέρι τοῦ Βίλελμ.

—Ὁ σταῦλος, ἐξηκολούθησε. Θυμᾶμαι. Ἡμουν στὸ σταῦλο. Καὶ ἦλθαν δυὸ ἄνθρωποι... δυὸ ἀπαίσιτοι ἄνθρωποι. Μιλοῦσαν σιγά. Μὰ τοὺς ἤκουσα. Ἐπειτα εἶδα... εἶδα... εἶδα τὴ Μικροῦλα, ποὺ τὴν ἐπαιρνε ὁ Τσιγγᾶνος. Ἐκτυπιῶταν, ἐφώναζε... Περιμένενε... Ἐνα ὄνομα μοῦ ξανάρχεται στὸ μυαλό... Σταθῆτε...

Καὶ ὁ Λαζάριο ἐσφόγγιζε τὸν ἰδρωτὰ, ποὺ ἔλουζε τὸ μέτωπό του. Ὁ Λαέρτιος καὶ ὁ Βίλελμ, βαθύτατα συγκεκνημένοι ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν τοῦ τρελλοῦ, τὸν παρακολουθοῦσαν κρατῶντας καὶ αὐτὴν τὴν ἀναπνοὴν τῶν ἀκόμῃ.

—Ἀ ναί, τώρα θυμᾶμαι, ἐξηκολούθησεν ὁ Λαζάριο. Ἐφώναξε κάποιον Βίλελμ νὰ τὴν βοηθήσῃ.

— "ὦ! ἐψιθύρισεν ὁ Βίλελμ. Φτωχή μου Μικροῦλα. Ἐμένα συλλογιζόταν ἐκείνη τῇ στιγμῇ.

Καὶ ὁ εὐγενικὸς νέος δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ δύο δάκρυα λύπης.

— Θάρρος, τοῦ εἶπεν ὁ Λαέρτιος. Θὰ μάθωμε τὴν ἀλήθειαν σὺ τέλος.

— Ἐξακολούθησε, ἀπηνυθύνθη ὁ Βίλελμ πρὸς τὸν Λαζάριο. Εἶπες λοιπὸν ὅτι ὁ Τσιγγᾶνος ἀπῆγαγε τὴ Μικροῦλα;

— Ναί... Τὴν ἐσήκωσε στὰ χέρια του καὶ τὴν ἔφερε σ' ἓνα ἀμάξι... Ἔπειτα ἐγὼ ἔτρεξα... Ἔτρεξα πολλὴ ὥρα...

— Καὶ ἡ ἀμαξα; Δὲν εἶδες ποῦ ἐπῆγε ἡ ἀμαξα;

— Ποῦ ἐπῆγε; Ἄ! Περιμένετα. Ἄ ναί, τώρα θυμᾶμαι. Ἡ ἀμαξα ποῦ ἔφερε τὴ Μικροῦλα ἦλθεν ἐδῶ.

— Ἐδῶ; ἐφώναξαν ταυτοχρόνως ὁ Βίλελμ καὶ ὁ Λαέρτιος καὶ ἄλλη λοεκνιτάχθησαν μὲ κατάπληξιν.

— Ναί, ἐδῶ, ἐξηκολούθησεν ὁ Λαζάριο μὲ μιὰ ὑπόκωφη φωνή. Ἐμπῆκα κι' ἐγὼ ἐδῶ. Καὶ ξαναβρῆκα τὴ Μικροῦλα, τὴν ξαναβρῆκα κλεισμένη, αἰχμάλωτη, κατῳρθωσα καὶ ἀνοιξα τὴν πύρτα μὲ τὸ μαχαῖρι μου. Καὶ ξαναεἶδα τὸ φτωχὸ μου παιδί. Τῷ σφιξα στὴν ἀγκαλιά μου Ἔπειτα... ἔπειτα, ὦ, πάλι αὐτὸς ὁ ἀπαίσιος Τσιγγᾶνος. Τί ἐγινε; Μ' ἔρριψε χάμω, μ' ἐκτύπησε. Ἔπειτα μὲ σήκωσε στὰ χέρια. Μιὰ γυναῖκα τὸν ἀκολουθοῦσε ἐκεῖ κάτω στὰ ὑπόγεια. Ναί, μιὰ γυναῖκα. Ἔπειτα τί ἐγινε; Τί ἐγινε; Δὲν θυμᾶμαι Δὲν μπορῶ πιά. Τὸ φτωχὸ μου κεφάλι φεύγει, φεύγει ναί, φεύγει!

— Τὰ μαντεύω ὅλα! ἐφώναξε ὁ Λαέρτιος. Αὐτὸν τὸν δυστυχισμένον τὸν συνέλαβεν ἡ Ἰσαβέλλα Μαλφιέρα τὴν στιγμὴν, ὅπου ἤθελε ν' ἀπελευθερώσῃ τὴν Μικροῦλα.

— ὦ ναί, ναί, ἐψιθύρισε, μὲ σβυσμένην φωνὴν ὁ Λαζάριο.

— Μὰ πῶς γνώρισες τὴ Μικροῦλα; τὸν ρώτησε ὁ Βίλελμ. Εἶναι συγγενής σου; Κόρη σου ἴσως;

— Κόρη μου, εἶπε. Κόρη μου εἶναι ἡ Ἑλπίς! Αὐτὸς ὁ ἄγγελος μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιά. Δὲν ἔχω ἄλλην ἀπ' αὐτὴν!

Ὁ Λαζάριο ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Καὶ ἡ Μικροῦλα;

— Ἡ Μικροῦλα! Φτωχὸ πλάσμα. Νοιώθω μιὰ παρὰ ξενη συμπάθεια γι' αὐτήν. Δὲν ξεύρει οὔτε ποιά εἶναι οὔτε ἀπὸ ποῦ ἔρχεται, μὰ τὴν συμπαθῶ, αἰσθάνομαι ἓναν πατρικὸν πόνον γι' αὐτήν.

— Καὶ ὅταν ὁ Τσιγγᾶνος σ' ἐκτύπησε, δὲν εἶδες ἢ δὲν ἔκανες τίποτε ὥστε νὰ καταλάβῃς τί ἀπέγινεν ἡ Μικροῦλα;

— Ἀλλοίμονον, ὅχι. Μ' ἐκτύπησαν. Ἐπеса χάμω. Ἔπειτα μ' ἐσήκωσαν στοὺς ὤμους. Μοῦ φάνηκε πῶς ἔπеса σ' ἓνα βαθὺ ἀτελείωτο δειρὸ.

Ἐπηκολούθησε μακρὰ σιγή. Ὁ Βίλελμ καὶ ὁ Λαέρτιος τὸν ἐκύτταζαν μὲ συμπόνια.

— Πρέπει νὰ τὸν πάρωμε ἀπὸ δῶ σήμερα, εἶπεν ὁ Βίλελμ. Ἄν ἡ κακούργα αὕτῃ γυναῖκα τὸν ἀνεκάλυπτε, θὰ τὸν ἐσκοτώνε σίγουρα. Τὸ ἴδιο θὰ ἔκαμνε καὶ γιὰ μᾶς. Ἐμπρός, πᾶμε νὰ ἰδοῦμε πῶς θὰ μπορέσωμε νὰ τὸν φυγαδεύσωμε.

Οἱ δύο νέοι ἐκατέβηκαν στὸ πάγκο τοῦ πύργου, κι' ἐκεῖ ἤρχισαν νὰ σχεδιάζουν μὲ ποῖον τρόπον θὰ ἐπετύγγαναν τὴν δραπέτευσιν τοῦ Λαζάρου.

Ἐπειτα ὁ Λαέρτιος εἶπε κυττάζοντας κατὰματα τὸν Βίλελμ:

— Μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ σοῦ ἐμπιστευθῶ κἀγὶ;

— Λέγε χωρὶς φόβο.

— Ὑπάρχει ἐδῶ μέσα μιὰ γυναῖκα, ποὺ ἀγαπῶ ἀπὸ πολὺν καιρὸ.

— Ἡ Μαριάννα; εἶπεν ὁ Βίλελμ μὲ χαμόγελο.

— Ναί. Εἶναι μιὰ ἐπιπόλαιη νέα, μὰ δὲν πιστεύω νὰ μὴν ἔχῃ καρδιά.

— Αὐτὸ σκέπτομαι κι' ἐγὼ γι' αὐτήν!

— Ἐ, λοιπόν, συγχωρήστε με, ἂν βρίσκετε ἀδιάκριτὴ τὴν ἐρώτησί μου. Μὰ δὲν σᾶς ἀποκρύπτω ὅτι συνήθισα νὰ θεωρῶ τὴ Μαριάννα ὡς μέλ-
λουςαν γυναῖκά μου. Ἐφθασα σὲ μιὰ στιγμή, ὅπου πρέπει νὰ πάρω ἀπο-
φάσεις, ἀπὸ τίς ὁποῖες θὰ ἐξαρτηθῇ τὸ μέλλον μου. Ξεύρω ὅτι ἡ Μαριάννα
ἔχει κάποιον αἰσθημα γιὰ σᾶς. Ξεύρω ὅμως ἀκόμη ὅτι εἶναι καὶ μιὰ κατρι-
σιόζα. Πέστε μου τώρα ἀλήθεια, τὴν ἀγαπᾶτε;

— Αἰσθάνομαι τόση συμπάθεια γιὰ σᾶς, ἀπήντησεν ὁ Βίλελμ, ὥστε
εἶμαι πρόθυμος νὰ θυσιάσω τὴν ἀγάπη μου γιὰ τὴ Μαριάννα πρὸς
χάριν σας. . .

— Ἀλήθεια, εἶναι τόσο ὁμορφη! ἐπιθύρῃσεν ὁ Λαέρτιος. Πέστε μου
ὅμως, δὲν σᾶς δένει κανένας δεσμός, κανένας ὄρκος μαζί της;

— Ὅχι, ἀλλὰ καὶ ἂν μ' ἔδενε, ἀπὸ τὴ στιγμή αὕτῃ εἶμαι πρόθυμος
νὰ τ' ἀρνηθῶ ὅλα πρὸς χάριν σας.

Μὲ δάκρυα στὰ μάτια ὁ Λαέρτιος ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ εὐγενικοῦ Βίλελμ.

Τὸ ἴδιο βράδυ οἱ δύο φίλοι κατῴρθωσαν καὶ ἔβγαλαν τὸν Λαζάριο
ἀπὸ τὸν πύργον, χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθοῦν οἱ φρουροί. Τὴ στιγμή ὅμως
ὅπου ὁ Λαζάριο, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Λαέρτιον, εἶχε φθάσει στὴ μεγάλη
πύργα τοῦ πύργου, ἓνας νέος συνωμιλοῦσε μὲ μιὰ γυναῖκα. Ἡ γυναῖκα
αὕτῃ δὲν ἦταν ἄλλη ἀπὸ τὴν τρομερὴ Μαλφιέρα. Καὶ ὁ νέος, ἓνας ἀπὸ
τοὺς θρασεῖς συνωμώτας ποὺ περιεστοίχιζαν τὸν κόμητα Φόρφελντ.

— Καταλάβετε, βαρῶνε Ροντβάϊν, τοῦ ἔλεγεν ἡ πανούργα γυναῖκα.
'Απόψε πρέπει νὰ φθάσετε στὸ Ντίτσμπουργκ. Καὶ αὔριο τὸ πρωτὶ νὰ
φροντίσετε νὰ συναντήσετε τὴ Βαρβάρα, ἐξάπαντος.

—“Ω, τώρα, ἔλεγεν ὁ βαρῶνος Ροντεβάιν, μοῦ ἀναθέτετε μίαν πολὺ λεπτὴν ἀποστολὴν καὶ ὄχι τόσον τιμητικὴν, ὁμολογῶ. Καὶ ἂν δὲν σᾶς εἶχα δώσει τὸ λόγο μου δὲν θὰ τὴν ἀνελάμβανα.

— Πρέπει νὰ τὴν ἀναλάβετε, ἐπέμενεν ἡ Ἰσαβέλλα. Ἐπειτα, ἀγαπητέ μου βαρῶνε, σκεφθῆτε τὴν ἀμοιβὴν ποὺ σᾶς περιμένει.

— Ἔστω, λοιπόν, ἀφοῦ πρέπει, θὰ ὑπακούσω.

— Βασίζομαι σὲ σᾶς.

Καὶ ὁ νεαρὸς βαρῶνος, ἀφοῦ ὑπεκλίθη καὶ ἐφίλησε τὸ χεῖρ τῆς διαβολογυναίκας, ἔπειτα ἐπήδησε στὸ ἄλογο ποὺ τὸν ἐπερίμενεν εἰς μικρὰν ἀπόστασιν. Ὀλίγην ὥραν ἀργότερα ἐκάλπαζε στὸ δρόμο τοῦ Ντίτσμπουργκ ψιθυρίζων :

— Αὕτῃ ἡ γυναῖκα μοῦ φαίνεται μυστηριώδης. Δὲν μπορῶ νὰ ἐξηγήσω μερικὰ σχέδιά της. Τοῦλάχιστον φθάνει νὰ μὴ εἶναι ἐγκληματική...

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἕνας ζητιᾶνος, βαδίζων μὲ κόπο, ἐχαιρέτησε τὸν νεαρὸν βαρῶνον καὶ τοῦ ἐξήτησε πληροφορίας γιὰ τὸν πλησιέστερον δρόμον τοῦ Ντίτσμπουργκ.

— Θὲς τρεῖς ὥρες ὥς ὅτου νὰ φθάσῃς ἐκεῖ, φιλαράκο μου, τοῦ ἀπήνησεν ὁ βαρῶνος. Ἄλλ' ἔτσι ὅπως πᾶς σὺ δὲν θὰ φθάσῃς· οὔτε αὖριον!

Ὁ ζητιᾶνος αὐτὸς δὲν ἦταν κανεὶς ἄλλος ἀπὸ τὸν Λαζάριο, τὸν πατέρα τῆς ἄμοιρης Μικρούλας, ποὺ εἶχε γλυτιώσει ἀπὸ τὰ χέρια τῆς φοβερῆς διώκτριάς του, τῆς Μαλφιέρα...

* *

Ἡ Μαλφιέρα, παρ' ὅλες τὶς ἐγκληματικὰς ἀσχολίας της, δὲν ξεχνοῦσε τὰ φιλόδοξα σχέδια ποὺ ἔτρεφεν. Οἱ συνένοχοί της τὴν εἶχαν ἀνακηρύξει, στὸ γερμανικὸ χωριό, ὅπου ἔμενε προσωρινῶς ὡς μέλλουσα βασίλισσα τῆς Νεαπόλεως καὶ ὡς βασιλέα τὸν μέλλοντα σύζυγόν της, τὸν κόμητα Φόρφελντ. Μὰ γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ ὄνειρό της αὐτὸ ἐχρειάζετο ἀκόμη νὰ ἐργασθῇ πολὺ ἡ σάτανικὴ γυναῖκα. Μολαταῦτα κάθε φορὰ, ποὺ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐμπιστοὺς της τὴν ἐπλησίαζεν ἐκείνη τὴ νύχτα στὸν πύργο, γιὰ νὰ τὴν χορεύσῃ, ἡ διαβολογυναῖκα τοῦ ἐπιθύριζε :

— Σὲ δυὸ μῆνες στὴ Νεάπολι!

Ὁ προσκεκλημένος ὑπεκλίνετο, ὥσάν νὰ εἶχεν ἀκούσει κανένα κοπιμέντο. Ἦταν ὅλοι αὐτοὶ συνωμόται, στοὺς ὁποίους ἡ πανούργα γυναῖκα δὲν ἔπαυε νὰ θυμίζει τὴν ὑποχρέωσιν ποὺ εἶχαν ἀναλάβει ἀπέναντί της, νὰ τὴν βοηθήσουν στὸ καταχθόνιο σχέδιό της. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Βίλελμ Μάιστερ, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐπιστρέψει στὸν πύργο καὶ ἐλάμβανε μέρος εἰς τὴν δεξίωσιν, ἐξήταζε χωρὶς νὰ φαίνεται τὴν διαβολογυναῖκα. Τὴν νὰ εἶχεν ἀπογίνει ἀράγε

ἡ Μικροῦλα; ἐσκέπτετο ταυτοχρόνως γιατί ἡ Μαλφιέρα τὴν κατεδίωκε μ' ἓνα τέτοιο φοβερὸ τρόπο; Διατί κατεδίωκε τὸν Λαζάριο; Καὶ ἐνόσφ ἐκύτταξε τὴν Ἰσαβέλλα, τόσον ἀνεκάλυπτε στὸ βλέμμα της τὸ βλέμμα μιᾶς ὀχιάς.

— Πρέπει αὖριο νὰ φύγω ἀπὸ δῶ μέσα, ἐσυλλογίζετο ὁ Βίλελμ. Ἐδῶ εἶναι μιὰ φορικτὴ ἀτμόσφαιρα ἐγκλήματος καὶ ἀτιμίας. Πρέπει, ὅμως, νὰ εἰδοποιήσω τὸν Κάρολον καὶ τὸν Λαέρτιον.

Τὴν ἴδια στιγμή ἡ ὀρχήστρα ἤρχιζεν ἓνα βάλς. Ἡ ὥραία Μαριάννα τὸν ἐπλησίασε καὶ τοῦ εἶπε μὲ μιὰν γλυκεῖα χαϊδευτικὴ φωνή:

— Χορεύουμε κύριε;

— Μὲ συγχωρεῖτε, δεσποινίς, τῆς ἀπήντησεν ὁ Βίλελμ, ἀλλὰ δὲν μπορῶ αὐτὴ τὴ στιγμή.

Ἡ ἡθοποιός, τὴν ὁποῖαν ἡ τρομερὴ Μαλφιέρα εἶχε κάνει συνένοχόν. της, τὸν ἐκύτταξεν ἐκπληκτῇ:

— ὦ, μὰ γιατί; ρώτησε μὲ ὄσπιν μποροῦσε περισσοτέρην πρόκλησι. Τί ἔγινε λοιπὸν τὸ ἐνδιαφέρον σας γιὰ μένα; Μοῦ εἶπατε ψέματα;

Καὶ σκύβοντας τὸ πρόσωπο, ἄφησε δύο δάκρυα νὰ κυλίσουν ἀπὸ τὰ μάτια της στὰ μάγουλά της. Γεμᾶτος ἀπὸ συγκίνησιν ὁ Βίλελμ τῆς εἶπε:

— Πρὸς θεοῦ, Μαριάννα, μὴ μὲ κρίνετε ἀπ' αὐτό. Ἐχω πάντα γιὰ σᾶς τὰ καλύτερα αἰσθήματα. Μὴν ἀμφιβάλλετε.

— Δὲν μὲ ἀγαπᾶτε... ὄχι... ἐπέμεινεν ἐκεῖνη.

— Δὲν εἶδαμε ἀκόμη τὸ φίλο μας τὸ Λαέρτιο, εἶπεν ὁ Βίλελμ γιὰ νὰ στρέψῃ τὴν συζήτησιν ἄλλου, γιὰ νὰ μὴν ἀντιληφθοῦν οἱ ἄλλοι προσκελημένοι τί συνέβαινε μεταξὺ των.

Ὁ Λαέρτιος ἔγινε λοιπὸν φίλος σας; ρώτησε μὲ ζωντανὴν ἐκπληξιν ἡ Μαριάννα. Ἄ, τώρα καταλαβαίνω τί συμβαίνει. Δὲν θέλετε νὰ μοῦ φέρεσθε ὅπως μοῦ ἐφέρεσθε πρῶτα, γιατί νομίζετε ὅτι ἀγαπῶ τὸν Λαέρτιον. Σᾶς πληροφορῶ λοιπὸν ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει κανένα δικαίωμα σὲ μένα.

Τὴν στιγμήν ὅπου ὁ Βίλελμ ἦταν ἐτοιμος νὰ τῆς ἀπαντήσῃ, ἔξαφνα ἓνας ἀπὸ τοὺς ὑπηρετάς τῆς Μαλφιέρα τὸν ἐπλησίασε καὶ τοῦ ἔδωσε μιὰν ἐπιστολήν.

— Αὐτὴ εἶναι γιὰ σᾶς, τοῦ εἶπε. Σεῖς δὲν εἴσθε ὁ κύριος Βίλελμ Μάιστερ;

— Μάλιστα.

— Τὴν ἔφεραν ἀπὸ τὸ Ντίτσμπουργκ καὶ εἶπαν νὰ σᾶς τὴν δώσουμε ἀμέσως.

Νευρικὰ ὁ Βίλελμ ἐπῆρε τὸ γράμμα, τὸ ἀνοίξε καὶ διάβασε κατάπληκτος:

«Ἄν θέλετε νὰ σώσετε τὴν Μικροῦλα ἔλατε γρήγορα στὸ Ντίτσμπουργκ. Μὴ χάνετε οὔτε στιγμή».

Ἡ μυστηριώδης αὐτὴ ἐπιστολὴ δὲν ἔφερε καμμίαν ὑπογραφήν. Ποιὸς τὴν ἔστειλε λοιπὸν εἰς τὸν Βίλελμ; Καὶ ποιὸς ἄλλος ἤκτος ἀπ' αὐτὸν ἐνδιέφερετο διὰ τὴν τύχην τῆς Μικροῦλας;

Αὐτὲς οἱ σκέψεις στριφογύριζαν στὸ κεφάλι τοῦ Βίλελμ, καθ' ἣν στιγμήν ἄφηνε τὸ σαλόνι τοῦ πύργου διὰ νὰ σπεύσῃ νὰ εἴρῃ τὸν Κάρολον Ὁρσάτι, τὸν ἔμπιστον ὑπηρέτην του.

— Γρήγορα, τοῦ εἶπε μόλις τὸν συνήντησεν εἰς τὸ δωμάτιόν του. Νὰ ἐτοιμάσῃς τ' ἄλλα ἀμέσως. Φεύγομε.

— Ὅλα εἶναι ἔτοιμα κύριε, τοῦ ἀπήντησεν ὁ Κάρολος. Εἶχα πάντοτε ὑπ' ὄψει μου ὅτι μπορούσαμε νὰ φύγωμε ξαφνικά.

Χωρὶς νὰ χάνουν καιρὸ οἱ δύο ἄνδρες κατέβηκαν στὸ σταῦλο τοῦ πύργου, ἐπῆραν ἀπὸ ἐκεῖ τὰ ἄλλα, ἐπήδησαν σ' αὐτὰ καὶ ἔσπευσαν νὰ βγοῦν ἀπὸ τὸ πᾶρκο τοῦ πύργου. Τὴν στιγμήν ὅμως πού διέσχιζαν τὸ κατώφλι τῆς μεγάλης πόρτας, μιὰ φωνὴ ἀσθμαίνουσα, γεμάτη ἀπὸ θυμόν, ἐφώναξε στοὺς φρουροὺς τοῦ πύργου:

— Κλείστε τὶς πόρτες γρήγορα. Μὴν ἀφήσετε κανένα νὰ βγῇ.

— Πολὺ ἀργά! εἶπεν ὁ Κάρολος Ὁρσάτι, γελῶν ειρωνικά.

Καὶ οἱ δύο ἱππεῖς ἔτρεχαν πρὸς τὸ Ντίτσμπουργκ, ὅπου ἐκινδύνευε διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν ἡ δυστυχισμένη Μικροῦλα καὶ ἀπ' ὅπου ἕνας ἄγνωστος εἶχε εἰδοποιήσει τὸν Βίλελμ νὰ σπεύσῃ καὶ νὰ τὴν σώσῃ.

Ἡ Μαλφίερα τὰ εἶχεν ἀντιληφθῇ ὅλα. Εἶχεν ἰδῇ τὸν Βίλελμ νὰ διαβάξῃ τὸ μυστηριώδες γράμμα. Ἐπειτα τὸν εἶδε νὰ τρέχῃ στὸ σταῦλο. Κι' ἦταν αὐτὴ πού ἔδωσε τὴν διαταγὴν νὰ σταματήσουν τοὺς ἱππεῖς καὶ νὰ κλείσουν τὶς πόρτες τοῦ πύργου. Ἄλλ' ἦταν πολὺ ἀργά. Ἐξω φρενῶν τότε ἡ Μαλφίερα, ἐπέστρεψε στὸ σαλόνι γιὰ νὰ εἴρῃ τὸν ἄνθρωπον πού εἶχε φέρεי τὸ γράμμα.

— Θὰ μοῦ πληρώσῃ πολὺ ἀκριβὰ τὴν προδοσίαν του! ἐψιθύριζε μὲ λύσσαν ἡ διαβολογυναῖκα.

Παρ' ὅλας τὰς προσπαθείας τῆς ὅμως δὲν κατώρθωσε νὰ τὸν ἀνεύρῃ, ἀν καὶ ἀνεστάτωσεν ὅλο τὸ προσσωπικὸν τοῦ πύργου.

— Αὐτὴ τὴν φορὰ τὴν ἔπαθα, ἔλεγεν ἡ πανούργα γυναῖκα καὶ ἐτριγύριζε σὰν τρελλή, μέσα στὸ δωμάτιό της.

Διὰ ν' ἀντιληφθῇ ὁ ἀναγνώστης πῶς ἐφθασεν ἡ μυστηριώδης ἐκείνη ἐπιστολὴ στὰ χεῖρα τοῦ Βίλελμ, πρέπει νὰ τὸν ὀδηγήσωμεν στὸ Ντίτσμπουργκ.

σ' ἔνα σπίτι τοῦ ὁποίου ἐβασίλευε μία μεγάλη ἀλλὰ χωρὶς κανένα γοῦστο πολυτέλεια.

Στὸ σπίτι αὐτὸ ἔμεινε ἡ παλὴά γκουβερνάντα τοῦ Τσουπριάνι, ἡ Βαρβάρρα, ἡ πιστὴ συνένοχος τῆς Μαλφιέρα. Ἐμεινεν ὁμως ἀκόμη ἐκεῖ καὶ ἡ Μαριάννα, ἡ ἡθοποιός, ἡ πραγματικὴ Μαριάννα, διότι αὐτὴν ποὺ ἔφερε στὸν πύργον ἡ Μαλφιέρα διὰ νὰ παραπλανήσῃ τὸν Βίλεμ καὶ νὰ κάμῃ τὴν Μικροῦλα, ὅπως ἐνθυμοῦνται οἱ ἀναγνώσται μας, νὰ πεισθῇ ὅτι ὁ προστάτης τῆς ἦτο ἐρωτευμένος μὲ τὴν ὥραιαν ἡθοποιὸν καὶ ἀδιαφοροῦσε δι' αὐτήν, δὲν ἦτο ἡ Μαριάννα, ἀλλὰ μιὰ ἄλλη νέα, ποὺ τῆς ἔμοιαζε καταπληκτικὰ καὶ τὴν εἶχε δασκαλέψει καταλλήλως ἡ διαβολογυναῖκα. Ἡ πραγματικὴ Μαριάννα ἔμοιαζε τώρα σὰν ἕνα μαρμαμένο λουλουδι. Ἀπὸ τότε ὅπου ἔφυγε ἀπὸ τὸ Στρασοβούργο εἶχεν ὑποφέρει τόσον πολὺ. Ἡ ζωὴ αὐτῇ, ἡ ντροπιασμένη, στὴν ὁποία τὴν παραινοῦσε καθημερινῶς ἡ Βαρβάρρα, τῆς ἐμάραινε τὴν ὁμορφιά, τῆς ἐπάγωνε τὸ γέλιο στὰ χεῖλη.

Ἦσαν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἡ Μαριάννα ἔνοιωθε τὴν καρδιά της νὰ κτυπᾷ, γιὰ τὸν ὥραιον καὶ εὐγενῆ νέον, τὸν Βίλεμ Μάϊστερ, στὸν ἐρωτα τοῦ ὁποίου ἔβλεπε τὴν σωτηρίαν μέσα ἀπὸ τὴν ἔλεεινὴ ζωὴ στὴν ὁποίαν τὴν εἶχε καταδικάσει ἡ Βαρβάρρα. Μὰ πῶς μπορούσε νὰ τὸν ξαναῖδῃ; Πῶς μπορούσε νὰ ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ στόμα μου τὰ εὐγενῆ λόγια, ἀφοῦ δὲν ἤξευρε ποῦ βρισκόταν; Γι' αὐτό, μέσα στὴν ἀπελπισία της ἡ Μαριάννα δὲν συλλογιζόταν παρὰ μόνον τὸν θάνατο. Ἐνα βράδυ ὁμως συνέβη ὥστε ἡ Βαρβάρρα νὰ φύγῃ μυστηριωδῶς ἀπὸ τὸ σπίτι. Ποῦ ἐπῆγαινε; Κανεῖς δὲν ἤξευρεν. Οὔτε εἶπε τίποτε στὴν Μαριάννα, ἡ ὁποία τὴν εἶδεν ἐκπληκτικὴ νὰ ξαναγυρῇ φέρουσα μαζί της μιὰ χαριτωμένη νέα, μὲ ξανθὰ μαλλιά, ποὺ ἔμοιαζαν σὰν χρυσάφι.

— Σοῦ ἐμπιστεύομαι αὐτὴ τὴν Μικροῦλα, εἶπεν ἡ Βαρβάρρα. •

Ἀλλ' αἱ συστάσεις τῆς Βαρβάρρας δὲν ἐσταμάτησαν ὥς ἐκεῖ!

Ἡ Βαρβάρρα εἶπε στὴν Μαριάννα νὰ φροντίσῃ μὲ κάθε τρόπο νὰ σταλάξῃ στὴν ψυχὴ τῆς ἀθώας αὐτῆς Μικροῦλας τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν διαφοθορὰν καὶ τὴν ἀκολασία. Νὰ πλημμυρίσῃ αὐτὴν τὴν παρθενικὴ καρδιά μὲ ντροπὴ. Νὰ γεμίσῃ τὸ ἄγνόν αὐτὸ κορμὶ μὲ τὰ στίγματα τῆς ἀτιμίας, τῆς πιὸ αἰσχροῦς καὶ ποταπῆς ἀτιμίας.

Καὶ εἶν' ἀλήθεια ὅτι γιὰ μιὰ στιγμὴ ἡ Μαριάννα ἔνοιωσε κάποια ἄγρια χαρὰ στὸ ἄκουσμα τῶν ἀπαισιῶν αὐτῶν συστάσεων. Ὡ, ὥστε δὲν θὰ ἐκυλιόταν μόνη πιά μέσα στὴν ἀτιμία. Θὰ εἶχε καὶ συντροφιά τὸ εὐγενικὸ καὶ ἀθῶο αὐτὸ κορίτσι, τὸ ὁποῖο δὲν ἐμάντευε κἄν τί τύχη τοῦ προετοίμοζαν. Καὶ ὑπεσχέθη στὴν Βαρβάρρα ὅτι θὰ ἐκτελοῦσε πιστὰ τὰς ὁδηγίας της. Ἀλλὰ μόλις εὐρέθη ἀπέναντι στὴν νεοφερμένη Μικροῦλα, τότε ἡ καρδιά

της αἱματώθηκε στὴ σκέψι πὼς θὰ παρέδιδεν ἕνα τόσο ἀγνὸ πλάσμα στὴν ἁμαρτία. Τὰ μάτια της ἀνοίχθηκαν διάπλατα. Φρίκη τὴν κατέλαβε. Ὅσο γιὰ τὴν Μικροῦλα, τὸ φτωχὸ ἐκεῖνο πλάσμα δὲν ἔνοιωθε τί ἐγίνετο γύρω του.

Ἐκύτταξε μόνον μὲ ἀπορία τὸ σπίτι στὸ ὁποῖο εὗρέθηκα.

«Πρέπει νὰ τὴν σώσω! ἐσκέφθη ἡ Μαριάννα. Ἀλλὰ πῶς;»

Τὴν ἴδια στιγμή ἡ Βαρβάρα ἐμπῆκε στὸ δωμάτιο, ἔρριψε ἕνα βλέμμα γεμάτο ἀπὸ κυνισμό καὶ περιφρόνησι στὴ Μικροῦλα, ἔπειτα ἐκάλεσεν ἰδιαιτέρως τὴν Μαριάννα καὶ τῆς εἶπε:

—Προτοῦ τὴν κυλίσωμε στὸν βοῦρκο, γιὰ νὰ μὴ τὴν φέρωμε στὸ σημεῖο καὶ ἀρνηθῇ πρέπει νὰ τὴν παρατήσωμε στὰ χέρια ἑνὸς εὐγενικοῦ νέου. Ἐγγραψα στὴν Μαλφιέρα νὰ μοῦ στείλῃ ἕνα νέο εὐπαιρῖδι.

Πράγματι ἡ Βαρβάρα ἔσπευσε νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν συνένοχόν της, ἡ ὁποία ἔστειλε τὸν βαρῶνον Ρουτβάιν.

Εἶχε φθάσει λοιπόν, ἡ ἀπαισία στιγμή διὰ τὴν Μικροῦλαν; Ἡ Μαριάννα ἐκλαίεν ἀπὸ τὴν στενοχωρίαν της, διότι θὰ ἐγίνετο καὶ αὕτῃ συνένοχος μιᾶς τέτοιας ἀτιμίας.

—Προσπάθησε μὲ κάθε τρόπο νὰ προετοιμάσῃς τὴ Μικροῦλα, τῆς ξαναεἶπε ἡ Βαρβάρα. Εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑποδεχθῇ τὸν νέον, ποὺ μᾶς στέλλει ἡ Μαλφιέρα, μὲ μεγάλη εὐγένεια καὶ νὰ μὴ τοῦ ἀρνηθῇ τίποτε. Ἄν τῶρα δὲν σὲ ἀκούσῃ... τότε... Καὶ συνεπλήρωσε τὴν φράσιν της μὲ μίαν βάρβαρον χειρονομίαν.

—Ἦουχάσατε, τῆς ἀπήντησεν ἡ Μαριάννα, συγκατατοῦσα μὲ κόπον τὰ δάκρυα. Ὅλα θὰ γίνουν σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία σας!..

—Ὡράϊα. Βλέπω ὅτι ἔχω ἕνα ἐμπιστον ἄνθρωπον, εἶπε ἱκανοποιημένη ἡ μέγαιρα.

Καὶ ἡ Βαρβάρα ἀπεσύρθη, μὲ μίαν χειρονομίαν, ποὺ ἔδειχνεν ὅτι ἂν δὲν ἀκολουθοῦσε τὴν σύστασίν της, θὰ εἶχε νὰ κάμῃ μαζί της καὶ θὰ ἐπλήρωνε πολὺ ἀκριβὰ τὴν ἀνυπακοήν της. Ἡ Μικροῦλα εἶχε παρακολουθήσει αὐτὴν τὴν σκηνὴν, χωρὶς νὰ εἰπῇ λέξιν. Ὅταν ὁμως ἡ παλαιὰ της γκουβερνάντα ἔφυγε, τότε ἐπῆγε κι' ἐκάθησε κοντὰ στὴ Μαριάννα καὶ τὴν ρώτησε μὲ μιὰ φωνὴ γλυκεῖα καὶ χαϊδευτικὴ:

—Γιατί κλαῖς; Τί φοβάσαι; Ποιὰ εἶναι αὕτῃ ἡ γυναῖκα ποὺ σὲ φοβίζει τόσο;

—Φτωχὸ παιδί, ἀνεστέναξεν ἡ Μαριάννα, μὴ ζητᾷς νὰ μάθῃς, γιατί ἂν τὸ μάθαινες, αὐτὸ θὰ ἦταν φοβερό γιὰ σένα. Ἐχέ μόνον ἐμπιστοσύνη σὲ μένα. Σοῦ τὸ ἐπαναλαμβάνω καὶ σοῦ τὸ ὀρκίζομαι στὸν Θεὸ ποὺ πιστεύω: Ἐνόσω ᾧ ἐγώ, δὲν ἔχεις τίποτε νὰ φοβάσαι.

—Μὲ τρομάξεις, λοιπόν. Τί πρόκειται νὰ συμβῇ; Μὲ ἀπειλεῖ ἄλλος

κίνδυνος. Ἀλλοίμονον... Ἔχω ὑποφέρει τόσα, ὥστε παρακαλῶ τὸν Θεὸ νὰ μοῦ στεῖλῃ τὸν θάνατο, γιὰ νὰ γλυτώσω ἀπὸ τὰ βάσανά μου, ἀνεστέ-
ναξῃ ἡ Μικροῦλα.

—Δὲν πρέπει νὰ λὰς τὰ λόγια αὐτά, γιατί μοῦ ματώνεις τὴν καρδιά.
Ἔχε ἐμπιστοσύνη σὲ μένα. Ἡ ζωὴ ἀνοίγεται μπροστά σου γεμάτη ὑπο-
σχέσεις. Εἰν' ἀλήθεια ὅτι ἔχεις πολὺ ἰσχυροὺς ἐχθροὺς, οἱ ὁποῖοι δὲν
ξέρω κι' ἐγὼ γιατί ἔχουν ἀποφασίσει τὴν καταστροφή σου, μὰ προαισθά-
νομαι ὅτι κάποιος φίλος σου θὰ ἔλθῃ, θὰ σ' ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὰ χέρια
τῶν ἀπαισίων ἐχθρῶν σου καὶ θὰ ζήσης ἡσυχία κι' εὐτυχισμένη.

Ἡ Μικροῦλα ἔχαμήλωσε τὸ κεφάλι. Τὰ μάτια της, ἡ σκέψις της, ἔτα-
ξείδευαν στὸ γλυκὺ μὰ ἀπραγματοποίητο αὐτὸ ὄνειρο.

—Εἶχα ἓνα φίλον, εἶπε. Ἦταν τόσο καλός, τόσο εὐγενικός, τόσο
θαρραλέος... Μὰ δὲν ξέρω τί ἀπέγινε... Ποῦ νὰ εἶναι ἄρᾳ γε τώρα...
Ποιὸς ξέρει ἂν θὰ ξαναδῶ ποτὲ τὸν εὐγενικὸν Βίλελμ.

Εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἡ Μαριάννα ἄφησε μίαν κραυ-
γὴν. Ἐπειτα ἐχλώμιασεν, ἔφερε τὸ χέρι της στὴν καρδιά της καὶ ρώτησε
μὲ ἀγωνία τὴ Μικροῦλα:

—Εἶπες Βίλελμ; Εἶναι λοιπὸν ὁ Βίλελμ Μάϊστερ;

—Ναί... Τὸν γνωρίζεις;

—ὦ Θεέ μου. Τί σύμπτωσις... Τί σύμπτωσις!...

Καὶ ἡ Μαριάννα ἐξέσπασε σὲ λυγμούς. Πῶς λοιπὸν, ὁ νέος, ποῦ
εἶχεν ἀγαπήσει τόσο στὸ Στρασβοῦργο καὶ τὸν ὁποῖον μὲ συντριβὴν
καρδίας ἠναγκάσθη ν' ἀποχωρισθῇ γιατί τὸ ἤθελεν ἡ ἑλεεινὴ αὐτὴ Βαρ-
βάρα, ἐνδιεφέρετο καὶ διὰ τὴν Μικροῦλα;

—Μὰ τί ἔχεις; Γιατί κλαῖς; τὴν ρώτησεν ἡ Μικροῦλα. ὦ Θεέ μου,
θὰ γίνῃς λοιπὸν καὶ σὺ ἐχθρά μου; Θὰ μὲ μισῇς καὶ σύ;

—Ὅχι, ὄχι, ἐφώναξεν ἡ Μαριάννα, μὲ τὴν ἰδίαν συγκίνησιν πάντοτε.
Ὅχι, ἀγαπητό μου παιδί. Αὐτὸ δὲν θὰ συμβῇ ποτέ. Μὰ ἔλα, μίλησέ μου
τώρα γι' αὐτόν, γιὰ τὸν εὐγενικὸν φίλον σας.

—Γιατί ἔδειξες τόσην ἐκκληξί, μόλις ἤκουσες τὸ ὄνομά του; Τὸν ξέρεις;

—Ναί, Μικροῦλά μου. Ἐγνώρισα τὸν κ. Βίλελμ. Καὶ τὸν ἐγνώρισα
πολύ. Γι' αὐτὸ μπορῶ σήμερα νὰ σοῦ εἰπῶ ὅτι ἔχει μιὰ πολὺ εὐγενικὴ
καρδιά, εἶναι ἕνας τέλειος χαρακτήρ.

—ὦ, ναί, ναί, εἶπε μὲ πολὺν ἐνθουσιασμὸν ἡ Μικροῦλα. Εἶναι ἕνας
σωστὸς ἱππότης. Καὶ πρὸ πάντων καλός, πολὺ καλὸς γιὰ κείνους ποὺ
ὑποφέρουν.

—Ναί, εἰν' ἀλήθεια, εἶναι πολὺ καλός, ἐψιθύρισεν ἡ Μαριάννα.

— Καὶ πόσο ἄγριος εἶναι γιὰ τοὺς κακοὺς! Τὶ ὁμορφος ποὺ εἶναι ὅταν θυμῶνῃ! ἐπρόσθεσε μὲ μίαν παιδικὴν ἀπλότητα ἡ Μικροῦλα.

Ἡ Μαριάννα ἐπνίξεν ἕνα στεναγμὸν πόνου.

— Εἶναι πολὺ πιὸ καλὸς ὅμως ἀπ' ὅ,τι λέω ἐγώ, ἐξηκολούθησεν ἡ Μικροῦλα. Ἔχει προτερήματα ποὺ δὲν μπορῶ ἐγώ μὲ τὸ μικρὸ μου τὸ μυαλὸ νὰ σᾶς πῶ. Ἔδειξε μιὰ τέτοια καλωσύνη γιὰ μένα! Καὶ ὅταν ὀνειρεύομαι τὴν εὐτυχίαν μου, δὲν βλέπω παρὰ μόνον αὐτὸν μέσα στὰ ὄνειρά μου. Καὶ αὐτὸ μοῦ δίνει θάρρος.

— Δὲν μοῦ εἶπες ὅμως, καλὴ μου φίλη, πῶς τὸν ἐγνώρισε; ρώτησεν ἡ Μαριάννα. Δὲν μοῦ εἶπες πῶς ἐχωρίσθηκες ἀπ' αὐτόν.

Ἡ Μικροῦλα μὲ τὴν ὥραίαν τῆς ἀφέλειαν τῆς διηγίθηκε τότε πῶς εἶχε γνωρίσει τὸν Βίλελμ καὶ πῶς ἡ ἐλεεινὴ ἐκείνη γυναῖκα, ἡ Μαλφιέρα, τὴν ἐχώρισε, τὴν ἔκλεισε σ' ἕνα δωμάτιον τοῦ ὑπογείου τοῦ πύργου, ἀπ' ὅπου τὴν ἔφερε νὰ ἰδῇ τὸν ἀγαπημένον τῆς Βίλελμ συνομιλοῦντα μὲ μίαν νέαν, ἡ ὁποία ὁμοίαζε καταπληκτικὰ μὲ τὴν Μαριάνναν.

— Αὐτὸ εἶναι φοβερό! ἐπιθύρῃσεν ἡ Μαριάννα. Τὶ συμφέρον ἔχει λοιπὸν ἡ γυναῖκα αὕτη νὰ δημιουργήσῃ μιὰ τέτοια ἱστορία;

Αἱ λεπτομέρειαι αὗται τὴν εἶχαν κάμει νὰ συμπαθήσῃ τὴν Μικροῦλα καὶ νὰ ὀρκισθῇ ὅτι δὲν θὰ τὴν παρέδιδε ποτὲ στὴν ἀτιμία ποὺ τῆς παρεσκεύαζεν ἡ Βαρβάρα.

«Ὁχι, καλύτερα νὰ πατήσουν στὸ σῶμά μου, παρὰ νὰ κυλίσω στὸ βούρκο τὸ ἀθῶο αὐτὸ πλάσμα!» συλλογιζόταν ἡ Μαριάννα. Καὶ στρεφόμενη πρὸς τὴν Μικροῦλα, τῆς εἶπεν:

— Ἔλα, ἀγαπημένη μου, εἶναι ὥρα νὰ ξεκουρασθῇς τώρα λίγο. Πρέπει νὰ ἀνακτήσης δυνάμεις, γιὰ νὰ ἔχῃς θάρρος. Θὰ χρειασθῇ πολὺ θάρρος. Ἔλα, θὰ κοιμηθῶ κι' ἐγὼ κοντά σου σ' αὐτὸ τὸ φωτεῖγ. Κοιμήσου ἀγαπημένη μου καὶ μὴ φοβᾶσαι. Εἶμαι ἐδῶ κοντά σου, γιὰ νὰ σὲ προστατεύω.

Πράγματι, λίγες στιγμὲς ἀργότερα ἡ Μικροῦλα ἐκοιμῶταν μὲ τὸ χαμόγελο τῆς ἀθωότητος ζωγραφισμένο στὸ εὐγενικὸ τῆς προσωπάκι. Τότε ἡ Μαριάννα, ἡ κόρη τῆς ἁμαρτίας, ἐσηκώθηκε, χωρὶς νὰ κάμῃ καθόλου θόρυβο, ἔσκυψε καὶ ἐφίλησε τὸ μέτωπο τῆς Μικροῦλας.

Δὲν ἦταν μόνο ἕνα φιλὶ συμπόνιας αὐτό. Ἦταν φιλὶ θυσίας, γιὰτὶ ἡ Μαριάννα, ἡ ὁμορφὴ νέα, ποὺ ἐκύλισε ἡ διαβολικὴ Βαρβάρα στὴν ἀτιμία, γιὰ νὰ τὴν ἐκμεταλλεύεται, ἐθυσίαζε τὸν ἑρωτὰ τῆς, τὸν Βίλελμ ποὺ ἀγάπησε τόσο πολὺ, γιὰ τὴν εὐγενικὴ καὶ ἀθῶα Μικροῦλα!

Μὲ ἀργὰ βήματα καὶ μὲ τὰ μάτια βουρκωμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα, ἡ

ἄμοιρη ἡ Μαριάννα ξαναγύρισε στὸ φωτεῖγ της καὶ ἄφησε τὸν πόνο της νὰ ξεσπάσῃ.

•••

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ἡ Βαρβάρα, ἡ ἑλεεινὴ μαστροπὸς, εἶδε νὰ ἔρχεται στὸ σπίτι της ἓνας νέος ἕως τριάντα ἐτῶν. Ἦταν ὁ βαρῶνος Ρουτβάιν, τὸν ὁποῖον εἶχε στελεῖει ἡ Μαλφιέρα διὰ νὰ ἀποπλανήσῃ τὴν ἄμοιρη Μικροῦλα. Ὁ Ρουτβάιν, παρ' ὅλον ὅτι ἦτο ἓνας τίμιος νέος, δὲν εἶχε τὸ θάρρος μολαταῦτα ν' ἀρνηθῇ στὴν πανούργα αὐτὴ γυναῖκα τὸν ῥόλον, ποὺ τοῦ ἀνέθεσε. Εἶχε μιὰ μεγάλη ἀδυναμία ἀπέναντί της καὶ ὅ,τι τοῦ ἔλεγε, ὅ,τι τοῦ ἐζητοῦσε ἐκείνη, ὁ νεαρὸς βαρῶνος ἔσπευδε νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν της, ἀδιάφορον ἂν αὐτὴ ἦτο πολλὰς φορὰς μιὰ ἐπιθυμία ποταπὴ καὶ χυδαία.

Εἶχε εἰδοποιήσει λοιπὸν ὁ βαρῶνος Ρουτβάιν τὴν πανούργα Βαρβάρα ὅτι ἐκεῖνο τὸ βράδυ θὰ ἔτρωγε στὸ σπίτι της, ἔκτελῶν τὴν ἀποστολήν, ποὺ τοῦ εἶχε ἀναθέσει ἡ Μαλφιέρα. Πράγματι, στὶς τέσσαρες τὸ ἀπόγευμα ὁ Ρουτβάιν ἦλθε στὸ σπίτι τῆς Βαρβάρας. Ἡ ἀπαισία μεσάζουσα τὸν ἐδέχθη μ' ἓνα χαμόγελο, ποὺ ἔκαμε τὸν νέον ν' ἀηδιάσῃ. Ἀπέμενε ἀκόμη μέσα του ἓνα ἴχνος ντροπῆς καὶ δὲν τοῦ ἄρесе καθόλου ὁ ῥόλος, τὸν ὁποῖον εἶχε ἀναλάβει. Σὲ λίγο ἡ Βαρβάρα τὸν ἔφερε στὸ δωμάτιον ὅπου ἦταν ἡ Μαριάννα καὶ ἡ Μικροῦλα, ἀγκαλιασμένες κι' οἱ δυὸ καὶ μὲ τὴν ἔκφρασι τοῦ πόνου στὸ νεανικὸ πρόσωπό των.

— Πόσον θὰ ὑποφέρῃ αὐτὴ ἡ δυστυχισμένη ἡ μικροῦλα, ἔσκέφθη ὁ Ρουτβάιν, βλέπων τὴν νεαρὰν κόρην τοῦ Τσουπριάνι.

Ἄλλ' ἑξαφνὰ τὰ μάτιά του ἑσταμάτησαν ἀνοιγμένα διάπλατα σ' αὐτήν. Ποτὲ δὲν εἶχε ἰδῇ μιὰ τέτοια ὁμορφιά, τόσο ἀρμονικὴ, μὰ καὶ τόσο ἀγνή. Ἐπροχώρησε στὸ δωμάτιο καὶ ὑποκλινόμενος μὲ ἓνα ἀπαίσιον σεβασμὸν ἐμπρὸς στὴν Μικροῦλα, τῆς εἶπε:

— Δεσποινίς, σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴ φοβηθῆτε τίποτε. Ἄν ἡ παρουσία μου σᾶς ἐνοχλῇ, εἶμαι πρόθυμος νὰ φύγω. Σᾶς ὀρκίζομαι ὅμως στὴν τιμὴν μου ὅτι θὰ εἶμαι γιὰ σᾶς ἓνας φίλος, ὅσην ὥραν θελήσετε νὰ μὲ ἀνεχθῆτε κοντὰ σας!

Κατάπληκτη ἡ Βαρβάρα ἀπὸ τὰ λόγια αὐτὰ ἐψιθύρισε:

— Τί λέει; Θὰ παίξῃ καμμιὰ κωμῳδίαν, χωρὶς ἄλλο, γιὰτὶ διαφορετικὰ δὲν ἐξηγεῖται ἡ στάσις του. Ἄς κάνω ὑπομονή. Ἄν χρειασθῇ, φέρομαι κι' ἐγὼ διαφορετικά.

Καὶ βιαστικὰ - βιαστικὰ ἡ ἀπαισία γυναῖκα ἐβγήκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

ὅπου ἦσαν τὰ δύο κορίτσια μὲ τὸν Ρουτβάιν, ἔτρεξε στὸ δωμάτιό της, ἀνοιξε ἓνα ἀθέατο συρτάρι, ἔβγαλε ἀπ' ἐκεῖ ἓνα μικρὸ φιαλίδιον καὶ τὸ ἔκρουσε στὴν τσέπη της. Ἐπειτα, χαμογελῶντας μὲ τὸ ἀπαίσιον χαμόγελό της, ἐπέστρεψε στὸ δωμάτιον τῶν κοριτσιῶν.

— Ἐμπρὸς παιδιὰ μου στὸ τραπέζι, εἶπε μὲ μίαν εὐθυμίαν ποῦ ἐπαγώσε τὴν Μαριάνναν, γιατί ἡ δυστυχισμένη νέα ἤξευρε καλὰ τὶ ἐσήμαιναν ἡ εὐθυμία αὐτῇ. Ἐμπρὸς λοιπόν, τὶ περιμένετε;

Ἡ Μαριάννα πρώτη ἐκάθησε στὸ τραπέζι, ἀφοῦ πρῶτα ἔσπριξε τὸ χέρι τῆς Μικρούλας καὶ ἔρριψεν ἓνα βλέμμα ποῦ ἐσήμαινε πολλὰ στὸν νεαρὸν βαρῶνον.

— ὦ! ἐπιθύρυσεν ἐκεῖνος. Ἐδῶ μέσα παίζεται ἓνα φοβερὸ δράμα. Ἄ, ὄχι, ὄχι, δὲν ἐννοῶ νὰ γίνω κι' ἐγὼ ὁ συνένοχος τῆς γυναίκας αὐτῆς, ποῦ μ' ἔστειλεν ἐδῶ. Ἀς ἴδουμε τώρα τὶ πρέπει νὰ κάμω.

Καὶ ὁ Ρουτβάιν προσπάθησε, μὲ τοὺς τρόπους του, νὰ δείξῃ ὅλον τὸν ἀπαιτούμενον σεβασμὸν στὴ Μικρούλα. Στὴν ἀρχὴ ἔκαμε λόγον γιὰ τὸν πύργον τοῦ Γκόλβερχθ καὶ τὰ χεῖλη του ἐπρόφεραν τὸ ὄνομα τοῦ Βίλελμ Μάιστερ.

— Βίλελμ! ἐφώναξαν συγχρόνως κατάπληκτα καὶ τὰ δύο κορίτσια. Εἶδατε λοιπόν τὸν Βίλελμ;

— Τὸν εἶδα καὶ μίλησα μαζί του, ἀπήντησεν ὁ βαρῶνος ἐκπληκτος. Τὸν γνωρίζετε καὶ σεῖς;

Ἡ Μαριάννα μ' ἓνα βλέμμα ἡμπόδισε τὴν Μικρούλα ν' ἀπαντήσῃ. Καὶ μὲ τὸ πλεόν ἀδιάφορο ὕφος εἶπε στὸν Ρουτβάιν:

— Ναί, ἐγνώρισα ἄλλοτε τὸν κ. Βίλελμ Μάιστερ. Πέστε μου ὅμως, νομίζετε ὅτι θὰ εἶναι ἀκόμη στὸν πύργο τοῦ Γκόλβερχθ;

— Εἶμαι βέβαιος.

Ἐνα χαμόγελο χαρᾶς ἐφάνηκε στὰ χεῖλη τῆς Μαριάννας. Ἡ Βαρβάρρα ὅμως, ἡ ὁποία δὲν εἶχε χάσει οὔτε μιὰ λέξι ἀπὸ τὴν συνομιλίαν τῶν δύο κοριτσιῶν μὲ τὸν νέον, ἐπιθύρυσεν:

— Μμ! ὁ κορτάκιος τοῦ Στρασβούργου τριγυροῦν ἐδῶ πέρα. ὦ διάβολε, αὐτὸ εἶναι ἐπικίνδυνον. Πρέπει νὰ λάβωμε τὰ μέτρα μας. Ἄν κατὰ λαβα καλὰ, ἡ σινιορίτα Ἰσαβέλλα θέλει νὰ ρίψῃ στὴν ἀτιμία τὴν μικρὴ Τσουκράνι. Κι' ἂν δὲν τὸ κατορθώσῃ, τότε ἡ σινιορίτα προτιμᾷ νὰ ξεμπερδέψῃ μιὰ καὶ καλὴ μὲ τὴ μικρὴ... νὰ τὴν σκοτώσῃ. Ἄν τύχῃ ὅμως καὶ τὴν ἴδῃ αὐτὸς ὁ κορτάκιος καὶ τὴν ἐρωτευθῇ, τότε τὰ πράγματα εἶναι ὀσχημα. Μμ... τόσο τὸ χειρότερον γιὰ τὴ μικρὴ. Δὲν φταίω ἐγὼ ἂν μὲ ἀναγκάζῃ νὰ λάβω αὐστηρότερα μέτρα.

Καὶ ἡ ἀπαισία γυναῖκα ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν θέσιν ὅπου κατεσχόπευε

τὰ δύο κορίτσια καὶ τὸν νέον, καὶ ἐψιθύρισε καὶ στὸ αὐτὸ τῆς ὑπηρετρίας, ἡ ὁποία ἐσέρβριζε τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην τὰ φαγητὰ στὸ τραπέζι.

— Δὲν νομίζετε πῶς; δὲν ὑπάρχουν πολλὰ λουλούδια στὸ τραπέζι; εἶπεν ἔπειτα ἡ Βαρβάρα, ἀπευθυνομένη πρὸς τὸν νεαρὸν βαρῶνον. "ὦ! αὐτὸ εἶναι παράλειψις, ἀλήθεια.

Τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην φάνηκε πάλιν ἡ ὑπηρετρία. Ἐκρατοῦσε στὰ χέρια της ἓνα βάζο μὲ λουλούδια. Εἰς ἓνα νεῦμα τῆς Βαρβάρας, ἡ ὑπηρετρία προσεκοιμήθη ὅτι παραπάτησε καὶ ἔπεσε χάμω. Τὸ βάζο μὲ τὰ λουλούδια ἔγινε χίλια κομμάτια.

— "ὦ! μὰ εἰσαι ἀπρόσεκτη, τῆς ἐφώναξεν ἡ Βαρβάρα.

"Ὁ βαρῶνος καὶ ἡ Μικροῦλα ἐστράφησαν νὰ ἰδοῦν τι συνέβαινε.

Τότε ἡ ἀπαισία Βαρβάρα ἔρριψε μὲ ἀστραπιαίαν ταχύτητα στὸ ποτήρι τῆς Μικροῦλας τὸ περιεχόμενον τοῦ μικροῦ φιαλιδίου, ποὺ ἐκρατοῦσε στὰ χέρια της.

— "Ελα, μάζεψέ τα, εἶπεν ἔπειτα στὴν ὑπηρετρία ἡ Βαρβάρα.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως ἡ Μαριάννα εἶχε γίνει κατάχλωμη. Μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ της εἶδε τὴν κίνησιν τῆς Βαρβάρας καὶ ἐμάντευσε ποιά φρικτὴ τύχη παρεσκεύαζεν ἡ μέγαιρα γιὰ τὴν ἀμοιῶν τῇ Μικροῦλα. "Ἦθελε νὰ τὴν ἀποκοιμίσῃ ἄρα γε ἢ νὰ τὴν δηλητηριώσῃ;

Μιὰ φοβερὰ πάλιν ἄρχισε τότε μέσα της: νὰ πάρῃ τὸ ποτήρι τῆς Μικροῦλας καὶ νὰ πιῇ τὸ περιεχόμενον. "Ετσι θὰ ἔσωζε τὴν φίλην της. "Ετσι ὅμως θὰ ἐγλύτωνε καὶ αὐτὴ ἀπὸ τὴ βασανισμένη ζωὴ της. "Αλλ' ὄχι, ὄχι. Ἦταν τόσο νέα! Γιατί νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τώρα; Τὸ μόνο ποὺ εἶχε νὰ κάμῃ ἦτο νὰ ἀποκαλύψῃ στὸν βαρῶνον Ρουτβάιν τὴν φοβερὰν προᾶξιν τῆς Βαρβάρας, καὶ ἔπειτα, ἐφ' ὅσον θὰ ἐγίνετο ἐχθρὰ μὲ τὴν μέγαιραν, νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν βαρῶνον νὰ τὴν θέσῃ ὑπὸ τὴν προστασίαν του. Θὰ ζοῦσε! Καὶ θὰ ξανάβλεπε τὸν Βίλεμ. Ἀλλοίμονον ὅμως! ὁ Βίλεμ ἦταν χαμένος πιά γι' αὐτήν! Ἀγαποῦσε τὴ Μικροῦλα!

"Ἡ σκέψις αὐτὴ τὴν ἔκαμε νὰ ἀποφασίσῃ γιὰ τὴν τύχη της.

Καὶ μόλις ἡ γερὰ Βαρβάρα ἐσηκώθηκε μιὰ στιγμὴ, γιὰ νὰ βγῇ ἔξω, ἡ Μαριάννα ἄρπαξε, χωρὶς νὰ γίνῃ ἀντιληπτὴ ἀπὸ τὴ Μικροῦλα καὶ τὸν Ρουτβάιν, τὸ ποτήρι τῆς Μικροῦλας καὶ τὸ ἔφερε στὰ χεῖλη της. Μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα εἶχε ἀδειάσει ὅλο τὸ περιεχόμενό του. "Επειτα, μὲ τὴν ἴδιαν ἀπάθειαν, ἄφησε τὸ ποτήρι ἐμπρὸς στὴν Μικροῦλα.

"Ἡ Μικροῦλα τὸ ἀντελήφθη, ὑπέθεσεν ὅμως ὅτι ἡ φίλην της, γιὰ νὰ τῆς δείξῃ πόσο τὴν ἀγαποῦσεν, ἔπινεν ἀπὸ τὸ ποτήρι της. Ποὺ νὰ ἔμπο-
πτεύεται ἡ κόρη τοῦ Τζοβάνι ὅτι ἡ Μαριάννα τῆς εἶχε σώσει τὴ ζωὴ! Καὶ ἡ ἡρωϊκὴ ἡθοιοιδὸς ἐξακολουθοῦσε νὰ τῆς χαμογελᾷ. "Εξαφνα ὅμως

ἡ φτωγὴ Μαριάννα ἄφησε μιὰ κραυγὴ φρίκης. Τὸ πρόσωπό της ἔγινε κατάχλωμο. Σὰν τρελλή, ἔφερε τὰ χέρια της στὸ στήθος.

— Θεέ μου, φωτιά, μιὰ φωτιά ἄναψε μέσα μου. Πεθαίνω, ἐφώναξε.

Ὁ βαρῶνος Ρουτβάιν, ἐτινάχθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του, ἄρπαξε τὴ Μαριάννα, ποὺ δὲν μποροῦσε πλέον νὰ σταθῇ στὰ πόδια της, καὶ τὴν ἔφερε σ' ἓνα ντιβάνι, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὴν κατάπληκτη καὶ φοβισμένη Μικροῦλα.

— Ἡ Βαρβάρα. Ποῦ εἶναι ἡ Βαρβάρα; ἐτραύλισεν ἡ Μαριάννα.

Ἡ ἀπαισία γρηὶ εἶχεν ἐξαφανισθῇ! Στὴν πρώτη κραυγὴ τῆς Μαριάννας, τὰ εἶχε μαντεύσει ὅλα καὶ ἔτρεξε στὸ δωμάτιό της, ὅπου ἄρχισε νὰ ρίχνῃ μέσα σ' ἓνα ταξειδιωτικὸ σάκκο ὅλα τὰ χρυσαφικά ποὺ εὐρίσκοντο ἐκεῖ.

— Ὅλα ἐπῆγαν χαμένα! ἔλεγεν ἡ κακούργα. Αὐτὴ ἡ ἔλεεινὴ ἦπις ἀπὸ τὸ ποτήρι τῆς Μικρούλας καὶ μοῦ χάλασε τὴ δουλειά. Θὰ τὰ εἰπῇ τώρα ὅλα στὸ βαρῶνο καὶ ἀλλοίμονό μου. Σὲ λίγο ἡ ἀστυνομία θὰ εἶναι ἐδῶ. Εἶναι καιρὸς ὅμως νὰ φύγωμε. Τὸ κόλπο μου ἀπέτυχε. Ἡ Μαλφίερα θὰ γίνῃ ἔξω φρενῶν. Εἶναι ἱκανὴ νὰ μὲ σκοτώσῃ. Ἄς φύγω ἐγὼ τώρα καὶ ἄς τὰ βγάλῃ ἐκείνη πέρα. Ὁ καθένας φροντίζει γιὰ τὸν ἑαυτό του στὴν κρίσιμη στιγμή. Εὐτυχῶς ὅτι ἔχω λίγα χρήματα ἀκόμη.

Λίγα δευτερόλεπτα ἀργότερα, ἡ ἀπαισία μέγαιρα ἦταν ἔτοιμη. Καὶ χωρὶς νὰ τὴν ἀντιληφθῇ κανεὶς, ἔφυγεν ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς διαφθοράς, ὅπου εἶχε παρασφύρει καὶ τὴν ἄμοιρη τὴν Μικροῦλα.

Ἡ Μαριάννα, ὅταν εἶδεν ὅτι δὲν παρουσιάζετο ἡ Βαρβάρα, κατάλαβε τι εἶχε συμβῇ. Στρεφομένη λοιπὸν πρὸς τὸν βαρῶνον Ρουτβάιν, τοῦ εἶπε μ' ἓνα πικρὸ γέλιο:

— Κύριε, σὲ λίγο ἐγὼ δὲν θὰ ὑπάρχω πιά στὴ ζωῇ. Θὰ σὰς ἐμπιστευθῶ λοιπὸν ἓνα μυστικόν. Μὰ προηγουμένως θὰ ἤθελα νὰ μὲ μεταφέρετε στὸ δωμάτιο τῆς Μικρούλας. Ἐκεῖ μέσα θὰ πεθάνω εὐχαριστημένη.

Ὁ Ρουτβάιν, ὀδηγούμενος ἀπὸ τὴν Μικροῦλα, ἐπροθυμοποιήθη νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς δυστυχισμένης τῆς Μαριάννας. Καὶ ὅταν τὴν ἐτοποθέτησαν κατάχλωμη στὸ κρεβάτι Μικροῦλας, τότε ἡ δηλητηριασθεῖσα νέα ἐψιθύρισε, συγκρατοῦσα μὲ κόπον τοὺς φρικτοὺς πόνους, ποὺ ἠσθάνετο:

— Θέλω νὰ γράψω. Φέρτε μου νὰ γράψω.

— Μὲ λυγμοὺς ἡ Μικροῦλα τῆς ἔφερε χαρτί καὶ μελάνι, ἐνῶ ὁ Ρουτβάιν τὴν ὑπεβάσταζε στὸ κρεβάτι, διὰ νὰ μπορέσῃ νὰ γράψῃ. Μὲ χέρι ποὺ ἔτρεμε τότε ἡ ἄμοιρη Μαριάννα ἔγραψε ὀλίγες γραμμές. Ὅταν ἐτελείωσε, ξαναδιάβασε τὶς γραμμὲς αὐτές. Δυὸ δάκρυα ἐκύλισαν ἀπὸ τὰ μάτια της.

— Θὰ πάω νὰ εἰδοποιήσω ἓνα γιατρό, τῆς εἶπεν ὁ Ρουτβαῖν.

— Εἶναι ἀνώφελο! τοῦ ἀπήντησεν ἡ Μαριάννα. Σᾶς εἶπα, θὰ πεθάνω. Τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ μὲ σώσῃ. Μόνον ἂν μὲ λυπᾶσθε καὶ λυπᾶσθε καὶ αὐτὸ τὸ φτωχὸ παιδί, σεῖς ποὺ εἰσθε τόσο ἐυγενικὸς νέος, θὰ μᾶς κάμετε μιὰ σπουδαία ὑπηρεσία.

— Τὶ θέλετε. Εἶμαι πρόθυμος νὰ κάμω ὅ,τι μοῦ ζητήσετε

— Σᾶς εὐχαριστῶ, εἶπεν ἡ Μαριάννα, στῆς ὁποίας τὰ μάτια ἔλαμψε μιὰ στερονὴ χαρά. Ἀνεβήτη γρήγορα στὸ ἄλογό σας καὶ τρέχτε χωρὶς νὰ χάνετε οὔτε στιγμή, νὰ εὐρῆτε τὸν Βίλελμ Μαΐστερ. Δώστε του τὸ γραμμα αὐτό. Μὰ γρήγορα ὅμως, μὴ χάνετε οὔτε μιὰ στιγμή. Σᾶς ἐξορκίζω νὰ μὴ ἀσχολῆσθε πιά μ' ἐμένα.

— Σᾶς δοκίξομαι, ἀπήντησε συγκινημένος ὁ Ρουτβαῖν, ὅτι δὲν θὰ ἐπιστρέψω ἂν δὲν συναντήσω τὸν κ. Μαΐστερ. Σᾶς δίνω τὸ λόγον τῆς τιμῆς μου!

Καὶ στραφεὶς ἔπειτα πρὸς τὴ Μικροῦλα τῆς εἶπε:

— Δεσποινίς, ἴσως δὲν θὰ σᾶς ξαναδῶ ποτὲ πιά. Μὰ θὰ μὲ στενοχωρῇ πολὺ, ὅταν θὰ σκέπτομαι ὅτι θὰ ἔχετε ἀπὸ μένα μίαν φορικτὴν ἀνάμνησιν. Ὑπῆρξα, εἶν' ἀλήθεια, ἐγκληματίας ἀπέναντί σας, ἐγκληματίας μὲ τὴν σκέψιν, διότι εὐτυχῶς ἔσταμάτησα ὅταν ἦταν καιρὸς, ὅταν ἔπρεπε νὰ ἐκτελέσω τὴν ἀπαισίαν ἀποστολῆν, ποὺ μοῦ εἶχαν ἀναθέσει. Θέλετε νὰ μὲ συγχωρήσετε;

Ἡ Μικροῦλα ἐσήκωσε τὰ ὦραῖα ἐκφραστικὰ μάτια της, ποὺ ἦσαν γεμάτα δάκρυα, καὶ τὸν ἐκύτταξε.

— Δὲν σᾶς καταλαβαίνω, κύριε, εἶπε μὲ τὴ δροσερὴ καὶ γεμάτῃ ἀθωότητα φωνοῦλα της. Σᾶς συγχωρῶ ὅμως γιὰ τὸ κακὸ ποὺ θελήσατε νὰ μοῦ κάμετε.

Ὁ Ρουτβόιν ὑπεκλίθη τότε ἐμπρὸς στὴν κόρη τοῦ Τσουπριάνι καὶ ἔσπευσε ν' ἀπομακρυνθῇ.

Ἡ Μικροῦλα ξαναγύρισε κοντὰ στὴ δυστυχισμένη φίλῃ της, τὴ Μαριάννα.

— Ἀγαπημένη μου, μὴ μ' ἀφήσης, τῆς εἶπε. Θέλεις νὰ πεθάνης; Μὰ γιατί; Θεέ μου! Τὶ συνέβη;

— Τίποτε... τίποτε... Μὴ μοῦ ζητᾶς τίποτε... Ἡ ζωὴ μου δὲν ἄξιζε τόσο καλὴ μου φίλῃ! Ἐπρεπε νὰ πεθάνω ἢταν προτιμότερο. Ὁ θάνατός μου θὰ μὲ κἀνῃ ἀληθινὴ φίλῃ σου. Αὐτὸς θὰ μὲ κἀμῃ ἀξία τῆς συγγνώμης τοῦ Θεοῦ.

— Μαριάννα... Μαριάννα! Τὶ λόγια εἶν' αὐτὰ ποὺ λές; Θεέ μου;

“ὦ! τὸ μαντεύω ὅτι θυσιάστηκες γιὰ μένα. Τὶ δυστυχισμένη πού εἰμαι, Θεέ μου!

— Ὅρκισου μου ὅτι δὲν θὰ μὲ ξεχάσῃ; ποτὲ Μικροῦλα, τῆς εἶπεν ἡ Μαριάννα μὲ σβυσμένη φωνή.

— ὦ γλυκειά μου φίλη, σοῦ τὸ δοκίζομαι. Δὲν θὰ σὲ ξεχάσω ποτέ... ποτέ... ἀπῆντησε μὲ λυγμούς ἡ Μικροῦλα.

— Σ’ εὐχαριστῶ, γλυκέ μου ἄγγελε Ἄν πεθαίνω γιὰ σένα, πεθαίνω εὐχαριστημένη. Τὸ ἀξίζεις!

Τρελλή ἀπὸ τὸν πόνον ἡ Μικροῦλα, ἐρρίφθηκε στὴν ἀγκαλιά της. Ἐμειναν σφιχταγκαλιασμένες οἱ δύο νέες καὶ ἀκίνητες λίγες στιγμές.

— ὦ! ὑποφέρω... ὑποφέρω, Θεέ μου! ἐκραύγασεν ἑξαφνα ἡ Μαριάννα. Δώστε μου νὰ πῶ... Νερό... Δώστε μου νερό...

Σὰν τρελλή τότε ἡ Μικροῦλα ἔφερεν ἓνα ποτήρι νερὸ στὴ φίλη της, τὸ ὁποῖον ἐκείνη ἤρπασε, σὰν νὰ ἤθελε νὰ σώσῃ μὲ αὐτὸ τὴ ζωὴ της... Ἀφοῦ τὸ ἤπιε, ἡ Μικροῦλα τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά της, γιὰ νὰ τὴν ὑπερασπίσῃ ἀπὸ τὸν θάνατον! Ἄλλ’ ἡ ἀγωνία τῆς Μαριάννας ἐμεγάλωνε. Ἡ δυστυχισμένη νέα ὑπέφερε φρικτὰ ἀπὸ τὸ φοβερόν δηλητήριον, πὺν εἶχε ράβει ἡ μέγαιρα μέσα στὸ ποτήρι. Προσπαθοῦσεν ὁμως νὰ ἀντισταθῇ στὸ Χάρο, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ἰδῇ γιὰ τελευταία φορὰ τὸν Βίλεμ. Ἄλλ’ ἑξαφνα ἐτινάχθηκε στὸ κρεβάτι... τὰ μῖτια της ἀνοίχτηκαν, γεμᾶτα ἀπὸ τὴν φρίκην τοῦ θανάτου.

— Ἀντίο Μικροῦλα, ἐπιθύρισε μέσα σ’ ἓνα σπασμὸν ἀγωνίας. Ἀντίο... Τελειώνω... Εὐχομαι νὰ εἶσαι εὐτυχισμένη μαζί του... Ἀντίο Βίλεμ... Ἀν... τί... ο!

Τὸ σῶμά της ἐτινάχθη πάλιν καὶ ξανάπεσε βαρὺ καὶ δίχως πνοὴ στὸ κρεβάτι. Ἡ Μαριάννα ἦταν νεκρή!...

Ἡ Μικροῦλα, ἄφωνη καὶ ἀκίνητη ἀπὸ τὸν τρόμον, ἐκύτταζε τὸ πτώμα τῆς φίλης της. Ἐπειτα σὰν νευρόσπαστο τῆς ἔκλεισε τὰ μάτια καὶ ἔσπυψε καὶ τὴν ἐφίλησε στὸ μέτωπο. Λυγμοὶ συνεκλόνιζαν τῶρα τὸ κορμί της. Ἐκλαιγε γιὰ τὸν ἄδικον καὶ πρόωρον χαμὸ τῆς φίλης της, γονατισμένη ἐμπρὸς στὸ πτώμά της.

Ἐξαφνα μιὰ φωνὴ τὴν ἐκάλεσε:

— Μικροῦλα... Μικροῦλα...

Ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ Βίλεμ... Ἐκπληκτη ἡ Μικροῦλα, ἐστράφη καὶ εἶδε τὸν εὐγενικὸ νέο στὸ κατῶφλι τῆς πόρτας. Δὲν ἔβγαλεν οὔτε λέξιν ὁμως ἀπὸ τὰ χεῖλη της, γιὰ λίγες στιγμές. Ἡ λύπη τὴν εἶχε βουβάσει...

— Ἀργήσατε, εἶπεν ἔπειτα. Βλέπετε... Πέθανε... Πέθανε μὲ τὸ ὄνομά σας στὰ χεῖλη.

Ὁ Βίλελμ, μὲ βουρκωμένα μάτια τότε, ἐγονάτισεν ἐμπρὸς στὸ κρεβάτι τῆς Μαριάννας, ἤρπασε τὸ παγωμένο καὶ ἄκαμπτο χέρι τῆς καὶ τὸ ἐγέμισεν ἀπὸ φιλιά.

— Φτωχή μου, γλυκεῖά μου ὕταρξι, ἐπιθύρυσεν. Ἐμαρτύρησες στὴ ζωὴ αὐτῇ! Εἶσαι τὸ θῦμα μιᾶς ἐγκληματικῆς γυναίκας. Μὰ ἐλπίζω, ὅτι πολὺ γρήγορα θὰ ἐκδικηθῶ τὸ θάνατό σου. Σοῦ τὸ δοκίζωμαι. Ἀλλοίμονο, μ' ἀγάπησες! Σ' ἀγαποῦσα κι' ἐγώ, σ' ἀγαποῦσα μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς καρδιάς μου, τώρα ὅμως ὅλα ἐτελείωσαν. Ἀντίο, Μαριάννα, γλυκεῖά μου ὕπαρξι!

Ἐνῶ ἐπρόφερε τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Βίλελμ, στὴ Μικροῦλα ἐφάνηκεν ὅτι ἓνα χαμόγελο ἐφώτισε ξαφνικὰ τὴν κατάγλωμη μορφή τῆς πεθαιμένης. Σπασμοὶ πόνου ἐδονοῦσαν τὸ σῶμα τοῦ Βίλελμ ἐν τῷ μεταξῷ.

— ὦ κύριε, τοῦ εἶπεν ἡ Μικροῦλα. Βλέπω πῶς ὑποφέρετε σεῖς περισσότερο ἀπὸ μένα.

Ὁ Βίλελμ ἐφάνη σὰν νὰ συνῆλθε. Ἐπῆρε τὸ χέρι τῆς Μικροῦλας καὶ τὸ ἔφερε στὰ χεῖλη του.

— Φτωχὸ παιδί, εἶπε. Σὲ ξαναβρίσκω μὲ τὰ δάκρυα, ὅπως σὲ εἶχα ἔρῃ στὴν δυστυχία.

— Μὴ μὲ σκέπτεσθε αὐτὴ τὴ στιγμή, τὸν διέκοψε ἡ Μικροῦλα.

— Ἐχεις δίκιο. Πρέπει νὰ σκεφθοῦμε τὴ δυστυχισμένη Μαριάννα. Ἔλα, φίλησέ την γιὰ τελευταία φορὰ κι' ἔπειτα ἀκολούθησε τὸν Κάρολον, τὸν πιστόν μου ὑπηρέτην.

— Θὰ μ' ἀφήσης λοιπὸν πάλι μόνη; ἐφώναξε μὲ τρόμον ἡ Μικροῦλα. ὦ! ὅχι, αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ ποτέ... ποτέ...

— Καὶ ὅμως πρέπει, Μικροῦλα. Θὰ σὲ συναντήσω ἔπειτ' ἀπὸ λίγες ὥρες. Αὐτὴ τὴ φορὰ μὴ φοβᾶσαι, γιατί' ἔχω λάβει τὰ μέτρα μου.

— Κύριε Βίλελμ, σὲ παρακαλῶ, μὴ μ' ἀφήνης. Θέλω νὰ μείνω κοντά σου.

— Ἀδύνατον, Μικροῦλα. Πρέπει νὰ φροντίσω γι' αὐτὴ τὴ δυστυχισμένη τὴ Μαριάννα.

Εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος τῆς δυστυχισμένης φίλης τῆς, ἡ Μικροῦλα δὲν εἶπε λέξιν, ἀλλ' ἔσπευσε καὶ ἐρρίφθη μὲ λυγμοὺς εἰς τὸ πτώμα τῆς, τὸ ὁποῖον ἐφίλησε στὸ μέτωπον.

— Ἀντίο, ἀγαπημένη μου φίλη. Ἀντίο γιὰ πάντα, ἐπιθύρυσεν. Ἀντίο, ἀδελφοῦλα μου.

Εἰς ἓνα νεῦμα τοῦ Βίλελμ ὁ Κάρολος ἐπῆρε σιγὰ τὴν Μικροῦλαν ἀπὸ τὸ χέρι καὶ ἐξῆλθαν καὶ οἱ δυὸ ἀπὸ τὸ δωμάτιον.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐγένεν ἡ κηδεία τῆς ἄμοιρης Μαριάννας. Ἐνα μπουκέττο ἀπὸ λευκά, κατὰλευκα τριαντάφυλλα ἦσαν ἐπάνω στο φέρετρο κι' ὅλοι ἐκεῖνοι, ποὺ εἶχαν θαυμάσει τὸ παίξιμο τῆς καλῆς ἡ Ἰοιοιοῦ, τὴν ἠκολούθησαν ἕως τὴν τελευταίαν κατοικίαν. Βλέποντες ὅμως τὸν Βίλελμ νὰ κλαίῃ ἀπαρηγόρητα, ὑπέθεσαν ὅτι ἦταν ὁ ἀδελφὸς τῆς Μαριάννας. Καὶ ὅταν ὁ Βίλελμ εὐρέθη στο μικρὸ νεκροταφεῖον τοῦ Ντίτσιμπουργκ, ὅπου ἔθαψαν τὴν ἄμοιρη ἡθοιοῦ, ἐγονάτισεν ἐπάνω ἀπὸ τὸν νεοσκαμμένον τάφον της καὶ ἔκλαιε πολλὴν ὥραν... Αὐτὸς ἦταν ὁ τελευταῖος ἀποχαιρετισμὸς στὴν ἀγαπημένη του. Τὴν ὥραν ὅμως, ὅπου, συντετριμμένος ἀπὸ τὸν πόνον, ἄφηνε τὸ νεκροταφεῖον, ἓνας ἄνθρωπος τὸν ἐκκύταξε μὲ συμπόνια. Ὁ Βίλελμ ἐπρόσεξε κι' ἀνεγνώρισε τὸν ἄγνωστο, τὸν φτωχὸν τρελλόν, τὸν Λαζάριο, τὸν ὁποῖο εἶχε σώσει ἀπὸ τὰ χέρια τῆς τρομερᾶς Μαλφιέρα.

Βλέπετε, τοῦ εἶπεν ὁ Βίλελμ, ἔθαψα ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα τὴν ἀγαπημένη μου. Ἄ! ὁ Θεὸς εἶναι σκληρὸς γιὰ μένα. Ἐθαψα τὰ νειᾶτά μου μαζί της.

— Μὰ βλασφημεῖς παιδί μου, τοῦ ἀπήντησεν ὁ Λαζάριο. Εἶσαι ἀκόμη τόσο νέος!

Ἐπροχώρησαν καὶ οἱ δυὸ ἄρκετά, χωρὶς νὰ προφέρουν λέξιν. Καὶ μόνον ὅταν ἔφθασαν στὰ πρῶτα σπίτια τοῦ Ντίτσιμπουργκ, ὁ Λαζάριο ἐστάθη.

— Ἐδῶ πρέπει νὰ σᾶς ἀφήσω, εἶπεν εἰς τὸν Βίλελμ. Πρέπει νὰ ἐξακολουθήσω τὴν ἀτελείωτη πορεία μου. Ἀντίο παιδί μου, θὰ διατηρήσω τὴν καλυτέραν ἀνάμνησιν γιὰ σένα, γιατί εἶσαι ἓνας καλὸς φίλος.

Ὁ Βίλελμ τὸν ἐκύτταξε κατὰματα.

— Δὲν μᾶς εἶχατε εἰπῇ, νομίζω, σὲ μένα καὶ στὸν Λαέρτιον, γιὰ μιὰ νέα, ποὺ ἠθέλατε νὰ ἐλευθερώσετε; Μικροῦλα, ὑποθέτω, τὴ λένε... Αὐτὸ τὸ ὄνομα δὲν σᾶς θυμίζει τίποτε;

Μικροῦλα, ἐπιθύρισε σκεπτικὸς ὁ Λαζάριο. Φτωχὴ μικρή. Μὰ ἡ Μικροῦλα πέθανε. Τὸ ξέρω. Μιὰ κακούργα γυναῖκα μοῦ τὸ εἶπε, μέσα στὴ φυλακὴ μου. Βλέπετε λοιπὸν ὅτι τίποτε δὲν μὲ συγκρατεῖ πιά σ' αὐτὴ τὴ χώρα. Θὰ ἐξακολουθήσω τὸ δρόμο μου, τὸν ἀτελείωτο δρόμο μου, ἕως ὅτου συναντήσω τὸν γλυκόν μου ἄγγελον μὲ τὰ χρυσὰ μαλλάκια.

Καὶ μὲ χαμηλὴ φωνὴ προσέθεσεν!

— Ὡ Ἐλπίς μου, ἀγαπημένο μου κοριτσάκι!

Τότε ὁ Βίλελμ τοῦ ἔπιασε τὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπε:

— "Ακουσε, καλὲ πατέρα, ἀφοῦ ἀγαπᾷς τόσο τὴ Μικροῦλα, μάθε πῶς αὐτὴ ζῇ. Θὰ τὴν ἰδῇς μάλιστα, ὕστερ' ἀπὸ λίγο.

— "Ω, δὲν εἶναι ψέμματα! ἐφώναξεν ὁ Λαζάριο, μὲ βουρκωμένα μάτια. Θεέ μου, συγχώρεσέ με, γιατί ἀμφέβαλλα γιὰ τὴν ἀτελείωτη καλωσύνην σου. Ἄς εἶσαι εὐτυχισμένος πάντοτε, νέε μου, πού μοῦ δίνεις αὐτὴ τὴ χαρά. Ὡστε ἡ Μικροῦλα ζῇ; Καὶ θὰ τὴν ξαναδῶ; Πᾶμε λοιπὸν νὰ τὴν βροῦμε; Ποῦ εἶναι; Μιὰ παραξένη χαρὰ μὲ κυριεύει, σᾶν νὰ πρόκειται νὰ ξαναδῶ θεκρὴν, τὸ ἀγαπημένο μου παιδί. Τὴν Ἑλπίδα.

— Ἑλᾶτε λοιπόν, τοῦ εἶπεν ὁ Βίλελμ.

Καὶ χωρὶς νὰ προσθέσουν λέξιν διέσχισαν τὸ Ντίτισμπουργκ καὶ ἔφθασαν στὸ ἄκρον τῆς πόλεως, σ' ἓνα μικρὸ σπιτάκι, στὸ ὁποῖο εἶχε μεταφέρει τὴν Μικροῦλα ὁ Βίλελμ, μὲ τὸν ἐμπιστόν του Κάρολον. Στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ ἐφύλασσαν ἓνας φρουρὸς ἀκοίμητος, ὁ Κάρολος.

Καὶ σὲ μιὰ γωνία ἑνὸς δωματίου, ἡ Μικροῦλα ἐπερίμενε μὲ ἀνυπομονησία τὸν σωτήρᾶ της. Μόλις τὸν ἀντίκρισε, ἔτρεξεν ἀμέσως κοντά του. Ὁ Βίλελμ παρεμέρισεν ὅμως καὶ ἐφάνη ὁ Λαζάριο, ὁ ὁποῖος ἤρχετο εἰς μικρὰν ἀπόστασιν πίσω ἀπ' αὐτόν. Ἡ Μικροῦλα τότε ἐρρίφθη στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Λαζάριο, ψιθυρίζουσα:

— "Ω πατέρα μου! Ἐπὶ τέλους σὲ ξαναβρίσκω!

— Κοροῦλα μου, ἐφώναξε οφίγγοντας τὴ Μικροῦλα τοῦ στὸ στηθός του ὁ Λαζάριο.

— Ναί, κοροῦλα σου, ἐξηκολούθησεν ἡ Μικροῦλα μὲ μελαγχολία. "Αν δὲν εἶσαι σὺ ὁ πραγματικός μου πατέρας, ἂν δὲν μ' ἔφερες σὺ στὸν κόσμον, νοιώθω ὅμως γιὰ σένα τὸ αἶσθημα πού νοιώθει μιὰ κόρη στὸν πραγματικό της πατέρα. Καὶ ἴδνοιωσα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, πού σὲ εἶδα. Θυμᾶσαι, καλέ μου ἄνθρωπε, τότε πού μὲ βρῆκες στὸ δάσος, σ' ἔλεινὴ κατὰστασι; Ἐφερές ἀμέσως νερὸ γιὰ νὰ πλύνῃς τὶς πληγές πού μοῦ εἶχαν κάμει οἱ κακοὶ ἄνθρωποι. "Ω! δὲν θὰ τὸ ξεχάσω ποτέ. Γι' αὐτὸ ἀξίζει νὰ σὲ λέω πατέρα. Δὲν φεύγεις τώρα, πού σὲ ξαναβρίσκω, ἀπὸ κοντά μας. Μεῖνε καὶ σὺ μαζί μας.

— Ἀλλοίμονο, δὲν μπορῶ ἀγαπημένο μου παιδί. Πρέπει νὰ πάω νὰ βρῶ τὴν κόρη μου, πού θὰ εἶναι τώρα σᾶν καὶ σένα!... ἐψιθύρισε μὲ βουρκωμένα μάτια ὁ Λαζάριο.

Ποῦ νὰ ἤξευρεν ὁ φτωχὸς τρελλὸς πῶς αὐτὴ ἦταν ἡ πολυαγαπημένη του κόρη, ἡ Ἑλπίς του, τὸ χαϊδεμένο του παιδάκι, πού τοῦ εἶχεν ἀρπάσει ἡ κακούργα Μαλφιέρα!

Ὁ Βίλελμ ἠσθάνετο καὶ αὐτὸς μιὰ περίεργη χαρά, βλέπων τὴν Μικροῦλα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Λαζάριο. Πόσο ἔλυπῳταν ἀλήθεια αὐτὸν τὸν δυστυχισμένον τρελλόν, πού εἶχε χάσει τὴν κόρη του καὶ πού ἡ ἀνάμνησίς της τὸν ἔκαμνε νὰ γυρίζῃ ἀδιάκοπα. Ἐξαφνα ἡ Μικροῦλα ἤλθε κοντά του καὶ τοῦ εἶπε:

— Δὲν θὰ χωρισθοῦμε τώρα ποτέ, ἔ; Μοῦ τὸ ὑπόσχεσαι ὅτι θὰ μὲ κρατήσῃς πάντα κοντά σου, γιὰ νὰ σὲ ὑπηρετῶ; Θέλω νὰ σὲ ὑπηρετῶ, ναί, αὐτὸ θὰ μοῦ κάνῃ μεγάλη εὐχαρίστησι.

— Σοῦ ὑπόσχομαι, Μικροῦλα μου, τῆς ἀπήντησε μὲ πολλὴν τρυφερότητα ὁ Βίλελμ, νὰ μὴ σ' ἀφήσω προτοῦ ἐκτελέσω ὅ,τι σοῦ ὑποσχέθηκα. Προτοῦ ξαναβρῶ τὸν ὁμορφὸ τόπο σου, τὸν ὁποῖον μοῦ περιέγραψες καὶ — ποιὸς ξέρει — προτοῦ ξαναβρῶ τοὺς γονεῖς σου. Αὐριο λοιπόν, Μικροῦλα, θὰ φύγωμε γιὰ τὸ μακρινὸ μας ταξεῖδι.

Ὁ Λαζάριο τοὺς ἐκύτταζε καὶ τοὺς δυὸ μ' ἓνα χαμόγελο γεμῆτο ἀπὸ καλωσύνη. Ἐπειτα ὕψωσε τὰ βλέμματά του πρὸς τὸν οὐρανὸ κι' ἐψιθύρισε:

— Θεέ μου! σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ μοῦ δίνεις αὐτὴ τὴ χαρά. Αὐτὰ τὰ δύο παιδιὰ θ' ἀγαπηθοῦν, ἂν δὲν ἔχουν ἀγαπηθῇ χωρὶς νὰ τὸ ξέβρουν!

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ὅπως εἶχεν ἀποφασίσαι ὁ Βίλελμ, ἐπῆγαν στὸ νεκροταφεῖο, γιὰ ν' ἀποχαιρετήσουν τὴν πολυαγαπημένην τους Μαριάννα, ποὺ ἀνοπαυόταν γιὰ πάντα στὸ νεοσκαμμένο τάφο της. Γονατισμένοι καὶ οἱ δύο, ὁ Βίλελμ καὶ ἡ Μικροῦλα, ἔλεγαν τὸ τελευταῖο «ἀντίο» στὴ φτωγὴ βασανισμένη ὑπαρξί, στὸ θῦμα τῆς Μαλφιέρα. Ὅταν ἐσηκώθηκαν καὶ οἱ δύο ἦσαν κατάγλωμοι. Δάκρυα ἔτρεχαν ἀπὸ τὰ μάτια τους, τὰ ὅποια ἐστρέφοντο γιὰ ν' ἀποχαιρετήσουν τὴν ἀγαπημένην καὶ θυσιασμένην γιὰ τὴν εὐτυχίαν τους φίλην.

Λίγο πιὸ πέρα ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο τοὺς ἐπερίμενε μιὰ ἀμαξα, τὴν ὁποίαν θὰ ὠδηγοῦσεν ὁ πιστὸς σύντροφος τοῦ Βίλελμ, ὁ Κάρολος. Ἀνέβηκαν καὶ οἱ δύο ἐπάνω καὶ τὸ ἀμάξι ἐξεκίνησε. Εἶχαν βγῇ πιά ἀπὸ τὴν πόλιν, ὅταν ἡ Μικροῦλα ρώτησε τὸν Βίλελμ:

— Ποῦ πᾶμε, κύριε;

— Ποῦ πᾶμε; τὴν ρώτησε κι' ἐκεῖνος γελαστά. Κι' ἔπειτ' ἀπὸ λίγο προσέθεσε:

— Πᾶμε πρὸς τὴν εὐτυχίαν μας, πρὸς τὴν χαρὰν μας πλέον!

Καὶ τὸ ἀμάξι ἐπῆρε τὸ δρόμο, ποὺ ὠδηγοῦσε στὴν Ἰταλία.

Ἐνθυμοῦνται οἱ ἀναγνώσταί μας ὅτι ἡ Μαλφιέρα μόλις εἶδεν ὅτι ὁ Βίλελμ ἔφυγε ἐσπευσμένως ἀπὸ τὸν πύργον, ὅπου ἐδίδετο ἡ ἐσορτή, ἔλιπο-

θύμῃσε. Μετὰ τὴν λιποθυμίαν τῆς διεκόπη ἀμέσως ἡ ἑορτὴ καὶ οἱ περισσότεροι προσκεκλημένοι ἔφυγαν. Οἱ ἄνθρωποι τῆς Μαλφιέρα τὴν μετέφεραν ἀμέσως στὸ δωμάτιό της, μόλις ὅμως ἡ διαβολογυναῖκα εὗρέθη ἐκεῖ, συνήλθε, τοὺς ἔδωξε ὅλους ἀπὸ τὸ δωμάτιο κι' ἔκλεισε καλὰ τὶς πόρτες. Ἔῃχε ἀνάγκη νὰ μείνῃ μόνη διὰ νὰ σχεδιάσῃ τὴν νέαν φοβερὰν ἐκδίκησίν της. Ἡ πρώτη της δουλειὰ ἦταν νὰ καλέσῃ τὸν Τσιγγᾶνον Ζιλ καὶ νὰ τὸν διατάξῃ νὰ τρέξῃ στὸ Ντίτσιμπουργκ, διὰ νὰ πληροφορηθῇ τί συνέβη ἐκεῖ. Ἐπειτα ἐφώνησε τὸν κόμητα Φόρφελντ, διὰ νὰ τοῦ ἀνακοινώσῃ τὶς σπουδαῖες ἀποφάσεις της.

Ἡ κακούργα αὕτῃ γυναῖκα, ποὺ δὲν ἔξοῦσε παρὰ μόνον γιὰ τὸ μῖσος καὶ τὴν ἐκδίκησιν, ἐσχεδίαζε νὰ παντρευθῇ τὸν Φόρφελντ, νὰ γίνῃ κόμησσα, γὰ νὰ μπορῇ νὰ ἐπιτυγχάνῃ μέσῳ τοῦ συζύγου της πολλὰς ἀπὸ τὶς ὑποπτες δουλειές της. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως ἐξακολουθοῦσε νὰ ἀλληλογραφεῖ, μυστικά βέβαια, μὲ τὸν βασιλέα Φερνάνδον, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε ξεχάσει τὶς τρελλὰς ἐρωτικὰς νύχτες, ποὺ ἐπέρασε μαζί της.

— Μ' ἐξήγησες, Ἰσαβέλλα μου; τὴν ρώτησε ὁ κόμης Φόρφελντ, μόλις εἰσῆλθε στὸ δωμάτιό της. Ὑπαγόρουσέ μου λοιπὸν τὶς θελήσεις σου. Τί θέλεις; Εἶμαι πρόθυμος πρὸς χάριν σου νὰ κάμω τὸ πᾶν. Μήπως ἔφθασε λοιπὸν ἡ ὥρα τῆς εὐτυχίας μου;

— Ἀγαπημένε μου Ἐρρῖκε, τοῦ εἶπε ἡ Μαλφιέρα, μὲ τὴν θερμὴν καὶ γεμάτην ἀπὸ ξελογιαστικὴν γοητεία καὶ προκλητικότητα φωνήν, ἐμαντεύσατε τὶς σκέψεις μου... τὶς σκέψεις ποὺ κυριαρχοῦν αὕτῃ τὴν στιγμήν μέσα στὴν ψυχὴ μιᾶς φτωγῆς γυναίκας. Σᾶς εὐχαριστῶ καὶ σᾶς ἀγαπῶ. Naί, ἀγαπητέ μου Ἐρρῖκε, σᾶς ἀγαποῦσα κρυφὰ τόσον καιρό. Ἦλθε ἡ στιγμή νὰ τὸ μάθεται. Σᾶς ἀγαποῦσα τρελλά, μ' ὅλην τὴν δύναμιν τῆς καρδιᾶς μου.

— Δὲν ἤθελα ὅμως τόσον καιρόν, ἐξηκολούθησε ἡ πανοῦργα γυναῖκα, νὰ σᾶς φανερώσω τὸ μυστικὸ τῆς καρδιᾶς μου, γιατί ἐδίσταζα. Δὲν ἤξευρα ἂν καὶ σεῖς εἰσθε διατεθειμένος ν' ἀνταποκριθῆτε στὸ αἶσθημά μου αὐτό. Τώρα δὲν σᾶς τὸ κρύβω, δὲν μπορῶ νὰ σᾶς τὸ κρύψω. Καὶ περιμένω μὲ λαχτάρα τὴ στιγμή ὅπου θὰ γίνω γυναῖκά σας. Ὡ! νὰ ἤξεύρατε πῶς περιμένω αὕτῃ τῇ στιγμῇ. Naί, ἀλλὰ δὲν θέλω πρὸς χάριν μου ν' ἀπαρνηθῆτε τὶς εὐγενικὰς σας φιλοδοξίες. Καὶ εἶμαι πρόθυμῃ ν' ἀρνηθῶ ἐγὼ τὸν ἐρωτὰ μας, παρὰ νὰ σταθῶ ἐμπόδιο στὴν πραγματοποίησιν τῶν φιλοδοξιῶν σας. Πηγαίνετε, ἀγαπητέ μου Ἐρρῖκε. Πηγαίνετε ἐκεῖ, ὅπου τὸ καθήκον σᾶς καλεῖ. Ἐγὼ δὲν σᾶ; ζητῶ παρὰ νὰ μοῦ χαρίσετε τὴν μεγάλη γιὰ μένα

εὐτυχία: νὰ εἶμαι κοντά σας... νὰ εἶμαι κοντά σας σὰν μιὰ πιστὴ φίλη, σὰν μιὰ ἀφωσιωμένη ἐρωμένη, σὰν μιὰ γυναῖκα, ποὺ δὲν ζῇ παρὰ γιὰ τὸν ἀγαπημένο της.

Γοητευμένος ὁ Φόρφελντ ἀπὸ τὰ λόγια τῆς διαβολικῆς αὐτῆς σειρήνος, ἀκτινοβολοῦσε ὁλόκληρος ἀπὸ χαρὰ. Καὶ ὅταν ἐκείνη ἐτελείωσεν, ἔπεσε στὰ πόδια της καὶ τῆς ὑποσχέθηκε ὅτι ἦταν πρόθυμος νὰ κάμῃ ὅ,τι ἐκείνη ᾔθελε.

— Θὰ γίνης γυναῖκα μου, τῆς εἶπε μεθυσμένος ἀπὸ τὴν εὐτυχία, γιατί ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά του τὸ διψασμένο γιὰ τρελλὰ ἐρωτικά χάδια ἐκεῖνο σῶμα.

* *

Τὸ ἴδιο βράδυ ὑπεγράφη τὸ προγαμιαῖον συμβόλαιον.

Μὲ αὐτὸ ὁ κόμης Φόρφελντ παραχωροῦσε στὴν μέλλουσαν σύζυγόν του τὴν μισὴ περιουσία του. Ἔτσι διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν ἡ διαβολογυναῖκα ἔβλεπε τὰ σατανικά της σχέδια νὰ πραγματοποιοῦνται.

Δύο ὥρες μετὰ τὴν ὑπογραφήν τοῦ συμβολαίου, ἐνῶ ἡ Μαλφιέρα ἀνεπαύετο στὸ δωμάτιό της, ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Ζίλ, τοῦ Τσιγγάνου.

— Ἔ, τί ἀπέγινε; τὸν ρώτησε μὲ ἀγωνίαν.

— Μόλις ἔφθασα ἐκεῖ, εὗρήκα ἀμέσως τὸ σπίτι, στὸ ὁποῖον εἶχε ἐγκατασταθῇ ἡ Βαρβάρα. Δὲν ἦτο ὅμως κανεὶς ἐκεῖ. Εὗρήκα τὸ σπίτι ἐγκαταλειμμένο. Ἡ Βαρβάρα εἶχεν ἐξαφανισθῇ. Ρώτησα παντοῦ γι' αὐτήν. Δὲν ἤξευραν νὰ μὲ πληροφορήσουν. Οὔτε αὐτὸς ὁ διαβολοφραντζέζος ἦταν ἐκεῖ, γιατί ἂν ἦταν θὰ λογαριαζόμαστε ἄσχημα. Οὔτε καὶ ἡ Μικροῦλα, τὸ διαβολοθήλυκο.

— Ὡστε δὲν ἔμαθες τίποτε; ρώτησε ἀπηλπισμένη ἡ Μαλφιέρα. Δὲν εἶσαι, λοιπόν, τόσο ἔξυπνος ὅσο σ' ἐνόμιζα.

— Ἐκαμα ὅ,τι μπόρεσα, κυρία, ἀλλὰ δυστυχῶς ἔφθασα ἀργά. Ἐμαθα ὅμως, ὅτι δύο ὥρες προτῆτερα εἶχαν κηδεύσει μίαν νέαν.

— Μίαν νέαν; ρώτησε μὲ ἀγρίαν χαρὰν ἡ Μαλφιέρα, βεβαία πλέον, ὅτι ἡ νέα ποὺ ἐκηδεύθη, ἦτο ἡ Μικροῦλα.

— Naί, ἦταν ἡ ἡθοποιὸς ποὺ ἔμενε μαζὶ μὲ τὴν Βαρβάρα.

— Ἡ Μαριάννα; εἶπε κατάπληκτη ἡ Μαλφιέρα.

— Μάλιστα, ἐξοχωτάτη.

— Πέθανε ἡ Μαριάννα; ἐψιθύρισε σκεπτικῇ ἡ διαβολογυναῖκα.

Καὶ σὰν νὰ μιλοῦσε στὸν ἑαυτὸ της, πρόσθεσε:

Τὶ συνέβη, λοιπόν;

— Ἐτρεξα ἀμέσως στὸ νεκροταφεῖον, ἐξηκολούθησεν ὁ Ζίλ. Δὲν βρήκα ὅμως οὔτε ἐκεῖ κανένα.

— Καλά ἔχω ἀνάγκην ἀκόμη τῶν ὑπηρεσιῶν σου, Ζιλ. Πρέπει νὰ μάθω μὲ κάθε θυσίαν ποιὸν δρόμον ἐπῆραν ὁ Γάλλος Βίλελμ καὶ ἡ Μικρούλα. Καὶ μὲ ἓνα ἄγριο ὕφος ἐπρόσθεσε :

— Εἶναι περιττὸν νὰ ἐμφανίζεσαι πλέον ἐμπρὸς μου, Ζιλ. Θὰ ἐμφανισθῇς τὴν στιγμὴν ὅπου θὰ ἔχῃς νὰ μοῦ δώσης καλὲς πληροφορίες. Καὶ τότε θὰ πάρῃς τὴν ἀμοιβὴν σου, ποῦ σοῦ ὑπεσχέθην.

— Μείνατε ἡσυχῇ, κυρία, εἶπεν ὁ Τσιγγᾶνος καὶ ὑποκλιθεὶς ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιον τῆς τρομερᾶς γυναικός.

Ὁ Ζιλ ἀπέκρυψεν ὅτι στὸ σπίτι τῆς Βαρβάρας, ὅπου ἐπῆγεν, εὗρήκεν ἐκεῖ ἀρκετὰ χρυσαφικά, τὰ ὅποια εἶχε ξεχάσει ἡ ἑλεεινὴ συνένοχος τῆς Μαλφιέρα στὴν ἐσπευσμένη φυγὴ της.

Τὰ μεσάνυκτα τῆς ἐπομένης, ἡ Μαλφιέρα ἦταν πλέον κόμησσα Φόρφελντ. Οἱ γάμοι ἐγιναν μὲ ἐξαιρετικὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ ὀκτὼ ἡμέρας ἀργότερα οἱ νεόνυμφοι ἐφυγαν ἑλθεῖν τὴν Ἰταλίαν.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ

Εἰς τὸν 19^{ον} τόμον τὸ δεύτερον καὶ τελευταῖον μέρος.